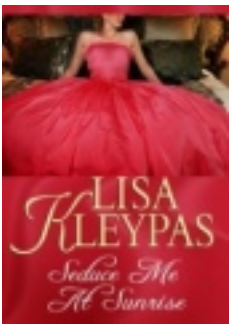

Seduce Me At Sunrise

Contents

Seduce Me At Sunrise	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	26
6. Chương 6	34
7. Chương 7	40
8. Chương 8	46
9. Chương 9	49
10. Chương 10	54
11. Chương 11	60
12. Chương 12	71
13. Chương 13	78
14. Chương 14	87
15. Chương 15	93
16. Chương 16	100
17. Chương 17	110
18. Chương 18	115
19. Chương 19	122
20. Chương 20	130
21. Chương 21	139
22. Chương 22	147
23. Chương 23	156

Seduce Me At Sunrise

Giới thiệu

The Hathaways #2Thể loại: Tiểu thuyết, lãng mạn, cổ điểnKev Merripen đã ao ước cô gái xinh đẹp

1. Chương 1

London, 1948, mùa đông.

Win đã luôn nghĩ rằng Kev Merripen thật đẹp, theo cách của một khung cảnh mộc mạc hay một ngày mùa đông có thể. Anh là một người đàn ông to lớn, nổi bật, kiên quyết trong mọi góc độ. Nét mặt mang tính táo bạo kì lạ của anh là một sự sắp đặt hoàn hảo với đôi mắt đen đến nỗi khó có thể phân biệt lòng đen với con ngươi. Tóc anh dày và đen như cánh của một con quạ, lông mày rậm và thẳng. Và cái miệng rộng luôn luôn cong lên về nghiêng ngả của anh rất đẹp khiến Win cảm thấy không thể nào cưỡng lại. Merripen. Tình yêu của nàng, nhưng không bao giờ là người yêu của nàng.

Họ đã biết nhau từ thời thơ ấu, khi anh được gia đình nàng nhận nuôi. Mặc dù nhà Hathaway luôn đối xử với anh như một người trong gia đình, Merripen đã làm việc với tư cách của một người hầu. Một người bảo hộ. Một người ngoài.

Anh đến phòng ngủ của Win và đứng tại ngưỡng cửa để quan sát khi nàng thu xếp vali với một vài vật dụng cá nhân trên mặt chiếc bàn trang điểm. Một cái lược chải tóc, một giá đựng gim cài tóc, một ít khăn quàng cổ mà em gái Poppy đã thuê cho nàng. Khi Win nhét những đồ vật vào trong chiếc túi da, nàng có cảm giác mãnh liệt về dáng vẻ im lìm của Merripen. Nàng biết những gì ẩn sau sự yên lặng của anh, bởi vì nàng cũng cảm thấy làn sóng của sự khao khát đó. Ý nghĩ rời xa anh đang làm tan nát trái tim nàng. Và không còn sự lựa chọn nào khác.

Nàng đã trở thành một người bệnh tật kể từ khi nàng bị sốt ban đỏ vào hai năm trước. Nàng mong manh và dễ vỡ và hay bị ngất và mệt mỏi. Phổi yếu, tất cả các bác sĩ đã nói thế. Không có gì để làm ngoài bỏ cuộc. Tiếp theo một quãng đời nghỉ ngơi trên giường là cái chết. Win sẽ không chấp nhận một số phận như thế. Nàng ao ước được khỏe hơn, để có được những thứ mà mọi người cho là hiển nhiên. Nhảy múa, cười đùa và đi bộ qua vùng thôn quê. Nàng muốn được tự do yêu... kết hôn... có gia đình của riêng mình vào một ngày nào đó. Với trái tim trong tình trạng xấu như vậy, nàng không có khả năng làm bất cứ gì trong những điều ấy.

Nhưng điều đó sắp thay đổi. Hôm nay nàng khởi hành đến một phòng khám ở Pháp, nơi một bác sĩ trẻ sôi nổi, Julian Harrow đã đạt được các kết quả xuất sắc với những bệnh nhân như nàng. Những cách điều trị của anh ta không chính thống và gây tranh cãi, nhưng Win không quan tâm. Nàng sẽ làm bất cứ điều gì để được chữa lành. Vì trước khi ngày ấy đến, nàng không thể nào có được Merripen.

- Đứng đi - anh nói, nhẹ nhàng đến nỗi nàng gần như không nghe thấy. Win gắng sức để giữ nguyên về ngoài diềm tỉnh, ngay cả khi một cơn rung mình nóng lạnh đi xuống sống lưng nàng.

- Làm ơn đóng cửa lại - nàng xoay sở để nói. Họ cần sự riêng tư cho cuộc nói chuyện mà họ sắp có.

Merripen không di chuyển. Khuôn mặt ngăm đen của anh ửng đỏ, và đôi mắt đen ánh lên một tia dữ tợn vốn không giống anh chút nào. Ngay lúc này, nàng hoàn toàn có thể hiểu được anh, những cảm xúc của anh gần với ngoài mặt hơn anh từng thường cho phép. Nàng tự đến đóng cánh cửa, trong khi anh tránh xa khỏi nàng như thể bất cứ sự tiếp xúc nào giữa họ sẽ dẫn đến tai hại chết người.

- Tại sao anh không muốn em đi, Kev? - nàng hỏi nhẹ nhàng.

- Em sẽ không an toàn ở đó.

- Em sẽ tuyệt đối an toàn - nàng nói - Em có niềm tin với bác sĩ Harrow. Những cách điều trị của anh ta nghe có vẻ hợp lý với em, và anh ta đã có tỉ lệ thành công cao.

- Anh ta có nhiều thất bại cũng như thành công. Có rất nhiều bác sĩ ở London này. Em nên thử với họ trước.

- Em nghĩ cơ hội tốt nhất của em là với bác sĩ Harrow - Win mỉm cười với đôi mắt đen gay gắt của Merripen, hiểu những điều mà anh không thể nói.

- Em sẽ quay về với anh, em hứa.

Anh lờ đi điều đó. Bất cứ cố gắng nào nàng tạo ra để đưa những cảm xúc của họ ra ánh sáng luôn gặp phải sự chống cự cứng rắn của anh. Anh sẽ không bao giờ thừa nhận rằng anh quan tâm đến nàng, hay đối xử với nàng như bất cứ thứ gì khác hơn là một bệnh nhân yếu ớt cần sự che chở của anh. Một bông hoa trong lồng kính. Trong khi anh tiếp tục với những đeo đuổi của riêng mình. Bất chấp sự thận trọng của Merripen trong những vấn đề riêng tư, Win chắc chắn rằng có nhiều hơn một vài người phụ nữ dâng hiến cơ thể họ cho anh, và sử dụng anh cho khoái lạc của riêng họ. Một điều gì đó trống trải và giận dữ dâng lên từ những nơi thâm kín trong tâm hồn nàng khi nghĩ đến việc Merripen ăn nằm với một ai khác. Những người quen biết nàng hẳn sẽ bị sốc khi hiểu được những khao khát mạnh mẽ của nàng dành cho anh. Nó chắc hẳn sẽ gây sốc cho Merripen hơn hết thảy.

Ngắm nhìn khuôn mặt ngây ra của anh, Win nghĩ, rất tốt, Kev. Nếu đây là những gì anh muốn thì em sẽ là người chịu đựng. Chúng ta sẽ có một lời tạm biệt dễ chịu và không đổ máu. Sau đó nàng sẽ âm thầm đau khổ, biết rằng đó sẽ là vĩnh viễn cho đến khi nàng gặp lại anh. Nhưng còn hơn là sống như thế này, mãi mãi bên nhau song vẫn xa cách, căn bệnh của nàng luôn ngăn cách giữa họ.

- Thôi được - Nàng nói mạnh mẽ - Em sẽ đi sớm. Và không có gì cần phải lo lắng, Kev. Leo sẽ chăm sóc cho em suốt chuyến đi đến Pháp, và...

- Anh trai em còn không thể chăm sóc cho chính anh ta - Merripen trả lời cay nghiệt - Em sẽ không đi. Em sẽ ở đây, nơi nào có anh - anh gần giọng nói. Nhưng Win đã nghe được dấu hiệu của thứ gì đó như sự giận dữ, hay sự thống khổ, chôn dấu trong giọng nói thâm trầm của anh. Việc này đang trở nên thú vị. Trái tim nàng bắt đầu đập mạnh.

- Có... - nàng phải tạm ngừng để nín thở - Có một thứ duy nhất có thể ngăn em rời khỏi.

Anh bắn qua nàng một cái liếc mắt cảnh giác - Cái gì thế?

Nàng phải mất một lúc lâu tìm ra đúng khí để nói - Nói với em anh yêu em. Nói với em, và em sẽ ở lại.

Đôi mắt đen mở rộng. Âm thanh của hơi thở bên trong anh cắt qua không khí như hình vòng cung đi xuống của một nhát rìu. Anh im lặng, đông cứng. Một hỗn hợp lạ lùng của sự thích thú và tuyệt vọng tràn qua Win khi nàng chờ đợi câu trả lời của anh.

- Anh... quan tâm đến mọi người trong gia đình em...

- Không. Anh biết đó không phải là cái em yêu cầu - Win tiến về phía anh và nâng đôi bàn tay tái nhợt lên ngực anh, đặt lòng bàn tay lên bề mặt của bắp cơ rắn chắc và cứng cõi. Nàng cảm thấy sự hưởng ứng chạy qua anh.

- Làm ơn - nàng nói, ghét sự tuyệt vọng trong giọng nói của chính mình - Em không quan tâm ngày mai em có chết hay không, nếu em có thể nghe nó một lần.

- Đừng - anh gầm gừ, lùi ra xa. Ném sang một bên mọi sự thận trọng, Win đi theo. Nàng đưa tay ra để nắm lấy những nếp gấp lưng nhùng nhùng trên áo sơ mi của anh.

- Nói với em. Cuối cùng, hãy nói ra sự thật.

- Yên nào, em sẽ làm mình mệt mỏi.

Win tức điên lên vì anh nói đúng. Nàng có thể cảm thấy sự yếu ớt và chóng mặt quen thuộc đi cùng tim đập mạnh và hai lá phổi hoạt động khó khăn. Nàng nguyên rửa cơ thể yếu đuối của mình.

- Em yêu anh - nàng nói khổ sở - Và nếu em khỏe mạnh, không sức mạnh nào trên trái đất có thể giữ em xa anh. Nếu em khỏe mạnh, em sẽ mang anh đến giường của em, và em sẽ cho anh thấy nhiều đam mê như bất cứ người đàn bà nào có thể.

- Không - tay anh đưa lên miệng nàng như thể để bóp nghẹt nàng, sau đó giật lại khi anh cảm thấy hơi ẩm của đôi môi nàng.

- Nếu em không sợ thừa nhận điều đó thì tại sao anh lại sợ? – ý muốn được gần anh, chạm vào anh của nàng như một sự mất trí. Nàng để bản thân mình chống lại anh một cách liều lĩnh. Anh cố đẩy nàng ra mà không làm đau nàng, nhưng nàng bám lấy anh với tất cả sức lực còn lại của mình.

- Sẽ ra sao nếu đây là khoảnh khắc cuối cùng anh có với em? Anh có cảm thấy hối tiếc khi không nói với em anh cảm thấy thế nào? Anh có...

Merripen bao phủ miệng nàng bằng miệng anh, tuyệt vọng để làm nàng im lặng. Họ đều thở hổn hển và trở nên im lặng, bị lôi cuốn vào cảm giác của nụ hôn. Mỗi hơi thở của anh trên má nàng là một sự đụng chạm nóng hổi. Cánh tay anh vòng quanh nàng, bao bọc nàng trong sức mạnh to lớn của anh, giữ nàng khỏi sự cứng rắn của cơ thể anh. Và mọi thứ bốc cháy, và họ đều bị lạc trong sự xôn xao của nhu cầu. Nàng có thể nếm được vị ngọt ngào của những trái táo trong hơi thở của anh, vị đắng của cà phê, nhưng hơn cả là vị nồng nàn của anh.

Muốn nhiều hơn nữa, nài xin anh, nàng ép lên trên. Anh nhận sự dâng hiến ngây thơ với một âm thanh thấp và hoang dại. Nàng cảm thấy cái chạm của lưỡi anh. Mở ra cho anh, nàng kéo anh vào sâu hơn, do dự sử dụng lưỡi của mình chuyển động nhẹ nhàng như lụa, và anh run rẩy rồi thở hổn hển và ôm nàng chặt hơn. Một niềm say mê mới tràn đến Win, những giác quan của nàng thêm khát đôi tay anh, cùng miệng và cơ thể... trọng lượng mạnh mẽ của anh bên trên và ở giữa và bên trong nàng... Ôi, nàng muốn anh... muốn...

Merripen hôn nàng với cơn đói hoang dại, miệng anh di chuyển trên nàng với những vuốt ve thô ráp và khiêu gợi. Thần kinh của nàng bùng cháy với khoái cảm, và nàng quằn quại và giữ chặt anh, muốn anh gần hơn nữa. Còn qua những lớp váy, nàng cảm thấy cái cách anh ép hông vào nàng, giai điệu huyền ảo say đắm. Theo bản năng nàng với lên để cảm nhận anh, vuốt ve anh, và những ngón tay run rẩy của nàng chạm vào hình dáng cứng cáp của vật kích thích của anh. Anh chôn vùi tiếng rên rỉ đau đớn vào miệng nàng. Trong một khoảnh khắc nóng bỏng, anh đưa tay ra và kẹp chặt tay nàng quanh anh. Mắt nàng vụt mở khi nàng cảm thấy vật đang rung động, sức nóng và sự căng thẳng dường như sẵn sàng nổ tung.

- Kev... chiếc giường... – nàng thì thầm, trở nên đỏ thắm từ đầu tới chân. Nàng đã muốn anh một cách quá liều lĩnh, từ lâu lắm, và giờ đây điều đó cuối cùng cũng sắp xảy ra.

- Đưa em...

Merripen nguyên rửa và xô nàng khỏi anh, tránh sang bên cạnh. Anh đang thở hổn hển một cách mất kiểm soát. Win di chuyển về phía anh.

- Kev?

- Lùi lại – Anh nói với sức mạnh đến nỗi khiến nàng giật mình hoảng sợ. Trong ít nhất một phút, không có âm thanh hay sự dịch chuyển nào để tránh sự va chạm giận dữ của hơi thở họ.

Merripen là người đầu tiên mở miệng. Giọng anh bị đè nặng bởi giận dữ và chán ghét, dù không thể hiểu được là nó nhắm vào nàng hay vào anh.

- Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra lần nữa.

- Bởi vì anh sợ rằng anh có thể làm đau em sao?

- Bởi vì anh không muốn em theo cách đó.

Nàng cứng đờ với sự phẫn nộ, và bật ra một tiếng cười hoài nghi.

- Anh vừa mới hưởng ứng em, em cảm thấy điều đó.

Mặt anh tối lại - Chuyện đó xảy ra với bất kỳ người phụ nữ nào.

- Anh... anh đang cố làm em tin rằng anh không có cảm xúc nào đặc biệt với em phải không?

- Không có gì hơn là mong muốn bảo vệ một thành viên trong gia đình em.

Nàng biết đó là một lời nói dối, nàng biết. Nhưng sự cự tuyệt nhẫn tâm của anh làm việc rời đi dễ dàng hơn một chút.

- Em... – thật khó để nói ra – Anh thật là cao quý – Cố gắng nói giọng châm biếm của nàng bị sự khó thở làm thất bại. Lá phổi yếu ớt ngu ngốc.

- Em mệt rồi – Merripen nói, di chuyển về phía nàng – Em cần nghỉ ngơi.

- Em ổn – Win dữ dội nói, đi về phía giá rửa mặt, nắm chặt nó để giữ vững chính mình. Khi bảo đảm được thăng bằng, nàng đổ nước vào tấm vải lạnh, và áp nó lên đôi má xức động của nàng. Liếc nhìn vào gương, nàng làm mặt mình quay trở lại lớp vỏ trầm lặng như thường lệ.

Bằng cách nào đó nàng khiến giọng mình bình tĩnh - Em sẽ có toàn bộ con người anh hoặc không gì cả – nàng nói – Anh biết những lời có thể làm em ở lại. Nếu anh không nói chúng ra, vậy thì em đi.

Không khí trong phòng nặng trĩu với sự xúc động. Đầu óc Win gào thét trong phản kháng khi im lặng kéo dài. Nàng nhìn chăm chăm vào gương, chỉ có thể nhìn thấy bờ vai rộng và cánh tay anh. Và sau đó anh di chuyển, và cánh cửa mở ra rồi đóng lại.

Win tiếp tục vỗ nhẹ tấm vải lạnh lên mặt mình, dùng nó để thấm vài giọt nước mắt. Đặt miếng vải sang một bên, nàng để ý thấy lòng bàn tay nàng dùng để nắm chặt vật kín đáo của anh vẫn còn lưu lại cảm giác về sự to lớn của anh. Và môi của nàng vẫn còn bị kích thích bởi những nụ hôn ngọt ngào, mạnh mẽ, và ngực nàng bị lấp đầy bởi sự đau đớn của tình yêu tuyệt vọng.

- Thế đấy – Nàng nói với hình ảnh xúc động của mình – Mình đang được thúc đẩy – Và nàng cười run rẩy đến khi phải lau đi nhiều nước mắt hơn.

Khi Cam Rohan giám sát việc chất hàng lên chiếc xe ngựa sẽ sớm khởi hành đến bến tàu ở London, anh không thể không tự hỏi có phải anh đang mắc sai lầm không. Anh đã hứa với vợ mới cưới của mình rằng anh sẽ chăm sóc cho gia đình nàng. Nhưng chưa đến hai tháng sau khi cưới Amelia, anh đang gởi một trong những em gái của nàng đến Pháp.

- Chúng ta có thể đợi – anh đã nói với Amelia tối qua, ôm nàng dựa vào vai anh, vuốt ve mái tóc nâu dày của nàng khi chúng trải ra như một dòng sông trên ngực anh – Nếu em muốn giữ Win lâu hơn một chút, chúng ta có thể gởi con bé đến phòng khám vào mùa xuân.

- Không, con bé phải đi ngay khi có thể. Bác sĩ Harrow đã nói rõ rằng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian. Hy vọng tiến triển tốt nhất của Win là bắt đầu tiến trình chữa trị ngay lập tức.

Cam cười với giọng nói thực dụng của Amelia. Vợ anh rất giỏi che giấu sự xúc động, duy trì vẻ ngoài cứng cáp đến nỗi một vài người nhận thấy ẩn dưới đó nàng thật dễ bị tổn thương. Chỉ với Cam nàng mới bỏ lớp vỏ tự vệ của mình xuống.

- Chúng ta hẳn là hợp lý – Amelia thêm vào. Cam lặn lưng của nàng lại và nhìn chăm chăm xuống khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương của nàng trong ánh đèn. Đôi mắt tròn xanh thắm đó, tối như trái tim của đêm đen.

- Ủ – anh đồng ý nhẹ nhàng – Nhưng không phải hợp lý lúc nào cũng dễ dàng, đúng không?

Nàng lắc đầu, mắt nàng tan chảy. Anh vuốt ve mắt nàng bằng đầu ngón tay - Con chim bé nhỏ tội nghiệp – anh thì thầm – Em đã trải qua quá nhiều thay đổi vào tháng trước, và lấy anh chắc không phải là điều ít tồi tệ nhất. Và giờ anh đang gởi em gái em đi.

- Đến phòng khám, để làm con bé khỏe hơn – Amelia nói - Em biết đó là điều tốt nhất cho con bé. Chỉ có thể. Em sẽ nhớ nó. Win là đứa đáng yêu và dễ chịu nhất trong gia đình. Sứ giả hòa bình. Chúng em hầu như sẽ giết nhau khi không có mặt con bé.

Nàng gởi cho anh một cái quắc mắt nhỏ – Đừng nói với ai là em đã khóc, nếu không em sẽ phát cáu với anh đó.

- Không đâu, monisha – anh dỗ dành, ôm nàng chặt hơn khi nàng sụt sịt - Mọi bí mật của em đều an toàn với anh. Em biết điều đó mà – Và anh hôn lên những giọt nước mắt của nàng và cởi bỏ áo ngủ của nàng một cách chậm rãi, và yêu nàng còn chậm rãi hơn.

- Tình yêu bé nhỏ – anh thì thầm khi nàng run rẩy bên dưới anh - Hãy để anh làm em cảm thấy khá hơn... – Và khi anh chiếm lấy nàng một cách cẩn thận, anh nói với nàng bằng thứ ngôn ngữ cổ xưa rằng nàng thỏa mãn anh bằng mọi cách, rằng anh yêu việc ở bên trong nàng, rằng anh sẽ không bao giờ rời bỏ nàng.

Mặc dù Amelia không hiểu những từ ngữ xa lạ đó, âm thanh của chúng vẫn kích thích nàng, tay nàng di chuyển trên lưng anh như chân mèo, hông nàng ấn về phía vật nặng của anh. Anh đã thỏa mãn nàng, và nhận lấy sự thỏa mãn của chính mình, cho đến khi vợ anh rơi vào một giấc ngủ sâu.

Một lát sau đó, anh ôm nàng ép mình vào anh, với sức nặng tin cậy của nàng trên vai anh. Giờ đây, anh chịu trách nhiệm về Amelia, và toàn bộ gia đình nàng. Gia đình Hathaway là một nhóm những người không thích nghi được với ngoại cảnh gồm bốn chị em gái, một người anh trai, và Merripen, một người Rom như Cam. Không ai có vẻ biết nhiều về Merripen ngoại trừ việc anh được mang về gia đình Hathaway khi là một cậu bé, sau khi bị làm tổn thương và bỏ mặt cho đến chết trong một cuộc săn lùng người Gypsy. Anh là gì đó hơn một người hầu nhưng cũng không hẳn là một thành viên trong gia đình. Không thể nói trước Merripen sẽ sống với sự thiếu vắng Win như thế nào, nhưng Cam có cảm giác nó sẽ không hề dễ chịu.

Họ không thể có nhiều sự khác biệt hơn nữa, một người bệnh tóc vàng nhạt nhợt và một người Rom to lớn. Một người quá tao nhã như đến từ thế giới bên kia, người kia rậm rắng và thô kệch và kém văn minh. Nhưng sự nối kết ở đó, như hành trình của một con chim ưng luôn luôn trở về cùng một cánh rừng, theo một bản đồ vô hình được khắc trong bản năng của nó.

Khi hành lý đã được chất hợp lý và buộc chặt bằng các quai da trên xe ngựa, Cam trở lại phòng khách sạn nơi gia đình đang ở. Họ đã tập trung trong phòng khách để nói lời tạm biệt. Merripen rõ ràng vắng mặt. Họ tụ tập trong căn phòng nhỏ, những cô em gái và anh trai, Leo, người sắp đi Pháp để làm người bầu bạn và hộ tống cho Win.

- Cái đó, bây giờ... – Leo thô lỗ nói, vỗ nhẹ vào lưng người em nhỏ nhất, Beatrix, cô gái vừa bước sang tuổi mười sáu – Không cần phải gây chuyện.

Cô bé ôm chặt anh – Anh sẽ cô đơn, ở quá xa nhà. Anh không mang theo một trong những con thú cưng của em để bầu bạn với anh hử?

- Không đâu, em yêu quý. Anh sẽ bằng lòng với bất kì tình bạn nào với con người mà anh có thể tìm được trên tàu.

Anh quay sang Poppy, người đẹp tóc đỏ tuổi mười tám – Tạm biệt, em gái. Hãy tận hưởng mùa lễ hội đầu tiên của em ở London. Cố gắng đừng chấp nhận gã đầu tiêu cầu hôn em.

Poppy tiến tới để ôm anh - Leo yêu quý – nàng nói, giọng nàng bị bóp nghẹt trên vai anh - Hãy cố gắng cư xử cho phải phép khi ở Pháp.

- Không ai xử sự đàng hoàng ở Pháp cả – Leo nói với nàng – Đó là lý do tại sao mọi người rất thích nó.

Leo quay sang Amelia. Đó là lần duy nhất từ khi về ngoài tự tin của anh bắt đầu tan rã. Anh hít vào một hơi không chắc chắn. Trong tất cả các chị em nhà Hathaway, Leo và Amelia cãi nhau thường xuyên nhất, và chưa chất nhất. Và nàng còn chắc chắn là người anh thích nhất. Họ đã cùng nhau trải qua một thỏa thuận lớn, chăm sóc cho những đứa em khi cha mẹ qua đời. Amelia đã chứng kiến Leo từ một kiến trúc sư trẻ đầy triển vọng trở thành một người đàn ông hư hỏng. Thừa hưởng tước hiệu không giúp được anh. Trên thực tế, tước hiệu và địa vị vương phải gần đây chỉ thúc đẩy sự sa ngã của Leo. Điều đó không ngăn Amelia tranh đấu cho anh, cố gắng để cứu anh, mỗi bước trên đường đời. Điều đó đã làm anh vô cùng bức mình.

Amelia tiến tới anh và tựa đầu vào ngực anh - Leo – nàng sực sực nói – Nếu anh để bất cứ chuyện gì xảy ra cho Win, em sẽ giết anh.

Anh vuốt nhẹ tóc nàng - Em đã đe dọa giết anh hàng năm trời, và chưa có gì dẫn đến chuyện đó cả.

- Em đang chờ lý do đúng đắn.

Mỉm cười, Leo kéo đầu nàng khỏi ngực anh và thơm lên trán nàng – Anh sẽ mang con bé trở lại an toàn và khỏe mạnh.

- Và cả anh nữa chứ?

- Và cả anh.

Amelia vuốt áo anh, môi nàng run lên - Sau đó anh sẽ khá hơn, ngừng kéo dài cuộc sống của một kẻ vô tích sự nghiện ngập nhé – Nàng nói.

Leo nhe răng cười - Nhưng anh luôn tin vào việc trau dồi những năng khiếu bẩm sinh của một người tới trọn vẹn nhất mà – anh cúi thấp đầu để nàng có thể hôn vào má anh.

- Em là một người rất tốt để nói về cách kiểm soát bản thân – anh nói – Em, người vừa kết hôn với người đàn ông em không hề biết rõ.

- Đó là điều tốt nhất mà em từng làm – Amelia nói.

- Từ khi anh ta cung cấp chi phí cho chuyến đi tới Pháp của anh, anh tin là anh không thể không đồng ý.

Leo đưa tay ra sau để bắt tay Cam. Sau một khởi đầu chắc chắn, hai người đàn ông dường như trở nên thích nhau chỉ trong một thời gian ngắn.

- Tạm biệt, phral – Leo nói, sử dụng từ Romany về “anh em” mà Cam đã dạy anh – Tôi không nghi ngờ việc anh sẽ chăm sóc gia đình một cách xuất sắc. Anh đã giải thoát cho tôi, một khởi đầu đầy hứa hẹn.

- Anh sẽ quay về để xây dựng lại gia đình và điền trang phát đạt, quý ngài à.

Leo bật ra tiếng cười thấp – Tôi không thể chờ để nhìn thấy những việc mà anh sẽ làm. Anh biết đó, không phải nhà quý tộc nào cũng thường giao phó tất cả mọi việc của hãn ta cho một đội người Gypsy.

- Tôi nói chắc chắn – Cam trả lời – Rằng anh là người duy nhất.

Sau khi Win nói xong lời tạm biệt với các chị em của nàng, Leo kéo nàng lên xe ngựa và ngồi xuống cạnh nàng. Xe lắc lư nhẹ nhàng khi được kéo về phía trước, và họ tiến về bến cảng ở London. Như mọi khi, nàng thể hiện một chút xúc động, khuôn mặt xương xẩu của nàng thanh thản và trầm tĩnh. Nhưng anh nhìn thấy những vết đỏ bừng trên vòm má tái nhợt của nàng, và cái cách những ngón tay nàng siết chặt và kéo chiếc khăn thêu trong lòng. Điều không thoát khỏi sự chú ý của anh là Merripen đã không có mặt ở đó để nói lời tạm biệt. Leo tự hỏi có phải anh ta và Win đã cãi nhau hay không.

Thở dài, Leo vươn ra và choàng tay xung quanh khung hình mỏng manh và dễ vỡ của em gái anh. Nàng cứng người lại nhưng không giật ra. Sau chốc lát, chiếc khăn tay đưa lên, và anh thấy nàng đang chấm lên đôi mắt. Nàng lo sợ, và ốm yếu, và đáng thương. Và anh là mọi thứ nàng có. Chúa giúp nàng.

Anh cố gắng đùa – Em không để Beatrix đưa em một trong những con thú cưng của con bé, phải không? Anh cảnh báo em, nếu em mang theo một con nhím hay một con chuột, nó sẽ rời khỏi boong tàu ngay khi chúng ta lên tàu đó.

Win lắc đầu và hỉ mũi.

- Em biết đó – Leo trò chuyện - Em là người ít vui vẻ nhất trong tất cả các chị em. Anh không thể biết làm sao anh đi tới Pháp với em được nữa.

- Tin em đi – nàng trả lời sững nước – Em sẽ không nhàm chán như thế này nếu em có bất cứ quyền quyết định nào trong chuyện này. Khi em khỏe hơn em dự định sẽ cư xử vô cùng tồi tệ.

- Tốt lắm , điều đó rất đáng được mong đợi – anh đặt má anh lên mái tóc vàng mềm mại của nàng.

- Leo – nàng hỏi sau vài phút - Tại sao anh lại tình nguyện đi đến phòng khám với em? Có phải bởi vì anh cũng muốn khá hơn không?

Leo vừa xúc động vừa khó chịu bởi câu hỏi ngây thơ đó. Win, như những người khác trong gia đình, cho rằng việc nghiện rượu của anh là một căn bệnh có thể sẽ được chữa lành sau một thời gian kiêng khem với môi trường tốt bao quanh. Nhưng việc uống rượu của anh chỉ là triệu chứng của một căn bệnh thực sự, một nỗi đau khổ quá sức dai dẳng đe dọa làm tim anh ngừng đập vào lúc đó. Không có liều thuốc nào cho việc mất Laura.

- Không – anh nói với Win – Anh không có tham vọng đó. Anh chỉ muốn tiếp tục sự trác táng của mình với một khung cảnh mới – Anh nghe một tiếng cười khê.

- Win... có phải em và Merripen cãi nhau không? Đó là lý do tại sao anh ta không đến để tiễn em phải không?

Với sự im lặng kéo dài của nàng, Leo đảo mắt – Nếu em khẳng khẳng giữ im lặng, em gái, thì đây chắc chắn sẽ là một hành trình dài đó.

- Vâng, chúng em đã cãi nhau.

- Về chuyện gì? Phòng khám của Harrow sao?

- Không hẳn vậy. Chỉ là một phần thôi, nhưng... – Win nhún vai không thoải mái – Thật phức tạp. Sẽ phải mất cả đời để giải thích mất.

- Chúng ta sắp băng qua đại dương và một nửa nước Pháp. Tin anh đi, chúng ta có thời gian mà.

Sau khi xe ngựa khởi hành, Cam đi đến chuồng ngựa phía sau khách sạn, một căn nhà sạch sẽ với những ngăn ngựa nhỏ và một nhà để xe ngựa ở tầng trệt, và những phòng cho gia nhân ở bên trên. Như anh mong đợi, Merripen đang chải lông cho ngựa. Chuồng ngựa của khách sạn xoay quanh một hệ thống chiếm hữu từng phần, có nghĩa là những chủ ngựa sẽ đảm đương một vài công việc chăm sóc ngựa.

Khi Merripen đang chăm sóc cho con ngựa thiếu màu đen ba tháng tuổi Pooka của Cam, những cử động của Merripen rõ ràng, nhanh nhẹn, và đúng phương pháp khi anh chải qua hai bên sườn bóng láng của con ngựa. Cam quan sát trong chốc lát, đánh giá sự khéo léo của chàng Rom. Câu chuyện về người Gypsy khéo léo một cách khác thường với những con ngựa không phải là thần thoại. Người Rom xem ngựa là bạn đồng hành, con vật của thơ ca và những hành động anh hùng. Và Pooka chấp nhận sự hiện diện của Merripen với sự tôn trọng thâm lặng mà nó chỉ thể hiện với một vài người.

- Anh muốn gì? Merripen hỏi mà không nhìn anh.

Cam đến gần ngăn chuồng để mở một cách chậm rãi, mỉm cười khi Pooka hạ thấp đầu và thúc vào ngực anh.

- Không, chàng trai... không có những miếng đường – anh vỗ nhẹ lên cái cổ vạm vỡ.

Tay áo sơ mi của anh cuộn lên khuỷu tay, phơi ra hình xăm một con ngựa bay màu đen trên cẳng tay. Cam không nhớ rõ khi nào anh có hình xăm đó. Nó đã ở đó từ rất lâu, vì những lý do mà bà của anh không bao giờ giải thích. Biểu tượng là một con chiến mã gieo rắc ác mộng của người Ireland gọi là Pooka, một con ngựa lúc thì ác độc lúc thì nhân từ nói tiếng người và bay vào ban đêm với đôi cánh trải rộng. Theo truyền thuyết, Pooka sẽ đến trước cửa nhà của một người không ngờ vực vào lúc nửa đêm, và mang người đó đi một chuyến đi sẽ làm người đó thay đổi mãi mãi. Cam chưa bao giờ thấy một dấu hiệu tương tự ở bất kỳ ai. Cho đến Merripen. Qua một nhát roi của số mệnh, Merripen vừa mới bị thương trong một trận hỏa hoạn. Và khi chữa trị cho anh, gia đình Hathaway đã khám phá ra hình xăm trên vai của Merripen. Điều đó là làm nảy sinh không chỉ một vài câu hỏi trong tâm trí Cam. Anh thấy Merripen liếc vào vết xăm trên tay anh.

- Anh nghĩ gì về việc một người Rom mang trên mình phác thảo của người Ireland? – Cam hỏi.

- Có người Rom ở Ireland. Không có gì khác thường mấy.

- Vết xăm này có gì đó không bình thường – Cam nói đều đều – Tôi chưa bao giờ thấy một cái khác giống như thế này, đến khi gặp anh. Và từ khi nó làm gia đình Hathaway ngạc nhiên, anh rõ ràng vô cùng cẩn thận giấu nó đi. Tại sao phải như vậy, phral?

- Đừng gọi tôi như vậy.

- Anh đã là một phần của gia đình Hathaway từ khi còn bé – Cam nói – Và tôi đã gia nhập vào gia đình này, điều đó khiến ta trở thành anh em, không phải sao?

Một cái liếc khinh khỉnh là câu trả lời duy nhất. Cam nhận thấy sự thích thú ngoan cố khi tỏ ra thân thiện với chàng Rom khinh thường anh một cách quá rõ ràng này. Có thêm một người đàn ông vào gia đình, hay vitsa*, không bao giờ là hoàn cảnh dễ dàng, và vị trí thường xuyên của anh ta sẽ bị hạ thấp. Việc Cam, một người lạ, gia nhập và hành động như người chủ gia đình gần như không thể nào chấp nhận được. Điều đó cũng không che giấu được sự thật Cam là poshran, một người lai được sinh ra bởi mẹ người Rom và cha gadjo gốc Ireland. Và nếu như có thứ gì đó có thể làm cho chuyện tệ hơn nữa, thì đó là Cam giàu có, một điều đáng hổ thẹn trong đôi mắt người Rom.

- Tại sao anh luôn luôn giấu nó đi? – Cam kiên trì.

Merripen dừng việc chải chuốt và gửi Cam một cái liếc lạnh lẽo và đen tối.

- Tôi đã nói rằng đó là dấu hiệu của sự nguỵến rửa. Vào cái ngày tôi khám phá ra ý nghĩa của nó là gì, và nó dùng để làm gì, tôi hay bất cứ ai gần gũi tôi đều phải chết.

Cam không thể hiện phản ứng nào ra ngoài, nhưng anh cảm thấy vài cái gai lo lắng nổi lên phía sau cổ anh.

- Anh là ai, Merripen? – anh hỏi nhẹ nhàng.

Người Rom to lớn trở lại làm việc - Không ai cả.

- Anh đã từng là một phần của bộ lạc. Anh đã phải có một gia đình.

- Tôi không nhớ gì về cha. Mẹ tôi mất khi tôi sinh ra.

- Tôi cũng vậy. Tôi được bà nuôi dưỡng.

Chiếc bàn chải ngưng lại giữa chừng. Không ai di chuyển. Chuồng ngựa trở nên im lặng như tờ, ngoại trừ tiếng khịt khịt và di chuyển của những con ngựa.

- Tôi được chú nuôi dưỡng. Để trở thành asharibe.

- À – Cam kèm lại bất cứ dấu hiệu của sự thương xót nào trong cơn xúc động, nhưng anh thầm nghĩ, đồ đáng thương chết tiệt.

Không ngạc nhiên khi Merripen rất giỏi chiến đấu. Một vài bộ lạc Gypsy đã chọn ra những đứa bé khỏe mạnh nhất và để chúng trở thành những đấu thủ chiến đấu bằng tay không, đưa chúng ra độ sức với nhau tại hội chợ và những quán rượu hay những cuộc hội họp, cho những người quen đưa ra đánh cược. Một vài cậu bé bị trọng thương hay thậm chí bị giết. Và những đứa trẻ còn sống trở thành những chiếc bình chai sạn tự tìm cách sống còn, và được chỉ định thành những chiến binh của bộ lạc.

- Thôi được, điều đó giải thích tính khí ngọt ngào của anh – Cam nói - Thế thì tại sao anh lại lựa chọn ở lại với gia đình Hathaway sau khi họ nhận nuôi anh? Vì anh không còn muốn sống như một asharibe sao?

- Đúng vậy.

- Anh đang nói dối, phral – Cam nói, quan sát anh gần hơn – Anh ở lại vì một lí do khác – Và Cam biết từ cơn xúc động đột ngột dễ nhận thấy của chàng Rom rằng anh đã tìm ra sự thật. Nhẹ nhàng, Cam nói thêm – Anh ở lại vì cô ấy.

2. Chương 2

Mười hai năm trước, anh không hề có tí tốt đẹp nào. Nhẹ nhàng cũng không. Cậu bé được nuôi dạy để ngủ trên nền đất cứng, để ăn những thức ăn tầm thường và uống nước lạnh, và để đánh nhau với những đứa bé khác. Nếu lúc nào đó cậu không muốn đánh nhau, cậu sẽ bị ông chú, Rom Baro, thủ lĩnh của bộ lạc, đánh như tử. Không có mẹ cầu xin cho cậu, không có cha để can ngăn sự trừng phạt thô bạo của người tộc trưởng. Không ai từng chạm vào cậu một cách nhẹ nhàng. Cậu tồn tại chỉ để đánh nhau, để trộm cướp, để làm những thứ chống lại gadje (*).

*gadje: thuật ngữ người Gypsy sử dụng để chỉ những người không phải Gypsy một cách xem thường.

Hầu hết người Gypsy không hề ghét những người Anh dần dần và nhợt nhạt sống trong những ngôi nhà sạch sẽ và mang đồng hồ bỏ túi và đọc sách bên lò sưởi. Người Gypsy chỉ không tin tưởng họ. Nhưng bộ tộc của Kev khinh miệt gadje, phần lớn là do tộc trưởng muốn thế. Và bất kể ý nghĩ, niềm tin và sở thích của người thủ lĩnh là gì, bạn làm theo họ.

Cuối cùng, vì bộ lạc của tộc trưởng đã mang đau đớn và bất hạnh đến bất cứ nơi nào họ dừng chân, những gadjo (**) quyết định đuổi họ ra khỏi mảnh đất. Người Anh đến trên lưng ngựa, mang theo vũ khí. Những người Rom đang say ngủ bị chĩa súng và nện bằng dùi cui ngay trên giường ngủ, phụ nữ và trẻ em la hét và khóc lóc. Khu trại trở nên tán loạn và mọi người bỏ chạy, những chiếc xe ngựa vardo (***) bị đốt cháy, nhiều con ngựa bị những gadjo lấy trộm. Kev cố gắng chiến đấu với họ, để bảo vệ vitsa, nhưng cậu đã bị nện vào đầu bởi một bán súng nặng trĩu. Một kẻ khác đâm lưỡi lê vào lưng cậu. Bộ tộc bỏ mặc cậu cho cái chết.

**gadjo: số ít của gadje.

***vardo: xe ngựa truyền thống của người Gypsy.

Một mình trong đêm tối, cậu ngã xuống mê man cạnh dòng sông, lắng nghe dòng nước đen ngòm cuộn cuộn chảy, cảm giác sự lạnh lẽo của nền đất cứng, ẩm ướt bên dưới mình, lơ mơ nhận thấy máu mình chảy ra như một dòng suối nhỏ ấm áp. Cậu chờ đợi không hề sợ hãi bánh xe to lớn lăn mình vào bóng tối. Không có lý do gì cho cậu khao khát sống. Nhưng giống như Bóng Đêm nhượng bộ trước sự xuất hiện của người chị gái Ban Mai, Kev thấy mình được nâng lên và mang đi trên một chiếc xe ngựa nhỏ thô sơ.

Một gadjo đã tìm thấy cậu, và đã thuê một cậu bé dân địa phương để giúp mang người Rom đang hấp hối vào nhà. Đó là lần đầu tiên Kev ở dưới mái che của thứ gì đó không phải là xe ngựa vardo. Cậu bị giằng co giữa sự tò mò với khung cảnh lạ lẫm xung quanh và cơn giận dữ vì bị xỉ nhục khi phải chết trong nhà dưới sự chăm sóc của một gadjo. Nhưng Kev quá yếu, quá đau đớn, để nâng một ngón tay lên tự vệ.

Căn phòng cậu đang ở không lớn hơn một chuồng ngựa, chỉ có một cái giường và một cái ghế. Có một cái nệm, vài cái gối, khung may treo trên tường, một chiếc đèn với tua rua kết thành chuỗi. Nếu không quá đau đớn, cậu chắc sẽ phát điên lên trong căn phòng bé nhỏ chật hẹp này.

Gadjo mang cậu về đó... Hathaway... là một người cao lớn, mảnh khảnh với mái tóc vàng nhợt nhạt. Đáng vẻ hiền lành của ông, sự khác biệt của ông, khiến Kev căm ghét. Tại sao Hathaway lại cứu cậu? Ông ta có thể muốn gì từ một cậu bé người Rom? Kev từ chối nói chuyện với gadjo và không chịu uống thuốc. Cậu bác bỏ bất cứ sự ân cần nào. Cậu không nợ gì Hathaway này cả. Cậu không muốn được cứu, không muốn tiếp tục sống. Thế nên cậu luôn nằm lưng lự và im lặng bất cứ khi nào người đàn ông đến thay băng vết thương trên lưng cậu. Chỉ có một lần duy nhất Kev mở miệng, và đó là khi Hathaway hỏi về hình xăm.

- Nó đại diện cho gì vậy?

- Nó là một lời nguyện – Kev nói qua hàm răng nghiến chặt – Đừng nói về nó với bất cứ ai, nếu không ông cũng sẽ bị nguyện rửa.

- Ta biết – giọng nói của ông ân cần – Ta sẽ giữ bí mật cho cháu, nhưng ta muốn cháu biết rằng ta theo chủ nghĩa duy vật, ta không tin vào những điều mê tín như thế. Lời nguyện chỉ có sức mạnh khi người ta cho phép nó.

Gadjo ngu ngốc, Kev nghĩ. Mọi người đều biết rằng việc chối bỏ một lời nguyện sẽ mang đến bất hạnh cho chính người đó.

Đây là một gia đình ồn ào, đầy trẻ con. Kev có thể nghe thấy bọn chúng phía xa bên ngoài cánh cửa đóng của căn phòng cậu bị đưa vào. Nhưng có cái gì đó khác... một sự hiện diện nhút nhát, ngọt ngào ở đâu đây. Cậu cảm thấy nó lơ lửng, bên ngoài căn phòng, chỉ vừa ngoài tầm với của cậu. Và cậu mong chờ nó, khao khát được giải thoát khỏi bóng tối và cơn sốt và nỗi đau. Giữa những tiếng kêu la của bọn trẻ đang cãi nhau, cười đùa, ca hát, cậu nghe thấy một tiếng thì thầm làm lông trên người cậu dựng đứng. Giọng nói

của một bé gái. Dễ thương, êm dịu. Cậu muốn cô bé ấy đến với cậu. Cậu muốn điều đó khi nằm ở đây, với những vết thương đang lành lại chậm chạp một cách dày vò. Đến với tôi...

Nhưng cô bé không bao giờ xuất hiện. Những người duy nhất bước vào căn phòng là Hathaway và vợ của ông ta, người phụ nữ hiền lành nhưng thận trọng xem Kev như thể cậu là một loài động vật hoang dã đã tìm đường xâm nhập vào tổ ấm văn minh của mình. Và Kev đã cư xử đúng như thế, cắn và gầm gừ mỗi khi họ đến gần cậu.

Ngay khi cậu có thể tự đi lại, cậu tự rửa ráy với chậu nước nóng mà họ để lại trong phòng. Cậu cũng không ăn trước mặt họ mà đợi đến khi họ để lại khay thức ăn trên giường. Toàn bộ tâm trí cậu dồn vào việc cố gắng hồi phục để có thể trốn thoát. Trong một vài dịp bọn trẻ đến để quan sát cậu, nhìn lên qua cái khe của cánh cửa không mở hẳn. Có hai cô bé nhỏ tên là Poppy và Beatrix, cười rúc rích và ré lên âm thanh hoảng sợ hạnh phúc khi cậu càu nhàu với chúng. Có một cô gái khác nữa, lớn hơn, Amelia, luôn liếc nhìn cậu với sự đánh giá ngờ vực y chang mẹ cô. Và một cậu bé cao ráo mắt xanh, Leo, nhìn có vẻ không lớn hơn Kev bao nhiêu.

- Tôi muốn nói rõ – cậu bé cất tiếng từ ô cửa, giọng trầm lặng – rằng không ai muốn gây hại gì cho cậu. Ngay khi cậu có thể rời khỏi đây, cậu được tự do làm điều đó – Cậu ta nhìn chằm chằm vào vẻ mặt sưng sứa, kích động của Kev một lát trước khi thêm vào - Cha tôi là một người tốt bụng. Một người luôn làm việc tốt. Nhưng tôi không phải vậy. Nên đừng có nghĩ tới chuyện làm bị thương hay xỉ nhục bất cứ ai nhà Hathaway, hoặc là cậu sẽ có chuyện với tôi đó.

Kev đánh giá cao điều đó. Dù để gởi lại Leo một cái gật đầu xem thường. Tất nhiên, nếu Kev khỏe hơn, cậu có thể đánh thắng cậu ta một cách dễ dàng, nên cậu ta xuống đất đến khi xị máu và gãy xương. Nhưng Kev bắt đầu chấp nhận rằng gia đình nhỏ bé kì quặc này không hề có ý xấu với cậu. Hay muốn bất cứ thứ gì từ cậu. Họ chỉ đơn thuần chăm sóc và bảo bọc như thể cậu là một chú chó lạc đường. Họ dường như không mong muốn được đền đáp. Điều đó không làm giảm bớt sự coi thường của cậu với họ và thế giới nhẹ nhàng, dễ chịu lộ bích của họ. Cậu ghét tất cả bọn họ, gần như ghét chính bản thân mình. Cậu là một chiến binh, một tên trộm, đã dấn thân vào bạo lực và lừa đảo. Họ không thấy điều đó sao? Họ dường như không nhận ra mối nguy hiểm mà họ đã mang vào tổ ấm của mình.

Một tuần sau, cơn sốt của Kev dịu đi và vết thương của cậu đã đủ bình phục để cho phép cậu di chuyển. Cậu phải rời khỏi đây trước khi có gì đó tồi tệ xảy ra, trước khi cậu gây ra chuyện. Vì thế vào một buổi sáng, Kev thức dậy sớm và mặc vào quần áo họ đưa cho cậu, vốn là của Leo, với sự chậm chạp khó nhọc. Di chuyển rất khó khăn, nhưng Kev lờ đi cơn đau đầu dữ dội và ngọn lửa đâm thọc trên lưng. Cậu nhét đầy túi áo khoác với dao và nĩa trên khay đựng thức ăn, một cái để nền, một miếng xà phòng.

Tia sáng đầu tiên của bình minh chiếu rọi qua khung cửa sổ nhỏ bên trên chiếc giường. Gia đình sẽ thức dậy ngay thôi. Cậu rửa sạch với cánh cửa, thấy chóng mặt, và ngã ngồi lên nệm. Thở hổn hển, cậu cố gắng gom góp sức lực.

Có một tiếng gõ nhẹ vang lên, và cánh cửa bật mở. Mối cậu hé ra tiếng gầm gừ với người khách.

- Em vào được không? – cậu nghe một cô bé hỏi thô thể. Lời nguyện rửa chết lặng trên môi Kev. Những giác quan của cậu tê liệt. Cậu nhắm mắt lại, hít thở, chờ đợi. Là em. Em ở đây. Rốt cuộc.

- Anh đã ở một mình lâu quá – cô bé nói, tiến đến cậu – Em nghĩ có lẽ anh cần ai đó để nói chuyện. Em là Winnifred.

Kev thu vào mùi hương và giọng nói của cô bé, tìm cậu đập thành thịch. Cậu cẩn thận từ từ quay lưng lại, lờ đi cơn đau đâm xuyên qua mình. Cậu mở mắt ra.

Cậu chưa bao giờ nghĩ có gadji* nào có thể sánh với những cô gái Gypsy. Nhưng cô bé này thật đặc biệt, một tạo vật tỏa sáng như ánh trăng, mái tóc em vàng óng ánh bạc, khuôn mặt em dịu dàng đầy sức hút. Em trông thật âm áp và ngây thơ và yếu ớt. Mọi thứ mà cậu không hề có.

*gadji: phụ nữ gadje

Toàn bộ con người cậu bị tác động sâu sắc đến nỗi cậu vươn tay ra và kéo em về phía mình với một tiếng cầu nàiu trầm thấp. Cô bé há hốc miệng ngạc nhiên một chút nhưng vẫn giữ yên lặng. Kev biết chạm vào

em là không đúng. Cậu không biết cách nhẹ nhàng. Không cần gắng sức cậu vẫn có thể làm em đau. Vậy mà cô bé lại thả lỏng trong vòng tay cậu, và nhìn chăm chăm vào cậu với đôi mắt xanh bình tĩnh đó. Tại sao em không sợ cậu? Cậu phải làm em hoảng sợ mới đúng, vì cậu biết rõ mình có thể làm những gì. Cậu không nhận ra mình đang kéo cô bé lại gần hơn. Tất cả những gì cậu biết là giờ đây một phần sức nặng của em đang tựa vào cậu khi cậu nằm ra trên giường, và những ngón tay cậu đang cuộn vào đôi tay mềm mại của em.

- Thôi nào – cô bé nhẹ nhàng nói với cậu.

Cậu không muốn. Không bao giờ. Cậu muốn giữ cô bé trong lòng, và kéo bím tóc của em xuống và đưa tay gỡ dải lụa buộc tóc ra. Cậu muốn mang em bỏ trốn đến nơi tận cùng của trái đất.

- Nếu tôi buông ra – cậu thô lỗ nói – em sẽ ở lại chứ.

Đôi môi mềm mại cong lên. Nụ cười dịu dàng, ngọt ngào – Anh chàng ngốc. Tất nhiên là em sẽ ở lại chứ. Em đến để thăm anh mà.

Cậu chậm chạp thả tay ra. Cậu nghĩ cô bé sẽ bỏ chạy, nhưng em vẫn ở lại.

- Nằm xuống nào – cô bé nói – Tại sao anh lại mặc quần áo sớm vậy? – Mắt em mở to ra – Ồ. Anh không được đi đâu. Không được cho đến khi nào anh khỏe lại.

Cô bé không cần phải lo lắng. Kế hoạch bỏ trốn của Kev đã tan biến ngay giây phút cậu nhìn thấy em. Cậu ngã mình trở lại gối, nhìn chăm chú khi cô bé ngồi xuống chiếc ghế. Em mặc một chiếc váy màu hồng. Phần rìa váy, ở cổ và tay áo, được tô điểm những diềm đăng ten nhỏ.

- Tên của anh là gì? – Cô bé hỏi.

Kev ghét mở miệng. Ghét phải chuyện trò với bất cứ ai. Nhưng cậu sẵn lòng làm bất cứ điều gì để giữ em lại với cậu. – Merripen.

- Đó là tên thật (first name) của anh à?

Cậu lắc đầu. Winnifred nghiêng đầu sang một bên. – Sao anh không nói cho em biết?

Cậu không thể. Một người Rom chỉ có thể chia sẻ tên thật của mình với những người Rom khác.

- Ít nhất thì cũng nói chữ cái đầu tiên cho em chứ – cô bé dỗ dành.

Kev nhìn chăm chăm vào em, bối rối.

- Em không biết nhiều cái tên Gypsy – cô bé nói – Có phải Luca không? Marko? Stefan?

Kev chợt nhận ra là cô bé đang thử chơi một trò chơi với cậu. Trêu chọc cậu. Cậu không biết đáp lại ra sao. Thông thường nếu có ai đó cố gắng trêu chọc cậu, cậu sẽ đáp trả bằng cách nhận ngay nắm đấm của mình vào mặt kẻ gây chuyện.

- Một ngày nào đó anh sẽ nói với em – Cô bé nói với một nụ cười nhỏ. Em nhấp nhồm như muốn đứng lên khỏi ghế, và bàn tay Kev vụt ra nắm chặt lấy cánh tay em. Sự ngạc nhiên thoáng qua mặt cô bé.

- Em nói là em sẽ ở lại – cậu nói cộc cằn.

Tay còn lại của cô bé đặt lên bàn tay đang kẹp chặt tay mình. – Em sẽ ở lại mà. Thứ giãn nào, Merripen. Em chỉ đi lấy ít bánh mì và trà cho anh thôi. Để em đi. Em sẽ trở lại ngay mà – Lòng bàn tay em nhanh nhẹn và ấm áp khi xoa xoa lên tay cậu – Em sẽ ở đây cả ngày, nếu anh muốn vậy.

- Họ sẽ không cho phép em.

- Ồ có, họ sẽ cho mà – cô bé dỗ dành cậu thả lỏng tay, nhẹ nhàng gỡ những ngón tay cậu ra – Đừng lo lắng. Chúa ơi. Em nghĩ là những người Gypsy phải vui vẻ.

Cô bé gần như làm cậu cười – Tôi đã có một tuần tồi tệ – cậu trả lời em rất nghiêm trang. Cô bé vẫn đang xoay sở để gỡ những ngón tay cậu ra.

- Vâng, em có thể nhìn thấy điều đó. Làm sao anh lại bị thương vậy?

- Những gadjo tấn công bộ lạc của tôi. Có thể họ sẽ đến đây tìm tôi – Cậu nhìn chăm chăm vào em một cách khao khát nhưng gắng kiềm soát mình buông em ra – Tôi không an toàn. Tôi nên đi.

- Không ai dám mang anh đi khỏi chúng em. Cha em là một người rất được quý trọng trong làng. Một thầy giáo – nhìn thấy biểu hiện nghi ngờ của Merripen, cô bé thêm vào – Bút viết mạnh mẽ hơn dao kiếm mà, anh biết đó.

Điều đó nghe thật giống với một gadjo. Nó hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì cả.

- Những người tấn công vitsa của tôi tuần trước không trang bị những cây bút.

- Anh thật tội nghiệp – cô bé thương xót nói – Em rất tiếc. Những vết thương của anh chắc phải rất đau sau khi anh cử động như vậy. Em sẽ lấy cho anh một ít thuốc nhé.

Kev chưa bao giờ được cảm thông trước đây. Cậu không thích điều đó. Lòng tự tôn của cậu trỗi dậy.

- Tôi không uống. Thuốc của gadjo không có tác dụng gì hết. Nếu em mang tới, tôi sẽ vứt nó đi.

- Được rồi mà. Đừng nổi nóng. Em dám chắc điều đó không hề tốt cho anh.

Cô bé đi về phía cửa, và một cơn rừng mình tuyệt vọng làm Kev run rẩy. Cậu chần chừ cô bé sẽ không quay trở lại. Và cậu rất muốn em ở bên cậu. Nếu cậu khỏe mạnh, cậu sẽ nhảy ra khỏi giường và kéo em lại lần nữa. Nhưng chuyện đó không thể xảy ra. Thế nên cậu nhìn cô bé rầu rĩ và cầu nhàu – Cứ đi đi. Quỷ tha ma bắt.

Winnifred dừng lại ở ô cửa và liếc qua vai mình với một nụ cười thách thức – Anh thật là bú đống bình và ngang ngược. Em sẽ quay lại với bánh mì và trà và một quyển sách, và em sẽ ở đây tới khi nào em có thể làm anh cười.

- Tôi không bao giờ cười – cậu nói với cô bé.

Ngạc nhiên làm sao, Win thật sự quay lại. Em dùng khoảng thời gian còn lại để đọc sách cho cậu nghe, vài câu chuyện dân dòn và dài dòng làm cậu ngủ gà ngủ gật trong mên nguyệt. Không loại âm nhạc nào, không tiếng xào xạc nào của cây rừng, không tiếng chim hót nào có thể làm cậu hài lòng bằng giọng nói nhẹ nhàng của em.

Thỉnh thoảng một thành viên khác trong gia đình đến trước cửa phòng, nhưng Kev không câu gấ với ai cả. Trong cậu tràn đầy sự thanh thần lần đầu tiên mà cậu có thể nhớ được. Cậu dường như không thể cảm ghét bất cứ ai khi cậu đang quá gần với hạnh phúc.

Ngày hôm sau gia đình Hathaway mang cậu xuống phòng chính trong căn nhà, một phòng khách chứa đầy những vật dụng bằng gỗ sồi cũ. Mọi bề mặt có thể dùng được đều được che phủ với những bức vẽ phát thảo, đồ dùng may vá, và những chồng sách. Không thể di chuyển mà không đánh đổ thứ gì đó. Trong khi Kev ngã người tựa vào sofa, một cô gái nhỏ chơi đùa trên tấm thảm gần đó, cố gắng dạy con sóc cưng của Beatrix những trò nghịch ngợm. Leo và cha cậu chơi cờ vua trong một góc phòng. Amelia và mẹ cô nấu ăn trong bếp. Còn Win ngồi ngay bên cạnh Kev và đùa nghịch với tóc cậu.

- Anh có cái bờm như một con quái vật hoang dã ấy- Cô bé nói với cậu, dùng ngón tay kéo những chỗ rối ra, sau đó chải những lọn tóc đen nhánh như tơ vò với sự quan tâm đặc biệt.

- Yên lặng nào. Em đang cố để làm anh trông lịch sự hơn, ồ, đừng nhúc nhích. Đầu anh không thể động đây như vậy được.

Kev không hề nhúc nhích vì những lọn tóc rối, hay cái lược. Đó là bởi vì trong suốt đời mình cậu chưa bao giờ được ai đó chạm vào quá lâu. Cậu thấy xấu hổ, sợ hãi thâm trong bụng... nhưng khi cậu liếc mắt cảnh giác xung quanh căn phòng, hình như không ai để ý hay bận tâm đến những gì Win làm cả. Cậu ngã người thoải mái lại với cặp mắt hé mở. Chiếc lược kéo mạnh một cách hơi khó khăn, và Win rì rầm xin lỗi và xoa xoa chỗ đau bằng những ngón tay của cô bé. Thật êm ái. Điều đó làm cổ họng cậu thít chặt và đôi mắt cay cay. Vô cùng hoang mang, lo lắng, Kev nuốt xuống cảm giác đó. Cậu căng thẳng chịu đựng nhưng vẫn bắt động dưới sự động chạm của em. Cậu thở một cách khó khăn vì niềm vui sướng mà em mang lại.

Tiếp theo cô bé mang đến một chiếc khăn quàng xung quanh cổ cậu và chiếc kéo.

- Em rất giỏi việc này – Win nói, nhướn đầu tới trước và chải mái tóc phía sau cổ cậu - Và tóc anh phải được cắt thôi. Đầu anh có đủ tóc để nhồi vào một tấm nệm đấy.

- Cẩn thận đấy, cậu bé – Ông Hathaway vui vẻ nói – Hãy nhớ lại chuyện đã xảy ra với Samson.

Kev ngẩng đầu lên - Chuyện gì?

Win kéo đầu cậu xuống lại - Mái tóc của Samson là nguồn gốc sức mạnh của anh ấy – cô bé nói – Sau khi Delilah cắt nó đi, anh ấy trở nên yếu ớt và bị người Philistine bắt đi.

- Anh đã đọc kinh thánh chưa? Poppy hỏi.

- Chưa – Kev trả lời. Cậu cứng đờ khi chiếc kéo khéo léo cắt đi lớp tóc dày sau gáy.

- Vậy anh là một người ngoại đạo à.

- Đúng.

- Anh có phải loại ăn thịt người không? – Beatrix hỏi cô cùng thích thú.

Win trả lời trước khi Kev có thể nói gì – Không, Betrix. Ai đó có thể là một người ngoại đạo mà không cần phải trở thành kẻ ăn thịt người.

- Nhưng những người Gypsy ăn thịt nhím – Beatrix nói – Và chuyện đó cũng tệ như ăn thịt người vậy. Vì bọn nhím cũng có cảm xúc, chị biết mà .

Cô bé dừng lại khi một lọn tóc đen nhánh rơi xuống sàn. - Ô, đẹp làm sao! – cô gái nhỏ reo lên - Em có thể lấy nó không, Win?

- Không – Merripen trả lời thô lỗ, đầu vẫn cúi xuống.

- Tại sao lại không? – Beatrix hỏi.

- Người ta có thể dùng nó để làm một lá bùa xui xẻo. Hay bùa yêu.

- Ôi, em sẽ không làm thế đâu – Beatrix tha thiết nói - Em chỉ dùng nó để lột vào ổ thú thôi.

- Bỏ qua đi, em yêu quý à – Win thông thả nói – Nếu chuyện đó làm cho bạn chúng ta không thoải mái, thì những con thú cưng của em có thể dùng những thứ khác để lột ổ của chúng.

Chiếc kéo lại cắt đi một lọn tóc khác. - Có phải người Gypsy nào cũng mê tín như anh không? – cô bé hỏi Kev.

- Không. Đa số đều tệ hơn.

Tiếng cười trong sáng của em làm tai cậu nhồn nhột, hơi thở ấm áp làm da cậu săn lại.

- Anh ghét cái nào hơn, Merripen... xui xẻo hay bùa yêu?

- Bùa yêu – cậu nói không hề lưỡng lự.

Cả gia đình cười rộ lên. Merripen trừng mắt nhìn mọi người nhưng không tìm thấy tí nhạo báng nào trong mắt họ, chỉ có một chút thích thú thân thiện. Kev im lặng, nghe bọn họ nói chuyện trong khi Win cắt đi từng lớp tóc của cậu. Đó là buổi nói chuyện kì quặc nhất mà Kev từng chứng kiến, những bé gái được tự do tranh cãi với anh và cha chúng. Họ bàn luận về vấn đề của một ai khác, tranh luận về những ý tưởng, những tình huống vốn không liên quan gì đến họ. Những câu chuyện không có điểm dừng, nhưng hình như họ lại vô cùng thích thú.

Cậu không hề nghĩ có những con người như vậy tồn tại. Cậu không thể tưởng tượng nổi sao họ có thể sống được lâu như thế. Gia đình Hathaway như sống trong thế giới khác, kì quặc và vui vẻ và quan tâm đến sách cùng nghệ thuật và âm nhạc. Họ sống trong một ngôi nhà xiêu vẹo đổ nát, nhưng thay vì sửa chữa những khung cửa hay những lỗ hổng trên trần nhà thì họ lại cắt tỉa hoa hồng và làm thơ. Nếu một cái chân ghế bị gãy, họ chỉ việc chèn vào một chồng sách bên dưới nó. Những sở thích của họ là một điều bí ẩn với cậu.

Và cậu lại càng hoang mang hơn nữa khi, sau khi những vết thương của cậu hoàn toàn lành lặn, họ đề nghị cậu sửa soạn một căn phòng cho chính cậu trên gác xép chuồng ngựa.

- Cháu có thể ở lại đây đến khi nào cháu muốn – ông Hathaway nói với cậu – mặc dù ta cho là một ngày nào đó cháu sẽ muốn bỏ đi để tìm lại bộ lạc của mình.

Nhưng Kev đã không còn bộ lạc nữa. Họ đã bỏ mặc cậu.

Đây là nơi dừng chân của cậu.

Cậu bắt đầu quan tâm đến những thứ mà gia đình Hathaway không để ý đến, như sửa những cái lỗ trên trần nhà và những vết nứt mục nát bên dưới ống khói lò sưởi. Cậu làm tấm lợp mới cho mái nhà bất chấp chứng sợ độ cao. Cậu chăm sóc ngựa và cừu, và trông nom vườn rau, và còn vá giày cho cả nhà. Dần dần bà Hathaway tin tưởng giao tiền cho cậu vào thị trấn để mua thức ăn và những thứ cần thiết.

Chỉ có một lần duy nhất sự hiện diện của cậu ở nhà Hathaway bị đe dọa, và đó là khi cậu bị bắt vì đánh nhau với mấy tên vô lại trong thị trấn.

Bà Hathaway hoảng sợ khi nhìn thấy mặt cậu, méo mó và chảy máu mũi, và yêu cầu được biết chuyện gì đã xảy ra.

- Ta gửi cháu đến tiệm phó mát, và cháu tay không trở về nhà, và trong cái tình trạng này – bà khóc - Cháu đã làm điều gì vậy, và tại sao?

Kev không giải thích gì, chỉ đứng ngay cửa với khuôn mặt đầy sát khí khi bà mắng.

- Ta không tha thứ cho hành động bạo lực trong gia đình này. Nếu cháu không chịu giải thích chuyện gì đã xảy ra, hãy thu dọn đồ đạc của cháu và đi đi.

Nhưng trước khi Kev kịp di chuyển hay mở miệng, Win đã chạy vào nhà.

- Đừng , mẹ ơi – cô bé bình tĩnh nói - Con biết chuyện gì xảy ra, bạn Laura đã nói cho con biết. Anh của bạn ấy đã ở đó. Merripen đã bảo vệ cho gia đình chúng ta. Hai cậu bé khác đã la hét sỉ nhục gia đình Hathaway, và vì vậy nên Merripen mới đánh chúng.

- Xỉ nhục vì chuyện gì? – bà Hathaway hỏi, càng bối rối hơn.

Kev dán mắt xuống sàn, tay siết chặt. Win không ngần ngại nói ra sự thật.

- Họ chỉ trích gia đình chúng ta - cô bé nói - vì chúng ta đã chứa chấp một người Rom. Một vài người trong làng không thích điều đó. Họ lo lắng Merripen có thể lấy trộm đồ, hay nguyên rửa họ, hay làm những hành động bậy bạ khác. Họ trách chúng ta vì đã chấp nhận anh ấy.

Trong sự im lặng kéo dài sau đó, Kev run lên với sự giận dữ không thể kiểm soát. Và cùng lúc đó, trong cậu tràn ngập cảm giác thất bại. Cậu là trở ngại với gia đình này. Cậu không thể nào sống giữa những gadjo mà không có xung đột nào xảy ra.

- Tôi sẽ đi – cậu nói. Đó là điều tốt nhất cậu có thể làm cho họ.

- Đi đâu? – Win hỏi, giọng nói the thé một cách đáng ngạc nhiên, như thể ý nghĩ về sự ra đi của cậu làm cô tức giận - Anh thuộc về nơi này. Anh không có chỗ nào khác để đi hết.

- Tôi là một người Gypsy – cậu trả lời đơn giản. Cậu vừa thuộc về khắp mọi nơi vừa chẳng thuộc về nơi nào cả.

- Cháu sẽ không đi – bà Hathaway làm cậu ngạc nhiên khi nói - Chắc chắn không thể đi chỉ vì vài tên vô lại trong làng. Điều đó sẽ dạy gì cho những đứa con của ta, để sự ngu dốt và hành vi dè hèn thắng thế sao? Không, cháu sẽ ở lại. Ở lại là đúng đắn. Nhưng cháu không được đánh nhau, Merripen. Đừng để ý đến chúng, và cuối cùng chúng cũng sẽ hết hứng thú với việc châm chọc chúng ta thôi.

Suy nghĩ ngu ngốc của gadjo. Lờ đi không bao giờ hiệu quả. Cách nhanh nhất để làm im lặng những lời chế giễu của một kẻ ức hiếp là nện hấn thành một cục bột nhào nhoe nhầy máu.

Một giọng nói khác xen vào cuộc nói chuyện. – Nếu cậu ấy ở lại – Leo nhận xét, bước vào trong bếp - cậu ấy hầu như chắc chắn sẽ phải đánh nhau, mẹ à.

Giống như Kev, Leo trông vô cùng thảm hại, với một con mắt thâm đen và môi sứt mẻ. Cậu cong miệng cười với sự ngạc nhiên của mẹ và em gái. Tiếp tục cười, cậu liếc nhìn Kev.

- Tôi đánh nhau với một hay hai tên mà cậu bỏ sót – cậu nói.

- Ôi con yêu – bà Hathaway nói buồn bã, nắm lấy tay con, bàn tay thâm tím và máu chảy ra từ một vết cắt dài mà hẳn là cậu đã bị khi đập khuỷu tay vào rằng một tên nào đó – đây là đôi tay dành cho việc cầm sách. Không phải để đánh nhau.

- Con thích nghĩ rằng con có thể điều khiển được cả hai – Leo nói ráo hoảnh. Biểu hiện của cậu bỗng trở nên nghiêm túc khi cậu nhìn chằm chằm vào Kev – Tôi sẽ bị nguyên rửa nếu có ai đó dám chỉ ra người nào có thể sống trong nhà của tôi. Chừng nào cậu còn muốn ở lại, Merripen, tôi sẽ bảo vệ cậu như một người anh em.

- Tôi không muốn gây rắc rối cho các người – Kev cầu nhàu.

- Không có rắc rối nào cả – Leo đáp trả, cẩn thận cong tay lên - Sau rốt, có một vài nguyên tắc rất đáng được ủng hộ.

3. Chương 3

Nguyên tắc đạo đức. Lý tưởng. Những sự thực thô ráp trong cuộc sống của Kev trước kia không cho phép những điều như thế. Nhưng việc tiếp xúc lâu dài với gia đình Hathaway đã thay đổi anh, nâng cao nhận thức của anh để anh quan tâm đến những thứ khác hơn là chỉ nghĩ đến việc sống còn. Tất nhiên anh sẽ không bao giờ trở thành một người có học thức hay một quý ông. Tuy thế, anh đã trải qua năm năm lắng nghe những cuộc thảo luận sôi nổi của nhà Hathaway về Shakespeare, Galileo, nghệ thuật Flemish với Venetian, chế độ dân chủ cùng với chế độ quân chủ và chế độ thần quyền, và mọi chủ đề có thể tưởng tượng được. Anh đã học đọc, và còn biết được tiếng Latin và một vài từ tiếng Pháp. Anh thay đổi thành một người mà bộ lạc trước đây của anh sẽ không thể nào thừa nhận.

Kev không bao giờ xem ông bà Hathaway như cha mẹ của mình, mặc dù anh sẽ làm bất cứ việc gì vì họ. Anh không có mong muốn gắn bó với mọi người. Điều đó cần đến nhiều niềm tin và sự thân thiết hơn Kev có thể có được. Nhưng anh thật sự quan tâm đến tất cả bọn trẻ nhà Hathaway, ngay cả Leo. Và sau đó là Win, Kev sẵn sàng hy sinh cả ngàn lần vì nàng.

Anh không bao giờ hạ thấp Win bằng sự đụng chạm của mình, hay dám chiếm lấy phần nào khác trong cuộc sống của nàng hơn là một người bảo hộ. Nàng quá trong sáng, quá đặc biệt. Khi nàng trưởng thành, mọi người đàn ông trong thị trấn đều bị sắc đẹp của nàng mê hoặc. Những người ngoài xem Win là một thiếu nữ lạnh lùng, giản dị cùng điềm tĩnh và khôn ngoan. Nhưng bọn họ không biết gì về sự hóm hỉnh láu cá và sự ầm ập ẩn nấp bên dưới vẻ ngoài hoàn hảo của nàng. Bọn họ không thể thấy Win dạy Poppy những bước nhảy trong điệu vũ bốn cặp đến khi hai người đều đổ sập xuống sàn trong tiếng cười rúc rích. Hay đi săn ếch với Beatrix, tạp dề của nàng đầy những con ếch nhấp nhô. Hay cái vẻ buồn cười khi nàng đọc một cuốn tiểu thuyết của Dicken với những giọng nói và âm thanh khác nhau, đến khi toàn bộ gia đình tung hô sự thông minh của nàng.

Kev yêu nàng. Không giống với những gì mà tiểu thuyết gia và nhà thơ miêu tả. Không có gì sánh được. Anh yêu nàng vượt xa khỏi trái đất, thiên đường hay địa ngục. Mỗi giây phút không có nàng bầu bạn như tra tấn, mỗi giây phút bên cạnh nàng mang lại cảm giác bình yên duy nhất mà anh từng biết được. Mỗi cái chạm tay của nàng để lại dấu vết gặm nhấm tâm hồn anh. Anh sẽ giết chết mình trước khi thừa nhận tình yêu đó với bất cứ ai. Sự thật được chôn sâu trong trái tim anh. Kev không biết Win có đáp trả lại tình yêu của mình hay không. Tất cả những gì anh biết là anh không muốn nàng đáp lại.

- Đó – Win nói vào một ngày nọ sau khi họ dạo chơi qua vùng đồng cỏ khô và nghỉ chân ở nơi yêu thích - Anh suýt làm được chuyện đó rồi.

- Suýt làm chuyện gì cơ? – Kev hỏi lười biếng. Họ ngồi tựa vào một khúc cây bên con suối mùa đông, một con suối khô cạn vào những tháng mùa hè. Thảm cỏ đang trổ những bông hoa chuông tím và những cây râu dê màu trắng, sau đó lan ra một hương thơm như mùi của quả hạnh xuyên qua không khí ẩm áp, nặng mùi.

- Cười ấy – nàng nâng khuỷu tay lên cạnh anh, những ngón tay nàng lướt qua môi anh. Anh như ngừng thở. Một nàng chim sẻ với đôi cánh mở rộng trên cái cây gần đó, phát ra một nốt ngân dài khi anh trượt xuống. Mãi mê với việc mình làm, Win kéo góc miệng của Kev lên và cố giữ yên chúng ở đó. Khuấy động và thích thú, Kev bật ra một tiếng cười nghẹn và đẩy tay nàng ra.

- Anh nên cười thường xuyên hơn – Win nói, vẫn nhìn xuống anh - Anh trông rất đẹp trai khi anh cười.

Nàng còn tỏa sáng hơn ánh mặt trời, tóc nàng như dải lụa màu kem, đôi môi nàng mang sắc hồng mềm mại. Đầu tiên ánh mắt nàng dường như không có gì hơn sự tìm tòi thân mật, nhưng khi nàng tiếp tục nhìn anh, anh nhận ra rằng nàng đang cố gắng tìm hiểu những bí mật của anh. Anh muốn kéo nàng xuống với anh và bao lấy cơ thể nàng. Đã bốn năm từ khi anh đến sống với nhà Hathaway. Giờ đây anh phát hiện ngày càng khó kiểm soát cảm xúc của mình với Win hơn.

- Anh đang nghĩ gì khi nhìn em như vậy? – Win hỏi nhẹ nhàng.

- Anh không thể nói được.

- Tại sao không?

Kev thấy mình thoáng mỉm cười lần nữa, lần này xen vào chút nhẩn nhó – Điều đó sẽ làm em hoảng sợ.

- Merripen – nàng nói dứt khoát – Không gì anh từng nói hoặc làm khiến em hoảng sợ cả – nàng cau mày – Anh có bao giờ định nói tên thật cho em biết chưa?

- Chưa.

- Anh sẽ nói. Em sẽ khiến anh phải nói – nàng giả vờ hướng nắm đấm vào ngực anh. Kev bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng trong tay mình, ngăn giữ nàng một cách dễ dàng.

Cơ thể anh thuận theo chuyển động, lặn lại để giữ nàng bên dưới anh. Việc này không hề đúng, nhưng anh không thể ngăn cản bản thân mình. Và khi anh gìm nàng lại bằng sức nặng của anh, cảm nhận nàng ngoe nguẩy theo bản năng để ăn khớp với anh, anh gần như tê liệt vì khoái cảm nguyên sơ ấy. Anh chờ đợi nàng vùng vẫy, đánh lại anh, nhưng thay vì vậy nàng chỉ bị động trong vòng tay anh, mỉm cười với anh.

Kev lơ mơ nhớ lại một trong những câu chuyện thần thoại mà gia đình Hathaway rất thích... thần thoại Hy Lạp về Hades (*), chủ nhân của địa phủ, bắt cóc nàng trinh nữ Persephone trên một cánh đồng hoa và kéo nàng xuống qua một vết nứt trong lòng đất. Xuống thế giới đen tối của riêng ông ta nơi mà ông ta có thể chiếm giữ nàng. Mặc dù những cô con gái nhà Hathaway rất tức giận vì số phận của Persephone, nhưng riêng Kev lại cảm thông với Hades. Văn hóa của người Gypsy có xu hướng lãng mạn hóa ý tưởng bắt cóc phụ nữ để làm cô dâu, thậm chí bắt chước điều đó trong suốt quá trình tán tỉnh của họ.

* thần thoại Hy Lạp về Hades: Theo thần thoại Hy Lạp, Persephone đang hái hoa cùng các tiên nữ Nymph ở thảo nguyên, bỗng một bông hoa thủy tiên nở rực rỡ trước mắt. Persephone vừa cúi xuống định hái bông hoa, thì bỗng mặt đất nứt đôi, và bị Hades cưỡi ngựa đen bắt cóc nàng về Âm phủ.

Mẹ của Persephone là Demeter thấy con gái bị mất tích rất đau khổ. Khi chất vấn Zeus, thì Zeus trả lời: “Là vợ của vua âm phủ Hades thì không có gì thiệt thòi”. Nghe vậy, biết được Zeus chấp thuận việc con gái bị bắt cóc, Demeter rất tức giận, bà rời khỏi đỉnh Olympus và bỏ công việc mùa màng, bỏ đi tìm con.

Sau đó, Zeus phái Hermes đến âm phủ truyền lại với Hades hãy giải phóng Persephone. Hades tuy chấp thuận, nhưng trước khi thả Persephone, ông đưa cho nàng quả lựu. Persephone luôn từ chối mọi đồ ăn thức uống từ khi đến âm phủ, nhưng do đã quá đói bụng, nàng lấy 6 hạt trong số 12 hạt có trong quả lựu để ăn.

Thế nhưng, thần linh đã quy định người đã ăn đồ dưới âm phủ, sẽ thuộc về âm phủ. Demeter phản đối kịch liệt, cho rằng Persephone bị ép buộc ăn lựu, nhưng bà cũng không thể cưỡng lại quy định của thần linh. Sau đó, Zeus phán Persephone sẽ sống ở âm phủ theo số hạt lựu nàng đã ăn, tức là 1/2 của một năm.

- Em không hiểu tại sao chỉ vì ăn có nửa tá hạt lựu mà ép buộc được Persephone ở lại với Hades một thời gian trong năm – Poppy tổn thương hỏi - Không có ai nói cho cô ấy luật lệ cả. Điều đó chẳng công bằng tí nào. Em chắc chắn cô ấy sẽ không bao giờ chạm vào thứ đó, nếu cô ấy biết chuyện gì sẽ xảy ra.

- Và nó không phải một bữa ăn đầy đủ cho lắm – Beatrix thêm vào, rối loạn lên – Nếu em ở đó, em sẽ yêu cầu bánh pudding hoặc mút quả, ít nhất đó.

- Có lẽ cô ấy không phải hoàn toàn không hạnh phúc, vì phải ở lại ấy – Win gợi ý, ánh mắt lấp lánh – Suy cho cùng, Hades thật sự lập cô ấy thành nữ hoàng. Và câu chuyện nói rằng ông ta sở hữu những của cải trên trái đất.

- Một ông chồng giàu – Amelia nói - không thay đổi được sự thật rằng nơi sống của Persephone là một nơi đáng ghét không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Thử nghĩ đến những khó khăn khi cho thuê nó vào những tháng bên ngoài xem.

Mọi người đều đồng ý rằng Hades hoàn toàn là một kẻ bất lương. Nhưng Kev hiểu chính xác tại sao chúa tể của thế giới ngầm lại bắt cóc Persephone làm vợ. Ông ta mong muốn một chút ánh mặt trời, một chút hơi ấm, cho chính mình, bên dưới cung điện tăm tối ảm đạm của ông ta.

- Vậy những người trong bộ lạc của anh mà đã bỏ mặt anh cho cái chết.... – Win nói, mang những suy nghĩ của Kev quay về với hiện tại - ... họ được phép biết tên anh, còn em thì lại không à?

- Đúng vậy – Kev quan sát vệt nắng và bóng cây trên khuôn mặt nàng. Anh tự hỏi sẽ như thế nào khi ấn môi mình vào làn da mềm mại tỏa sáng ấy.

Một đường rãnh thú vị xuất hiện giữa cặp lông mày vàng nâu của Win. - Tại sao? Tại sao em không thể biết?

- Vì em là một gadji – giọng anh dịu dàng hơn anh muốn.

- Gadji của anh.

Vào lúc chuyện này trở nên nguy hiểm, Kev thấy trái tim mình co lại một cách đau đớn. Nàng không thuộc về anh, không bao giờ có thể thuộc về anh. Ngoại trừ trong trái tim anh.

Anh lặn khỏi nàng, đứng dậy trên chân mình - Đến lúc phải trở về rồi – anh nói cộc lốc. Anh đưa tay ra cho nàng, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn vươn ra, và kéo nàng lên.

Nàng không kiềm lại mà để mình tự nhiên ngã vào lòng anh. Váy nàng rung động quanh chân anh, và hình dáng nữ tính mảnh dẻ của cơ thể nàng ép vào phía trước anh. Anh liều mạng tìm kiếm sức mạnh, ý chí, để đẩy nàng ra.

- Có khi nào anh sẽ cố gắng đi tìm họ không, Merripen? – nàng hỏi - Có khi nào anh sẽ rời xa em không?

Không bao giờ, anh nghĩ trong tia khát khao cháy bỏng. Nhưng thay vì vậy anh lại nói - Anh không biết.

- Nếu anh đi, em sẽ đi theo anh. Và em sẽ mang anh về nhà.

- Anh nghĩ ngờ chồng em sẽ cho phép chuyện đó.

Win cười như thể câu nói đó vô cùng ngớ ngẩn. Nàng thả lỏng và buông tay anh ra. Họ bắt đầu đi bộ về Hampshire House trong im lặng.

- Tobar? – Win mở miệng sau chốc lát – Garridan? Palo?

- Không.

- Rye?

- Không.

- Cooper?... Stanley?...

- Không.

Vì danh dự của cả gia đình Hathaway, Leo chấp nhận đến Học viện Nghệ thuật ở Paris, anh học về nghệ thuật và kiến trúc ở đó trong vòng hai năm. Với hứa hẹn rằng một phần tài năng của Leo đã được kiến trúc sư London nổi tiếng Rowland Temple công nhận, ông nói rằng Leo có thể đền ơn bằng cách làm họa viên cho ông khi quay trở về.

Một vài người bàn luận rằng chắc hẳn Leo đã trưởng thành thành một người đàn ông trẻ tuổi vững vàng và đôn hậu, với trí thông minh sắc bén cùng với nụ cười sẵn có. Và trong ánh sáng của tài năng cùng tham vọng, anh đảm bảo sẽ đạt được nhiều thành quả hơn nữa.

Vào lúc anh quay trở lại nước Anh, Leo tiếp tục sống ở London để thực hiện hỗn phân của mình với Temple, nhưng anh cũng thường xuyên quay về thăm gia đình ở Primrose. Và để tìm hiểu cô gái tóc đen xinh đẹp tên là Laura Dillard trong làng. Trong suốt thời gian Leo vắng mặt, Kev đã cố hết sức mình để chăm sóc cho gia đình Hathaways. Và ông Hathaway đã hơn một lần thử giúp Kev trừ tính cho tương lai của chính anh. Những cuộc nói chuyện như vậy luôn chuyển thành một bài luyện tập trong thất vọng đối với cả hai người.

- Cậu đang lãng phí khả năng của mình – ông Hathaway đã nói với Kev, trông bần khoản một cách ôn tồn.

Kev khịt mũi tỏ vẻ bất chấp, nhưng Hathaway vẫn kiên trì.

- Chúng ta phải tính toán cho tương lai của cậu. Và trước khi nói gì, hãy để ta nói rõ là ta biết hiện tại cậu thích sống ở đâu. Nhưng cậu phải thay đổi, Merripen. Cậu đã tiến bộ quá xa đến nỗi lơ đi những gì vốn bắt rễ trong con người cậu.

- Ông muốn tôi rời đi sao? Kev hỏi thư thả.

- Trời ơi, không. Không hề. Như ta đã từng nói với cậu, cậu có thể sống với chúng ta đến khi nào cậu muốn. Nhưng ta cảm thấy bốn phận của ta là phải chỉ cho cậu thấy rằng sống ở đây, cậu đang bỏ qua rất nhiều cơ hội để thăng tiến. Cậu nên ra bước ngoài thế giới, như Leo ấy. Tham gia một khóa đào tạo, học nghề, có thể gia nhập quân đội chẳng hạn.

- Tôi sẽ đạt được gì từ việc đó? – Kev hỏi.

- Để khởi đầu, khả năng kiếm được nhiều hơn số tiền thù lao còm cõi mà tôi có thể đưa cho cậu.

- Tôi không cần tiền.

- Nhưng những thứ cần chi trả thì sao, cậu không có phương tiện để kết hôn, cũng như để mua một lô đất cho riêng mình.

- Tôi không muốn kết hôn. Và tôi không thể sở hữu đất đai. Không ai có thể.

- Trong con mắt của chính phủ Anh, Merripen, một người hầu như chắc chắn có thể sở hữu đất đai, và căn nhà bên trên nó.

- Lều trại sẽ được dựng lên khi cung điện sụp đổ – Kev trả lời buồn tẻ.

Hathaway bật ra một tiếng cười bức tức. – Tôi thích tranh luận với một trăm học giả – ông nói với Kev - hơn một người Gypsy. Khá lắm, bây giờ chúng ta sẽ gác vấn đề đó sang một bên. Nhưng hãy giữ nó trong đầu, Merripen... cuộc sống đòi hỏi nhiều hơn là những thói thúc của cảm giác nguyên thủy. Một người đàn ông phải ghi dấu mình lên thế giới.

- Tại sao? – Kev hỏi với sự hoang mang chân thành, nhưng Hathaway đã đi khỏi để ra vườn hồng với vợ ông.

Khoảng một năm sau khi Leo trở về từ Paris, tai họa ập đến gia đình Hathaway. Cho đến lúc đó không ai trong số họ từng biết đến nỗi buồn, sợ hãi, hay đau khổ thật sự. Họ dường như đã sống trong một vòng tròn bảo vệ vô cùng kỳ diệu.

Nhưng vào một buổi chiều, ông Hathaway phàn nàn về những cơn đau buốt kì quặc trong ngực ông, khiến vợ ông nghĩ rằng ông bị rối loạn tiêu hóa sau khi ăn một bữa ăn đặt biệt phong phú. Ông đi ngủ sớm, im

lặng và xám xịt. Không ai nghe gì từ phòng họ cho đến lúc rạng sáng, đến khi bà Hathaway khóc lóc ra khỏi phòng và nói với gia đình đang sưng sốt của mình rằng ông đã chết.

Và đó chỉ là khởi đầu của nỗi bất hạnh ập đến gia đình Hathaway. Dường như gia đình đã bị nguyên rủa, mọi thứ mang lại cho họ hạnh phúc trước đây đều chuyển thành nỗi đau. “Trouble comes in threes” là một trong những câu tục ngữ Merripen nhớ được từ hồi còn bé, và với nỗi thương tiếc cay đắng, nó đã trở thành sự thật.

Bà Hathaway kiệt sức vì đau khổ đến nỗi bà nằm cả ngày trên giường sau đám tang của chồng mình, và bị trầm uất đến bỏ ăn bỏ uống. Không có cố gắng mang bà quay trở lại với cuộc sống hàng ngày nào của những đứa con thật sự hiệu quả. Trong một thời gian ngắn đến sưng sốt, bà trở nên vô cùng gầy mòn ốm yếu.

- Có thể chết vì trái tim tan vỡ không? – Leo buồn rầu hỏi vào một buổi chiều, sau khi bác sĩ rời khỏi với thông báo rằng ông ấy không thể thấy có nguyên nhân vật lý nào gây nên sự suy sụp của mẹ họ.

- Bà ấy nên muốn sống vì Poppy và Beatrix, ít nhất là vậy – Amelia nói, giữ thấp giọng. Lúc đó, Poppy đang đưa Beatrix đi ngủ ở một phòng khác. – Các em vẫn còn quá nhỏ để sống không có mẹ. Không cần biết em phải sống với một trái tim tan vỡ đến bao lâu, em sẽ ép bản thân mình phải sống, chỉ để chăm sóc cho chúng.

- Nhưng chị có một tinh thần thép – Win nói, vỗ nhẹ lưng của chị mình - Chị có nguồn sức mạnh của riêng mình. Em e là Mẹ vẫn luôn luôn dựa dẫm vào Cha.

Nàng liếc nhìn Merripen với đôi mắt xanh tuyệt vọng – Merripen, người Rom dùng thứ gì để chữa trị cho chứng trầm uất? Gì cũng được, không quan trọng kì lạ như thế nào, có thể giúp bà ấy không? Những người của anh sẽ nghĩ sao về nó?

Kev lắc đầu, chuyển ánh nhìn vào lò sưởi - Họ sẽ bỏ mặc bà một mình. Người Rom sợ hãi những nỗi đau quá lớn.

- Tại sao?

- Nó dụ dỗ cái chết quay trở lại và ám ảnh cuộc sống.

Cả bốn người đều im lặng sau đó, lắng nghe tiếng xì xèo và lách tách của ngọn lửa nhỏ.

- Bà ấy muốn đến với Cha – cuối cùng Win nói. Giọng nàng trầm ngâm – Dù ông đi đến bất cứ đâu. Trái tim bà tan vỡ. Em ước gì không phải thế. Em sẽ đánh đổi cuộc sống, trái tim của em cho bà nếu như điều đó có thể. Em ước...

Nàng ngừng lại với một tiếng thở gấp khi tay Kev bao lấy tay nàng. Anh không hề nhận ra anh đang nắm lấy nàng, nhưng những lời nàng nói đã kích động anh một cách vô lý.

- Đừng nói vậy – anh cầu nài. Anh không rời bỏ quá khứ Gypsy lâu đến nỗi quên rằng sức mạnh của lời nói có thể dẫn dắt số phận.

- Tại sao không? – nàng thì thầm.

Bởi vì đó không phải là những thứ em có thể cho. Trái tim em là của anh, anh tức giận nghĩ. Nó thuộc về anh. Và dù anh không nói ra những lời đó, dường như bằng một cách nào đó mà Win đã nghe thấy chúng. Mắt nàng mở to, sâu thẳm, và sự xúc động mạnh mẽ làm mặt nàng đỏ ửng. Và ngay tại đó, với sự hiện diện của anh với chị nàng, nàng hạ thấp đầu và ấn một bên má nàng vào mu bàn tay Kev. Kev khao khát được dỗ dành nàng, bao phủ nàng với những nụ hôn, vây quanh nàng với sức mạnh của anh. Dù vậy, anh cẩn thận buông tay nàng ra và mạo hiểm liếc nhìn Amelia và Leo. Một người đã nhặt lên vài que củi từ cái giỏ bên cạnh lò sưởi. Người kia đang nhìn Win chăm chú.

Chưa đến sáu tháng sau cái chết của chồng, bà Hathaway đã nằm xuống yên nghỉ cạnh ông. Và trước khi các anh chị em có thể bắt đầu chấp nhận rằng họ đã trở thành mồ côi với tốc độ nhanh chóng đến tàn nhẫn như vậy, thảm kịch thứ ba ập đến.

- Merripen – Win đứng trước ngưỡng cửa căn nhà, ngần ngại bước vào. Có một vẻ lạ lùng trên mặt nàng làm Kev đứng dậy ngay lập tức.

Anh trông mệt mỏi và dờ dáy, chỉ vừa mới trở về sau khi làm việc suốt cả ngày ở nhà một người lảng giềng, dựng một cánh cổng và hàng rào xung quanh sân nhà họ. Để đặt những cây cọc hàng rào xuống, Kev đã đào những cái lỗ trên mặt đất tràn đầy sương giá do mùa đông đang đến gần. Anh chỉ vừa ngồi xuống bàn với Amelia, cô đang cố gắng tẩy sạch những vết bẩn trên một trong những cái váy của Poppy với thứ dung dịch chứa đầy nhựa thông.

Mùi hóa chất xộc lên trong mũi Kev khi anh bật dậy với một tiếng thở gấp. Anh nhận ra từ biểu hiện của Win rằng có gì đó nghiêm trọng xảy ra.

- Hôm nay em đã ở chỗ Laura và Leo – Win nói – Laura cảm thấy mệt mỏi sớm hơn... Chị ấy nói rằng cổ họng chị ấy đau rát, và đầu cũng đau, nên chúng em đưa chị ấy về nhà ngay thức khắc và gia đình đã đưa chị ấy đến bác sĩ. Ông ấy nói chị ấy bị sốt ban đỏ.

- Ôi Chúa ơi – Amelia thở ra, mặt tái đi.

Cả ba người họ cảm lạnh trong nỗi khiếp sợ. Không có bệnh sốt nào khác bùng lên một cách dữ dội và lan ra nhanh chóng như nó. Nó gây ra những mụn đỏ dễ thấy trên da, lan ra thành một mảng lớn xù xì như một tấm giấy kính dùng để chữa phẳng những tấm gỗ. Và nó bùng phát và tàn phá khắp cơ thể cho đến khi mọi bộ phận đều yếu đi. Mầm bệnh lưu lại trong hơi thở, trong mái tóc, trên da thịt. Cách duy nhất để bảo vệ những người khác là cách ly người bệnh.

- Chấn chấn chứ? – Kev hỏi với giọng nói được kiểm soát.

- Vâng, ông ấy nói những dấu hiệu không thể nào sai được. Và ông ấy nói... – Win ngừng lời khi Kev sai chân về phía nàng.

- Không, Merripen – và nàng đưa bàn tay trắng trẻo mảnh dẻ ra với sức mạnh dữ dội đến nỗi làm anh ngừng lại – Không ai được đến gần em. Leo đang ở nhà của Laura. Anh sẽ không rời chị ấy. Họ nói rằng anh ấy ở lại cũng không sao... anh phải tập hợp Poppy và Beatrix, cả Amelia nữa, và mang họ đến nhà anh họ của chúng em ở Hedgerley. Họ sẽ không thích điều đó, nhưng họ sẽ cho bọn họ vào và...

- Chị sẽ không đi đâu hết – Amelia nói, dáng vẻ bình tĩnh dù nàng đang run lên nhẹ nhẹ – nếu em bị mắc bệnh, em sẽ cần chị chăm sóc cho em.

- Nhưng nếu chị bị lây...

- Chị đã bị phát ban nhẹ khi còn nhỏ. Điều đó có nghĩa là bây giờ chị an toàn khỏi nó.

- Còn Leo thì sao?

- Chị sợ là anh ấy chưa từng bị. Có lẽ anh ấy đang gặp nguy hiểm – Amelia liếc nhìn Kev – Merripen, anh có bao giờ...

- Tôi không biết.

- Vậy thì anh nên tránh đi cùng với bọn trẻ cho đến khi nào chuyện này qua đi. Anh sẽ đi gọi chúng nhé. Chúng đã ra ngoài chơi ở con suối mùa đông rồi. Tôi sẽ thu dọn đồ của chúng.

Kev nhận thấy rằng anh gần như không thể rời khỏi Win khi nàng có thể mắc bệnh. Nhưng không còn lựa chọn nào khác. Phải có ai đó đưa các cô em gái của nàng đến nơi an toàn.

Khoảng chưa đến một giờ, Kev đã tìm thấy Beatrix và Poppy, vác những cô bé đang ngơ ngác lên xe ngựa và mang chúng đến nhà Hedgerley trong nửa ngày trời. Lúc để lại chúng cho những người anh họ và quay trở về lại căn nhà đã là quá nửa đêm. Amelia đang ở phòng khách, mang váy ngủ và khoác áo choàng dài, tóc nàng tết lại bỏ xòa xuống lưng. Nàng ngồi bên cạnh ngọn lửa, đôi vai cong gập lại. Nàng nhìn lên một cách ngạc nhiên khi Kev bước vào nhà.

- Anh không nên ở đây. Nguy hiểm...

- Cô ấy thế nào rồi? – Kev ngắt lời – Có dấu hiệu nào của cơn sốt chưa?

- Những cơn ớn lạnh. Đau đớn. Không tăng nhiệt độ, theo như tôi có thể thấy. Có lẽ đó là một dấu hiệu tốt. Có lẽ điều đó có nghĩa là em ấy chỉ bị nhẹ thôi.

- Có tin gì từ gia đình Dillard không? Từ Leo nữa?

Amelia lắc đầu. – Win nói rằng anh ấy muốn ngủ ở đó, và đến với cô ấy bất cứ khi nào họ cho phép. Việc này không hề hợp lý tí nào, nhưng nếu Laura... ồ, nếu cô ấy không thể vượt qua nó...

Giọng Amelia đặc lại, và nàng dừng lại để nuốt nước mắt.

- Tôi cho là nếu chuyện đó xảy ra, họ sẽ không muốn tước khỏi Laura những giây phút cuối cùng bên cạnh người đàn ông mà cô yêu.

Kev ngồi xuống gần đó và im lặng sắp xếp trong đầu những điều vô vị mà anh đã nghe gadjì nói với nhau. Những thứ về sự chịu đựng, và chấp nhận ý chí của Thượng Đế, và về những thế giới tốt đẹp hơn thế giới này rất nhiều. Anh không thể ép mình lặp lại bất cứ điều gì với Amelia. Nỗi đau của nàng quá chân thành, tình yêu của nàng với gia đình quá sâu sắc.

- Quá đủ rồi – anh nghe Amelia thì thầm sau chốc lát - Tôi không thể chịu đựng mất thêm người nào nữa. Tôi rất lo lắng cho Win. Tôi rất lo lắng cho Leo.

Nàng gãi đầu. - Tôi giống như một kẻ hèn nhát khó chịu nhất, đúng không?

Kev lắc đầu. - Cô sẽ là một kẻ ngốc nếu như không sợ hãi.

Câu nói gây ra một tiếng cười nhỏ, khô khốc. – Vậy thì tôi chắc chắn không phải là kẻ ngốc rồi.

Vào buổi sáng, Win trở nên ửng đỏ và có triệu chứng sốt, đôi chân nàng động đậy liên tục bên dưới lớp chăn. Kev đi đến cửa sổ và kéo màn ra, để ánh bình minh yếu ớt chiếu vào phòng. Nàng thức giấc khi anh tiến đến chiếc giường, đôi mắt xanh của nàng mở rộng trên khuôn mặt đỏ bóng lạng.

- Không – nàng kêu lên, cố gắng lùi xa anh – Anh không cần phải ở đây. Đừng đến gần em; anh sẽ bị lây bệnh. Làm ơn đi đi.

- Yên nào – Kev nói, ngồi xuống mép giường. Anh giữ Win lại khi nàng cố gắng lặn đi, và đặt tay mình lên trán nàng. Anh cảm thấy mạch đập mãnh liệt bên dưới làn da mỏng manh của nàng, những mạch máu nổi lên trong cơn sốt dữ dội.

Khi Win gắng sức đẩy anh ra, Kev lo lắng khi thấy nàng yếu đi như thế nào. Aready.

- Đừng – nàng nức nở, đau đớn. Những giọt nước mắt yếu đuối tuôn ra từ mắt nàng - Làm ơn đừng chạm vào em. Em không muốn anh ở đây. Em không muốn anh mắc bệnh. Ồi, làm ơn đi đi...

Kev kéo nàng vào lòng, cơ thể nàng nóng như lửa đốt bên dưới lớp áo ngủ mỏng manh, mái tóc như dải lụa nhạt màu chảy qua chúng. Và anh đặt đầu nàng vào tay mình, bàn tay chai sạn mạnh mẽ của một đầu sĩ dùng tay không.

- Em hẳn là điên rồi – giọng anh trầm thấp – nếu em nghĩ rằng anh sẽ rời bỏ em lúc này. Anh sẽ thấy em an toàn và khỏe mạnh với bất cứ giá nào.

- Em không thể vượt qua được – nàng thì thầm. Kev bị chấn động bởi lời nàng nói, và còn bởi phản ứng của tiếng anh với chúng.

- Em sắp chết – nàng nói – Và em sẽ không kéo anh theo em.

Kev ôm nàng chặt hơn, để hơi thở yếu ớt của nàng thổi vào mặt anh. Dù nàng có chống cự như thế nào, anh sẽ không bao giờ rời đi. Anh thở không khí từ nàng, hít vào sâu trong buồng phổi.

- Dừng lại – nàng khóc, liều mạng quay khỏi anh. Sự rã rời sức làm nàng choáng váng – Chuyện này thật điên rồ. Ồi, anh chàng khốn khổ cứng đầu, thả em ra!

- Không bao giờ – Kev vuốt thẳng mái tóc dày, mềm mại của nàng, những sợi tóc sẫm lại khi nước mắt nàng trượt qua.

- Từ từ nào – anh thì thầm – Đừng làm mình kiệt sức. Thả lỏng nào.

Sự chống cự của nàng giảm dần khi nàng nhận ra chống lại anh cũng vô ích.

- Anh quá mạnh mẽ – nàng yếu ớt nói, không phải là lời tán dương, mà là cần nhắc – Anh quá mạnh mẽ...
- Phải - Kev đáp, nhẹ nhàng dùng một góc vải trải giường để lau khô mặt nàng – Anh là một kẻ cục súc, và em luôn luôn biết vậy mà, đúng không?
- Vâng – nàng thì thầm.
- Và em sẽ làm như anh nói nhé – anh để nàng tựa vào ngực và đưa nàng ít nước. Nàng nhấp vào vài ngụm nước một cách khó khăn.
- Không thể nữa – nàng ngừng lại, quay mặt đi.
- Thêm nữa nào – anh nài nỉ, đưa ly nước trở lại môi nàng.
- Để em ngủ, đi mà.

Sau khi em uống thêm tí nữa – Kev không nhượng bộ đến khi nàng vâng lời với một tiếng rên rỉ.

Đặt nàng trở lại gối, anh để nàng lơ mơ ngủ trong vài phút, sau đó quay lại với bánh mì được làm mềm trong nước sốt. Anh lại ép nàng ăn vài miếng.

Lúc đó, Amelia thức giấc và đi vào phòng Win. Một cái nháy mắt là phản ứng duy nhất của Amelia khi thấy Win dựa lưng vào tay Kev khi anh dứt cho nàng ăn.

- Tổng khứ anh ấy đi – Win nói với chị mình bằng giọng khàn khàn, đầu nàng tựa vào vai Kev – Anh ấy đang tra tấn em.
- Ồ, chúng ta luôn biết rằng anh ấy là một người bạn – Amelia nói với giọng vừa phải, đến đứng bên cạnh giường.
- Sao anh dám hỏi, Merripen?... Vào phòng của một cô gái trong sáng và cho cô ấy ăn bánh mì.
- Bệnh phát ban bắt đầu rồi – Kev nói, để ý sự thay đổi đang nổi lên dưới cổ và trên má Win. Làn da láng mịn của nàng trở nên xù xì và ửng đỏ.

Anh cảm thấy tay Amelia chạm vào lưng anh, siết chặt nếp gấp lưng nhùng trên áo như thể nàng cần nắm chặt anh để giữ thăng bằng. Nhưng giọng nói của Amelia rõ ràng và đều đặn.

- Chị sẽ đi pha nước soda. Chắc là nó sẽ xoa dịu cảm giác khó chịu, em thân yêu à.

Trong Kev trào lên sự căm phẫn với Amelia. Bất kể tai họa gì xảy ra, nàng đều sẵn sàng đối mặt với mọi thử thách. Trong toàn bộ gia đình Hathaway, từ trước đến nay nàng luôn thể hiện dũng khí mạnh mẽ nhất. Và Win cũng sẽ phải trở nên mạnh mẽ hơn và thậm chí ngoan cố hơn, nếu nàng muốn sống sót qua những ngày tới.

- Trong khi cô tắm rửa cho cô ấy – anh nói với Amelia – Tôi sẽ đi mời bác sĩ.

Không phải vì anh có niềm tin với bác sĩ gadjo, mà vì điều này có thể làm hai chị em yên tâm hơn. Kev cũng muốn xem tình hình của Leo và Laura như thế nào. Sau khi để Win cho Amelia chăm sóc, Kev đi đến nhà Dillard. Nhưng người hầu gái mở cửa cho anh nói rằng không thể nói chuyện với Leo được.

- Anh ấy đang ở đó với cô Laura – người hầu gái trả lời dứt quãng, lấy một miếng giẻ chùi mặt – Cô ấy không nhận ra ai, cô ấy gần như hôn mê. Cô ấy đang yếu đi rất nhanh, thưa ngài.

Kev thấy những móng tay được cắt ngắn của mình cắm sâu vào làn da cứng rắn trong lòng bàn tay mình. Win có sức khỏe yếu hơn Laura Dillard, đáng dấp và thể trạng yếu hơn. Nếu Laura suy sụp quá nhanh, dương như Win sẽ khó có thể chịu đựng được cơn sốt tương tự. Suy nghĩ tiếp theo của anh là về Leo, người không phải ruột thịt nhưng chắc chắn là một người anh em của anh. Leo yêu Laura Dillard một cách mãnh liệt vậy nên anh sẽ không thể nào chấp nhận cái chết của cô ấy một cách hợp lý, nếu chuyện đó xảy ra. Kev rất lo lắng cho anh.

- Tình trạng của ông Hathaway ra sao? – Kev hỏi – Có dấu hiệu nào của căn bệnh không?

- Không, thưa ngài. Tôi không nghĩ vậy. Tôi không biết.

Nhưng từ cái cách cô ta đảo ánh nhìn khỏi mình, Kev hiểu rằng Leo không hề khỏe mạnh. Anh muốn mang Leo khỏi sự dòm ngó của cái chết, ngay bây giờ, và đặt anh lên giường để giữ sức cho những ngày sắp tới. Nhưng sẽ là tàn nhẫn khi ngăn cản Leo trải qua những giờ cuối cùng với người phụ nữ mà anh yêu.

- Khi cô ấy ra đi- Kev nói thẳng thừng – hãy gọi anh ấy về nhà. Nhưng đừng để anh ấy đi một mình. Phải có ai đó hộ tống anh ấy suốt chặng đường về đến cửa nhà Hathaway. Cô hiểu chứ?

- Vâng, thưa ngài.

Hai ngày sau, Leo trở về nhà.

- Laura chết rồi – anh nói, và đổ sập xuống trong sự hành hạ của cơn sốt và nỗi đau.

4. Chương 4

Bệnh sốt ban đỏ đã quét qua ngôi làng là một căn bệnh đặc biệt do virus gây ra, trẻ em và người già chịu ảnh hưởng xấu nhất. Không có đủ bác sĩ để chăm sóc người bệnh, và không ai ở ngoài Primrose dám vào làng. Sau khi đến nhà để kiểm tra hai bệnh nhân, người bác sĩ kiệt sức kê những loại thuốc đắp bằng giấm nóng cho cổ họng. Ông cũng để lại một loại thuốc bổ có chứa cồn thuốc từ cây phụ tử. Nó dường như không hề có tác dụng với Win hay Leo.

- Chúng ta làm chưa đủ – Amelia nói vào ngày thứ tư. Cả nàng và Kev đều thiếu ngủ, họ đã thay phiên nhau chăm sóc cho người anh trai và em gái bị bệnh. Amelia bước vào bếp, khi Kev đang đun nước để pha trà.

- Việc duy nhất chúng ta làm được cho đến bây giờ là làm cho sự suy sụp của họ trở nên dễ chịu hơn. Hẳn phải có gì đó có thể ngăn cơn sốt lại chứ. Tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Nàng đứng dậy một cách cứng rắn và run nhẹ, nói gấp gáp như thể cố gắng để chống đỡ hàng rào bảo vệ của mình. Và nàng trông dễ bị tổn thương đến nỗi khiến Kev động lòng. Anh không cảm thấy thoải mái khi chạm vào người khác, hay bị chạm vào, nhưng cảm xúc của một người anh trai khiến anh bước về phía nàng.

- Không – Amelia nhanh nhẩu nói, khi nàng nhận ra anh sắp với tới nàng. Lùi lại một bước, nàng lắc đầu mạnh mẽ. – Tôi... tôi không phải loại phụ nữ có thể dựa vào ai đó. Tôi sẽ vỡ tung ra thành từng mảnh mất.

Kev hiểu. Với những người như nàng, và anh, sự gần gũi có ý nghĩa quá lớn.

- Giờ ta phải làm gì? – Amelia thì thầm, quẩn tay quanh người.

Kev dụi cặp mắt mệt mỏi.

- Cô có bao giờ nghe nói đến một loại cây gọi là cây cà độc dược chưa?

- Chưa – Amelia chỉ quen thuộc với những thảo mộc dùng cho việc nấu nướng.

- Nó chỉ nở vào ban đêm. Khi mặt trời lên, những bông hoa sẽ tàn lụi. Có một người gọi là drabengro, thầy độc dược trong bộ lạc của tôi. Thỉnh thoảng ông ấy gửi cho tôi những loài cây rất khó tìm. Ông ấy nói rằng cây cà độc dược là loại thảo mộc công hiệu nhất mà ông ấy từng biết. Nó có thể giết người, nhưng cũng có thể mang ai đó quay về từ bờ vực của cái chết.

- Anh có bao giờ thấy tác dụng của nó chưa?

Kev gật đầu, liếc trộm nàng khi anh chà xát những múi cơ căng cứng phía sau cổ.

- Tôi đã thấy nó chữa lành cơn sốt – anh thì thầm. Và chờ đợi.

- Hãy tìm về một ít – Amelia cuối cùng mở miệng, giọng nàng run rẩy - Nó có thể là một tai họa. Nhưng họ đều chắc chắn sẽ chết nếu không có nó.

Kev luộc những cây thuốc mà anh đã tìm thấy ở một góc trong nghĩa địa của ngôi làng, thành một chất lỏng pha loãng màu đen. Amelia đứng bên cạnh anh khi anh căng thẳng đun nước thuốc và đổ vào một cái chén nhỏ.

- Leo trước nhé – Amelia nói kiên quyết, mặc dù biểu hiện của nàng đầy vẻ hoài nghi. – Anh ấy tồi tệ hơn Win.

Họ đến bên giường Leo. Ngạc nhiên vì một người có thể suy sụp vì bệnh ban đỏ nhanh đến thế, vì người anh trai vạm vỡ của họ đã trở nên gầy yếu như thế nào. Khuôn mặt đẹp trai trước kia của Leo giờ không thể nào nhận ra nữa, sưng phồng và căng cứng và ửng đỏ. Những từ mạch lạc cuối cùng mà anh ấy nói là từ ngày hôm trước, khi anh ấy van xin Kev hãy để cho anh chết đi. Nguyên vọng của anh ấy sẽ sớm được chấp thuận thôi. Từ những biểu hiện của tình trạng hôn mê thì chỉ khoảng một giờ nữa, nếu không phải là vài phút hay ngay tức thì.

Amelia đi về phía cửa sổ và mở nó ra. Để không khí lạnh xua đi mùi khó chịu của giấm. Leo rên rỉ và cử động yếu ớt, không thể chống cự khi Kev ép miệng anh mở ra, cầm muỗng lên, và đổ bốn hoặc năm muỗng thuốc lên cái lưỡi khô rát, nứt nẻ của anh. Amelia đi đến ngồi cạnh anh trai nàng, vuốt ve mái tóc xám, hôn lên lông mày của anh.

- Nếu nó... có tác dụng ngược lại – nàng nói, để Kev biết ý của nàng là gì - nếu nó sắp sửa giết anh ấy... sẽ mất bao lâu?

- Năm phút đến một giờ đồng hồ.

Kev nhìn thấy tay của Amelia run lên khi nàng tiếp tục vuốt tóc Leo. Nó dường như là giờ dài nhất trong cuộc đời Kev khi họ ngồi đó và quan sát Leo, anh rung lắc và lảo đảo như thể đang ở trong một cơn ác mộng.

- Chàng trai tội nghiệp – Amelia thì thầm, lau mặt anh bằng một chiếc khăn lạnh.

Khi họ chắc chắn rằng sẽ không có biến động nào xảy ra, Kev tìm cái chén và đứng lên.

- Anh sẽ mang nó đến cho Win bây giờ à? – Amelia hỏi, vẫn nhìn xuống anh trai nàng.

- Đúng vậy.

- Anh có cần giúp không?

Kev lắc đầu - Hãy ở lại với Leo.

Kev đi đến phòng Win. Nàng bất động và yên lặng trên chiếc giường. Nàng không còn nhận ra anh nữa, tâm trí và cơ thể nàng dồn hết vào cái nóng đỏ của cơn sốt. Khi anh nâng nàng lên và để đầu nàng ngã vào tay anh, nàng quằn quại phản kháng.

- Win – anh nói nhẹ nhàng - em yêu à, yên lặng nào.

Mắt nàng hé mở khi nghe âm thanh từ giọng nói của anh.

- Anh ở đây – anh thì thầm. Anh cầm muỗng lên và bỏ nó vào trong chén - Mở miệng em ra nào, gadji bé nhỏ. Hãy làm thế vì anh nhé.

Nhưng nàng từ chối. Nàng quay mặt đi, và môi nàng mở ra trong một tiếng thì thầm không thể nghe thấy được.

- Sao vậy em? – anh thì thầm, quay đầu nàng lại – Win. Em phải uống thuốc này.

Nàng thì thầm lần nữa. Khi nghe những lời nói lạo xạo của nàng, anh nhìn nàng chằm chằm với vẻ không tin.

- Em sẽ uống thuốc nếu anh nói cho em biết tên anh à?

Nàng đấu tranh tìm đủ nước bọt để trả lời - Vâng.

Cổ họng anh càng lúc càng siết chặt, và khóe mắt anh bùng cháy.

- Là Kev – anh kiểm chế nói – Tên anh là Kev.

Sau đó nàng để anh đưa cái muỗng vào giữa môi nàng, và chất độc đen như mực chảy xuống cổ họng nàng. Cơ thể nàng thả lỏng trong vòng tay anh. Khi anh tiếp tục ôm lấy nàng, cơ thể mỏng manh ửng đỏ và nóng bỏng như ngọn lửa trong tay anh. Anh sẽ đi theo em, anh nghĩ, dù số phận của em là gì. Win là thứ duy nhất trên trái đất này mà anh từng mong muốn. Nàng sẽ không đi đâu mà không có anh. Kev ngả người xuống nàng, và chạm vào đôi môi khô nóng của nàng bằng môi anh. Một nụ hôn nàng không thể cảm thấy và sẽ không bao giờ nhớ được. Anh ném phải chất độc khi anh để miệng mình nấn ná trên miệng nàng. Ngẩng đầu lên, anh liếc nhìn chiếc bàn bên giường ngủ nơi anh để phần còn lại của dung dịch cà độc được. Chẳng đó quá đủ để giết chết một người khỏe mạnh.

Như thể thứ duy nhất để giữ linh hồn Win không rời bỏ cơ thể nàng là sự giam hãm của vòng tay Kev. Nên anh ôm chặt nàng và đu đưa. Anh thầm cầu nguyện trong chốc lát. Nhưng anh sẽ không thừa nhận bất cứ đáng sợ, tạo, thể lực siêu nhiên hay thần chết nào, những kẻ đe dọa mang nàng rời khỏi anh.

Thế giới thu nhỏ thành căn phòng tối im lặng, thành thân hình mảnh dẻ trong tay anh, thành hơi thở vào ra nhẹ nhàng trong phổi nàng. Anh hòa theo giai điệu đó với hơi thở, nhịp tim của riêng mình. Ngả lưng xuống giường, anh lâm vào trạng thái thôi miên mờ mịt khi chờ đợi số phận chung của họ. Không rõ đã bao lâu trôi qua, anh nằm cùng nàng cho đến khi một chuyển động ở cửa vào và ánh sáng từ ngọn nến đánh thức anh.

- Merripen – giọng Amelia khàn khàn.

Nàng giữ cây nến ngay ngưỡng cửa. Kev mò mẫm tìm má Win, đặt tay anh lên một bên mặt nàng, và cảm thấy một cơn rung mình hoảng loạn khi những ngón tay anh chạm phải làn da nguội lạnh. Anh chạm vào mạch đập trên cổ nàng.

- Leo đã hết sốt rồi – Amelia nói. Kev chỉ có thể vừa vặn nghe thấy nàng qua dòng máu đang trào lên tai anh – Anh ấy sẽ khỏe lại.

Mạch đập yếu ớt nhưng đều đặn bên dưới những ngón tay tìm kiếm của Kev. Nhịp tim của Win... nhịp đập chống đỡ vũ trụ của anh.

5. Chương 5

London, 1849.

Việc Cam trở thành một thành viên của gia đình Hathaway đã đặt ra nền tảng cho một gia đình mới. Điều đó đã gây ra hoang mang, làm cách nào một người có thể thay đổi được mọi thứ chứ. Chưa kể đến việc làm người ta tức điên lên. Nhưng tại thời điểm đó, mọi thứ thật sự làm Kev điên tiết. Win đã đi đến Pháp, và không có lý do gì để anh vui vẻ hay thậm chí tỏ ra bình thường. Sự vắng mặt của nàng làm anh mắc vào cơn giận dữ chực chờ của một loài thú hoang dã bị cướp đi bạn đời. Anh luôn luôn nhận thấy nhu cầu của mình đối với nàng và ý nghĩ không thể chịu đựng nổi rằng nàng đang ở đâu đó rất xa và anh không thể tìm thấy được.

Kev đã quên đi điều đó cảm thấy như thế nào, lòng thù hận đen tối đối với thế giới này và tất cả những người xung quanh anh. Nó là một phần không mong muốn gợi nhớ lại tuổi thơ của anh, khi anh không biết gì khác ngoài bạo lực và đau đớn. Vậy mà toàn bộ gia đình Hathaway dường như đã mong đợi anh cư xử giống với mọi người, tham gia vào những công việc hàng ngày của gia đình, giả vờ rằng Trái Đất vẫn tiếp tục quay. Thứ duy nhất giữ anh đúng mực là ý thức về những gì nàng hẳn sẽ muốn anh làm. Nàng sẽ muốn anh chăm sóc cho chị em của nàng. Và cố kiểm chế không giết anh rể của nàng.

Kev khó có thể chịu đựng gã con lai đó. Vài người trong họ yêu quý anh ta. Cam Rohan đã đến và khiến Amelia, một cô gái độc thân kiên quyết, hoàn toàn nghiêng ngả. Quyển rũ nàng, một việc rất quan trọng, mà Kev vẫn chưa thể tha thứ cho anh ta được. Nhưng Amelia hoàn toàn hạnh phúc với chồng mình, mặc dù anh ta có một nửa dòng máu Gypsy. Không ai trong số họ từng gặp người giống Rohan, anh có lai lịch bí ẩn y như Kev vậy. Trong hầu hết cuộc đời mình, Rohan làm trong sòng bạc của một quý ông, sòng bạc của Jenner, cuối cùng anh trở thành người làm mọi việc và sau đó sở hữu một số tiền nho nhỏ trong công việc sinh lời cao ngất này. Bị đè nặng bởi vận may đang lên, anh đã đầu tư tiền của mình một cách tệ nhất có thể để giải thoát khỏi cảm giác hổ thẹn to lớn vì trở thành một người Gypsy giàu có. Nó không hề hiệu quả. Tiền tiếp tục tăng lên, những khoảng đầu tư ngu ngốc đổi lại phần lợi tức phi thường. Rohan ngưỡng ngừng gọi nó là lời nguyện may-mắn của anh.

Nhưng khi xem xét lại, lời nguyện của Rohan thật hữu dụng, từ khi việc chăm sóc cho gia đình Hathaway là một nhiệm vụ khá tốn kém. Điền trang của gia đình họ ở Hampshire, mà Leo được thừa hưởng vào năm ngoái cùng với tước vị của anh, đã cháy cách đây không lâu và đang được xây dựng lại. Và Poppy cần váy áo cho mùa lễ hội ở London, và Beatrix muốn hoàn thành việc học ở trường. Quan trọng hơn cả, đó là những hóa đơn chữa bệnh của Win. Khi Rohan chỉ cho Kev thấy, anh có nhiệm vụ phải chăm sóc tốt cho gia đình Hathaway và lý do đó đã đủ để Kev tha thứ cho anh. Vì vậy cho nên Kev đã tha thứ cho anh ta. Vừa đủ thôi.

- Chào buổi sáng – Rohan nói vui vẻ, bước vào phòng ăn trong dãy phòng của gia đình ở khách sạn Rutledge. Đã gần kết thúc bữa sáng. Không giống như mọi người, Rohan không phải là người dậy sớm, khi anh trải qua gần hết cuộc đời trong sòng bạc nơi mà mọi hoạt động đều diễn ra vào ban đêm.

Một tên Gypsy ồm sòm, Kev nghĩ khinh miệt. Tắm rửa sáng khoái và mặc quần áo của gadjo, Rohan trông đẹp trai một cách kì lạ, với mái tóc sẫm màu để quá dài và chiếc hoa tai bằng kim cương lấp lánh một bên tai. Anh gọn gàng và mềm dẻo, di chuyển một cách dễ dàng. Trước đi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Amelia, anh ngả đầu hôn vào tóc nàng, sự yêu mến một cách khoa trương làm nàng ửng đỏ. Nếu là một khoảng thời gian cách đây không lâu, Amelia sẽ không bao giờ chấp nhận những biểu hiện như thế. Giờ đây nàng chỉ đơn thuần đỏ mặt và trông có vẻ sững sốt. Kev cau có nhìn xuống cái đĩa đã với một nửa của mình.

- Anh vẫn còn buồn ngủ à? – Anh nghe Amelia hỏi anh ta.

- Trong những hoàn cảnh như thế này, anh sẽ không hoàn toàn thức dậy cho đến buổi trưa.

- Anh nên thử uống chút cà phê.

- Không, cảm ơn em. Anh không thể chịu nổi thứ đó.

Beatrix tiếp lời – Merripen uống rất nhiều cà phê. Anh ấy rất thích nó.

- Tất nhiên là anh ấy thích – Rohan nói - Nó đen và rất đắng.

Anh cười toe toét khi Kev gởi anh một cái liếc mắt cảnh cáo – Sáng nay thế nào, phral.

- Đừng gọi tôi như thế – mặc dù Kev không hề lên giọng, nhưng có một âm thanh hung dữ trong giọng nói của anh làm mọi người dừng lại.

Sau chốc lát, Amelia nói với Rohan bằng chất giọng nhẹ nhàng thận trọng – Hôm nay chúng em sẽ đi đến cửa hiệu váy áo, Poppy cùng với Beatrix và em. Chúng em chắc sẽ về vào bữa tối.

Trong khi Amelia tiếp tục mô tả những chiếc áo với mũ nón và những đồ trang sức họ sẽ cần thì Kev thấy bàn tay nhỏ nhắn của Beatrix rón rén đặt lên tay mình.

- Không sao đâu mà – Beatrix thì thầm – Em cũng nhớ bọn họ.

Ở tuổi mười sáu, cô em Hathaway trẻ nhất đang ở độ tuổi dễ tổn thương nhất giữa trẻ em và người lớn. Một cô bé tình quái đáng yêu, cô bé tò mò y như một trong những con thú cưng mà cô sưu tập vậy. Từ sau đám cưới của Amelia với Rohan, Beatrix đã van nài được hoàn thành việc học ở trường. Kev ngờ rằng cô bé đã đọc quá nhiều những cuốn tiểu thuyết về các nữ nhân vật chính đạt được đáng dấp và vẻ thanh nhã

ở “học viện dành cho những quý cô trẻ tuổi”. Anh nghi ngờ việc hoàn thành việc học ở trường có thể thay đổi cô bé có tinh thần tự do như Beatrix.

Rời khỏi tay anh, Beatrix chuyển sự chú ý về lại với cuộc trò chuyện, vốn đã tiến tới chủ đề về khoảng đầu tư gần đây nhất của Rohan. Điều đó đã trở thành thứ gì đó gần như là một trò chơi đối với Roan khi tìm kiếm một cơ hội đầu tư có thể không thành công. Lần cuối cùng anh thử làm điều đó, anh đã mua một nhà máy cao su đang tụt dốc tồi tệ ở London. Ngay khi Cam mua nó, tuy nhiên, công ty đó đã tìm ra đúng quá trình chế hóa cao su và phát minh ra thứ gọi là dây cao su. Và giờ đây mọi người đang mua hàng triệu những thứ đó.

- ... cái này chắc chắn sẽ là một thảm họa - Cam đang nói - Có hai anh em sinh đôi làm nghề thợ rèn đã đưa ra thiết kế về một loại phương tiện dùng sức người. Họ gọi nó là volocycle. Hai bánh xe đặt một khung thép hình ống, được đẩy tới bởi những cái bàn đạp điều khiển bằng chân người.

- Chỉ có hai bánh xe thôi à? - Poppy thắc mắc hỏi - Làm sao một người có thể lái được nó mà không bị ngã?

- Người điều khiển phải cân bằng trọng tâm của anh ta trên hai bánh xe.

- Họ sẽ đổi hướng phương tiện đó bằng cách nào?

- Quan trọng hơn là - Amelia nói với giọng ráo hoảnh - Làm sao để dừng nó lại?

- Bằng cách đặt cơ thể ai đó chắn ngang đường chẳng? - Poppy gợi ý.

Cam cười to - Có thể lắm. Bọn anh sẽ đưa nó vào sản xuất, dĩ nhiên là vậy. Wescliff nói rằng anh ta chưa bao giờ thấy phát minh nào tai hại hơn thứ đó. Volocycle trông bất tiện như quỷ, và yêu cầu giữ thăng bằng vượt quá khả năng của một người có tầm vóc trung bình. Nó sẽ không có một cái giá phải chăng, hay thực tế đâu. Tóm lại là, không người bình thường nào lại đi chọn đạp một chiếc xe quái gở trên đường thay vì cưỡi ngựa.

- Dù vậy nó nghe khá là vui đó chứ - Beatrix nói trầm ngâm.

- Nó không phải phát minh mà một cô gái nên thử đâu - Poppy chỉ ra.

- Tạo sao lại không ạ?

- Váy của chúng ta sẽ bị vấy bẩn trên đường đi.

- Tại sao chúng ta phải mặc váy cơ chứ? - Beatrix hỏi - Em nghĩ quần tây sẽ tiện lợi hơn bao giờ hết.

Amelia trông kinh hoàng và buồn cười - Những câu nhận xét đó tốt nhất nên được giữ kín trong gia đình thôi, em thân yêu à.

Cầm ly nước lên, nàng đưa nó về phía Rohan. - Được rồi, nào. Vậy đây chắc hẳn sẽ là thất bại đầu tiên của anh - Nàng nhướn mày - Em hy vọng là anh sẽ không mạo hiểm may mắn của cả gia đình trước khi chúng em đến được cửa hiệu váy áo chứ?

Anh cười toe toét với nàng :

- Không phải toàn bộ may mắn đâu. Cứ tự tin mua sắm, monisha à.

Khi bữa sáng kết thúc, những người phụ nữ rời khỏi bàn ăn, trong khi Rohan và Kev đứng lên một cách lịch sự. Hạ mình lại xuống ghế, Rohan quan sát khi Kev chuẩn bị rời đi.

- Anh định đi đâu vậy? - Rohan hỏi một cách uể oải - Đi gặp người may quần áo của anh à? Hay đi thảo luận về những sự kiện chính trị gần đây nhất trong quán cà phê địa phương?

- Nếu mục đích của anh là chọc tức tôi - Kev nói với anh - thì không cần phải nỗ lực như vậy đâu. Chỉ cần anh thở thôi cũng đủ làm tôi điên tiết rồi.

- Bỏ qua cho tôi. Tôi sẽ cố gắng kiềm chế thói quen đó, nhưng tôi đúng là đã trở nên thích nó rồi - Rohan ra về điệu bộ.

- Nói chuyện với tôi nào, Merripen. Chúng ta cần thảo luận về một vài thứ.

Kev đồng ý với một cái tròng mắt.

- Anh là một người đàn ông kiêu lời, nhỉ? – Rohan theo dõi.

- Tốt hơn là làm đầy không khí với những lời luyên thuyên rỗng tuếch.

- Tôi đồng ý như vậy. Vậy thì tôi sẽ nói thẳng vào vấn đề luôn nhé. Trong khi Leo... quý ông Ramsay ... đang ở châu Âu thì toàn bộ điền trang, những vấn đề về tài chính, và ba người em gái của anh ấy đặt vào sự chăm sóc của một cặp người Gypsy. Tôi không cho rằng đó là một vị trí lý tưởng đâu. Nếu Leo có bất cứ điều kiện nào để ở lại, tôi sẽ giữ anh ấy ở đây và gửi Poppy đến Pháp với Win.

Nhưng Leo không trong tình trạng tốt, như họ đều biết. Anh đã trở thành một người tuyệt vọng, một kẻ vô tích sự, kể từ cái chết của Laura Dillard. Và mặc dù cuối cùng anh cũng đi đến giới hạn của nỗi đau, nhưng con đường anh phải trải qua để lành lại, về cả thể xác lẫn tâm hồn, sẽ không hề ngắn.

- Anh có thật sự tin rằng – Kev hỏi, giọng anh đầy khinh miệt - rằng Leo sẽ ghi tên vào chữa trị ở một phòng khám sức khỏe không?

- Không. Nhưng anh ấy sẽ ở gần để trông chừng Win. Và đó là một nơi tách biệt giới hạn được những cơ hội gây ra rắc rối. Anh ấy đã rất tốt ở Pháp trước đây, khi anh ấy sang đó học kiến trúc. Có lẽ sống ở đó một lần nữa sẽ giúp anh ấy tìm lại chính mình.

- Hoặc là – Kev nói u ám – anh ta sẽ biến mất đến Paris và quăng mình vào nhậu nhẹt và mại dâm.

Rohan nhún vai - Tương lai của Leo nằm trong tay của anh ấy. Tôi quan tâm đến những vấn đề chúng ta sắp đối mặt ở đây hơn. Amelia xác định rằng Poppy nên có một mùa lễ hội ở London, và Beatrix nên tiếp tục học ở trường. Cùng trong lúc này, việc xây dựng lại trang viên ở Hampshire vẫn phải tiếp tục. Đống đồ nát cần được dọn sạch và khu đất...

- Tôi biết cái gì cần phải làm.

- Vậy nên anh sẽ quản lý dự án này nhé? Anh sẽ làm việc với kiến trúc sư, những thợ xây, thợ nề và thợ mộc, và những việc tương tự như thế được không?

Kev giận dữ nhìn anh với sự phản đối rõ ràng. – Tôi sẽ không để bị tổng khứ khỏi đây. Và tôi sẽ bị nguyên rửa nếu tôi làm việc cho anh, hay trả lời cho anh...

- Chờ đã nào – Tay của Rohan giơ lên chống đỡ, những chiếc nhẫn vàng lấp lánh hoàn hảo trên những ngón tay ngăm đen của anh – Chờ đã. Vì Chúa, tôi không phải đang cố gắng tổng khứ anh đi. Tôi đang đề xuất một sự hợp tác. Thẳng thẳng mà nói, tôi không còn rùng mình vì sự thẳng tiến nhiều như anh nữa. Nhưng có rất nhiều thứ phải được hoàn thành. Và chúng ta sẽ đạt được nhiều lợi ích hơn khi làm việc cùng nhau hơn là mỗi người mỗi việc.

Lơ đãng cầm dao ăn lên, Kev lướt những ngón tay mình dọc theo cái lưỡi cùn và tay cầm mạ vàng rồi rầm.

- Anh muốn tôi làm việc ở Hampshire và giám sát đội ngũ làm việc trong khi anh ở lại London với những người phụ nữ sao?

- Đến và đi tùy ý anh. Tôi sẽ thường xuyên đi về Hampshire để xem qua mọi thứ.

Rohan tặng anh một cái liếc mắt láu cá - Không còn gì giữ anh lại London cả, phải vậy không?

Kev lắc đầu.

- Vậy đồng ý chứ? – Rohan nhấn mạnh.

Mặc dù Kev ghét phải chấp nhận điều đó, nhưng kế hoạch không phải là không hấp dẫn anh. Anh ghét London, bụi bẩn và tiếng ồn và những tòa nhà đông đúc, khói bụi và ồn ào. Anh ao ước được trở về với miền quê. Và quá trình xây dựng lại trang viên, làm anh kiệt sức với công việc nặng nhọc... Nó sẽ mang đến cho anh một vài lợi ích. Ngoài ra, anh biết điền trang Ramsay cần gì hơn bất cứ ai. Rohan có thể biết mọi con đường, quảng trường, và lùm cây ngọn cỏ ở London, nhưng anh ta không hề quen thuộc với cuộc sống thôn dã. Điều đó chỉ làm tăng thêm ý muốn gánh vác điền trang Ramsay của Kev.

- Tôi cũng sẽ muốn sửa sang lại cả khu đất – Kev nói, đặt con dao xuống - Có những cánh cổng và hàng rào cần được sửa lại. Mương máng và cống rãnh cần phải đào lại. Và những tá điền vẫn sử dụng cái đập lúa và lưỡi hái vì không có máy đập. Điền trang nên có lò bánh mì riêng để giúp những người tá điền không phải đi vào làng để mua bánh mì. Cũng như...

- Mọi việc tùy anh quyết định – Rohan nói vội vàng, hoàn toàn thiếu hứng thú với việc đồn điền như một người London điển hình. – Thu hút thêm tá điền sẽ tăng thêm lợi ích cho điền trang, dĩ nhiên là vậy.

- Tôi biết anh đã ủy thác cho kiến trúc sư và thợ xây. Nhưng kể từ bây giờ, tôi sẽ là người họ tìm đến để đặt câu hỏi. Tôi cần những thông tin kê khai tài sản của Ramsay. Và tôi sẽ lựa chọn đội ngũ canh tác và quản lý họ mà không có sự can thiệp nào.

Rohan nhướn mày nhìn đáng vẻ đầy quyền uy của Kev. - Ồ. Đây là một khía cạnh của anh mà tôi chưa hề nhìn thấy trước đây đấy, quản lý à.

- Anh đồng ý với những gì tôi nói chứ?

- Vâng – Rohan mở rộng tay - Chúng ta bắt tay để thỏa thuận nhé.

Kev đứng dậy, lơ đi lời đề nghị. - Không cần thiết.

Hàm răng trắng của Rohan lóe lên trong một nụ cười toe toét – Merripen, thật sự rất khủng khiếp khi thử làm bạn với tôi hả?

- Chúng ta sẽ không bao giờ là bạn. Tốt nhất, chúng là kẻ thù với chung một mục đích.

Rohan tiếp tục cười - Tôi cho rằng kết quả cuối cùng là như nhau thôi.

Anh chờ đến khi Kev ra tới cửa trước khi nói một cách ngẫu nhiên.

- Dù sao đi nữa, tôi sẽ tìm ra ý nghĩa của hình xăm. Nếu có sự kết nối nào giữa hai chúng ta, tôi muốn biết nó là gì.

- Anh sẽ làm vậy mà không có sự hợp tác của tôi – Kev nói lạnh lùng.

- Tại sao lại không? Anh không tò mò sao?

- Ít nhất cũng không.

Đôi mắt nâu của Rohan tràn ngập sự suy đoán – Anh không có mối liên hệ nào với quá khứ hay người Rom, và không biết tại sao phát họa duy nhất đó được in lên tay anh khi còn quá nhỏ. Anh đang sợ tìm ra điều gì vậy?

- Anh cũng có hình xăm đó chừng ấy thời gian – Kev bắn trả - Anh không hề biết về nó nhiều hơn tôi. Tại sao bây giờ anh lại trở nên hứng thú với nó?

- Tôi... – Rohan lơ đãng chà tay mình vào ống tay áo, nơi có hình xăm – Tôi luôn cho rằng nó được khắc do một ý thích bất chợt nào đó của bà tôi. Bà không bao giờ giải thích tại sao tôi có dấu hiệu đó, hay ý nghĩa của nó là gì.

- Bà ấy có biết không?

- Tôi tin là bà biết – Miệng Rohan cong lên - Bà dường như biết hết mọi thứ. Bà là một nhà được thảo đầy quyền năng, và là một tín đồ Biti Foki.

- Tiên à? – Kev hỏi với một đường cong khinh khỉnh trên môi.

Rohan cười :

- Ồ, phải. Bà quả quyết với tôi rằng bà có giao tiếp cá nhân với nhiều người trong số họ.

Dấu vết của sự thích thú phai đi :

- Khi tôi mười tuổi, bà gởi tôi ra khỏi bộ lạc. Bà nói tôi đang gặp nguy hiểm. Anh họ của tôi Noah mang tôi đến London và giúp tôi tìm công việc gieo xúc xắc trong sòng bạc. Kể từ đó tôi không hề gặp lại ai trong bộ tộc.

Rohan dừng lại, khuôn mặt anh trở nên u ám :

- Tôi bị trục xuất khỏi tộc Gypsy mà không hề biết tại sao. Tôi không có lý do gì để cho rằng hình xăm có liên quan gì đến chuyện đó cả. Cho đến khi tôi gặp anh. Chúng ta có hai điểm giống nhau, phrải à: chúng ta đều bị vứt bỏ, và chúng ta mang trên mình biểu tượng con ngựa ác mộng của người Ireland. Và tôi nghĩ rằng tìm ra nó đến từ đâu có thể giúp cho cả hai chúng ta.

Trong những tháng tiếp theo Kev chuẩn bị cho việc xây dựng lại điền trang Ramsay.

Mùa đông êm dịu và ít gay gắt tràn qua ngôi làng Stony Cross và những vùng xung quanh nó, nơi có điền trang Ramsay tọa lạc. Những ngọn cỏ lau oằn xuống vì sương giá, và những tảng đá đông cứng lại dọc bờ sông Avon và Itchen. Hoa đuôi sóc lộ ra từ những gốc liễu, mềm và nhẹ như đuôi cừu, trong khi cây sơn thù du mọc ra những nhánh cây mùa đông đỏ rực phá vỡ khung cảnh xám xịt nhợt nhạt.

Nhóm người làm được thuê bởi John Dashiell, nhà thầu sẽ xây dựng lại trang viên Ramsay, rất chăm chỉ và có năng lực. Hai tháng đầu tiên được dùng để dọn sạch những gì còn sót lại của ngôi nhà, chỗ đi phần gỗ bị đốt thành than và đá vỡ cùng với gạch vụn. Ngôi nhà nhỏ nằm trên đường vào được sửa chữa và tân trang lại để thuận tiện cho nhà Hathaway. Một khi nền đất trở nên mềm đi vào tháng Ba, việc xây dựng lại trang viên sẽ bắt đầu theo dự tính.

Kev chắc chắn rằng những người thợ đã được cảnh báo trước về việc dự án được giám sát bởi một người Rom, để họ không thể hiện bất cứ sự chống đối nào với sự hiện diện hay quyền hành của anh. Dashiell, là một người tự lập và thực dụng, dường như không hề quan tâm khách hàng của anh ta là người Anh, người Gypsy, hay bất cứ dân tộc nào, miễn là thời hạn thanh toán cho anh ta được đáp ứng.

Gần cuối tháng hai, Kev thực hiện một chuyến đi mười hai giờ đồng hồ từ Stony Cross đến London. Anh đã nhận được lời nhắn từ Amellia là Beatrix đã ngưng việc học ở trường. Mặc dù Amelia còn nói thêm là mọi thứ đều ổn, nhưng Kev vẫn muốn tự mình chắc chắn. Hai tháng là khoảng thời gian dài nhất mà anh từng xa cách các chị em nhà Hathaway, và anh ngạc nhiên bởi anh đã nhớ họ mãnh liệt như thế nào.

Đó hình như là cảm giác chung.

Ngay khi Kev đến dãy phòng của họ trong khách sạn Rutledge, cả Amelia, Poppy, và Beatrix đều chớp lấy anh với sự nhiệt tình quá mức. Anh chịu đựng những tiếng la hét và những cái hôn của họ với sự chấp nhận thô lỗ, âm thầm vui mừng vì sự chào đón nhiệt tình đó. Theo họ vào phòng khách của gia đình, Kev ngồi với Amelia trên một trường kỷ dài, trong khi Cam với Poppy ngồi trên những cái ghế gần đó. Beatrix ngồi trên cái ghế để chân ngay chân Kev.

Những người phụ nữ trông rất tốt, Kev nghĩ... cả ba đều ăn mặc và chải chuốt kiểu cách, mái tóc dài sẫm màu của họ được chải thành những lọn xoắn hấp dẫn, ngoại trừ Beatrix với những bím tóc. Amelia đặc biệt có vẻ hạnh phúc, dễ dàng cười to, tỏa ra sự thỏa mãn chỉ có thể đến từ một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Poppy đang để lộ ra vẻ đẹp của mình, với vẻ mặt trong sáng và mái tóc nâu vàng lộng lẫy... một phiên bản ấm áp hơn, dễ gần hơn của mái tóc vàng mềm mại hoàn hảo của Win. Beatrix, tuy nhiên, thờ ơ và mảnh khảnh. Với những ai không hiểu cô bé, Beatrix sẽ xuất hiện như một cô gái bình thường, vui vẻ. Nhưng Kev nhìn thấy vài dấu hiệu phẳng phất của sự căng thẳng và áp lực trên mặt cô.

- Có chuyện gì xảy ra ở trường à? – Kev hỏi thẳng thừng như thường lệ.

Beatrix hăm hở bộc lộ mình ra. - Ôi, Merripen, đó tất cả là lỗi của em. Trường học thật kinh khủng. Em ghét cay ghét đắng nó. Em có kết bạn với một hay hai người, và em rất tiếc phải xa bọn họ. Nhưng em không thể xoay sở với giáo viên của em được. Em đã luôn luôn nói ra những điều không đúng trong lớp, hỏi những câu hỏi không đúng nữa...

- Xem ra – Amelia nói khô khan - là phương pháp học và suy nghĩ của nhà Hathaway không được chấp nhận ở trường.

- Và em đã mắc vào vài trận cãi vã – Beatrix tiếp tục - bởi vì một vài đứa con gái nói là ba mẹ chúng nói chúng không được nói chuyện với em vì chúng ta có những người Gypsy trong gia đình, và trong chừng mực họ biết em có thể cũng là một phần Gypsy. Và em nói là em không có, nhưng cho dù em có đúng như vậy

thật thì cũng không có lý do gì phải xấu hổ cả, và em gọi chúng là những kẻ hợm hĩnh, và sau đó chúng em lao vào cầu cầu và kéo tóc nhau.

Kev nguyên rửa dưới hơi thở. Anh trao đổi ánh mắt với Rohan đang trông rất dữ tợn. Sự hiện diện của họ trong gia đình là một trở ngại đối với chị em Hathaway... nhưng không có giải pháp nào cho chuyện đó.

- Và sau đó – Beatrix nói - vấn đề của em quay lại.

Mọi người im lặng. Kev vươn ra và đặt tay lên đầu cô bé, những ngón tay ôm lấy hình dáng tinh tế của cô.

- Chavi – anh thì thầm, sử dụng một từ ngữ âu yếm của người Gypsy dành cho các cô gái trẻ.

Đã từ lâu anh hiếm khi sử dụng ngôn ngữ cổ, nên Beatrix mở to mắt nhìn anh với vẻ ngạc nhiên.

Vấn đề của Beatrix xuất hiện lần đầu tiên sau cái chết của ông Hathaway. Nó lại tái diễn mỗi lúc lo lắng hay đau khổ. Trong cô bé có một sự thúc bách phải lấy trộm đồ, thường là những vật nhỏ như những mẫu bút chì hay đồ đánh dấu sách, hay mẫu đồ dùng ăn uống lạ mắt. Thỉnh thoảng cô bé thậm chí còn không nhớ mình đã lấy trộm gì đó. Sau đó cô bé phải chịu đựng sự hối hận to lớn, và dùng những cách vô cùng đặc biệt để trả lại những thứ cô đã lấy đi.

Kev bỏ tay khỏi đầu cô bé và nhìn xuống cô.

- Em đã lấy gì vậy, chồn sương bé nhỏ? – Anh hỏi dịu dàng.

Cô bé trông bất mãn. - Ruy băng cài tóc, lược, sách... những thứ nhỏ bé ấy. Và sau đó em cố gắng đặt những thứ đó về lại chỗ cũ, nhưng em không thể nhớ hết chúng ở chỗ nào được. Nên đã xảy một vụ om xòm lớn, và em đến đó để nhận tội, rồi em bị yêu cầu rời khỏi trường. Và bây giờ em sẽ không bao giờ thành một quý cô được.

- Có, em sẽ chứ – Amelia nói ngay lập tức - Chúng ta sẽ thuê một nữ gia sư, lẽ ra chúng ta phải làm thế ngay từ đầu mới phải.

Beatrix để ý nhìn nàng một cách nghi ngờ - Em không nghĩ làm em muốn bất cứ nữ gia sư nào làm việc cho gia đình chúng ta đâu.

-Ồ, chúng ta không tệ đến thế đâu – Amelia bắt đầu.

- Có, chúng ta thế đấy – Poppy nói cho nàng biết – Chúng ta kì quặc, Amelia à. Em luôn luôn nói với chị điều đó. Chúng ta đã kì quặc trước khi chúng ta mang anh Rohan vào gia đình mình rồi.

Ném một cái liếc nhanh về phía Cam, nàng nói - Không có ý xúc phạm, anh Rohan à.

Ánh mắt anh lóe lên sự thích thú.

- Không ai gây ra cả – Poppy quay sang Kev - Không quan tâm tìm được một nữ gia sư thích hợp khó như thế nào, chúng ta phải tìm được một người. Em cần giúp đỡ. Mùa lễ hội của em không có gì hơn một thảm họa cả, Merripen à.

- Nó chỉ diễn ra trong vòng hai tháng thôi mà – Kev nói – Sao nó có thể là một thảm họa được?

- Em là một đóa hoa bên lề.

- Không thể nào.

- Em còn tệ hơn một đóa hoa bên lề nữa – nàng nói với anh - Không người đàn ông nào muốn gì ở em cả.

Kev nhìn sang Rohan và Amelia một cách hoài nghi. Một cô gái xinh đẹp, thông minh như Poppy đáng ra phải đẩy người theo đuổi mới đúng.

- Có vấn đề gì với những tên gadjo đó vậy? – Kev hỏi với sự ngạc nhiên.

- Mấy tên đó đều là những thằng ngốc – Rohan nói – Bọn họ không bao giờ lãng phí cơ hội nào để chứng minh điều đó.

Nhìn trở lại Poppy, Kev hỏi thẳng.

- Là vì có người Gypsy trong gia đình sao? Đó là lí do tại sao em không được cầu hôn à?

- Ô, không hẳn là sai – Poppy thừa nhận – Nhưng vấn đề lớn hơn là em không hề biết về cách cư xử và phép xã giao. Em luôn luôn cư xử không đúng mực. Và em rất tệ trong những cuộc nói chuyện nho nhỏ. Anh phải chuyển từ chủ đề này sang chủ đề khác nhẹ nhàng như một con bướm ấy. Không hề dễ dàng tí nào, và không có chỉ dẫn nào cho chuyện đó cả. Và những người đàn ông trẻ tuổi tìm đến em đều tìm cách xin thứ lỗi để trốn mất chỉ sau năm phút. Bởi vì họ đùa cợt và nói những điều vô cùng xuẩn ngốc, và em không biết làm cách nào để trả lời hết.

- Tôi không hề muốn ai trong số bọn họ lấy em ấy, dù thế nào đi nữa – Amelia nói quả quyết – Anh nên trông thấy bọn họ, Meripen. Không thể tìm thấy bầy công đực chải chuốt nào vô dụng hơn nữa.

- Em tin phải gọi là tập hợp công mới đúng – Poppy nói – không phải là một bầy.

- Thay vì vậy hãy gọi họ là một nhóm cóc – Beatrix nói.

- Một đàn chim cánh cụt – Amelia tham gia.

- Những con khỉ âm ỉ – Poppy nói, cười to.

Kev khẽ cười, nhưng anh vẫn thấy lo lắng. Poppy luôn luôn mơ về mùa lễ hội ở London. Việc nó thành ra như thế này hẳn phải là một sự thất vọng đau đớn.

- Em có được mời đến đúng chỗ không? – anh hỏi – Những buổi khiêu vũ... những bữa tiệc tối...

- Khiêu vũ và dạ hội – Poppy trả lời – Vâng, nhờ sự đỡ đầu của quý ngài Wescliff và quý ngài St. Vincent, chúng em đã nhận được rất nhiều lời mời. Nhưng chỉ đơn thuần bước qua cánh cửa không làm ai đó mong muốn được, Meripen à. Nó chỉ tạo cho một người cơ hội để dựa tường trong khi mọi người khiêu vũ thôi.

Kev cau mày với Amelia và Rohan. – Hai người định làm gì với chuyện này?

- Chúng tôi định rút Poppy ra khỏi mùa lễ hội – Amelia nói – và nói với mọi người rằng khi suy nghĩ lại, thì Poppy vẫn còn quá trẻ để bước ra ngoài xã hội.

- Không ai tin chuyện đó đâu – Beatrix nói – sau hết, chị Poppy đã gần mười chín tuổi rồi.

- Không cần thiết phải làm chị trông như một bà già đầy mụn cám đâu, Bea – Poppy nói phẫn nộ.

- ... và trong khi chờ đợi – Amelia tiếp tục với sự kiên nhẫn tuyệt vời – chúng ta sẽ tìm một cô gia sư để dạy cho cả Poppy và Beatrix cách ứng xử.

- Cô ấy tốt hơn hết nên là một người tốt – Beatrix nói, kéo một con chuột lang màu đen trắng kêu chút chút ra khỏi túi và rúc cằm vào nó. – Chúng ta có rất nhiều việc phải vượt qua. Đúng không, quý ngài gặm nhấm.

Sau đó, Amelia kéo Kev sang một bên. Nàng tìm trong túi áo choàng và rút ra một mảnh giấy nhỏ, màu trắng. Nàng đưa nó cho anh, anh mất nàng tìm kiếm khuôn mặt anh.

- Win viết những lá thư khác cho cả gia đình, và dĩ nhiên anh cũng sẽ được đọc nó. Nhưng lá thư này chỉ ghi tên của mình anh.

Không thể nói gì, Kev nắm lấy mảnh giấy được dán lại bằng sáp ong trong tay. Anh đi đến phòng khách sạn của mình, được ngăn cách với phần còn lại của gia đình theo yêu cầu của anh. Ngồi xuống một chiếc bàn nhỏ, anh gỡ dấu niêm phong với sự chú ý kỹ lưỡng. Đó là chữ viết quen thuộc của Win, nét bút nhỏ và rõ ràng.

” Kev thân yêu,

Em khi vọng lá thư này tìm thấy anh hoàn toàn khỏe mạnh và đầy sức sống. Em không thể tưởng tượng ra anh trong tình trạng nào khác cả, thật đấy. Mỗi buổi sáng thức dậy ở nơi này, nơi mà hoàn toàn giống như một thế giới khác, và em lại ngạc nhiên khi thấy mình ở quá xa gia đình. Và xa anh. Hành trình băng qua kênh đào rất khó khăn, hành trình trên đất liền để tới được phòng khám còn khó khăn hơn nữa. Như anh biết đó, em không phải là một người giỏi đi xa, nhưng Leo thừa nhận là em an toàn ở đây. Anh ấy bây giờ đang trọ ở gần đây trong một lâu đài nhỏ, và cho đến giờ thì anh ấy luôn đến thăm em mỗi ngày... ”

Trong thư Win tiếp tục miêu tả phòng khám, nơi rất yên tĩnh và giản dị. Những bệnh nhân mắc rất nhiều bệnh bệnh, nhưng đặc biệt nhất là những bệnh về phổi và hệ thống hô hấp. Thay vì cho bệnh nhân thuốc gây mê và giữ họ trong nhà, như hầu hết những bác sĩ khác, bác sĩ Harrow lại đưa họ vào một chương trình tập luyện, tắm nước lạnh, thuốc bổ, và một chế độ ăn uống điều độ đơn giản.

Việc thuyết phục bệnh nhân luyện tập là một cách chữa trị gây tranh cãi, nhưng theo như bác sĩ Harrow, vận động là bản năng phổ biến của cả thế giới động vật. Những bệnh nhân bắt đầu mỗi ngày với một cuộc đi bộ buổi sáng, dù mưa hay nắng, tiếp theo là một giờ trong phòng tập thể dục với những hoạt động như leo thang hay nâng tạ. Cho đến giờ Win vẫn khó có thể thực hiện bài tập nào mà không trở nên khó thở dữ dội, nhưng năng nhĩ năng có thể thấy được một chút tiến bộ trong khả năng của mình. Mọi người ở phòng khám đều được yêu cầu tập thở trên một thiết bị mới gọi là máy đo dung tích phổi, một dụng cụ dùng để đo lượng không khí phổi hít vào và thở ra. Có thêm nhiều thông tin về phòng khám và những bệnh nhân mà Kev lướt qua nhanh chóng. Và rồi anh đọc đến những đoạn cuối cùng.

”Từ khi mắc bệnh em chỉ có sức để làm rất ít việc ngoại trừ yêu anh [Win viết], nhưng em đã yêu, và vẫn yêu, hoàn toàn trọn vẹn. Em rất tiếc vì cái cách em đã làm anh hoảng sợ vào buổi sáng em rời đi, nhưng em không hối hận vì những tình cảm mà em đã thể hiện. Em đang chạy theo sau anh, và cuộc sống, đeo đuổi một cách tuyệt vọng. Giấc mơ của em là một ngày nào đó anh sẽ quay lại và để em bắt lấy anh. Giấc mơ đó đã giúp em yên ngủ hằng đêm. Em muốn nói với anh rất nhiều điều, nhưng em vẫn chưa được tự do. Em hy vọng có thể đủ khỏe để một ngày nào đó lại làm anh hoảng sợ, với những kết quả dễ chịu hơn. Em đã gửi kèm theo cả trăm nụ hôn trong lá thư này. Anh phải đếm chúng một cách cẩn thận và không được bỏ sót cái nào đâu nhé.

Của anh,

Winnifred. ”

Trải mảnh giấy lên bàn, Kev vuốt ve nó và đưa ngón tay dọc theo những dòng chữ mềm mại. Anh đọc nó thêm hai lần nữa. Sau đó anh nắm lấy mảnh giấy da, vò chặt, và anh ném nó vào trong lò sưởi, nơi ngọn lửa nhỏ đang cháy bập bùng. Rồi anh nhìn mảnh giấy sáng lên và âm ỉ cháy, cho đến khi màu giấy trắng sẫm lại thành tro và những từ cuối cùng của Win hoàn toàn biến mất.

6. Chương 6

London, 1851, mùa xuân.

Sau một thời gian dài chờ đợi, Win đã trở về nhà.

Con tàu từ Calias cập vào bến, khoang tàu chở đầy những hàng hóa xa xỉ, cùng với những bao thư và bưu kiện được vận chuyển bởi hãng bưu điện Hoàng Gia. Nó là một con tàu vừa phải với bảy cabin rộng rãi dành cho các hành khách, mỗi cabin được lát những tấm ván vòng cung theo kiểu Gothic và trang trí một bức tranh hào nhoáng của Florence White.

Win đứng trên boong tàu và nhìn nhóm công nhân trên mặt đất cột dây để neo con tàu lại. Sau đó những hành khách mới được cho phép xuống tàu. Trước kia, trạng thái kích động ép chặt trong lòng làm nàng không thể thở nổi. Nhưng Win quay lại London giờ đây đã là một người khác xưa. Nàng tự hỏi gia đình mình sẽ phản ứng lại những thay đổi của nàng như thế nào. Và dĩ nhiên là họ cũng đã thay đổi rồi: Amelia và Cam đã lấy nhau được hai năm, và Poppy với Beatrix đều đã được ra mắt với giới thượng lưu. Và Merripen... nhưng tâm trí Win thấy xấu hổ vì những suy nghĩ về anh, chúng quá kích động để thể hiện ra ở bất cứ đâu thay vì giữ lại cho riêng mình.

Nàng chăm chú nhìn xung quanh, cánh rừng đầy những cây cột buồm, những đường cong bất tận của bến cảng và cầu tàu, những kho hàng rộng lớn chứa thuốc lá, sợi dệt, rượu, và những hàng hóa khác. Sự di chuyển ở khắp mọi nơi, thủy thủ, hành khách, nhân viên phục vụ, công nhân, xe cộ, và thú nuôi. Nhiều mùi

khác nhau dày đặc trong không khí: dê và ngựa, gia vị, muối biển, nhựa thuốc lá, gỗ mục. Và trên tất cả là mùi hôi thối của khói bốc lên từ các ống khói và hơi than đá, tối sẫm lại khi màn đêm ập xuống thành phố.

Win khao khát được trở về Hampshire, nơi những đồng cỏ mùa xuân hẳn là rất xanh và dày với hoa anh thảo cùng những loài hoa dại và những cây làm hàng rào đang nở rộ. Theo như Amelia nói, việc phục hồi lại điền trang Ramsay vẫn chưa hoàn thành, nhưng trang viên giờ đây đã có thể ở được. Hình như việc đó được tiến hành với một tốc độ phi thường dưới sự chỉ dẫn của Merripen.

Tắm ván cầu hạ xuống từ con tàu và được buộc chặt. Khi Win quan sát hành khách đầu tiên bước xuống bến tàu, nàng nhìn thấy dáng vẻ cao ráo của anh trai nàng, chính là cái dáng người lêu nghêu đang dẫn đầu. Nước Pháp tốt cho cả hai bọn họ. Trong khi Win tăng lên vài cân cần thiết, thì Leo đã mất đi vẻ phì nộn do chơi bởi phóng đảng. Anh đã bỏ nhiều thời gian cho các hoạt động ngoài trời, đi bộ, vẽ tranh, bơi lội, khiến cho mái tóc nâu sẫm của anh bị cháy ở một vài chỗ và làn da rám nắng. Đôi mắt của anh, với màu xanh nhạt nổi bật, đang ánh lên vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt nâu vàng. Win biết anh trai nàng sẽ không bao giờ trở lại là một chàng trai bánh bao, vô ý như trước cái chết của Laura Dillard. Nhưng anh ấy đã không còn là một người suy sụp muốn tự vẫn nữa, việc này không nghi ngờ gì sẽ là một sự khuây khỏa cho mọi người trong gia đình.

Trong một thời gian khá ngắn, Leo nhảy lên lại tắm ván cầu. Anh đi về phía Win với nụ cười nhếch nhếch, giữ chặt hơn cái nón trên đầu mình.

- Có ai đang chờ chúng ta không? – Win hỏi hăm hở.

- Không.

Trán nàng nhăn lại vì lo lắng – Vậy là họ không nhận được thư của em rồi.

Nàng và Leo đã nhấn rằng họ rẽ đến sớm một vài ngày hơn mong đợi, nhờ một ít thay đổi trong lịch trình của con tàu.

- Thư của em chắc là đã bị kẹt đâu đó giữa túi thư của hãng Bưu điện Hoàng Gia rồi – Leo nói – Đừng lo lắng, Win à. Chúng ta sẽ đến khách sạn Rutledge bằng xe ngựa. Không xa lắm đâu.

- Nhưng nó sẽ là một cú sốc cho cả gia đình vì chúng ta về sớm hơn dự tính.

- Gia đình chúng ta thích bị sốc mà – anh nói – hay là ít nhất, họ cũng đã quen với điều đó rồi.

- Họ cũng sẽ ngạc nhiên vì bác sĩ Harrow quay về chung với chúng ta.

- Anh chắc chắn là họ sẽ không hề bận tâm đến sự hiện diện của anh ta đâu – Leo trả lời. Khóe miệng giật lên với sự thích thú ngấm ngấm -Ồ, hầu hết bọn họ sẽ không như vậy.

Bóng đêm đổ xuống ngay khi họ về tới khách sạn Rutledge. Leo chuẩn bị phòng ốc và trông nom hành lý, trong khi Win và bác sĩ Harrow chờ ở một góc của sảnh lớn.

- Tôi sẽ để cho em và gia đình nói chuyện riêng tư – Harrow nói – Tôi và người hầu sẽ về phòng và sắp xếp hành lý nhé.

- Anh có thể đi với chúng em – Win nói, nhưng nàng âm thầm cảm thấy nhẹ lòng khi anh ta lắt đầu.

- Tôi sẽ không xâm phạm đâu. Gia đình sum họp nên được riêng tư.

- Nhưng chúng em sẽ gặp anh vào buổi sáng nhé? – Win hỏi.

- Được mà – Anh đứng nhìn xuống nàng, môi nở nụ cười nhẹ nhàng.

Bác sĩ Julian Harrow là một người tao nhã, điềm tĩnh một cách quyền uy, dễ dàng làm người ta mê mẩn. Anh có mái tóc sẫm màu với đôi mắt xám và sở hữu một cái cằm chẻ lồi cuốn khiến gần hết những bệnh nhân nữ đều có chút yêu quý anh. Một phụ nữ ở phòng khám đã nhận xét ráo hoảnh rằng sức quyến rũ riêng của Harrow không chỉ ảnh hưởng tới đàn ông, phụ nữ và trẻ em mà con lan rộng đến những cái tủ, đủ loại ghế, và những con cá vàng trong cái chậu gần đó.

Như Leo đã từng nói: - Harrow không hoàn toàn giống một bác sĩ. Mà anh ta trông giống ảo tưởng của phụ nữ về một người bác sĩ hơn. Anh nghi ngờ một nửa phòng khám của anh ta là những người phụ nữ vương phải tình yêu sét đánh chỉ kéo dài bệnh tình của mình để tiếp tục được anh ta chữa trị.

- Em đảm bảo với anh – Win nói, cười to – Em không hề bị sét đánh, và em một chút cũng không hề có khuynh hướng kéo dài bệnh tình của mình.

Nhưng nàng phải thừa nhận, rằng thật khó để không có cảm giác gì với người đàn ông lôi cuốn, ân cần và còn chữa trị cho tình trạng suy nhược của nàng này. Và Win nghĩ Julian có lẽ có thể cũng có những cảm giác như thế với nàng. Trong suốt năm cuối cùng, đặc biệt, khi sức khỏe của Win dần hồi phục hoàn toàn, Julian bắt đầu đối xử với nàng theo kiểu gì đó hơn là đối với một bệnh nhân đơn thuần.

Họ đã có những lần đi bộ dài băng qua những khung cảnh lãng mạn đến khó tin ở Provence, và anh ta đã tán tỉnh nàng, và chọc nàng cười. Sự quan tâm của anh ta đã xoa dịu tinh thần đau đớn sau khi Merripen nhẫn tâm chối bỏ nàng. Cuối cùng Win cũng đã chấp nhận rằng tình cảm của nàng dành cho Merripen sẽ không được đáp lại. Nàng thậm chí đã khóc trên vai Leo. Anh trai nàng đã chỉ ra rằng nàng chỉ mới thấy được một phần nhỏ bé của thế giới này và tiếp theo là không biết gì về đàn ông cả.

- Em không nghĩ là sự gần gũi của em với Merripen có thể là kết quả của sự gần gũi hơn bất cứ gì khác sao? – Leo hỏi nhẹ nhàng – Hãy nhìn vào hoàn cảnh này một cách chân thật, Win à. Em không có gì giống anh ta. Em đáng yêu, nhạy cảm, một người phụ nữ có học thức, và anh ta... Merripen. Anh ta thích bỏ củi để giải trí. Và hình như anh có nhiệm vụ phải nói cho em biết sự thật khiếm nhã là một vài cặp đôi hợp chẳng hợp nhau ở nơi nào khác ngoài phòng ngủ cả.

Win đã buồn đến phát khóc vì sự thẳng thắn của Leo.

- Leo Hathaway, anh đang ám chỉ...

- Bây giờ là quý ngài Ramsay, cảm ơn em – anh trêu chọc.

- Quý ngài Ramsay, ngài đang ám chỉ là những cảm xúc của tôi dành cho Merripen là do bản năng tình dục sao?

- Chúng chắc chắn không phải là do lý trí rồi - Leo nói, và cười toe toét khi nàng thụi anh bằng vai mình.

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ rất nhiều. Win đã phải chấp nhận rằng Leo có điểm đúng. Tất nhiên, Merripen thông minh và có giáo dục hơn anh trai nàng nghĩ rất nhiều. Theo những gì nàng nhớ được, Merripen đã thử thách Leo trong nhiều cuộc thảo luận về triết học và nhớ nhiều từ Hy Lạp và Latin hơn bất cứ ai trong gia đình ngoại trừ cha nàng. Nhưng Merripen chỉ học những thứ đó để hòa hợp với gia đình Hathaway, chứ không phải vì anh thật sự yêu thích việc tiếp thu kiến thức. Merripen là một người hoang dã, anh khao khát cảm giác ở giữa đất trời. Anh sẽ không bao giờ được thuần hóa hơn nữa. Và anh với Win khác nhau như cá với gà.

Julian nắm lấy tay nàng trong bàn tay thon dài và tao nhã. Những ngón tay anh mềm mại và được cắt tỉa cẩn thận, đầu ngón tay thon nhỏ.

- Winnifred – anh nói nhẹ nhàng - giờ em đã rời khỏi phòng khám, cuộc sống thường nhật sẽ không quá điều độ được. Em phải giữ gìn sức khỏe. Hãy chắc chắn là em sẽ nghỉ ngơi tối nay, mặc kệ mọi chuyện thú vị đến nỗi có thể thức suốt đêm.

- Vâng, thưa bác sĩ – Win nói, cười với anh.

Nàng cảm thấy trào dâng lòng yêu mến với anh, nhớ đến lần đầu tiên nàng được hướng dẫn leo lên cái thang luyện tập trong phòng khám. Julian đã ở sau nàng mỗi bước chân, những lời động viên của anh nhẹ nhàng bên tai nàng, lồng ngực anh dán chặt vào lưng nàng. Cao hơn chút nữa nào, Winnifred. Tôi sẽ không để em ngã đâu. Anh ấy không hề làm việc gì cho nàng. Chỉ giữ an toàn khi nàng leo lên.

- Em hơi lo lắng – Win thú nhận khi Leo hộ tống nàng đến dãy phòng của gia đình Hathaway trên tầng hai của khách sạn.

- Tại sao chứ?

- Em không chắc nữa. Có lẽ bởi vì chúng ta đều thay đổi hết cả rồi.
- Những thứ cốt yếu vẫn không thay đổi đâu – Leo siết chặt khuỷu tay nàng – Em vẫn là một cô gái thú vị như trước đây. Và anh vẫn là một tên vô lại ham thích rượu và gái điếm thôi.
- Leo – nàng nói, bắn vào anh một cái nhú mày nhanh chóng - Anh không định quay lại những thói quen cũ đó chứ?
- Anh sẽ tránh xa sự cám dỗ – anh trả lời - nếu nó không rơi xuống chính xác ngay đường anh đi.
- Anh dừng nàng lại ở chiều nghỉ - Em có muốn dừng lại một chút không?
- Không hề. Win tiếp tục hăng hái tiến lên trước.
- Em thích leo cầu thang. Em thích làm mọi thứ mà em không thể làm trước kia. Và từ giờ trở đi em sẽ sống với phương châm “Cuộc sống là được sống đến trọn vẹn nhất.”

Leo nhe răng cười – Em nên biết là anh đã nói vậy rất nhiều lần trước kia, và nó luôn luôn gây cho anh rắc rối.

Win nhìn xung quanh nàng với niềm vui sướng. Sau khi sống trong khung cảnh mộc mạc của phòng khám Harrow quá lâu, nàng sẽ thích hương vị của sự xa hoa. Thanh lịch, hiện đại, và vô cùng tiện nghi, khách sạn Rutledge được sở hữu bởi người chủ bí ẩn Harry Ruthledge, có rất nhiều lời đồn đại rằng ông ta đã sống một thời gian ở Mỹ và đến London để xây dựng một khách sạn kết hợp giữa sự sang trọng của châu Âu và những thứ cách tân nhất từ Mỹ. Rutledge là khách sạn đầu tiên thiết kế mỗi phòng ngủ trong dãy phòng có nhà tắm riêng. Và có rất nhiều điều thích thú như là thang nâng phục vụ thức ăn, tủ quần áo âm tường trong phòng ngủ, phòng gấp gỗ riêng tư với trần nhà bằng kính mở, và những khu vườn được thiết kế ở ngoài những căn phòng. Khách sạn còn nổi bật với phòng ăn được cho là đẹp nhất nước Anh, với rất nhiều chùm đèn treo khiến cho trần nhà phải được gia cố thêm trong quá trình xây dựng.

Họ đến cánh cửa vào dãy phòng của gia đình Hathaway, và Leo gõ cửa nhẹ nhàng. Có một vài chuyển động ở bên trong. Cách cửa mở ra để lộ một người hầu gái trẻ tóc vàng hoe. Ánh mắt của người hầu gái quét qua cả hai bọn họ.

- Tôi có thể giúp gì được cho ngài, thưa ngài – nàng hỏi Leo.
- Chúng tôi đến để gặp ông bà Rohan.
- Xin thứ lỗi, nhưng họ vừa mới đi nghỉ rồi.

Cũng đã khá muộn rồi, Win nghĩ, nhiệt tình giảm xuống.

- Chúng ta nên về lại phòng mình và để họ nghỉ ngơi – nàng nói với Leo – Chúng ta sẽ quay lại vào buổi sáng nhé.

Leo nhìn chằm chằm vào người hầu gái với nụ cười nhẹ, và hỏi với giọng nói nhẹ nhàng, trầm thấp - Tên của cô là gì, cô bé?

Đôi mắt nâu của cô gái mở lớn, và má nàng đỏ lên :

- Abigail, thưa ngài.
- Abigail – anh lặp lại – Hãy nói với bà Rohan là em gái của cô ấy đang ở đây và mong muốn được gặp cô ấy.
- Vâng, thưa ngài – người hầu gái cười rúc rích và để họ lại ngay cửa.
- Win nhìn anh mình với ánh mắt chế giễu khi anh giúp nàng cởi áo choàng
- Cách cư xử với phụ nữ của anh không bao giờ thôi làm em ngạc nhiên.
- Hầu hết phụ nữ đều có một sức hút bí ẩn về phía những kẻ phóng đảng mà – anh nói ra vẻ hối tiếc – Anh không nên dùng nó để chống lại họ.

Ai đó bước vào phòng tiếp khách.

Anh nhìn thấy hình dáng quen thuộc của Amelia, mang áo choàng dài màu xanh dương, được hộ tống bởi Cam Rohan, trông rồi bởi một cách bảnh trai trong chiếc áo sơ mi mở rộng cổ và quần dài. Với đôi mắt mở lớn, Amelia dừng lại khi nhìn thấy anh trai và em gái mình. Cánh tay trắng kích động đặt lên cổ Amelia.

- Có thật là hai người không? – Amelia run rẩy hỏi.

Win cố cười, nhưng không thể khi môi nàng cũng đang run lên vì xúc động. Nàng thử tưởng tượng nàng phải ra mắt Amelia như thế nào, người đã nhìn thấy nàng lần cuối như một kẻ bệnh tật yếu đuối.

- Em về nhà rồi – nàng nói, giọng nàng vỡ ra.

- Ôi, Win! Chị đã mơ... chị đã rất hy vọng... – Amelia dừng lại và chạy tới trước, và tay họ ôm choàng lấy nhau, nhanh và siết chặt.

Win nhắm mắt lại và thở dài, cảm thấy rằng cuối cùng nàng cũng đã trở về nhà. Chị của nàng. Nàng đắm mình trong sự dễ chịu êm dịu của vòng tay Amelia.

- Em thật xinh đẹp – Amelia nói, lùi lại để khum lấy đôi má ướt nước của Win bằng tay mình – thật tốt và khỏe mạnh.Ồ, nhìn nữ thần này này. Cam, hãy nhìn con bé đi!

- Em trông rất tốt – Rohan nói với Win, mắt anh sáng rực – tốt hơn rất nhiều so với anh từng nhìn thấy, em gái bé nhỏ à.

Anh cẩn thận ôm và thơm lên trán nàng - Chào mừng trở lại.

- Poppy và Beatrix đâu rồi ạ? – Win hỏi, nín lấy tay Amelia.

- Chúng đi ngủ rồi, nhưng chị sẽ đi gọi chúng dậy.

- Không, cứ để chúng ngủ đi – Win nói nhanh - Chúng em không thể ở đây lâu quá, chúng em đều kiệt sức cả rồi, nhưng em phải gặp được chị trước khi đi ngủ.

Ánh mắt Amelia chuyển sang Leo đang đứng dựa lưng gần cửa. Win nghe chị mình khẽ hít vào khi nàng nhìn thấy những thay đổi của anh.

- Leo già cả của em – Amelia nói nhẹ nhàng.

Win ngạc nhiên khi nhìn thấy có thứ gì đó thoáng qua trong biểu hiện mỉa mai của Leo, một thứ cảm giác dễ bị tổn thương một cách trẻ con, như thể anh cảm thấy xấu hổ với chính sự vui sướng của mình khi gặp lại.

- Bây giờ em sẽ rút nước mắt vì một lý do khác – anh nói với Amelia – Vì như em thấy đó, anh cũng quay lại rồi đây.

Nàng bay tới anh, và được nuốt gọn vào một vòng ôm mạnh mẽ.

- Người Pháp không giữ anh lại à? – nàng hỏi, giọng nàng nghệt lại trong ngực anh.

- Ngược lại ấy chứ, bọn họ tôn sùng anh. Nhưng chả có gì là thích thú khi ở lại một nơi mà ai đó muốn mình ở cả.

- Chuyện đó thật tệ – Amelia nói, nhón chân để thơm lên má anh - Bởi vì anh vô cùng muốn ở đây.

Mỉm cười, Leo giơ tay ra bắt tay Rohan.

- Tôi mong được nhìn thấy những sự sửa sang mà anh đã viết trong thư . Hình như điền trang đang trở nên phát đạt.

- Anh có thể hỏi Merripen vào ngày mai – Rohan trả lời dễ dàng – Anh ta biết mọi góc ngách ở nơi đó, và tên của mọi người hầu với tá điền. Và anh ta có thể nói rất nhiều thứ về chủ đề đó, nên phải cảnh báo trước rằng cuộc nói chuyện nào về điền trang đều cũng sẽ rất dài dõ.

- Vào ngày mai – Leo lặp lại, liếc nhanh về phía Win - Vậy là anh ta đang ở London à?

- Ở khách sạn Rutledge này luôn. Anh ta vào thành phố thăm một cơ sở cung cấp việc làm để thuê thêm người hầu.

- Tôi phải cảm ơn Merripen vì rất nhiều điều – Leo nói với giọng thật thà không giả tạo – và cả anh nữa, Rohan à. Quý biết rằng tại sao anh lại đảm nhận rất nhiều việc vì lợi ích của tôi.

- Nó cũng vì lợi ích của gia đình nữa.

Khi hai người đàn ông nói chuyện, Amelia kéo Win đến chiếc trường kỷ gần lò sưởi.

- Mặt em đầy đặn hơn – Amelia nói, liệt kê ra những thay đổi của em gái nàng – Mắt em sáng hơn, và dáng vẻ của em hoàn toàn rất đẹp.

- Không mang áo nịt ngực nữa – Win nói với nụ cười toe toét – Bác sĩ Harrow nói rằng chúng ép phổi lại, buộc xương sống và đầu ở một tư thế không tự nhiên, và làm yếu cơ lưng.

- Thật buồn cười! – Amelia kêu lên, mắt nàng lấp lánh – Không áo nịt ngực ngay cả trong những dịp trang trọng sao?

- Anh ấy cho phép em có thể mặc nó rất ít thôi, nhưng chỉ được buộc lỏng dây.

- Bác sĩ Harrow còn nói gì nữa không? – Amelia hoàn toàn thích thú – Có ý kiến nào về vớ dài và nịt bít tất không?

- Chị nên nghe chúng từ chính anh ấy – Win nói – Leo và em đã mang bác sĩ Harrow về cùng với chúng em.

- Đáng yêu thật. Anh ta có công việc ở đây à?

- Không phải là thứ em biết.

- Chị cho là vì anh ta đến từ London, chắc anh ta có họ hàng hay bạn bè để gặp gỡ chứ?

- Vâng, đó là một phần, nhưng... – Win thấy nàng đỏ lên một chút – Julian đã bộc lộ sự thích thú cá nhân trong việc bỏ thời gian để đi cùng em xa khỏi sự sắp đặt của phòng khám.

Môi Amelia mở ra ngạc nhiên – Julian – nàng lặp lại – Anh ta có ý tán tỉnh em sao, Win?

- Em không chắc. Em hoàn toàn không có kinh nghiệm gì trong những chuyện như thế này. Nhưng em nghĩ là vậy.

- Em có thích anh ta không?

Win gật đầu không hề do dự – Khá nhiều.

- Vậy là em chắc chắn cũng thích anh ta. Và chị sẽ rất vui được có cơ hội để tự mình cảm ơn anh ta vì những gì anh ta đã làm.

Họ cười với nhau, chìm đắm trong niềm vui sướng vì được sum họp. Nhưng sau chốc lát Win lại nghĩ về Merripen, và mạch đập của nàng bắt đầu rộn lên với áp lực không thoải mái, và đây thấy kinh nhảy lên khắp mọi nơi trong cơ thể nàng.

- Anh ấy thế nào rồi, Amelia? – nàng cuối cùng ép mình thì thầm.

Amelia không cần thiết phải hỏi “anh ấy” là ai. – Merripen đã thay đổi – nàng nói thận trọng – gần giống như em và Leo vậy. Cam nói những gì Merripen làm với điền trang rất đáng kinh ngạc. Cần phải có rất nhiều kỹ năng để chỉ huy thợ xây, thợ thủ công, và thợ làm vườn, và còn để hồi phục lại nông trại của các tá điền nữa. Và Merripen đã làm mọi thứ. Khi cần thiết, anh ấy cởi áo ra và cùng làm việc. Anh ấy nhận được sự tôn trọng của những người làm... họ không bao giờ dám thắc mắc về quyền hành của anh ấy.

- Em không hề ngạc nhiên, dĩ nhiên là vậy – nàng nói, trong khi có một cảm giác buồn vui lẫn lộn đi qua nàng – Anh ấy đã luôn luôn là một người đàn ông rất có năng lực. Nhưng khi chị nói rằng anh ấy đã thay đổi, là có ý gì?

- Anh ấy đã trở nên khá... cứng rắn.

- Cứng đầu? Ngoan cố sao?

- Phải, và tách biệt. Anh ấy dường như không hề thỏa mãn với thành công của mình, cũng không thể hiện ra bất cứ niềm vui tích thật sự nào trong cuộc sống.Ồ, anh ấy đã học rất nhiều, và anh ấy sử dụng quyền

hành một cách hiệu quả, và anh ấy ăn bận đẹp hơn để phù hợp với vị trí mới của mình. Nhưng kì lạ là, anh ấy dường như ít văn minh hơn bao giờ hết. Chị nghĩ... – có sự ngắt quãng không thoải mái – Có lẽ gặp lại em có thể giúp được anh ấy. Em luôn luôn có ảnh hưởng tốt mà.

Win thả lỏng tay ra và nhìn trừng trừng xuống vạt áo của mình - Em nghi ngờ điều đó. Em nghi ngờ rằng em có bất cứ ảnh hưởng nào đến Merripen. Anh ấy thể hiện mình thiếu hứng thú rất rõ ràng.

- Thiếu hứng thú à? – Amelia lặp lại, và khẽ cười rất lạ – Không, Win à, chị không hề nghĩ như thế đâu. Mỗi lần nhắc đến em đều khiến anh ấy quan tâm vô cùng.

- Ai đó có thể phán đoán những cảm xúc của một người đàn ông dựa vào những hành động của anh ta – Win thở dài và dụi đôi mắt mệt mỏi – Đầu tiên em rất đau khổ vì cái cách mà anh ấy lờ đi những lá thư của em. Sau đó em thấy rất tức giận. Còn bây giờ em chỉ cảm thấy thật ngu ngốc.

- Tại sao, em thân yêu? – Amelia hỏi, đôi mắt nàng tràn ngập sự quan tâm.

Vì yêu, và tình yêu đó bị ném trả vào mặt nàng. Vì lãng phí cả biển nước mắt cho một kẻ thô lỗ to lớn, cứng đầu. Và vì vẫn muốn được nhìn thấy anh bất chấp tất cả những điều đó.

Win lắc đầu. Nói chuyện về Merripen đã khiến nàng xúc động và u sầu.

- Em rất mệt mỏi sau một chuyến đi dài, Amelia à – Nàng nói hơi mỉm cười – chị có phiền không nếu em...

- Không, không đâu, đi ngay đi – chị nàng nói, kéo Win lên khỏi tràng kỉ và vòng tay bảo vệ xung quanh nàng - Leo, hãy mang Win về phòng đi. Cả hai người đều kiệt sức cả rồi. Chúng ta sẽ có thời gian để nói chuyện vào ngày mai.

- À, cái giọng ra lệnh thật dễ thương làm sao – Leo hồi tưởng – Tôi đã hy vọng rằng ngay bây giờ anh hẳn đã giải thoát con bé khỏi cái thói quen ra lệnh như một sĩ quan cảnh sát kỷ luật rồi chứ, Rohan.

- Tôi yêu thích mọi thói quen của cô ấy mà – Rohan trả lời, cười với vợ mình.

- Merripen ở phòng nào vậy? – Win thì thầm với Amelia.

- Tầng ba, phòng số hai mươi mốt – Amelia thì thầm trở lại - Nhưng em không được đến đó tối nay đâu, em thân yêu à.

- Tất nhiên rồi – Win cười với nàng – Việc duy nhất em định làm tối nay là đi ngủ không chậm trễ.

7. Chương 7

Tầng ba, phòng số hai mươi mốt.

Win kéo chiếc mũ trùm đầu của chiếc áo choàng lên quá đầu, che mặt lại khi nàng đi dọc theo hành lang yên ắng. Tất nhiên là nàng phải đi tìm Merripen. Nàng đã đi quá xa rồi. Nàng đã băng qua nhiều dặm đường trên đất liền, cả một đại dương, và hãy nghĩ xem, nàng đã trèo lên gần một ngàn bậc thang trong phòng tập thể dục của phòng khám, tất cả là để đến được với anh. Giờ đây họ đang ở trong cùng một tòa nhà, nàng khó có thể sớm kết thúc cuộc hành trình của mình được.

Ở phía cuối mỗi hành lang của khách sạn đều được bố trí một dãy những ô kính lấy sáng để ánh sáng mặt trời rọi sáng căn nhà vào ban ngày. Win có thể nghe thấy một điệu nhạc đầu đó sâu trong khách sạn. Hẳn là đang có một bữa tiệc riêng tư ở phòng khiêu vũ, hay một sự kiện trong căn phòng ăn nổi tiếng. Harry Rutledge được gọi là chủ khách sạn cho các nhà quý tộc, chào đón những người nổi tiếng, quyền lực và sang trọng đến với ngôi nhà của anh ta.

Nhìn qua những con số mạ vàng trên mỗi cánh cửa, Win cuối cùng cũng tìm thấy số 21. Bụng nàng quặn lại, và mỗi múi cơ siết chặt đầy lo âu. Nàng cảm thấy mồ hôi lấm tấm trên trán mình. Lóng ngóng một chút với đôi găng tay, nàng xoay sở cởi chúng ra và nhét vào túi áo choàng. Nàng run rẩy gõ cửa bằng khớp

ngón tay. Và nàng chờ đợi trong sự im lặng đông cứng, tim chùng xuống, khó thở vì kích động. Nàng vòng cánh tay quanh mình bên dưới tấm áo choàng che phủ. Nàng không chắc chắn đã bao lâu trôi qua, chỉ biết rằng dường như là vĩnh cửu trước khi cánh cửa được vặn khóa và mở ra. Trước khi nàng có thể ngược lên, nàng nghe thấy giọng nói của Merripen. Nàng đã quên nó trầm và đục như thế nào, quên rằng nó dường như đã chạm tới đáy lòng nàng ra sao.

- Tôi không yêu cầu một phụ nữ tối nay.

Từ cuối cùng đó chặn đứng câu trả lời của Win lại. “Tối nay” ám chỉ rằng anh đã thực sự yêu cầu một người phụ nữ vào những đêm khác. Và dù cho Win rất trong sáng, nàng chắc chắn hiểu được chuyện gì sẽ xảy ra khi một người phụ nữ được gọi đến với một người đàn ông ở khách sạn. Não nàng đầy những ý nghĩ. Nàng không có quyền gì để phản đối nếu như Merripen muốn một người phụ nữ phục vụ mình. Anh không thuộc về nàng. Họ đã không hề hứa hẹn hay chấp thuận. Anh chẳng có nghĩa vụ phải trung thành với nàng. Nhưng nàng không thể không thắc mắc... có bao nhiêu người phụ nữ? Bao nhiêu đêm rồi?

- Không sao – anh nói sống sướng – tôi có thể dùng cô. Vào đi.

Một bàn tay ta vươn ra nắm lấy vai Win, kéo mạnh nàng qua lò sưởi mà không hề cho nàng có cơ hội phản kháng. Tôi có thể dùng cô? Giận dữ và sững sốt chạy qua nàng. Nàng không biết phải làm hay nói gì cả. Không hiểu sao dường như là không thích hợp khi chỉ đơn giản bỏ mũ trừ đầu ra và khóc. Thật ngạc nhiên! Merripen đã nhận lầm nàng là một cô gái điếm, và giờ đây giây phút gấp lại mà nàng từng mơ ước trong một thời gian dài trở thành một trò hề.

- Tôi cho rằng họ đã nói cho cô biết rằng tôi là một người Gypsy rồi – anh nói.

Với khuôn mặt vẫn được che khuất dưới chiếc mũ trùm đầu, Win gật đầu.

- Và chuyện đó không có vấn đề gì với cô chứ?

Win xoay xở để lắc đầu một cái.

Có một tiếng cười nhẹ, không hề đùa cợt nghe không giống Merripen chút nào - Dĩ nhiên là không rồi. Miễn là tiền vẫn đủ.

Anh bỏ nàng lại trong giây lát, sải chân về phía cửa sổ để kéo tấm rèm bằng nhung nặng nề che khuất những ánh đèn mờ ảo của London. Một chiếc đèn bật lên soi sáng sự căn phòng mờ tối. Win nhanh chóng nhìn lướt qua anh. Đó là Merripen... nhưng như Amelia nói, anh đã thay đổi rồi. Anh đã sụt cân, có lẽ là cả một stone (*). Anh to lớn, rắn chắc, gần như xương xẩu. Cổ áo sơ mi của anh mở ra, để lộ bờ ngực rám nắng không có lông, đường cong láng bóng của những múi cơ khỏe mạnh. Đầu tiên nàng nghĩ rằng đó là ảo giác do ánh đèn, sự rắn chắc của bờ vai rộng lớn và bắp tay anh. Trời ơi, anh đã trở nên thật mạnh mẽ. Nhưng không có gì trong những điều đó làm nàng ngạc nhiên và sững sốt nhiều như khuôn mặt anh. Anh vẫn đẹp trai như quý, với đôi mắt đen đỏ và cái miệng xẩu xa đó, góc cạnh khắc khổ của mũi và cằm, hai bên xương gò má cao. Tuy nhiên, có những vết nhăn mới, những rãnh sâu và đau khổ chạy từ mũi xuống miệng, và dấu vết của nét cau mày ở giữa đôi mày rậm của anh. Và thứ làm xáo trộn nhất, là dấu hiệu của sự khắc nghiệt trong những biểu hiện của anh. Anh trông có những nét mà Merripen của nàng không thể nào có được. Kev, nàng nghĩ trong tuyệt vọng và kinh ngạc, chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?

*stone: đơn vị đo lường của Anh – 1st = 6.4kg

Anh đến với nàng. Win đã quên mất anh di chuyển nhanh như thế nào, sức sống ngoạn mục như tấn công vào không khí. Nàng vội vàng cúi thấp đầu. Merripen vươn tay ra, và cảm thấy sự ngần ngại của nàng. Anh hẳn cũng phải nhận ra cơn run rẩy đang chạy qua cơ thể nàng, bởi vì anh nói với giọng gay gắt.

- Cô là người mới.

Nàng kiễ mông để thì thầm khàn khàn - Vâng.

- Tôi sẽ không làm đau cô.

Merripen dẫn nàng về phía chiếc bàn gần đó. Khi nàng đứng ra xa khỏi anh, anh với đến những cái cúc trên chiếc áo choàng của nàng. Cái vỏ bọc nặng nề rơi xuống, để lộ ra mái tóc vàng óng thẳng mượt đang tuột khỏi những chiếc ghim cài. Nàng nghe hơi thở anh ngưng lại. Một khoảnh khắc lặng yên. Win nhắm

mắt lại khi đôi tay của Merripen lướt qua những đường nét của nàng. Cơ thể nàng đầy đặn hơn, quyến rũ hơn, mạnh mẽ ở những nơi mà trước đây từng yếu ớt. Nàng không mang áo nịt ngực, bất chấp sự thật rằng một người phụ nữ đứng đắn luôn luôn mang chúng. Đó là thứ cuối cùng mà một người đàn ông phải cởi ra. Khi anh nghiêng tới để đặt chiếc áo lên trên bàn, Win cảm thấy làn da cứng rắn của anh chạm vào da nàng. Mùi hương của anh, sạch sẽ và nồng nàn và nam tính, giải phóng cho dòng chảy cuộn cuộn của kỉ niệm. Anh có mùi như của đất trời, như những chiếc lá khô và mặt đất sạch sẽ ẩm ướt sau cơn mưa. Anh có mùi giống như Merripen. Nàng không muốn được giải thoát khỏi anh. Và lúc này không nên tạo ra sự ngạc nhiên. Thứ gì đó về anh đã luôn luôn đâm xuyên qua sự thận trọng của nàng, chạm đến những cảm xúc tinh khiết nhất. Niềm hứng khởi thô ráp này thật khủng khiếp và ngọt ngào, và không người đàn ông nào từng làm cho nàng cảm thấy như thế ngoài anh.

- Anh không muốn nhìn mặt em sao? – nàng hỏi khàn khàn.

Một câu trả lời lạnh lùng, đều đều :

- Tôi không quan tâm có nhìn thấy cô rõ ràng hay không.

Nhưng hơi thở anh gấp gấp khi tay anh đặt lên nàng, một tay trượt lên xương sống nàng, thúc nàng cong người lên phía trước. Và tay kia vuốt ve tai nàng nhẹ nhàng như nhung.

- Đặt tay cô lên bàn

Win vâng lời một cách mù quáng, cố gắng để hiểu chính mình, nước mắt bỗng nhiên trào ra, sự kích động rộn ràng khắp cơ thể nàng.

Anh đứng phía sau nàng. Tay anh tiếp tục di chuyển trên lưng nàng chậm chạp, ve vuốt, và nàng muốn ưỡn lên như một con mèo. Sự động chạm của anh đánh thức những xúc cảm đã ngủ yên quá lâu. Đôi tay đã luôn dỗ dành và chăm sóc cho nàng khi đau ốm, chúng đã kéo nàng khỏi bờ vực cận kề của cái chết.

Nhưng giờ đây anh không chạm vào nàng với tình yêu, mà chỉ với kỹ năng vô cảm. Nàng hiểu rằng anh hoàn toàn dự định sẽ chiếm đoạt nàng, sử dụng nàng, như anh đã nói. Và sau khi thân mật với một người hoàn toàn xa lạ, anh định vẫn sẽ để nàng ra đi như một người xa lạ. Đó là thứ ẩn dấu bên dưới anh, một kẻ hèn nhát. Có phải anh sẽ không bao giờ cho phép mình dính líu đến bất cứ ai không?

Anh nắm một tay vào vạt váy của nàng và kéo chúng lên. Win cảm thấy hơi lạnh quét qua mắt cá chân nàng, và nàng không thể nào không tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng để anh tiếp tục. Khuấy động và hoảng sợ, nàng nhìn chằm chằm xuống bàn tay mình và bật ra :

- Đây là cách anh đối xử với phụ nữ bây giờ sao, Kev?

Mọi thứ ngừng lại. Thế giới tạm ngừng quay quanh trục của nó.

Viền váy nàng rơi xuống, và nàng bị túm lấy trong một nụ cười dữ dội, đau đớn và bị xoay ngược lại. Một cách bất lực, nàng nhìn lên khuôn mặt ngăm đen của anh. Merripen ngây dại, đôi mắt mở to ra. Khi anh nhìn chằm chằm vào nàng, đôi má và sống mũi anh đỏ lên.

- Win – tên nàng được phát ra theo cùng hơi thở run rẩy.

Nàng cố gắng cười với anh, cố gắng nói gì đó, nhưng miệng nàng run lên, và mắt nàng mờ đi vì những giọt nước mắt vui sướng. Lại được ở cùng với anh... điều đó hoàn toàn làm nàng choáng ngợp.

Một bàn tay anh đưa lên phía trước. Đầu ngón tay cái chai sạn của anh gạt đi những giọt nước bên dưới mắt nàng. Tay anh nâng niu một bên má nàng thật dịu dàng khiến lông mi nàng run rẩy hạ xuống, và nàng không chống cự khi thấy anh kéo mình lại gần hơn.

Môi anh mở ra chạm vào dòng nước mắt mặn chát và theo nó hôn xuống má nàng. Và sau đó sự dịu dàng tan biến. Với chuyển động mau lẹ và đầy ham muốn, anh tìm đến lưng nàng, hông nàng, ôm chặt nàng vào anh. Miệng anh tìm thấy miệng nàng với một sức ép nóng bỏng và khấn khoản. Anh thưởng thức nàng...

Nàng vươn tay chạm vào má anh và che hàm râu cạo nhẵn với những ngón tay mình. Một âm thanh phát ra sâu trong cổ họng anh, một tiếng gầm gừ nam tính của khoái cảm và nhu cầu. Cánh tay anh vững chắc siết chặt quanh nàng, làm nàng thật dễ chịu. Đầu gối nàng sắp hoàn toàn nhũn ra.

Ngẩng đầu lên, đôi mắt đen sẫm sờ của anh nhìn xuống nàng.

- Làm sao em có thể ở đây?

- Em quay về sớm hơn – một cơn rừng mình chạy qua khi hơi thở nóng bỏng của anh phả vào môi nàng - Em muốn gặp anh. Muốn anh....

Anh lại chiếm lấy miệng nàng, không còn nhẹ nhàng nữa. Anh đưa lưỡi vào trong nàng, xông lên tìm kiếm. Cả hai tay anh đưa lên ôm lấy đầu nàng, nghiêng đầu nàng lại để miệng nàng hoàn toàn chấp nhận anh. Nàng đưa tay ra sau anh, ôm chặt lấy tấm lưng mạnh mẽ, những bắp cơ cứng rắn lại càng cứng hơn. Merripen rên rỉ khi cảm thấy tay nàng trên anh. Anh mò mẫm những chiếc gim trên mái tóc nàng, giật chúng ra, và quấn tay mình vào mái tóc dài mềm như lụa. Kéo đầu nàng ngửa ra, anh tìm kiếm làn da mỏng manh trên cổ nàng và kéo miệng mình dọc theo nó như thể anh muốn ăn nàng. Sự khao khát của anh tăng lên đẩy hơi thở anh nhanh hơn và mạnh đập nặng nề hơn, đến khi Win nhận ra rằng anh sắp hoàn toàn mất kiểm soát.

Anh nâng nàng lên nhẹ nhàng một cách đáng ngạc nhiên. Anh bế nàng tới chiếc giường và nhanh chóng hạ nàng xuống nệm. Môi anh lại tìm kiếm môi nàng, tàn phá sâu hơn và ngọt ngào hơn, làm nàng kiệt quệ với những nụ hôn nóng bỏng và đòi hỏi. Anh hạ xuống bao phủ lấy nàng, sức nặng rắn chắc của anh kẹp chặt nàng lại. Win cảm thấy anh nắm lấy phía trước chiếc áo đi đường của nàng, kéo mạnh đến nỗi Win nghĩ lớp vải có thể rách toạc. Lớp áo dày chống lại những cố gắng của anh, mặc dù một cái chiếc cúc ở phía sau đã căng ra và đứt búp.

- Chờ đã... chờ đã...

Nàng thì thầm, sợ rằng anh sẽ xé rách áo nàng. Nhưng anh quá chìm đắm trong niềm khao khát hoang dại của mình để có thể nghe thấy bất cứ thứ gì.

Khi anh bao lấy hình dáng mềm mại của bầu ngực nàng bên ngoài chiếc áo, đỉnh ngực nàng đau nhức và sẵn lại. Anh cúi đầu xuống. Win đẩy kinh ngạc, nàng cảm thấy anh dùng răng cắn qua lớp áo cho đến khi nụ hoa nàng lộ rõ ra dưới ánh đèn. Tiếng rên rỉ thoát ra khỏi miệng nàng, và hông nàng nảy lên theo phản xạ. Merripen bò qua nàng. Khuôn mặt anh lăm lăm tấm mồ hôi, lỗ mũi anh mở rộng để kiểm soát hơi thở của mình. Vật trước cửa của váy nàng bị kéo lên giữa họ. Anh kéo mạnh chúng lên cao hơn và đẩy anh vào giữa hai đùi nàng. Nàng nhìn lên ngọn lửa đen tối trong ánh mắt anh. Anh ấn về phía nàng, để nàng cảm thấy mọi toàn bộ cái mà anh muốn cho vào trong nàng, và nàng rên rỉ và mở ra cho anh. Anh phát ra một âm thanh nguyên thủy khi cọ xát vào nàng lần nữa, âu yếm nàng với sự mật thiết không thể nào tả nổi. Nàng muốn anh ngừng lại, và cùng lúc đó nàng cũng muốn anh không bao giờ ngừng.

- Kev – giọng nàng run mạnh – Kev...

Nhưng miệng anh lại bao phủ miệng nàng, thâm nhập vào thật sâu, trong khi hông anh chuyển động để vuốt ve nàng một cách chậm rãi. Run rẩy và kích động, nàng nâng mình về phía vật cứng rắn đang đòi hỏi đó. Mỗi cú đẩy đều gợi làm khoái cảm tràn ra, hơi nóng dâng trào.

Win quặn quai một cách bất lực, không thể nói khi miệng anh đang sở hữu miệng nàng. Nhiều hơi nóng hơn, nhiều cọ sát ngọt ngào hơn. Có gì đó đang xảy ra, những múi cơ của nàng đang siết chặt lại, cảm giác của nàng mở rộng ra sẵn sàng cho... cho điều gì? Nàng sẽ ngắt mất nếu anh không dừng lại. Đôi tay nàng mò mẫm vai anh, cố đẩy anh ra, nhưng anh lơ đãng đẩy yếu ớt. Đưa tay xuống bên dưới nàng, anh ôm lấy bờ hông khuấy động và kéo nàng lên cao hơn, áp vào ngay sức ép đang căng cứng của anh. Một khoảnh khắc lơ lửng với áp lực mạnh mẽ, quá rõ ràng đến nỗi nàng rên rỉ không yên.

Bỗng nhiên anh ném mình ra khỏi nàng, đi đến phía bên kia căn phòng. Chống hai tay vào tường, anh gục đầu xuống và thở hổn hển, và run lên như một con chó bị ướt. Sững sờ và run rẩy, Win cử động chậm chạp, chỉnh sửa lại trang phục của mình. Nàng cảm thấy tuyệt vọng và trống rỗng một cách đau đớn, cần thứ gì đó mà nàng không thể gọi tên.

Khi sửa xong váy áo, nàng rời khỏi giường trên đôi chân loạng choạng. Nàng tiến đến Merripen một cách thận trọng. Rõ ràng anh đang bị kích động. Cả đau đớn nữa. Nàng muốn lại được chạm vào anh. Tất cả những gì nàng muốn là anh vòng tay xung quanh nàng và nói với nàng anh vui sướng như thế nào khi nàng trở lại. Nhưng anh nói sau khi nàng với tới anh. Và giọng nói anh không hề có ý khuyến khích tí nào.

- Nếu em chạm vào anh – anh với với giọng cổ – Anh sẽ kéo em trở lại cái giường đó. Và anh sẽ không chịu trách nhiệm cho những gì xảy ra tiếp theo đâu.

Win dừng lại, những ngón tay gấp về. Cuối cùng Merripen cũng tìm lại được hơi thở. Và anh gởi cho nàng một cái nhìn như thiêu đốt nàng ngay tại chỗ.

- Lần tới – anh nói thẳng thừng – có lẽ sẽ tốt hơn nếu em báo trước là em sẽ đến.

- Em có báo trước – Win ngạc nhiên vì nàng vẫn còn có thể nói được - Nó hẳn là đã bị mất rồi – nàng dừng lại - Sự chào đón này ảm áp hơn em mong đợi rất nhiều đó, xem thử cái anh mà anh đã lừa em đi trong hai năm vừa qua thì biết.

- Anh không lừa em đi.

Win nhận lấy lời né tránh nhanh chóng đó trong nhạo báng - Anh viết thư cho em một lần trong vòng hai năm.

Merripen quay lại và dựa lưng vào tường - Em không cần thư của anh.

- Em cần bất cứ dấu hiệu nhỏ bé nào thể hiện sự quan tâm của anh, nhưng anh chẳng cho em gì cả – nàng nhìn anh chằm chằm một cách ngời vực khi anh im lặng.

- Trời ơi, Kev, thậm chí anh không định nói là anh rất vui khi thấy em khỏe lại sao?

- Anh vui khi thấy em khỏe lại.

- Vậy tại sao anh lại cư xử như thế này?

- Bởi vì không có gì khác thay đổi cả.

- Anh thay đổi rồi – nàng bắn lại - Em không còn nhận ra anh nữa.

- Nên như vậy.

- Kev – nàng bối rối nói – tại sao anh lại cư xử như vậy? Em đi xa để khỏe mạnh hơn. Chắc chắn là anh không thể đổ lỗi cho em vì điều đó.

- Anh không đổ lỗi gì cho em cả. Nhưng quý biết em có thể muốn gì từ anh.

Em muốn anh yêu em, nàng muốn hét to lên như vậy. Nàng đã đi rất xa, và giờ đây khoảng cách giữa họ còn xa hơn bao giờ hết.

- Em có thể nói em không muốn điều gì, Kev à, và đó là trở nên xa lạ với anh.

Vẻ mặt của Merripen lạnh lùng và vô cảm.

- Chúng ta không trở nên xa lạ.

Anh cầm áo choàng lên và đưa nó cho nàng - Mặc cái này vào. Anh sẽ đưa em về phòng.

Win kéo áo vòng quanh mình, lén nhìn một cách kín đáo về phía Merripen, người đang kiểm chế năng lượng và đè nén sức mạnh khi anh nhét áo vào trong quần. Dấu X của dây đeo quần* bắt qua lưng anh làm nổi bật dáng hình tuyệt đẹp.

- Anh không cần đi với em về phòng – nàng nói với giọng nín nhịn - Em có thể tìm ra đường mà không...

- Em sẽ không đi đâu một mình trong khách sạn này hết. Nó không an toàn.

- Anh nói đúng – nàng nói sưng sĩa - Em sẽ ghét bị ai đó gạ gẫm.

Phát bắn đã trúng đích. Miệng Merripen cứng lại và anh nhìn nàng bằng ánh mắt nguy hiểm khi anh nhún vai mặc áo khoác vào. Ngay lúc này anh gởi cho nàng nhớ lại biết bao nhiêu về cậu bé hung dữ, phần nộ mà anh đã từng thể hiện khi lần đầu đến với gia đình Hathaway.

- Kev - nàng nói nhẹ nhàng - chúng ta có thể khôi phục lại tình bạn không?

- Anh vẫn là bạn em.

- Nhưng không có gì hơn nữa sao?

- Không.

Win không thể không liếc về phía chiếc giường, về phía chiếc khăn trải nhàu nát đang bao bọc nó, và một cơn sóng nóng bỗng mới chạy qua nàng. Kev trở nên yên lặng khi nhìn theo ánh mắt nàng.

- Chuyện đó đáng lẽ không nên xảy ra – anh nói cộc cằn – Anh đáng lẽ không nên – anh dừng lại và rõ ràng nuốt xuống – Anh không... có phụ nữ trong một khoảng thời gian. Em đã ở sai nơi vào sai thời điểm.

Win không bao giờ thấy quá xấu hổ như vậy – Anh đang nói là anh đã không như thế với người phụ nữ nào à?

- Đúng vậy.

- Em không tin anh.

- Cứ tin những gì em muốn.

Merripen đi về phía cửa và mở nó ra để nhìn xung quanh dọc theo hành lang – Đến đây nào.

- Em muốn ở lại đây. Em cần nói chuyện với anh.

- Không phải một mình. Không phải vào giờ này – anh dừng lại – Anh đã nói là em đến đây.

Câu cuối cùng được nói ra khá quyền uy làm nàng dừng đứng. Nhưng nàng vẫn vâng lời. Khi Win bước đến anh, Merripen kéo mũ trùm đầu của áo choàng lên để che mặt nàng lại. Khi biết chắc là hành lang hoàn toàn vắng vẻ, anh dắt nàng ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Họ im lặng khi đi đến cầu thang ở cuối hành lang. Win cảm nhận một cách sâu sắc bàn tay anh đang đặt nhẹ nhàng trên lưng nàng. Tìm đến bậc thang trên cùng, nàng ngạc nhiên khi anh dừng nàng lại.

- Nắm lấy tay anh.

Nàng nhận ra là anh định giúp nàng đi xuống cầu thang, như anh đã luôn luôn làm thế khi nàng bị bệnh. Cầu thang đã từng là một thử thách đặc biệt với nàng. Cả gia đình đã rất lo sợ rằng nàng sẽ ngã đi khi đi lên hoặc xuống những bậc thang, và có thể bị gãy cổ. Merripen thường bế nàng lên thay vì để nàng tự đi.

- Không, cảm ơn anh – nàng nói – giờ đây em có thể tự mình làm chuyện này rồi.

- Nắm lấy – anh lặp lại, nắm lấy tay nàng.

Win giật tay lại, trong khi ngực nàng thắt lại vì khó chịu – Em không muốn anh giúp. Em đã không còn bị bệnh nữa. Mặc dù có vẻ như anh thích em như vậy hơn.

Dù nàng không thể nhìn thấy mặt anh, nhưng nàng nghe thấy anh hít vào đột ngột. Nàng cảm thấy xấu hổ vì lời buộc tội nhỏ nhen đó, ngay cả khi nàng tự hỏi có mấy may sự thật nào trong đó không. Tuy vậy Merripen lại không trả lời. Nếu nàng đã tổn thương anh, anh chịu đựng nó rất tốt. Họ đi xuống cầu thang riêng rẽ, trong im lặng. Win hoàn toàn bối rối. Nàng đã hình dung ra tối nay theo cả trăm cách khác nhau. Mọi cách có thể nhưng không phải như thế này.

Nàng dẫn đường đi về phía cửa phòng mình mà tìm chìa khóa trong túi áo. Merripen lấy chìa khóa trong tay nàng và mở cửa.

- Vào và bật đèn lên.

Ý thức được hình dáng lo lớn, u tối của anh đang chờ bên lò sưởi, nàng đi đến chiếc bàn cạnh giường ngủ. Nàng cẩn thận nâng quả cầu thủy tinh của chiếc đèn lên, đốt bắc đèn, và đặt cầu thủy tinh trở lại.

Sau khi gài chìa khóa vào mặt trong của cánh cửa, Merripen nói - Khóa nó lại sau anh.

Quay lại để nhìn anh, Win cảm thấy một tiếng cười khốn khổ buộc chặt họng nàng - Đây là nơi chúng ta ngừng lại, phải không? Em, ném mình vào anh. Anh, quay em đi. Em đã nghĩ là em hiểu chuyện trước đây. Em không đủ khỏe cho loại quan hệ mà em muốn có với anh. Nhưng bây giờ em không hiểu. Bởi vì không có gì ngăn cản chúng ta tìm ra nếu... nếu chúng ta được dành cho....

Đau đớn và xấu hổ, nàng không thể tìm đúng từ để diễn tả điều nàng muốn.

- Nếu không thì em đã sai lầm về việc anh có cảm giác như thế nào với em sao? Anh đã từng khao khát em bao giờ chưa, Kev?

- Chưa – giọng anh chỉ vừa đủ để nghe thấy – Đó chỉ là tình bạn. Và lòng thương cảm.

Win cảm thấy mặt nàng trắng bệch. Mắt và mũi nàng đau nhói. Một giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống má nàng.

- Đồ nói dối – nàng nói, và quay đi. Cánh cửa đóng lại nhẹ nhàng.

Kev không bao giờ nhớ mình đã quay về phòng bằng cách nào, chỉ nhớ rằng cuối cùng anh đã thấy mình đứng sững bên cạnh giường ngủ. Lầm bầm một lời nguyện rửa, anh khuyu gối và nắm lấy một nhúm khăn trải giường rồi vùi mặt mình vào đó. Anh đang ở trong địa ngục. Chúa ơi, xem Win đã tàn phá anh như thế nào. Anh đã khổ sở vì nàng quá lâu, mơ về nàng quá nhiều đêm, và thức dậy không có nàng quá nhiều buổi sáng khiến anh đầu tiên không tin rằng nàng có thật.

Anh nghĩ về khuôn mặt đáng yêu của Win, và sự mềm mại của miệng nàng trong miệng anh, và cách nàng cong người bên dưới tay anh. Nàng đã thay đổi, cơ thể nàng mềm dẻo và mạnh mẽ. Nhưng tinh thần nàng vẫn thế, rạng rỡ với sự ngọt ngào và trung thực đáng mến đã luôn luôn đâm thẳng vào tim anh. Anh phải dùng toàn bộ sức mạnh của mình để không quỳ gối trước nàng.

Win đã yêu cầu tình bạn. Không thể nào. Làm sao anh có thể tách rời bất cứ phần nào trong mớ cảm giác rối bời khó kiểm soát của mình, và ném đi như một đồ vật nhỏ bé? Và nàng hiểu nhiều hơn cần thiết.

Thậm chí trong thế giới kỳ cục của gia đình Hathaway, vẫn có một vài thứ bị cấm. Kev không có gì để tặng cho Win ngoài sự hạ đẳng của mình. Ngay cả Cam cũng có thể chu cấp cho Amelia với của cải đồ sộ của anh ta. Nhưng Kev không có của cải gì đáng giá, không có đáng về thanh nhã, không có giáo dục, không có những mối quan hệ thuận lợi, không có gì mà gadje coi trọng.

Anh đã bị cô lập và đối xử tàn tệ chính bởi những người trong bộ lạc của mình vì những lý do mà anh không bao giờ hiểu được. Nhưng ở mức độ cơ bản, anh biết rằng anh hẳn phải xứng đáng với điều đó. Có điều gì đó về anh đã đẩy anh đến với một cuộc sống bạo lực. Và không có con người lý trí nào sẽ nói rằng có bất kỳ lợi ích nào cho Win Hathaway khi yêu một người đàn ông mà, về bản chất, là một kẻ cục súc.

Nếu nàng đủ khỏe để kết hôn vào một ngày nào đó, thì sẽ là với một quý ông.

Với một quý ông.

8. Chương 8

Sáng hôm sau, Leo đã gặp mặt nữ gia sư.

Cả Poppy và Beatrix đều viết thư kể cho anh nghe rằng đã tìm được một nữ gia sư cách đây một năm. Tên của cô ấy là cô Marks, và chúng đều thích cô ấy, mặc dù những lời mô tả đều không chỉ rõ một cách chính xác tại sao chúng lại thích một tạo vật như thế. Nhìn bề ngoài cô ấy trông mảnh khảnh và hòa nhã và nghiêm khắc. Cô ấy không chỉ giúp những cô em gái mà còn giúp cả gia đình học cách cư xử trong giới thượng lưu. Leo nghĩ kho kiến thức về giới thượng lưu này chắc hẳn là rất tốt. Cho những người khác, chứ không phải với anh.

Khi nói đến cách cư xử lịch sự, giới thượng lưu có khuynh hướng đòi hỏi ở phụ nữ nhiều hơn nam giới. Và nếu một người đàn ông có tước vị và biết uống rượu kha khá, thì anh ta có thể nói hoặc làm gần như mọi thứ anh ta muốn, và vẫn được chào đón ở khắp mọi nơi. Mặc dù vì một nhát roi của số phận mà Leo phải thừa hưởng tước vị Tử tước, nhưng việc này cũng đã giải quyết được về đầu tiên của yêu cầu. Và giờ đây sau một thời gian dài sống ở Pháp, anh đã giới hạn thói nghiện rượu của mình thành một hoặc hai ly rượu vào trước bữa tối. Điều đó có nghĩa là anh khá chắc chắn được chấp nhận ở bất cứ sự kiện ngu ngốc và

đứng đắn nào ở London mà anh không hề muốn tham gia tí nào. Anh chỉ hy vọng rằng cô Marks dữ dằn sẽ cố gắng chinh đồn cho anh. Có vẻ sẽ vui khi làm cô ấy ngạc nhiên chút ít.

Leo không còn biết gì thêm về những cô gia sư ngoài việc các cô dành thời gian cho những nhân vật buồn tẻ mong muốn có được tình yêu của một quý ngài sở hữu một trang viên trong các cuốn tiểu thuyết luôn có kết cục tệ hại. Tuy nhiên, cô Marks hoàn toàn được an toàn với anh. Vì một ít thay đổi, anh không còn hứng thú quyến rũ ai nữa. Những thú vui chơi bời phóng dăng trước đây đã mất đi sức mạnh mê hoặc được anh.

Vào một lần Leo dạo chơi quanh Provence để tham quan một vài di tích kiến trúc Gallo-Roman (*), anh đã vô tình gặp một trong những giáo sư trước đây của anh ở Học viện Nghệ thuật. Cuộc gặp gỡ tình cờ đã phục hồi lại mối quan hệ trước đây của họ. Trong những tháng tiếp theo, Leo đã trải qua nhiều buổi chiều ngồi phát họa, đọc sách, và học ở xưởng vẽ hay xưởng làm của vị giáo sư. Leo đã đạt được một vài kết quả nên anh dự định sẽ tham gia vào một cuộc thử nghiệm khi giờ đây anh đã quay về lại nước Anh.

*kiến trúc Gallo-Roman: kiến trúc của nước Pháp cổ dưới thời bị đế quốc La Mã cai trị (Gaul là tên gọi của nước Pháp cổ bao gồm: Pháp, Bắc Á, Bắc Hà Lan và một phần Thụy Sĩ).

Khi anh đi thơ thẩn dọc theo đoạn hành lang dài dẫn đến dãy phòng của gia đình Hathaway, anh nghe thấy tiếng những bước chân vội vã. Ai đó đang chạy tới anh từ một hướng khác. Nép vào một bên, Leo rút tay vào túi quần chờ đợi.

- Đến đây nào, người bạn nhỏ! – Anh nghe tiếng cầu nhàu của một người phụ nữ - Mày lớn hơn chuột đó! Khi tao tóm được mày, tao sẽ xé ruột mày ra! – Giọng nói khát máu không hề giống một quý cô tí nào. Thật thất kinh.

Leo thấy cực kỳ thích thú. Những bước chân đến gần hơn... nhưng chỉ có một trong số họ. Ai trên trái đất này mà cô ta có thể theo đuổi chứ? Việc đó nhanh chóng trở nên rõ ràng là cô ta không phải đang đuổi theo một “ai đó” mà là một “thứ gì đó”. Thân hình lông lá, trơn tuột của một con chồn sương vừa chạy vừa nhảy dọc theo hành lang khi miệng đang ngoạm chặt thứ gì đó xếp nếp. Không nghi ngờ gì việc mọi vị khách trong khách sạn sẽ loạn hết cả lên khi nhìn thấy một loài động vật có vú ăn thịt nhỏ bé chạy vùn vụt về phía họ. Tuy nhiên, Leo đã sống nhiều năm với lũ động vật của Beatrix: chuột ló đầu ra trong túi anh, thỏ con trong giày, nhím Âu tình cờ lang thang qua bàn ăn. Mỉm cười, anh quan sát con chồn sương nhanh chóng lướt qua anh. Người phụ nữ đến ngay sau đó, một mớ váy áo màu xám sột soạt khi nàng chạy sát phía sau con vật. Nhưng nếu váy áo của một quý cô không được thiết kế để làm thứ gì đó, thì đó chính là để di chuyển một cách dễ dàng.

Vướng phải những lớp vải xếp chồng lên nhau, nàng sẩy chân và ngã xuống cách Leo một vài yard (**). Cặp kính đeo mắt bay sang một bên. Leo bước về phía nàng ngay lập tức, quỳ xuống sàn sau khi lách qua một mớ lộn xộn tay chân và váy áo.

**yard: đơn vị đo lường của anh, 1yard = 0.914m

- Cô có bị đau không? Tôi cảm thấy chắc chắn là có một người phụ nữ ở đâu đây... à, cô đây rồi. Bình tĩnh, nào. Để tôi...

- Đừng động vào tôi – nàng đáp lại, đánh anh bằng tay mình.

- Tôi không động vào cô. Đó là, tôi chỉ đang động vào cô với... ow, chết tiệt... với ý định giúp đỡ.

Mũ của nàng, một cái mũ nhỏ bằng len buộc dây trang trí rẻ tiền, đã rơi xuống che khuất mặt nàng. Leo xoay sở kéo nó lên lại đầu nàng, suýt nữa thì dính phải một cú đâm đột ngột vào cằm.

- Chúa ơi. Cô ngừng vùng vẫy một chút được chứ?

Lộn xộn ngồi dậy, nàng nhìn chằm chằm vào anh. Leo bò tới tìm cặp kính và quay lại đưa nó cho nàng. Nàng vô lý lấy nó mà không thêm nói lời cảm ơn nào. Nàng là một người phụ nữ mảnh khảnh, có vẻ lo âu. Một người phụ nữ trẻ với đôi mắt nhắm lại lóe ra tâm trạng không tốt. Mái tóc nâu sáng được kéo ra phía sau bằng một thứ như dây thông lọng khiến Leo phải nhắm mắt khi thấy nó. Ai đó hẳn sẽ hy vọng có những đặc điểm khác để đền bù... một đôi môi mềm mại chẳng hạn, hay là một bộ ngực đẹp. Nhưng không, chỉ có

cái miệng lạnh lùng, bộ ngực bằng phẳng, và đôi má hốc hác. Nếu Leo có lúc nào đó bị buộc phải ở cạnh nàng... mà, cảm ơn trời đất, không bao giờ có... anh chắc sẽ phải bắt đầu bằng cách vỗ béo nàng trước.

- Nếu anh muốn giúp đỡ – nàng nói lạnh lùng, móc cặp kính vào tai mình – bắt lại con chồn sương đáng ghét đó cho tôi. Có lẽ tôi đã làm nó đủ mệt để anh có thể chạy theo dè nó xuống đất.

Vẫn quỳ trên mặt đất, Leo liếc nhìn con chồn sương đã dừng lại cách đó mười yard và đang quan sát hai người họ với đôi mắt sáng to tròn.

- Tên của nó là gì?

- Dodger.

Leo hút sáo nhỏ và tặc lưỡi vài cái – Đến đây nào, Dodger. Mày đã gây ra đủ rắc rối vào sáng nay rồi đó. Mặc dù tao nghĩ là tao không thể chê trách mày vì... nịt bít tất của phụ nữ à? Đó là cái mày đang ngậm đúng không?

Người phụ nữ quan sát, sững sốt, khi cơ thể dài thòng của con chồn luồn lách về phía Leo. Kêu chút chút một cách bận rộn, Dodger bò lên đùi anh.

- Anh bạn tốt – Leo nói, vuốt ve bộ lông bóng mượt.

- Sao anh làm như vậy được? – người phụ nữ bực mình hỏi.

- Tôi có cách riêng đối với động vật. Bọn chúng xem tôi như là đồng loại ấy.

Leo cạy dải dây buộc và đăng ten xếp nếp ra khỏi những cái răng dài phía trước. Nó dứt khoát là một cái nịt bít tất, nữ tính một cách tuyệt đẹp và không thực tế. Anh cười chế giễu với người phụ nữ khi đưa nó lại.

- Không nghi ngờ nó là của cô – Dĩ nhiên là anh thật sự không nghĩ vậy. Anh cho là cái nịt bít tất thuộc về ai đó khác kia. Thật là không tưởng khi nghĩ rằng người phụ nữ nghiêm túc này có thể mặc thứ gì đó quá phù phiếm như thế. Nhưng khi anh thấy hai má người phụ nữ trở đỏ lên, anh nhận ra nó thật sự là của cô. Thật đáng ngạc nhiên.

Anh làm điệu bộ với con chồn đang nghiêng người thư giãn trên tay anh và nói - Tôi thấy con vật này chắc không phải thuộc về cô phải không?

- Không, nó là của một trong những người mà tôi trông nom.

- Cô có vô tình là một gia sư không vậy?

- Không liên quan gì đến anh.

- Bởi vì nếu cô thật sự là một gia sư, thì một trong những người cô trông nom đó chắc chắn là cô Beatrix Hathaway rồi.

Nàng cau có – Làm sao anh biết được.

- Em gái tôi là người duy nhất mà tôi biết dám mang một con chồn ăn trộm nịt bít tất vào khách sạn Rutledge.

- Em gái anh?

Anh cười với khuôn mặt ngạc nhiên của nàng - Quý ngài Ramsay, sẵn sàng giúp đỡ. Và cô chính là cô Marks, nữ gia sư phải không?

- Vâng – nàng thì thầm, lờ đi bàn tay anh đưa ra cho nàng.

Nàng đứng dậy mà không cần giúp đỡ. Leo nổi lên ham muốn chọc tức nàng khó cưỡng lại được.

- Thật hài lòng làm sao. Tôi đã luôn luôn muốn quấy rầy nữ gia sư của gia đình.

Lời bình luận hình như đã chọc nàng điên tiết hơn dự tính.

- Tôi đã biết về danh tiếng của anh như một kẻ sát gái rồi, quý ngài của tôi à. Tôi không tìm thấy lý do gì để buồn cười về chuyện đó cả.

Leo không nghĩ rằng nàng tìm thấy lý do để buồn cười trong bất cứ chuyện gì.

- Danh tiếng của tôi vẫn còn mặc dù tôi đã vắng mặt hai năm ư? – Anh hỏi, dùng giọng nói ngạc nhiên một cách vui sướng.

- Anh tự hào về nó lắm à?

- Ồ, tất nhiên rồi. Thật dễ dàng để có một tiếng tăm tốt đẹp... cô gần như không phải làm gì cả. Nhưng để kiếm được một tiếng xấu... vâng, phải mất một vài cố gắng.

Một cái nhìn chòng chọc khinh bỉ cháy bừng qua mắt kính.

- Tôi thật xem thường anh – nàng thông báo. Quay gót lại, nàng bỏ đi.

Leo theo sau, mang theo con chồn sương - Chúng ta chỉ vừa mới gặp nhau mà. Cô không thể xem thường tôi cho đến khi cô thật sự biết về tôi được.

Nàng lờ anh đi khi anh theo sau nàng đến dãy phòng của nhà Hathaway. Nàng lờ anh đi khi anh gõ cửa, và nàng lờ anh đi khi họ được người hầu gái mời vào. Có một cuộc xung đột đang diễn ra trong dãy phòng, mà dường như không hề làm anh ngạc nhiên khi xét đến đây chính là dãy phòng của gia đình mình. Không khí bị lấp đầy bởi những lời nguyên rủa, cảm thán, và tiếng cầu nhàu của một cuộc đọ sức bằng tay chân.

- Leo? – Beatrix xuất hiện từ phòng khách chính và nhanh chóng bước về phía họ.

- Beatrix, em yêu quý! – Leo rất ngạc nhiên vì những khác biệt của em gái mình sau hai năm rưỡi - Xem em đã trưởng thành như thế nào rồi này...

- Vâng, đừng để ý – cô bé nói không kiên nhẫn, vỗ lấy con chồn từ tay anh - Hãy vào đó và giúp anh Rohan đi!

- Giúp anh ta làm gì vậy?

- Anh ấy đang cố ngăn Merripen không giết chết bác sĩ Harrow.

- Đã thế rồi à? – Leo hỏi ngay ra, và chạy nhanh vào phòng tiếp khách.

9. Chương 9

Sau khi cố gắng ngủ trên chiếc giường đã trở thành một thứ dụng cụ tra tấn, Kev thức dậy với trái tim nặng trĩu. Và nỗi lo lắng khác còn khẩn thiết hơn. Anh đã bị quấy rầy bởi những giấc mơ đầy kích thích với cơ thể trần truồng của Win đang quần quai vào anh, bên dưới anh. Tất cả những khao khát mà anh né tránh ban ngày đều thể hiện trong những giấc mơ... Anh đã ôm ấp Win, đẩy vào trong nàng, và nuốt những tiếng la hét của nàng vào miệng mình... hôn nàng từ đầu đến chân và quay ngược lại. Và trong những giấc cơ tương tự nhau đó nàng đã cư xử hoàn toàn không hề giống Win tí nào, nhẹ nhàng nhắm nháp trên anh với cái miệng phóng đảng, làm anh nổ tung với đôi tay nhỏ nhắn tò mò.

Tắm nước lạnh cứu giúp cho tình trạng đang trên bờ vực thẳm của anh, nhưng Kev vẫn còn cảm thấy hơi nóng bỏng rất quá gắt gao trên da thịt. Anh sắp phải đối mặt với Win hôm nay và nói chuyện với nàng trước mặt mọi người, như thể mọi thứ đều bình thường. Anh sắp phải nhìn vào nàng và không nghĩ đến sự mềm mại giữa hai đùi nàng, về việc nàng đã nâng niu anh như thế nào khi anh đẩy về phía nàng, về việc anh cảm thấy hơi ấm của nàng như thế nào qua những lớp quần áo của họ. Về việc anh đã nói dối và làm nàng khóc như thế nào.

Cảm thấy khốn khổ và bùng nổ, Kev mặc vào quần áo thành thị mà gia đình khăng khăng đòi anh mặc ở London.

- Anh biết gadje quan tâm đến vẻ ngoài như thế nào mà – Rohan nói với anh, kéo anh vào Savile Row – Anh phải trông thật đứng đắn, hoặc là sẽ ảnh hưởng xấu đến những em gái của anh khi người ta nhìn thấy họ đi với anh.

Ông chủ trước đây của Rohan, quý ngài St. Vincent, đã giới thiệu một cửa hàng chuyên về đồ may mặc cho nam giới. Anh sẽ không tìm được thứ gì tử tế với những bộ trang phục may sẵn, St. Vincent đã nói, bắt một cái nhìn đánh giá về phía Kev. Sẽ không có mẫu nào vừa với anh. Kev đã chấp nhận sự xỉ nhục để đi đến lấy số đo, bị quàng vào vô số những mẫu vải, và thử quần áo liên tục. Cả Rohan và những chị em nhà Hathaway hình như đều hài lòng với kết quả, nhưng Kev không thể thấy gì khác nhau giữa quần áo mới này với những cái cũ. Quần áo là quần áo, vải thứ bao phủ cơ thể để bảo vệ nó khỏi môi trường.

Cau có, Kev mặc một chiếc áo sơ mi gấp nếp màu trắng và cà vạt đen, áo gi-lê cổ chữ V, và quần dài ống túm. Anh mặc thêm chiếc áo khoác len với những cái túi gấp lại ở phía trước và xẻ sau lưng (Mặc dù khinh bỉ quần áo gadjo, anh phải công nhận rằng đây là một chiếc áo khoác tốt và thoải mái). Theo thói quen, Kev đi đến dãy phòng của Hathaway để ăn bữa sáng. Anh giữ vẻ mặt vô cảm, mặc dù ruột anh đang quặn lại và mạch đập tăng lên. Tất cả là vì ý nghĩ gặp lại Win. Nhưng anh sẽ điều khiển tình huống một cách thành thạo. Anh sẽ bình tĩnh và im lặng, và Win sẽ trở về vẻ trấn tĩnh như mọi khi, và họ sẽ vượt qua được cuộc gặp gỡ quá mức xấu hổ đầu tiên này.

Tất cả những dự định của anh, tuy nhiên, tan biến ngay khi anh bước vào dãy phòng, đi đến phòng khách, và nhìn thấy Win trên sàn. Trong quần áo lót. Nàng đang nằm sấp bụng xuống, cố gắng để đẩy lên, trong khi một người đàn ông nghiêng qua người nàng. Chạm vào nàng. Cảnh tượng làm nổ tung bên trong Kev. Với tiếng rống khát máu, anh tìm đến Win trong nháy mắt, vồ nàng lên trong vòng tay sở hữu.

- Chờ đã – nàng thở hổn hển – Anh làm gì... ô, đừng! Để em giải... không!

Anh đặt nàng một cách thô lỗ vào chiếc sofa phía sau anh, và quay lại để đối mặt với người đàn ông. Ý nghĩ duy nhất trong đầu Kev là xé xác nhanh chóng và hiệu quả, bắt đầu bằng việc chặt rốn của gã con hoang đó ra. Người đàn ông vội vã lùi ra phía sau chiếc ghế nặng nề một cách thận trọng, đặt nó vào giữa họ.

- Anh hẳn là Merripen – anh nói – Và tôi là...

- Một xác chết – Kev gầm gừ và tiến tới anh ta.

- Anh ấy là bác sĩ của em – Win la lên – Anh ấy là bác sĩ Harrow, và... Merripen, anh thử làm đau anh ấy xem!

Lờ nàng đi, Kev bước tới khoảng hai bước chân trước khi cảm thấy một cái chân móc vào chân mình, làm anh ngã mạnh xuống sàn. Đó là Cam Rohan, đang chộp lấy anh, đè tay anh xuống, và kéo ngược cổ anh lên.

-Merripen, thật là đồ ngốc – Rohan nói, vật lộn để đè anh xuống - anh ta là bác sĩ chết tiệt đó. Anh nghĩ anh đang làm gì vậy hả?

- Giết... hẳn – Kev lườm bâu, lắc lư đứng lên bắt chắp sức nặng giam giữ của Rohan.

- Chết tiệt – Rohan kêu lên – Leo, giúp tôi giữ chặt anh ta! Ngay.

Leo chạy đến để giúp đỡ. Phải cả hai người họ mới đè được Merripen xuống.

- Tôi thích gia đình chúng ta xum họp – anh nghe Leo nói- Merripen, có chuyện quái gì với anh vậy?

- Win đang mặc đồ lót, và tên đó...

- Đây không phải là đồ lót – giọng nói cáu tiết của Win truyền đến – Đây là trang phục luyện tập!

Merripen quay lại để nhìn về hướng nàng. Từ lúc đó cả Rohan và Leo vẫn gìm anh xuống, nên anh không thể nhìn được lên trên. Nhưng anh vẫn nhìn thấy Win đang mặc quần đùi rộng rãi và áo với cánh tay để trần.

- Anh biết cái gì lá quần áo lót khi anh nhìn thấy chúng – anh đốp lại.

- Đây là quần Thổ Nhĩ Kỳ, và một chiếc áo hoàn toàn đứng đắn. Mọi người phụ nữ ở phòng khám đều mặc loại trang phục này. Luyện tập rất cần thiết cho sức khỏe của em, và em chắc chắn sẽ không tập luyện với váy dài và áo..

- Anh ta đang chạm vào em! – Kev ngắt lời cay nghiệt.

- Anh ấy đang muốn chắc chắn là em có tư thế đúng.

Vị bác sĩ đi đến với sự thận trọng. Có tia sáng hóm hỉnh ánh lên trong đôi mắt xám linh động của anh – Đó thật ra là bài tập của người Hindu. Nó là một phần trong hệ thống luyện tập thể lực mà tôi đã phát triển. Mọi bệnh nhân của tôi đều phối hợp nó vào chương trình hàng ngày của họ. Làm ơn tin rằng mọi sự chú ý của tôi tới cô Hathaway đều hoàn toàn tôn trọng.

Anh dừng lại và hỏi châm biếm - Bây giờ tôi an toàn chưa?

Leo và Cam, vẫn nỗ lực với Kev, đều trả lời cùng một lúc - Chưa.

Ngay lúc đó, Poppy, Beatrix, và cô Marks vội vàng chạy vào phòng.

- Merripen – Poppy nói – bác sĩ Harrow không hề làm đau Win chút nào, và...

- Anh ấy thật sự rất tốt, Merripen à – Beatrix xen vào – Ngay cả những con vật của em cũng thích anh ấy nữa.

- Bình tĩnh nào – Rohan nói nhẹ nhàng với Kev, dùng tiếng Gypsy để không ai khác có thể hiểu được - Chuyện này không tốt cho ai cả.

Kev nín thinh – Hắn ta chạm vào cô ấy – anh trả lời bằng ngôn ngữ cổ, mặc dù anh ghét dùng nó. Và anh biết Rohan hiểu rằng với người Rom thì rất khó khăn, thậm chí là không thể, tha thứ cho bất cứ người đàn ông nào khác đặt tay lên người phụ nữ của mình, vì bất kì lý do gì.

- Cô ấy không phải của anh, phral – Rohan nói bằng tiếng Gypsy, cảm thông.

Từ từ Kev ép bình thả lỏng.

- Tôi thả anh ta ra được chưa? – Leo hỏi – Chỉ có một loại vận động mà tôi thích trước bữa sáng. Và đây không phải là thứ đó.

Rohan cho phép Kev đứng dậy nhưng vẫn giữ một tay giữ phía sau lưng anh. Win đến đứng bên cạnh Harrow. Hình nắn nắn ăn mặc quá ít ỏi, đứng quá gần một người đàn ông khác, làm những múi cơ trên khắp cơ thể Kev co giật. Anh có thể thấy hình dáng của hông và chân nàng. Toàn bộ gia đình đều điên rồi, để nàng mặc như thế trước một người ngoài và hành động như thể nó hoàn toàn thích hợp. Quần Thổ Nhĩ Kỳ... như thể đặt cho chúng cái tên đó làm chúng trở thành bất cứ thứ gì khác đồ lót.

- Em yêu cầu anh xin lỗi – Win nói – Anh đã thô lỗ với khách của em, Merripen.

Khách của nàng? Kev nhìn chằm chằm vào nàng giận dữ.

- Không cần đâu – Harrow nói hấp tấp - Anh biết chuyện đó hẳn là trông như thế nào.

Win trừng trừng nhìn Kev - Anh ấy làm em khỏe lại, và có lẽ cách mà anh đền đáp anh ấy à? – nàng đòi hỏi.

- Em đã tự làm mình khỏe lên – Harrow nói - Đó là kết quả của những nỗ lực của chính em, cô Hathaway à. Nét mặt của Win mềm đi khi nàng nhìn vào vị bác sĩ – Cảm ơn anh.

Nhưng khi nàng nhìn trở lại Kev, vẻ giận dữ trở lại - Anh có định xin lỗi không, Merripen?

Rohan siết tay mình chặt hơn một chút - Làm đi, chết tiệt anh – Rohan thì thầm – vì lợi ích của gia đình.

Trùng trùng nhìn vị bác sĩ, Kev nói bằng tiếng Romany – Ka xlia ma pe tute. (I'm going to shit on you) (= > haha, câu này ta “chị” a...)

- Có nghĩa là – Rohan vội vàng nói - Mong hãy tha thứ cho tôi vì đã hiểu lầm, hãy bỏ qua như những người bạn.

- Te malavel les i menkiva (Cầu người chết vì bị bệnh ác tính ăn mòn.)
- Dịch đại khái – Rohan nói - là “Mong vườn của anh đầy tràn những con nhím Ấu khỏe mạnh và mập mạp”.
Mà, tôi xin nói thêm, được xem như là một câu chúc phúc giữa những người Rom.
- Harrow trông có vẻ ngỡ vực. Nhưng anh ta thì thầm – Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh. Không có tổn hại nào xảy ra cả.
- Vậy xin vui lòng – Rohan nói thân mật – tiếp tục với bữa sáng... Chúng tôi có vài việc lật vật phải làm.
Hãy nói với Amelia khi cô ấy ngủ dậy rằng tôi sẽ quay lại vào khoảng giữa ngày.
- Và anh dẫn Kev ra khỏi phòng, với Leo theo sát sau họ.
- Ngay khi họ ra khỏi dãy phòng và đến hành lang, Rohan thả tay Kev ra và quay lại để đối mặt với anh. Cào tóc bằng tay mình, Rohan hỏi có chút câu tiết - Anh hy vọng cái gì sẽ giúp anh thoát khỏi việc giết bác sĩ của Win?
- Sự khoái trá.
- Không nghi ngờ gì là anh sẽ có nó. Tuy nhiên, Win hình như không hứng thú gì với chuyện đó đâu.
- Tại sao bác sĩ Harrow lại ở đây? – Kev hỏi dữ dội.
- Tôi có thể trả lời câu đó – Leo nói, dựa vai vào tường với sự thoải mái tự nhiên - Harrow muốn trở nên thân thiết hơn với gia đình Hathaway. Bởi vì anh ta và em gái tôi rất... gần gũi.
- Kev đột ngột cảm thấy một sức nặng kinh tửm trong bụng mình, như thể anh đã nuốt một nắm đá dưới sông.
- Ý anh là gì? – Anh hỏi, mặc dù anh biết. Không ai có thể bị lột trần trước Win và không yêu cô ấy.
- Harrow góa vợ – Leo nói – Một anh chàng đủ đứng đắn. Gắn bó với phòng khám và bệnh nhân của anh ta hơn bất cứ ai. Nhưng anh ta là một người tinh vi, từng trải, và giàu như quỷ. Và anh ta là một nhà sưu tập những thứ đẹp đẽ. Một người am hiểu cái đẹp.
- Cả hai người còn lại đều không bỏ qua lời ngụ ý. Win quả thực sẽ là một người cực kì xinh đẹp để thêm vào bộ sưu tập những thứ đẹp đẽ của anh ta.
- Thật khó để hỏi câu tiếp theo, nhưng Kev ép mình phải hỏi - Win có quan tâm đến hân ta không?
- Tôi không chắc Win biết được cảm giác của con bé với anh ta có bao nhiêu là lòng biết ơn, và bao nhiêu là cảm giác yêu mến thật sự – Leo gợi Kev một cái liếc chằm chọc – Và vẫn còn một vài câu hỏi chưa được giải đáp mà con bé phải trả lời cho chính mình.
- Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy.
- Tôi sẽ không làm thế đâu, nếu tôi là anh. Không cho đến khi con bé dụ dỗ. Con bé khá là kiên tiết với anh.
- Tại sao? – Kev hỏi, thắc mắc nàng có tâm sự với anh trai nàng về những sự kiện tối hôm trước không.
- Tại sao à? – miệng Leo xoắn lại – Đó một dãy những lựa chọn đáng kinh ngạc đấy, tôi đang khó xử vì không biết phải bắt đầu với cái nào. Để vấn đề sáng nay sang một bên đi, về việc anh không bao giờ viết thư cho con bé thì sao?
- Tôi có – Kev nói cảm phần.
- Một lá thư – Leo đồng ý – Một bảng báo cáo về trang trại. Con bé thực ra đã đưa cho tôi xem. Sao một người có thể quên được bài văn đầy khát vọng mà anh viết về việc làm cho cánh đồng gần cổng phía Đông màu mỡ chứ? Tôi sẽ nói với anh, cái phần về phân cừu gần như làm tôi chảy nước mắt, nó rất cảm động và...
- Thế cô ấy mong đợi tôi viết về chuyện gì? – Kev hỏi gặng.

- Đừng cố gắng để giải thích, quý ngài à – Cam can thiệp khi Leo mở miệng – Người Rom không quen viết những suy nghĩ riêng tư của chúng tôi lên giấy.

- Người Rom cũng không quen điều hành một điền trang và quản lý đội ngũ người làm cùng những tá điền
- Leo trả lời – Nhưng anh ta đã làm những việc đó, đúng không?

Leo cười nhạo báng với vẻ mặt sững sủa của Kev - Rất có khả năng, Merripen à, anh làm chủ trang viên còn tốt hơn tôi nhiều. Nhìn anh xem... Anh có ăn mặc giống như người Rom không? Anh có trải qua mọi ngày lang thang quanh lửa trại không, hay anh đang miệt mài nghiên cứu những cuốn sổ kế toán của điền trang? Anh có ngủ ngoài trời trên nền đất cứng không, hay ngủ trong nhà trên một chiếc giường lông dễ chịu? Anh có còn nói như một người Rom nữa không? Không, anh đã đánh mất sự khác biệt của mình rồi. Anh có vẻ như...

- Ý của anh là gì? – Kev ngắt lời cộc lốc.

- Chỉ là anh đã thực hiện những thỏa hiệp giữa hai bên kể từ khi anh bước vào gia đình này. Anh đã làm những việc anh cần phải làm, để được gần Win. Vậy nên đừng là một kẻ đạo đức giả chết tiệt và hoàn toàn trở lại là người Rom khi giờ đây anh cuối cùng cũng có một cơ hội để – Leo dừng lại và ngược mắt lên trời – Chúa ơi. Chuyện này thật sự là quá sức ngay cả với tôi. Vậy mà tôi nghĩ là tôi đã quen với những vở kịch.

Anh cúi kính nhìn Rohan - Anh nói chuyện với anh ta đi. Tôi sẽ đi uống trà – Anh quay lại dây phòng, bỏ họ lại hành lang.

- Tôi không viết về phân cừu – Kev thì thầm – Đó là về một loại phân bón khác.

Rohan cố gắng che giấu nụ cười mà không thành công – Ngay cả khi không có gì sai, phral à, thì từ “phân bón” chắc chắn nên được loại ra khỏi lá thư viết cho một quý cô.

- Đừng gọi tôi như thế.

Rohan bắt đầu đi xuống hành lang - Đi với tôi nào. Thật ra là có một việc vặt tôi muốn anh làm cùng.

- Không có hứng thú.

- Rất nguy hiểm – Rohan dụ dỗ – Anh có thể phải đánh ai đó. Có lẽ thậm chí gây ra một cuộc ẩu đả. À... tôi biết điều đó sẽ thuyết phục được anh.

Một trong những đặc điểm mà Kev khó chịu nhất về Cam đó là sự dai dẳng của anh trong việc cố gắng tìm ra ý nghĩa của những hình xăm. Anh đã theo đuổi bí ẩn đó trong suốt hai năm. Mặc dù vô số những trách nhiệm mà anh phải gánh vác, Rohan không bao giờ bỏ qua cơ hội tìm hiểu sâu hơn về chuyện đó. Anh đã tìm kiếm một cách siêng năng bộ lạc của mình, hỏi những thông tin từ mọi chiếc vardo đi ngang qua và đi đến mọi khu trại của người Gypsy. Nhưng như thế bộ lạc của Rohan đã biến mất khỏi quả đất, hay ít nhất thì cũng đã đi đến phía bên kia của nó. Anh hầu như sẽ không bao giờ tìm thấy họ... không có giới hạn bao xa mà một bộ lạc có thể di chuyển, và không có gì cam đoan là họ có bao giờ quay lại Anh hay không. Rohan đã tìm những giấy tờ hôn nhân, giấy khai sinh và giấy báo tử, để tìm bất cứ đề cập nào đến mẹ anh, Sonya, hay chính mình. Cho đến giờ vẫn không có gì cả.

Anh cũng đã tham khảo những nhà nghiên cứu về biểu tượng và những nhà sử học Ireland để tìm ra ý nghĩa có thể của biểu tượng pooka. Tất cả họ có thể làm là vét ra những huyền thoại quen thuộc về con ngựa ác mộng: rằng nó nói tiếng người, rằng nó xuất hiện vào lúc nửa đêm và gọi bạn đến với nó, và bạn không bao giờ có thể từ chối. Và khi bạn đến với nó, nếu bạn sống sót sau chuyến đi, bạn sẽ thay đổi mãi mãi khi quay lại. Cam cũng không thể tìm ra sự liên hệ về ý nghĩa nào giữa tên của Rohan và Merripen, hai cái tên rất thông dụng của người Gypsy. Vậy nên mục đích gần đây nhất của Rohan là tìm ra bộ lạc của Kev, hay bất cứ ai biết về bộ lạc đó. Kev căm ghét kế hoạch mà Rohan tiết lộ khi họ đi đến chuồng ngựa của khách sạn là có thể hiểu được.

- Họ bỏ mặc tôi đến chết – Kev nói – Và anh muốn tôi giúp anh tìm họ à? Nếu tôi nhìn thấy ai trong số họ, đặc biệt là rom baro, tôi sẽ giết chết hắn bằng tay không.

- Tốt thôi – Rohan trầm tĩnh đáp lại – Sau khi họ nói cho chúng ta biết về hình xăm.

- Và họ sẽ nói những gì mà tôi đã nói với anh - đó là dấu hiệu của một lời nguyền. Và thậm chí nếu anh tìm ra ý nghĩa của nó là gì...

- Vâng, vâng, tôi biết. Chúng ta sẽ chết. Nhưng tôi đang mang một lời nguyền trên tay mình, Merripen, tôi muốn biết về nó.

Kev liếc anh làm anh chết đứng. Anh dừng lại ngay góc chuồng ngựa, nơi những đồ chải móng ngựa, kéo xén, và giữa được xếp ngay ngắn trên kệ.

- Tôi sẽ không đi. Anh sẽ đi tìm bộ lạc của tôi mà không có tôi.

- Tôi cần anh – Rohan phản đối – Vì một điều thôi, nơi mà chúng ta được chỉ đến là kekkeno mushespuv.

Kev nhìn chăm chăm vào anh vẻ không tin được. Kekkeno mushespuv, dịch là “vùng đất hoang”, là một vùng đất dơ dáy ở bờ Surrey của sông Thames. Mặt đất bùn lầy mở rộng đầy những lều trại Gypsy rách rưới, một vài xe ngựa vardo đổ nát, những con chó hoang, và những người Rom gần như hoang dã. Nhưng đó chưa phải là nguy hiểm thật sự. Có một thứ khác, nhóm người không phải Gypsy gọi là Chorodies, con cháu của những kẻ lừa đảo và người vô gia cư, chủ yếu là có nguồn gốc Saxon. Nhóm Chorodies thật sự cực kì kinh tởm, dơ dáy, và tàn bạo, không có phong tục tập quán. Đi đến bất cứ đâu gần chúng hầu như chỉ để bắt công hay cướp bóc. Thật khó để tưởng tượng ra có nơi nào nguy hiểm hơn ở London ngoài một vài khu ổ chuột.

- Tại sao anh lại nghĩ rằng ai đó trong bộ lạc của tôi có thể ở một nơi như thế? – Kev hỏi, khá là sững sốt với ý tưởng đó. Rõ ràng, dưới sự lãnh đạo của rom baro, họ hẳn sẽ không chìm xuống quá sâu.

- Không lâu trước đây tôi gặp một người bạn từ bộ lạc Bosvil. Anh ta nói tới người em gái út của mình, Shuri, đã kết hôn với rom baro của anh lâu rồi – Rohan nhìn Merripen chăm chú – Hình như là có một câu chuyện về những gì xảy ra với anh được truyền miệng trong những bộ tộc Gypsy.

- Tôi không hiểu tại sao – Kev lẩm bẩm, cảm thấy nghẹt thở.

- Điều đó không quan trọng – Rohan tình cờ nhún vai, ánh mắt anh hướng vào mặt Kev - Người Rom chăm lo cho những gì thuộc về họ. Không bộ lạc nào từng bỏ một người bị thương hay sắp chết lại phía sau, không quan trọng trong hoàn cảnh nào. Và hình như việc đó đã mang một lời nguyền đến cho bộ tộc của người rom baro đó... Vận may của họ trở nên tồi tệ, và hầu hết bọn họ dần bị hủy hoại. Có công bằng cho anh.

- Tôi không bao giờ quan tâm đến sự công bằng -Kev hơi ngạc nhiên với sự thô kệch trong giọng nói của mình.

Rohan nói khá cảm thông - Đó là một cuộc sống lạ lùng, phải không?... Một người Rom không bộ lạc. Không quan trọng anh tìm kiếm bên bờ biển như thế nào, anh không bao giờ có thể tìm thấy một tổ ấm. Bởi vì với chúng ta, tổ ấm không phải là một ngôi nhà, một cái lều hay một vardo... tổ ấm là một gia đình.

Kev bắt gặp ánh mắt Cam trong một khoảnh khắc khó khăn. Những lời nói cắt quá sâu vào tim anh. Trong tất cả những lần anh tiếp xúc với Rohan, Kev chưa bao giờ cảm thấy mình có mối quan hệ nào với anh ta cho tới bây giờ. Nhưng Kev không thể tiếp tục lờ đi sự thật là họ quá giống nhau một cách chết tiệt. Họ là hai người ngoài với quá khứ đầy những câu hỏi không được giải đáp. Và mỗi người họ đều bị ném vào gia đình Hathaway, và tìm thấy một tổ ấm.

- Tôi sẽ đi với anh, chết tiệt – Kev nói cộc cằn – Nhưng chỉ vì tôi biết Amelia sẽ làm gì với tôi nếu tôi để bất cứ chuyện gì xảy đến với anh.

10. Chương 10

Đâu đó trong nước Anh, mùa xuân đã bao phủ mặt đất với lớp nhung xanh và những bông hoa ngọt ngào từ những hàng cây. Đâu đó bầu trời rất xanh và không khí rất êm đềm. Nhưng không phải trên vùng-đất-hoang,

nơi khói từ hàng triệu ống khói làm chua bầu không khí của thành phố với lớp khói vàng đục mà ánh mặt trời không thể xuyên qua. Có một ít bùn lầy và sự nghèo khổ ở nơi khô cằn này. Khu đó nằm cách dòng sông khoảng chừng một phần tư dặm và giáp với một ngọn đồi và một đường ray xe lửa.

Kev cứng nhắc và im lặng khi anh và Rohan dẫn ngựa xuyên qua khu trại của người Gypsy. Những chiếc lều thưa thớt lỏng lẻo, với những người đàn ông ngồi ngay lối vào và đèo móc hay làm giỏ. Kev nghe thấy một vài cậu bé la hét trong một cái lều khác. Khi anh đi vòng quanh cái lều, anh thấy một nhóm nhỏ tụ tập quanh một trận đánh nhau. Đàn ông giận dữ la hét những lời hướng dẫn và hăm dọa tới những cậu bé ở trong cái hố như thể bọn chúng là động vật. Dừng lại khi thấy cảnh đó, Kev nhìn chằm chằm vào những cậu bé trong khi những hình ảnh về thời thơ ấu xoẹt qua trong trí óc anh.

Đau đớn, bạo lực, sợ hãi... sự tức giận của rom baro, người sẽ đánh Kev nhiều hơn nếu cậu thua trận. Và nếu cậu thắng, làm cho một cậu bé khác vậy đầy máu me và vỡ vụn trên mặt đất, sẽ không có phần thưởng nào cả. Chỉ có cảm giác tội lỗi nhục nhã vì đã hại một người không làm gì sai với cậu. Chuyện gì vậy? rom baro đã rống lên khi tìm thấy Kev rúc vào một góc, khóc, sau khi cậu đánh gục một cậu bé đã van xin cậu dừng lại. Thật thảm hại, đồ chó yếu đuối. Tao sẽ cho mày một trong những thứ này – Chân đi giày ống của ông ta đập vào một bên người Kev, làm gãy một cái xương sườn – vì mỗi giọt nước mắt mà mày rỉ ra. Loại thằng ngốc nào lại đi khóc vì chiến thắng? Khóc lóc sau khi làm xong thứ duy nhất mà mày biết làm à? Tao sẽ tổng khứ sự yếu đuối ra khỏi mày, thằng bé ồn ào bự con à – Ông ta không ngừng đá Kev cho tới khi cậu bất tỉnh. Lần tiếp theo cậu đánh ai đó, cậu không còn cảm thấy tội lỗi nữa. Cậu không cảm thấy gì hết.

Kev không nhận ra rằng anh đã đóng băng trên đường đi, hay là anh đã thở một cách nặng nhọc cho đến khi Rohan nhẹ nhàng nói với anh - Đi nào, phral.

Giật ánh mắt ra khỏi những cậu bé, Kev nhìn thấy lòng trắc ẩn và sự sáng suốt trong ánh mắt của người kia. Những kỉ niệm đen tối lùi dần. Kev gạt đầu nhẹ và đi theo.

Rohan dừng lại ở hai hay ba chiếc lều, hỏi nơi ở của một người phụ nữ tên là Shuri. Những câu trả lời không có thiện ý. Như đã đoán trước, những người Rom chú ý đến Rohan và Kev với sự ngờ vực rõ ràng và tò mò. Ngôn ngữ của người Rom ở đây rất khó hiểu, một sự pha trộn của ngôn ngữ Gypsy gốc và một thứ gọi là “thổ ngữ thêm vào”, một loại tiếng lóng được những người Gypsy ở thành phố sử dụng. Kev và Rohan được chỉ đến một trong những cái lều nhỏ hơn, nơi một cậu bé già dặn đang ngồi ở lối vào trên một cái xô úp lại. Cậu đang đục những cái cúc áo bằng dao nhỏ.

- Chúng tôi đang tìm Shuri – Kev nói bằng ngôn ngữ cổ.

Cậu bé liếc qua vai mình vào trong lều

- Mainl* – cậu gọi – có hai người đàn ông muốn gặp mẹ. Những người Rom mặc đồ như gadjo ấy.

*mainl: từ Gypsy chỉ mẹ

Một người phụ nữ có vẻ kì quặc bước ra lối vào. Cô ta chưa cao đến năm feet, nhưng thân mình và đầu cô rất to, da của cô tối và nhăn nheo, đôi mắt đen rực sáng. Kev nhận ra cô ta ngay lập tức. Đó quả thực là Shuri, cô chỉ mới mười sáu tuổi khi cưới rom baro. Kev đã rời khỏi bộ lạc không lâu sau đó. Năm tháng không hề tử tế với cô. Shuri đã từng là một người đẹp nổi bật, nhưng cuộc sống gian khổ đã làm cô già trước tuổi. Mặc dù cô và Kev gần như cùng tuổi, sự khác biệt giữa họ có thể lên đến hai mươi năm thay vì hai năm.

Cô ta nhìn Kev chòng chọc không thích thú lắm. Sau đó mắt cô mở to, và đôi tay xương xẩu của cô làm một cử chỉ thường được dùng để bảo vệ ai đó khỏi những linh hồn ma quỷ.

- Kev – cô ta thở ra.

- Xin chào, Shuri – anh nói khó khăn, và theo sau là một câu chào hỏi mà anh đã không nói từ hồi còn nhỏ – Droboy tume Romale.

- Anh là hồn mà à? – cô ta hỏi anh.

Rohan nhìn anh cảnh giác.

- Kev? – anh lặp lại – đó là tên trong bộ lạc của anh hả?

Kev lờ anh đi.

- Tôi không phải là hồn ma, Shuri – anh mỉm cười trấn an cô ta- Nếu tôi như vậy, tôi hẳn sẽ không lớn lên tí nào, đúng không?

Cô ta lắc đầu, đôi mắt ánh lên tia ranh mãnh - Nếu thật sự là anh, hãy cho tôi xem dấu hiệu.

- Tôi có thể làm việc đó bên trong không?

Sau khi ngập ngừng rất lâu, Shuri gạt đầu miễn cưỡng, ngoắc cả Kev và Rohan vào trong lều.

Cam dừng lại ngay lối vào và nói với cậu bé - Hãy chắc chắn rằng những con ngựa không bị trộm mất – anh nói – và tôi sẽ cho cậu đồng nửa curon – Anh không chắc là những con ngựa sẽ bị nguy hiểm hơn người Chorodies hơn hay là người Rom.

- Vâng, kako – cậu bé nói, dùng một từ tôn trọng dành cho những người đàn ông lớn hơn.

Cười tội nghiệp, Cam theo Merripen vào trong lều. Khung lều được làm từ những cây sào cắm xuống đất và uốn cong xuống trên đỉnh, với những sào phụ khác trói chặt với sào chính bằng dây bện. Toàn bộ lều được bao phủ bằng tấm vải màu nâu tối tàn chấp vá trùm lên những thanh sào. Không có bàn hay ghế. Với một người Rom, mặt đất phục vụ tốt một cách hoàn hảo cho mọi mục đích. Nhưng có một chồng xoong nồi và đĩa gỗ trong góc, và một giường hẹp nhẹ phủ vải. Bên trong lều được sưởi ấm bởi ngọn lửa than nhỏ cháy rực trong một cái bếp ba chân.

Theo chỉ dẫn của Shuri, Cam ngồi xếp bằng bên bếp lửa. Anh kiềm chế một nụ cười khi Shuri đòi nhìn thấy hình xăm của Merripen, khiêu khích một cái liếc mắt nhin nhục từ anh ấy. Là một người đàn ông khiêm tốn và kín đáo, Merripen chắc chắn rất ngại phải cởi áo trước mặt họ. Nhưng anh ngậm miệng và giật áo khoác ra, và cởi nút áo gi-lê. Thay vì lột hoàn toàn áo sômi, Merripen cởi nó ra và để đó rơi xuống lộ ra lưng trên và vai anh, những đường nét của cơ bắp lập lòe như được mạ đồng. Hình xăm vẫn làm Cam sửng sốt chút ít, anh đã không bao giờ thấy nó trên người ai khác ngoài mình.

Lầu bầu bằng tiếng Gypsy sâu kín, sử dụng một vài từ nghe như tiếng Phạn, Shuri di chuyển ra phía sau Kev để nhìn vào hình xăm. Đầu Merripen cúi thấp, và anh thở nhẹ nhàng. Sự thích thú của Cam phai đi khi anh nhìn vào khuôn mặt của Merripen, anh ấy đang nhẹ cau mày. Với Cam thì có lẽ là một niềm vui và khuây khỏa khi gặp ai đó trong quá khứ. Với Merripen, sự trải nghiệm này rõ ràng là nỗi đau. Nhưng anh đã chịu đựng nó với sự nhẫn nại khắc khổ chạm tới đáy lòng Cam. Và Cam nhận ra là anh không hề thích nhìn thấy Merripen bị tổn thương quá nhiều.

Sau khi nhìn vào dấu hiệu của con ngựa ác mộng, Shuri tránh xa khỏi Merripen và ra hiệu cho anh mặc lại áo.

- Người đàn ông này là ai – cô ta hỏi, gạt đầu về phía Cam.

- Một trong những kumpania của tôi – Merripen cầu nhàu. Kumpa-nia là một từ dùng để miêu tả một phe, một nhóm người hợp lại với nhau mà không nhất thiết phải có quan hệ máu mủ.

Kéo áo trở lại, Merripen hỏi cộc cằn - Chuyện gì đã xảy ra với bộ lạc, Shuri? Rom baro đâu?...

- Trong lòng đất – người phụ nữ nói, thể hiện sự thiếu tôn trọng một cách chua cay với chồng mình - Và bộ lạc tan rã. Sau khi bộ lạc nhìn thấy những gì mà ông ta làm với anh, Kev... ép chúng tôi bỏ lại anh đến chết... Mọi thứ đều trở nên tệ hại sau chuyện đó. Không ai muốn theo ông ta cả. Những gadjo cuối cùng treo cổ ông ta, khi ông ta bị bắt vì làm wafodu luvvu.

- Đó là gì vậy? – Cam hỏi, không thể theo kịp lời nói của cô ta.

- Tiền giả – Merripen nói.

- Sau chuyện đó – Shuri tiếp tục - rom baro đã cố gắng huấn luyện một vài cậu bé nhỏ thành asharibe, để kiếm tiền ở hội chợ và trên đường phố ở London. Nhưng không ai trong bọn chúng có thể chiến đấu như anh, và ba mẹ chúng chỉ để rom baro đi thật xa với chúng.

Đôi mắt sẫm màu đánh đá của cô ta nhìn về phía Cam – Rom baro gọi Kev là con chó chiến đấu của ông ta – cô ta nói - nhưng những con chó còn được đối xử tốt hơn anh ta.

- Shuri... – Merripen cầu nhàu, quắc mắt – Anh ta không cần biết...

- Chồng của tôi muốn Kev chết – cô ta tiếp tục – nhưng dù vậy rom baro không dám giết anh ta công khai. Nên ông ta bỏ dúi chàng trai và để cậu ta đánh trong rất nhiều trận đấu, và không đưa cho cậu bằng vết thương hay thuốc bôi vết thương nào. Cậu ta không bao giờ được đưa cho một cái mền, chỉ có một cái giường rơm. Chúng tôi thường lén đưa thức ăn và thuốc cho cậu ta khi rom baro không để ý. Nhưng không có ai bảo vệ cậu ta cả, cậu bé tội nghiệp.

Ánh mắt cô ta chuyển thành khiển trách khi cô ta trực tiếp nói với Kev - Và không dễ dàng gì để giúp anh, khi anh sẽ không làm gì khác ngoài găm gờ và đóp lại. Không bao giờ cảm ơn một lời nào, thậm chí cười cũng không.

Merripen im lặng, ngoảnh mặt đi khi anh cài xong những cái nút áo gi-lê cuối cùng. Cam nghĩ rằng thật tốt khi gã rom baro đó đã chết. Bởi vì anh cảm thấy một ham muốn mạnh mẽ được đè gã con hoang đó xuống và giết hắn. Và Cam không thích những lời chỉ trích Merripen của Shuri. Không phải vì Merripen đã từng là một mẫu người làm người khác hiểu kỳ... nhưng sau khi lớn lên trong một môi trường tàn nhẫn như vậy, thật là một phép màu kì diệu khi anh có thể sống như một người đàn ông bình thường. Nhà Hathaway đã làm được nhiều hơn là chỉ cứu lấy mạng sống của Merripen. Họ cũng đã cứu được linh hồn anh ấy.

- Tại sao chồng của cô lại căm thù Merripen như vậy? – Cam hỏi nhẹ nhàng.

- Rom baro ghét mọi thứ về gadjo. Ông ta từng nói rằng nếu có ai trong bộ tộc từng đi lại với gadje, ông ta sẽ giết họ.

Merripen đột ngột nhìn cô ta - Nhưng tôi là người Gypsy.

- Anh là con lai, Kev. Một nửa gadjo – Cô ta cười với sự ngạc nhiên lộ rõ của anh – Anh không bao giờ nghi ngờ à? Anh có nét giống với gadjo, anh biết không. Cái mũi hẹp đó. Hình dáng của cằm anh.

Merripen lắc đầu, cằm lặng trước tiết lộ đó.

- Quỷ thần ơi - Cam thì thầm.

- Mẹ anh cưới một gadjo, Kev à – Shuri tiếp tục - Hình xăm anh mang trên mình là biểu tượng của gia đình anh. Nhưng cha anh đã bỏ bà ấy, như những gadjo hay làm ấy. Và sau khi chúng tôi nghĩ anh đã chết, rom baro đã nói “Bây giờ chỉ còn có một”.

- Chỉ có một gì? – Cam cố gắng để hỏi.

- Em trai – Shuri di chuyển để cời lửa trong bếp, làm căn lều sáng rực lên – Kev có một người em trai.

Xúc động tràn qua Cam. Anh cảm thấy một sự đổi thay đáng kinh ngạc trong tất cả nhận thức của mình, một bước ngoặt mới trong mỗi suy nghĩ. Sau khi trải qua cả đời tin rằng mình chỉ có một mình, thì đây lại chính là người chia sẻ dòng máu với anh. Một người anh thật sự. Cam nhìn chăm chăm vào Kev, quan sát những biểu hiện lóe lên trong đôi mắt sẫm màu cà phê của anh. Cam không nghĩ tin đó sẽ được Merripen chào đón như anh, nhưng anh mặc kệ.

- Người bà chăm sóc cho cả hai đứa trẻ ít lâu – Shuri tiếp tục – Nhưng sau đó bà có lý do để nghĩ rằng những gadjo có lẽ sẽ đến và mang chúng đi. Có lẽ thậm chí giết chúng. Nên bà giữ một bé trai, trong khi Kev được gửi đến bộ lạc của chúng tôi trong sự chăm sóc của người cậu Pov, rom baro. Tôi chắc là bà không hề nghi ngờ việc rom baro sẽ đối xử tồi tệ với cậu bé như thế nào, hoặc là bà không bao giờ biết được nữa.

Shuri liếc nhìn Merripen - Bà ấy chắc chắn nghĩ rằng vì Pov là một người đàn ông mạnh mẽ, nên ông ta sẽ bảo vệ anh rất tốt. Nhưng ông ta nghĩ về anh như một thứ đáng kinh tởm, có một nửa...

Cô ta dừng lại thở gấp khi Kev xắn áo khoác và tay áo sơ mi lên, và để lộ ra cẳng tay cho cô ta thấy. Hình xăm pooka nổi bật lên trong bóng tối, dấu khắc đen thui trên da thịt.

- Tôi là em trai của anh ấy – Cam nói, giọng anh khàn khàn yếu ớt.

Ánh mắt Shiru chuyển từ khuôn mặt người này sang người kia -Vâng, tôi có thể thấy được – Cuối cùng cô ta cũng thì thầm – Không giống nhau nhiều, nhưng nó có ở đó.

Một nụ cười tò mò xuất hiện trên môi cô ta – Devlesa avilan. Chính Chúa đã mang hai người lại với nhau.

Bất kể quan điểm của Merripen về ai hay cái gì đã mang họ lại với nhau, anh cũng không chia sẻ nó. Thay vì vậy anh lại hỏi cụt lủn - Cô có biết tên của cha chúng tôi không?

Shuri trông có vẻ hối tiếc – Rom baro không bao giờ đề cập đến nó. Tôi rất tiếc.

- Không, cô đã giúp khá nhiều rồi – Cam nói - Cô có biết gì về lý do tại sao những gadjo có thể muốn...

- Mẹ – giọng nói của cậu bé vang lên từ phía ngoài – Chorodies đang đến.

- Bọn chúng muốn những con ngựa – Merripen nói, nhanh chóng đứng dậy

Anh ấn một vài đồng tiền vào tay Shuri - May mắn và khỏe mạnh nhé – anh nói.

- Kushti ok – cô trả lời, trở nên ủy mị.

Cam và Merripen nhanh chóng ra khỏi căn lều.

Ba Chorodies đang đến. Với đầu tóc xỉn màu, da dẻ dơ dáy, miệng thối rửa, và một mùi hôi thối rất khó chịu đến trước khi chúng xuất hiện, chúng hình như giống động vật hơn là con người. Một vài người Rom tò mò quan sát từ một khoảng cách an toàn. Rõ ràng là sẽ không có sự giúp đỡ nào từ những người đó.

- Tốt thôi – Cam nói dưới hơi thở – chuyện này nên để tiêu khiển.

- Chorodies thích dao – Merripen nói – Nhưng chúng không biết sử dụng như thế nào. Để chuyện đó cho tôi.

- Cứ tự nhiên đi – Cam nói dễ chịu.

Một trong những tên Chorodies nói bằng một thứ thổ ngữ mà Cam không thể hiểu được. Nhưng hắn ta làm điệu bộ về phía con ngựa của Cam, Pooka, cậu chàng đang nhìn chúng trừng trừng với vẻ lo lắng và di chuyển chân mình.

- Chết thôi – Cam cắn nhàn.

Merripen trả lời gã đàn ông bằng một ít từ ngữ khó hiểu tương tự. Như đã báo trước, một tên Chorodie tìm phía sau lưng hắn và giơ ra một con dao nhọn. Merripen ra vẻ thoải mái, nhưng những ngón tay anh nắm lại, và Cam thấy cách anh thay đổi dáng đứng thành một tư thế sẵn sàng khéo léo để tấn công. Tên Chorodie lao về phía trước với tiếng hét chói tai, nhắm tới phần nửa thân dưới. Nhưng Merripen nhanh lẹ bước né sang một bên. Với tốc độ và sự khéo léo rất ấn tượng, anh chộp lấy cánh tay tấn công. Anh thỉnh thoảng giật mạnh làm tên Chorodie mất thăng bằng, theo đà đẩy về phía hắn. Trước khi một nhịp tim khác qua đi, Merripen quật đầu gối của mình ngã ra đất, cùng lúc xoắn tay gã con hoang đó lại.

Một tiếng rắc rõ ràng làm tất cả bọn họ, kể cả Cam, ngần ngại. Tên Chorodie rú lên đau đớn cực độ. Cậu con dao từ đôi tay mềm rũ của gã đó, Merripen ném nó cho Cam, anh bắt lấy nó theo phản xạ. Merripen liếc nhìn hai tên Chorodies còn lại.

- Ai tiếp theo đây? – anh hỏi lạnh tanh.

Mặc dù câu nói bằng tiếng Anh, những sinh vật đó xem ra có thể hiểu ý anh là gì. Chúng chạy đi mà không hề ngoái lại, bỏ lại tên đồng bọn bị thương lê lét đi với những tiếng rên rỉ âm ỉ.

- Đẹp mắt lắm, phral – Cam nói ngưỡng mộ.

- Chúng ta phải đi – Merripen sẵn giọng nói với anh – trước khi những tên khác đến.

- Hãy đến quán rượu – Cam nói – Em cần uống rượu.

Merripen trèo lên con ngựa hồng không nói tiếng nào. Hình như lần này, cả Merripen và Cam đều đồng ý với nhau.

Quán rượu thường được xem là nơi giải trí của những người đàn ông bận rộn, nơi la cà của những tên nhàn rỗi, và nơi ẩn náu của những kẻ u sầu. Quán Hell và Bucket, nằm ở một vùng ven bờ nhô ra của London,

còn có thể được gọi là hang ổ của tội phạm và nơi trú ẩn của những kẻ nghiện rượu. Nó khá là phù hợp với mục đích của Cam và Kev, một nơi sẽ phục vụ hai người Rom mà không hề chớp mắt. Rượu ở đây cho chất lượng tốt, nặng mười hai bushel**, và mặc dù những cô phục vụ hay gắt gỏng, nhưng họ đã rất tốt trong việc giữ cho cốc rượu luôn đầy và sàn nhà được quét dọn.

**bushel: đơn vị đo nồng độ của Anh: 1bsh. = 9.31 wine/liquid gallons -1gallon = 3,78 l

Cam và Kev ngồi ở một chiếc bàn nhỏ, được thắp sáng bằng một củ cải được đeo gọt thành đế nến, với mỡ động vật rỏ lên những mặt nhuốm màu tím nhạt. Kev uống hết nửa cốc rượu mà không dừng lại và bỏ cốc xuống. Anh hiếm khi uống bất cứ thứ gì ngoài rượu, và uống không nhiều. Anh không thích sự mất kiểm soát đi kèm với rượu. Cam, tuy thế, uống sạch cốc bia của mình. Anh ngả lưng vào ghế và quan sát Kev với nụ cười mờ nhạt.

- Em luôn luôn thấy buồn cười vì anh không có khả năng uống rượu – Cam nhận xét – một người Rom cỡ anh có thể uống một phần tư thùng ầy chứ. Nhưng giờ thì cũng đã khám phá ra anh có một nửa Ireland... không thể tha thứ được, phral à. Chúng ta có việc phải làm với khả năng nhậu nhẹt của anh đấy.

- Chúng ta sẽ không nói chuyện này cho bất cứ ai – Kev dứt khoát nói với anh.

- Về sự thật chúng ta là anh em ấy à? – Cam dường như rất thích cái cau mày rõ ràng của Kev.

- Nó không tệ lắm đâu, là một nửa gadjo ấy – Anh nói với Kev chân thành, và cười khúc khích với vẻ mặt của anh – Nó chắc chắn giải thích được tại sao cả hai chúng ta đều tìm được một chỗ dừng chân, trong khi hầu hết người Rom chọn rong ruổi mãi mãi. Đó là do dòng máu Ireland trong chúng ta...

- Không... một... từ nào – Kev nói – thậm chí với gia đình ta.

Cam trở nên nghiêm túc - Em không giữ bí mật với vợ mình.

- Không khi thậm chí để giữ an toàn cho cô ấy hả?

Cam xem ra suy nghĩ kỹ càng hơn, nhìn chằm chằm qua một trong những ô cửa sổ nhỏ hẹp của quán rượu. Những con đường chật ních người bán hàng rong, bánh của những chiếc xe ba gác rung lên lạch cạch khi băng qua những con đường lát đá cuội. Những tiếng la hét của họ dày đặc trong không khí khi họ cố gắng thu hút khách hàng với những chiếc hộp có nắp đập, đồ chơi, diêm Ma Vương, dù, và chổi. Trên phía đối diện của con đường, cửa sổ của một hàng thịt phát ra ánh đỏ và trắng lập lòe của những khối thịt tươi.

- Anh có nghĩ gia đình của cha chúng ta có thể vẫn muốn giết chúng ta không? – Cam hỏi.

- Có thể lắm.

Cam lơ đãng chà sát tay áo của anh, trên chỗ có dấu hiệu pooka.

- Anh có nhận ra là những chuyện này: những hình xăm, những bí mật, chia cắt chúng ta, đặt cho chúng ta những cái tên khác nhau, sẽ không xảy ra nếu cha chúng ta không phải là một người đàn ông có quyền lực nào đó. Bởi vì nếu không như thế, những gadjo sẽ chẳng hề quan tâm đến một cặp con lai làm gì. Em tự hỏi tại sao ông ta lại rời bỏ mẹ chúng ta? Em tự hỏi...

- Tôi không quan tâm.

- Em sẽ làm một cuộc tìm kiếm mới về giấy khai sinh của những cặp sinh đôi. Có lẽ cha của chúng ta...

- Dừng. Cứ để yên vậy đi.

- Để yên vậy đi à? – Cam nhìn anh ngờ vực – Anh thật sự muốn lờ đi những gì chúng ta tìm ra hôm nay hả? Lờ đi quan hệ giữa chúng ta?

- Đúng vậy.

Lắc đầu chậm chạp, Cam xoay xoay một trong những chiếc nhẫn vàng trên ngón tay mình.

- Sau hôm nay, Anh trai à, em hiểu về anh nhiều hơn. Cái cách mà anh...

- Dừng gọi tôi như thế.

- Em cho rằng việc được nuôi dưỡng như một con vật chui rúc không tạo ra nhiều cảm xúc trù mến với con người cho lắm. Em rất tiếc là anh đã là người không may mắn, bị gởi đến cậu của chúng ta. Nhưng anh không thể để điều đó ngăn anh làm chủ một cuộc sống chọn vẹn bây giờ được. Ngăn anh khỏi việc tìm ra anh là ai.

- Tìm ra tôi là ai sẽ không cho tôi thứ tôi muốn được. Không gì cả. Nên không có gì đáng quan tâm hết.

- Cái anh muốn là gì? – Cam hỏi nhẹ nhàng.

Kẹp chặt mồm, Kev nhìn Cam trừng trừng.

- Anh chưa bao giờ nói ra điều đó à?

Khi Kev tiếp tục im lặng một cách ngoan cố, Cam với lấy cốc rượu của mình.

- Vậy anh sẽ cho qua chuyện này chứ?

- Không – Cam uống một vài ngụm vừa phải - Anh biết không – anh nhận xét nhẩn nhở – Quản lý một câu lạc bộ đầy những kẻ nghiện rượu, con bạc, và đủ loại tội phạm dễ hơn rất nhiều việc thỏa thuận với anh và nhà Hathaway.

Anh đặt cốc rượu xuống và chờ một lát trước khi hỏi nhẹ nhàng – Anh có bao giờ nghi ngờ điều gì không? Anh đã bao giờ nghĩ quan hệ giữa chúng ta có thể gắn gũi tới mức này không?

- Không.

- Em nghĩ là em thì có, sâu bên trong. Em luôn luôn biết là em không phải chỉ một mình.

Kev nhìn anh ra vẻ không lay chuyển được – Chuyện này không thay đổi được gì hết. Tôi không phải gia đình của anh. Không có quan hệ nào giữa chúng ta cả.

- Dòng máu có thể tính là một thứ – Cam trả lời ân cần – Và kể từ khi bộ tộc của em biến mất, anh là tất cả những gì em có, phral à. Cứ cố gắng và sống như em đi đi.

11. Chương 11

Win đi xuống cầu thang chính của khách sạn trong khi một trong những người hầu của gia đình, Charles, đi theo sát nút.

- Cẩn thận, cô Hathaway – ông ấy khuyên ngăn - Sảy một bước chân thôi và cô có thể gãy cổ trên chiếc thang này đây.

- Cảm ơn ông, Charles – nàng nói mà không hề đi chậm lại – Nhưng không cần phải lo lắng đâu.

Nàng khá là giỏi với những cái thang, leo lên leo xuống những cái thang dài ở phòng khám bên Pháp là một phần trong bài tập hàng ngày của nàng.

- Cháu nên cảnh báo với ông, Charles à, là cháu sẽ đi với bước chân rất mạnh mẽ đấy.

- Vâng, thưa cô – ông nói, giọng bất bình. Charles có phần hơi béo, và không thích đi bộ. Mặc dù ông ấy chưa đến tuổi, nhưng gia đình Hathaway bắt buộc phải cho ông thôi việc trước khi ông ấy muốn về hưu.

Win đáp lại với một nụ cười – Hãy đến Hyde Park và quay trở lại, Charles.

Khi họ đến gần lối vào của khách sạn, Win trông thấy một hình dáng cao lớn, ngăm đen đang băng qua tiền sảnh. Đó là Merripen, có vẻ buồn rầu và sao lẳng khi anh đi với đôi mắt dán xuống đất. Nàng không thể ngăn cản cơn run rẩy vì vui sướng chạy qua nàng khi nhìn thấy anh, con quái vật đẹp trai và xấu tính. Anh bước đến cầu thang, ngược nhìn lên, và vẻ mặt anh thay đổi khi anh nhìn thấy nàng. Có một tia sáng đói khát trong đôi mắt anh trước khi anh tìm cách dập tắt nó. Nhưng ngọn lửa rực sáng ngăn ngủi đó làm Win cảm thấy hân hoan vô cùng.

Sau cảnh tượng sáng nay, và biểu hiện giận dữ đầy ghen ghét của Merripen, Win đã xin lỗi Julian. Vị bác sĩ đã thích thú nhiều hơn là mất bình tĩnh.

- Anh ta chính xác như những gì em tả – Julian nói, thêm vào chút rầu rĩ – ... chỉ hơn một chút.

“Hơn” là một từ phù hợp để dùng cho Merripen, nàng nghĩ. Không có gì không đúng. Ngay lúc đó anh trông khá giống một nhân vật phản diện sắp bùng nổ trong một cuốn tiểu thuyết sốt mướt. Kiểu người luôn luôn bị nhân vật chính đáng quý đánh bại.

Những cái liếc mắt kín đáo về phía Merripen từ một nhóm những quý cô trong tiền sảnh cho thấy rõ ràng Win không phải là người duy nhất thấy anh quyến rũ. Trang phục văn minh rất hợp với anh. Anh không hề để ý đến bộ trang phục được cắt may rất khéo mà anh đang mặc, như thể anh có thể không cần phải quan tâm đến việc anh ăn mặc như một quý ông hay một nhân công ở bến tàu. Và với Merripen, thì anh ấy thật sự không quan tâm.

Win dừng lại và chờ đợi, mỉm cười, và anh đến với nàng. Ánh mắt anh quét qua nàng, không hề bỏ lỡ một chi tiết nào của bộ váy đi dạo màu hồng đơn giản và chiếc áo khoác đi kèm.

- Giờ thì em đã mặc đồ rồi – Merripen nhận xét, như thể anh bị ngạc nhiên khi nàng không trần trụi diễu hành qua tiền sảnh.

- Đây là váy đi dạo – nàng nói – Như anh có thể thấy, em đang định ra ngoài hít thở không khí.

- Ai hộ tống em? – Anh hỏi, mặc dù anh có thể thấy người hầu đứng cách đó vài feet.

- Charles – nàng trả lời

- Chỉ có Charles thôi à? – Merripen giận giữ – Em cần nhiều sự bảo vệ hơn.

- Chúng em chỉ đi bộ đến Marble Arch thôi – nàng nói, thích thú.

- Em mất trí rồi à, phụ nữ? Em có nghĩ đến chuyện gì có thể xảy ra cho em ở Hyde Park không? Có những kẻ cắp, kẻ móc túi, những kẻ lừa đảo liều lĩnh, và cả đồng thứ, tất cả đều sẵn sàng vật lông một con bò câu bé nhỏ xinh đẹp như em.

Thay vì đáp trả lại thì Charles nói thiết tha – Có lẽ ngài Merripen nói đúng. Nó khá là xa... và ai mà biết được...

- Anh có chịu đi thay ông ấy không? – Win hỏi Merripen.

Như nàng mong đợi, anh làm ra vẻ cầu nhàu miễn cưỡng - Anh cho là vậy, nếu lựa chọn còn lại là thấy em thơ thẩn qua những đường phố ở London và mời chào bất cứ tên tội phạm nào trong tầm mắt.

Anh nghiêm mặt với Charles - Ông không cần phải đi với chúng tôi. Tôi không thích phải để mắt thêm ông nữa.

- Vâng, thưa ngài – người hầu trả lời vui vẻ, và ông ấy đi lên lại cầu thang với sự nhiệt tình nhiều hơn những gì ông ấy thể hiện ra.

Win trượt bàn tay mình qua cánh tay của Merripen và cảm thấy cơ bắp của anh căng cứng dữ dội. Nàng nhận ra có thứ gì đó đã làm anh đau khổ sâu sắc. Thứ gì đó hơn trang phục luyện tập hay viễn cảnh đi bộ đến Hyde Park rất nhiều.

Họ rời khách sạn, những sải chân dài của Merripen dễ dàng bắt kịp những bước chân nhanh nhẹn của nàng. Win giữ giọng mình tự nhiên và vui vẻ. - Không khí hôm nay thật mát mẻ và khỏe khoắn làm sao.

- Nó nhiễm đầy khói than đó – anh nói, dẫn nàng đi vòng qua một vùng nước nhỏ như thể nó có thể gây chết người nếu làm ướt chân nàng.

- Thật ra, em ngửi thấy mùi khói rất nồng từ áo khoác của anh. Cũng không phải là khói thuốc. Anh và anh Rohan đã đi đâu sáng nay vậy?

- Đến một khu trại của người Rom.

- Để làm gì? – Win kiên trì hỏi. Với Merripen, một người không thể nào dễ dàng dừng lại với những câu trả lời cụt lủn, nếu không người đó sẽ không moi được thứ gì từ anh.

- Rohan nghĩ tụi anh có thể tìm thấy người trong bộ lạc của anh ở đó.

- Và anh có tìm thấy không? – Nàng hỏi nhẹ nhàng, biết rằng chủ đề này rất nhạy cảm.

Bấp tay anh thay đổi không yên bên dưới bàn tay nàng. - Không.

- Có. Anh có. Em có thể nói là anh đang dấu em.

Merripen nhìn xuống nàng, và thấy nàng đang nghiên cứu anh thật tỉ mỉ làm sao. Anh thở dài – Trong bộ lạc của anh, có một cô gái tên là Shuri...

Win cảm thấy một cơn ghen tuông đau nhói. Một cô gái anh đã quen biết và không bao giờ nhắc đến. Có lẽ anh đã từng quan tâm đến cô ta.

- Tụi anh tìm thấy cô ấy trong khu trại – Merripen tiếp tục – Cô ấy không hề giống như xưa. Cô ấy từng rất xinh đẹp, nhưng giờ đây cô ấy xem ra già hơn rất nhiều so với tuổi.

-Ồ, thật tệ – Win nói, cố gắng để nghe thành thật.

- Chồng của cô ấy, rom baro, là cậu của anh. Ông ta... không phải là người tốt.

Điều đó khó mà gây ngạc nhiên, hãy xem hoàn cảnh của Merripen khi Win mới gặp anh ấy xem. Bị thương, bị bỏ rơi, và quá hoang dã đến nỗi có thể thấy rõ ràng là anh đã sống như một con vật man rợ. Win tràn đầy thương cảm và xúc động. Nàng ước họ đang ở một nơi riêng tư để nàng có thể dễ dàng Merripen nói cho nàng mọi chuyện. Nàng ước nàng có thể ôm anh, không phải như người yêu, mà như một người bạn thân thương. Không nghi ngờ gì nhiều người sẽ nghĩ thật là buồn cười khi nàng cảm thấy muốn che chở cho người đàn ông dường như bất khả xâm phạm như thế này. Nhưng bên dưới bề ngoài cứng rắn và trơ trọi ấy, Merripen sở hữu một sự sâu sắc hiếm thấy. Nàng biết điều đó. Nàng cũng biết rằng anh sẽ chối bỏ nó cho đến lúc chết.

- Anh Rohan có nói với Shuri về hình xăm của anh ấy không? – Win hỏi – nó giống hệt hình xăm của anh phải không?

- Đúng.

- Và Shuri đã nói gì về nó?

- Không gì cả – Câu trả lời của anh hơi quá nhanh.

Hai đứa trẻ bán rong sinh đôi, một đứa ôm một bó củi xoong, đứa còn lại mang những chiếc dù, đi theo họ đầy hy vọng. Nhưng Merripen trừng mắt làm chúng lùi lại, bất chấp sự qua lại của xe ngựa, xe bò, và những con ngựa chạy qua phía bên kia đường. Win không nói gì trong một hay hai phút, chỉ giữ lấy tay Merripen khi anh dẫn nàng đi với sự hách dịch làm nàng điên tiết, anh cầu nhàu, “Đừng bước qua đó”, hay, “Đi lối này”, hay, “Bước cẩn thận lên đây”, như thể bước lên một chỗ vĩa hè bị nứt hay không bằng phẳng có thể dẫn đến tổn thương nghiêm trọng.

- Kev – nàng cuối cùng phản kháng - Em không phải là đồ dễ vỡ.

- Anh biết điều đó.

- Vậy nên làm ơn đừng đối xử với em như thể em sẽ vỡ ra ngay lần đầu bị sẩy chân.

Merripen cầu nhàu một chút, thứ gì về con đường không được tốt lắm cho nàng. Nó quá gồ ghề. Quá dơ bẩn.

Win không thể nào không cười thầm – Vì Chúa. Nếu con đường có được lát vàng và những thiên thần đang quét dọn nó, thì anh vẫn sẽ nói nó quá gồ ghề và dơ bẩn với em. Anh phải giải thoát bản thân mình khỏi thói quen bảo vệ em đi.

- Không khi anh còn sống.

Win im lặng, nắm tay anh chặt hơn. Tình cảm nồng nàn chôn dấu bên dưới những từ ngữ thô ráp và đơn giản làm nàng tràn đầy niềm vui sướng gần như không đúng đắn. Thật dễ dàng, anh có thể chạm tới phần sâu thẳm nhất trong trái tim nàng.

- Em không thích được coi trọng hơn những người khác – cuối cùng nàng nói.
- Em không được coi trọng hơn những người khác. Em...

Nhưng anh dừng câu nói lại, và lắc đầu một chút, như thể anh hơi ngạc nhiên là anh đã nói chúng ra. Dù chuyện gì đã xảy ra hôm nay, thì nó cũng đã làm lay chuyển sự tự chủ của anh nghiêm trọng. Win suy nghĩ Shuri có thể nói về chuyện gì. Thứ gì đó về mối liên hệ giữa Cam Rohan và Merripen...

- Kev – Win bước chậm lại, làm anh cũng đi chậm hơn – Ngay cả trước khi em đi Pháp, em đã nghĩ những hình xăm đó là dấu hiệu cho mối liên kết chặt chẽ giữa anh và anh Rohan. Bị bệnh như vậy, nên em có rất ít việc để làm ngoại trừ quan sát mọi người trong tầm mắt em. Em đã chú ý đến những thứ mà không ai khác có thời gian để nhận thấy, hay nghĩ đến. Và em luôn luôn đặc biệt gần gũi với anh.

Liếc nhanh để tìm hiểu về mặt anh, Win thấy rằng anh không thích điều đó. Anh không muốn bị hiểu thấu, hay bị quan sát. Anh muốn được an toàn trong lớp vỏ cô độc bọc sắt của mình.

- Và khi em gặp anh Rohan – Win tiếp tục với giọng tự nhiên, như thể họ đang có một cuộc nói chuyện bình thường - Em bị ấn tượng bởi nhiều điểm giống nhau giữa hai người. Dáng đầu nghiêng nghiêng của anh ấy, và nụ cười nửa miệng anh ấy có... cách anh ấy làm điệu bộ với tay mình... mọi thứ mà em đã thấy anh làm. Và em thầm nghĩ, em sẽ không hề ngạc nhiên khi một ngày nào đó biết được hai người là... anh em.

Merripen hoàn toàn dừng lại. Anh quay sang để đối mặt với nàng, đứng đó ngay trên đường trong khi những người đi bộ khác phải đi vòng qua họ, cầu nhàu về việc thật là thiếu ý thức khi đứng chặn lối đi trên lề đường công cộng. Win nhìn lên đôi mắt u tối của anh và nhún vai ra vẻ vô tội. Và nàng chờ anh đáp lại.

- Không thể xảy ra – anh nói cộc cằn.
 - Những thứ không thể xảy ra xảy ra mọi lúc mà – Win nói – Đặc biệt là trong gia đình chúng ta.
- Nàng tiếp tục nhìn chằm chằm vào anh, dò đoán - Đó là sự thật, đúng không? – nàng hỏi trong kinh ngạc - Anh ấy là anh của anh à?

Kev ngần ngại. Lời thì thầm của anh nhẹ nhàng đến nỗi chỉ vừa đủ để nàng có thể nghe thấy - Em trai.

- Em mừng cho anh. Cho cả hai anh – Nàng bình tĩnh cười với anh, cho đến khi miệng anh cong lên thất vọng đáp lại.
- Anh thì không.
- Một ngày nào đó anh sẽ mừng.

Sau một khoảnh khắc anh kéo tay nàng vào tay anh và họ lại bắt đầu đi tiếp.

- Nếu anh và anh Rohan là anh em – Win nói – vậy anh là một nửa gadjo. Giống như anh ấy. Anh có thấy buồn vì chuyện đó không?
- Không, anh... – Anh dừng lại để nghiền ngẫm về phát hiện đó – Anh không ngạc nhiên như anh nên thế. Anh đã luôn luôn cảm thấy anh là người Gypsy và... gì đó khác nữa.

Và Win hiểu những gì anh không nói. Không giống Rohan, anh không ham muốn được đối mặt với toàn bộ phần khác biệt này, một phần quá lớn của chính anh mà cho đến giờ vẫn chưa thể nào hiểu rõ.

- Anh có định nói chuyện này với gia đình không? – nàng hỏi nhẹ nhàng. Nàng hiểu Merripen, anh sẽ muốn giữ những thông tin riêng tư này cho đến khi anh tìm hiểu qua tất cả những gì liên quan đến nó.

Anh lắc đầu - Có những câu hỏi phải trả lời trước đã. Bao gồm việc tại sao gadjo là cha của bọn anh muốn giết bọn anh.

- Thật à? Trời ơi, tại sao?
- Anh đoán chắc là có vài vấn đề về quyền thừa kế. Với những gadjo, mọi chuyện thường đi kèm với tiền.

- Thật đau đớn – Win nói, nắm tay anh chặt hơn.

- Anh có lý do.

- Anh cũng có lý do để hạnh phúc. Hôm nay anh đã tìm thấy một người em trai. Và anh tìm ra mình có một nửa dòng máu Ireland.

Chuyện này thật sự bắt đầu thu hút được hứng thú của anh.

- Anh nên hạnh phúc vì chuyện đó sao?

- Người Ireland là một dân tộc xuất sắc. Và em thấy được điều đó trong anh: tình yêu với đất đai, trí nhớ của anh...

- Tình yêu của anh với chuyện đánh đấm.

- Vâng. Ồ, có lẽ anh nên tiếp tục kìm nén phần đó lại.

- Có một nửa dòng máu Ireland – anh nói - Anh nên uống rượu giỏi hơn.

- Và nói chuyện lém lỉnh hơn nữa.

- Anh chỉ nói khi nào có gì đó để nói.

- Hmm. Chuyện này không chỉ là người Ireland hay người Gypsy. Có lẽ còn một phần nào đó của các anh mà chúng ta chưa nhận ra nữa.

- Chúa ơi. Anh hy vọng là không.

Nhưng anh đang cười, và Win cảm thấy con sóng vui sướng ầm ập lan tỏa qua chân tay mình.

- Đó là nụ cười thật sự đầu tiên của anh mà em nhìn thấy từ khi quay lại – nàng nói - Anh nên cười nhiều hơn, Kev à.

- Anh có nên không? – anh hỏi nhẹ nhàng.

- Ồ, có chứ. Nó rất có lợi cho sức khỏe của anh. Bác sĩ Harrow nói rằng những bệnh nhân vui vẻ của anh ấy thường bình phục nhanh hơn rất nhiều những bệnh nhân cáu kỉnh.

Nhắc đến bác sĩ Harrow làm nụ cười lảng tránh của Merripen biến mất.

- Ramsay nói rằng em đã trở nên gần gũi với anh ta.

- Bác sĩ Harrow là một người bạn – nàng thừa nhận.

- Chỉ là bạn thôi à?

- Vâng, cho đến giờ thì vậy. Nếu anh ấy muốn tìm hiểu em thì anh có phản đối không?

- Dĩ nhiên là không – Merripen cầu nhàu – Anh có quyền gì mà phản đối?

- Không có gì hết. Trừ khi anh đặt cọc vài lời khẳng định trước, mà anh chắc chắn là không làm vậy.

Nàng cảm thấy nỗ lực thâm kín của Merripen để cắt đứt vấn đề này. Anh đã thất bại với nỗ lực đó, vì anh bất ngờ nói – Anh không có lý do gì để không đồng ý với thực đơn hàng ngày của em, nếu khẩu vị của em đòi hỏi những thứ đó.

- Anh ví bác sĩ Harrow như một món ăn à? – Win cố gắng để kiểm lại một nụ cười toe toét thỏa mãn. Một chút biểu hiện ghen tuông này đã làm dịu những cảm xúc của nàng – Em cam đoan với anh, anh ấy không hề là một món ăn nhạt nhẽo. Anh ấy là một người có tiền của và nhân cách.

- Anh ta là một gadjo có đôi mắt sưng nước và khuôn mặt nhợt nhạt.

- Anh ấy rất lười cuốn. Và đôi mắt anh ấy không hề sưng nước.

- Em có để anh ta hôn em chưa?

- Kev, chúng ta đang trên đường phố công cộng đó...

- Có chưa em?

- Một lần – nàng thú nhận, và chờ đợi khi anh tiêu hóa thông tin đó.

Anh cau có nhìn vĩa hè phía trước họ một cách dữ tợn. Khi thấy rõ là anh sẽ không nói gì, Win tự nguyện - Nó là biểu hiện của sự quý mến.

Vẫn không có trả lời. Con bò ngoan cố, Win bực mình nghĩ - Nó không giống những nụ hôn của anh. Và chúng em không bao giờ... – nàng cảm thấy mình đỏ lên - Chúng em không bao giờ làm thứ gì giống như anh và em... đêm đó...

- Chúng ta sẽ không thảo luận về chuyện đó.

- Tại sao chúng ta có thể thảo luận về những nụ hôn của bác sĩ Harrow còn của anh lại không?

- Bởi vì những nụ hôn của anh sẽ không dẫn đến việc tìm hiểu nhau.

Thật đau đớn. Câu nói đó cũng làm nàng bối rối và thất vọng. Trước khi nói hết tất cả và xong chuyện, Win muốn làm cho Merripen thừa nhận tại sao anh lại không theo đuổi mình. Nhưng không phải bây giờ, không phải ở đây.

- Ô, em thật sự có cơ hội tìm hiểu với bác sĩ Harrow – nàng nói, cố gắng dùng giọng nói thực dụng - Và ở tuổi của em, thì em phải xem xét bất cứ viễn cảnh hôn nhân nào một cách khá là nghiêm túc.

- Tuổi của em à? – anh chế giễu – Em chỉ mới hai mươi lăm.

- Hai mươi sáu. Và thậm chí là hai mươi lăm, thì em cũng có thể xem như là quá già rồi. Em đã mất đi nhiều năm - có lẽ là những năm tháng tuyệt vời nhất – vì bệnh tật của mình.

- Bây giờ em xinh đẹp hơn bất cứ khi nào. Một thằng đàn ông hẳn phải bị điên hay bị mù mới không muốn em.

Lời khen được nói ra không nhẹ nhàng gì, nhưng sự trần trụi nam tính đã làm nàng ửng đỏ - Cảm ơn anh, Kev.

Anh lướt qua nàng một ánh nhìn thận trọng - Em muốn kết hôn à?

Trái tim ngoan cố phản bội của Win nổi lên những nhịp đập kích thích một cách đau đớn, bởi vì đầu tiên nàng nghĩ anh đã hỏi “Em có muốn lấy anh không?”. Nhưng không, anh chỉ đơn thuần là đang hỏi nàng ý kiến về việc kết hôn như... ồ, như người cha uyên bác của nàng hẳn sẽ nói, như “cấu trúc mang tính khái niệm có khả năng được thực hiện”.

- Vâng, tất nhiên rồi – Nàng nói - Em muốn những đứa con để yêu thương. Em muốn một người chồng để cùng nhau già đi. Em muốn một gia đình của riêng mình.

- Và Harrow nói rằng tất cả những chuyện đó bây giờ đều có thể sao?

Nàng do dự khá lâu – Vâng, hoàn toàn có thể.

Nhưng Merripen biết nàng quá rõ - Đang có chuyện gì mà em không nói với anh vậy?

- Bây giờ em đủ khỏe để làm bất cứ việc gì mà em lựa chọn – nàng nói kiên quyết.

- Anh ta...

- Em không muốn nói về chuyện này nữa. Anh có những vấn đề cấm kỵ của anh, em có của em.

- Em biết là anh sẽ tìm ra mà – Anh nói nhẹ nhàng.

Win lờ đi điều đó, ném ánh mắt đến công viên phía trước họ. Mắt nàng mở lớn khi trông thấy một thứ đã không hề ở đó khi nàng rời đi sang Pháp... một kết cấu to lớn, trắng lè bằng thủy tinh và sắt.

- Đó có phải là Cung điện Pha lê không? Ô, chắc là nó rồi. Nó đẹp tuyệt – đẹp hơn nhiều những công trình ẩn tượng mà em từng thấy.

Tòa nhà nằm trên một khu đất rộng hơn chín mẫu Anh, dùng cho những cuộc triển lãm quốc tế về nghệ thuật và khoa học, được gọi là tòa nhà Đại triển lãm. Win đã đọc về nó trên những tạp chí của Pháp, tờ báo đã khéo léo gọi nhà triển lãm là một trong những kì quan của thế giới.

- Nó đã hoàn thành bao lâu rồi? – nàng hỏi, bước chân tăng tốc khi họ đi về phía tòa nhà sáng lấp lánh.
- Chưa đến một tháng.
- Anh đã vào trong chưa? Anh đã xem những vật trưng bày chưa?
- Anh có đến thăm một lần – Merripen nói, mỉm cười trước sự háo hức của nàng – Và anh có xem một vài hiện vật, nhưng không hết tất cả. Phải mất ba ngày hoặc hơn để xem hết mọi thứ.
- Anh đã đi xem phần nào rồi?
- Gần hết gian trưng bày máy móc thiết bị.
- Em thật sự ước có thể thấy được dù chỉ là một phần nhỏ của nó thôi – nàng nói khao khát, quan sát những đám đông khách tham quan ra vào công trình đặc biệt đó.
- Anh sẽ không dẫn em vào à?
- Em sẽ không có thời gian để xem gì hết. Đã chiều rồi. Anh sẽ dẫn em đi vào ngày mai.
- Bây giờ. Đi mà – nàng giật mạnh tay anh về thiếu kiên nhẫn – Ôi, Kev, đừng nói không.

Khi Merripen nhìn xuống nàng, anh đẹp trai đến nỗi khiến nàng cảm thấy dạ dày mình quặn lên khao khát

- Làm sao anh có thể nói không với em đây? – anh hỏi nhẹ nhàng.

Khi anh dẫn nàng đi qua cánh cổng vòm cao ngất của Cung điện Pha lê, và trả một silling cho mỗi người thì Win nhìn xung quanh trong kinh ngạc. Quyền lực điều hành đằng sau triển lãm thiết kế công nghiệp là Hoàng tử Albert, một người đàn ông có tầm nhìn rộng và hiểu biết. Dựa vào tám bản đồ in nhỏ được đưa kèm theo vé, thì bản thân tòa nhà được xây dựng với hơn một ngàn thanh sắt, và ba trăm ngàn tấm kính. Những phần của tòa nhà cao đủ để chứa được những cây đu trường thành. Tổng lại hết thấy, có tới một trăm ngàn hiện vật từ khắp nơi trên thế giới. Cuộc triển lãm này có ý nghĩa quan trọng đối với xã hội cũng y như triển lãm về khoa học. Nó cung cấp cơ hội cho mọi giai cấp và tầng lớp, cao hay thấp, tập trung tự do bên dưới một mái nhà theo cách mà hiếm khi xảy ra.

Những người có diện mạo và quần áo theo nhiều kiểu tập trung bên trong công trình. Một nhóm người ăn mặc rất thời trang chờ đợi ở gian giữa, hay phần chính ở trung tâm, của Cung điện Pha lê. Không ai trong số họ có vẻ thích thú với khung cảnh xung quanh.

- Những người đó đang chờ gì vậy? – nàng hỏi.
- Không có gì – Merripen trả lời - Họ chỉ đứng đó để người ta ngắm thôi. Có một nhóm y như vậy khi anh đến đây lần trước. Họ không đi xem bất cứ hiện vật nào hết. Họ chỉ đứng đó làm dáng.

Win cười –Ồ, vậy chúng ta nên đứng gần đó và giả vờ đang chiêm ngưỡng họ, hay là chúng ta sẽ đi xem những thứ thật sự thú vị đây?

Merripen đưa cho cô cái bản đồ nhỏ. Sau khi xem xét cẩn thận danh sách những khu vực và gian trưng bày, Win nói dứt khoát - Vải và sợi dệt.

Anh hộ tống nàng qua một hành lang bằng kính đồng đúc để vào một căn phòng có kích thước và bề ngang kinh khủng. Không khí rung lên với những khung dệt và máy sợi, với những chồng thảm dệt sắp xếp xung quanh căn phòng và đến tận trung tâm. Mùi của len và thuốc nhuộm làm không khí hăng và cay nồng. Hàng hóa từ Kidderminster, Mỹ, Tây Ban Nha, Pháp, các nước phương Đông, lấp đầy căn phòng với những màu sắc và bề mặt phong phú... thảm tự nhiên, thảm dệt hoa văn và thảm sợi, đan, móc, thêu, tết...

Win cởi găng tay và lướt tay mình qua những vật phẩm tuyệt đẹp.

- Merripen, nhìn này! – nàng kêu lên.

- Đó là thảm Wilton. Giống như thảm Brussel, nhưng mặt thảm được cắt phẳng. Cảm giác giống như nhung, thấy không?

Người đại diện cho nhà sản xuất đang đứng gần đó lên tiếng - Wilton đang dần có giá cả phải chăng hơn, giờ đây chúng tôi có thể sản xuất thảm với khung cửi chạy bằng hơi nước.

- Nhà máy này nằm ở đâu? - Merripen hỏi, lướt bàn tay qua bề mặt thảm mềm mịn.

- Tôi nghĩ là ở Kidderminster, có đúng không?

- Chính là ở đó, và một cái khác ở Glasgow.

Khi những người đàn ông nói chuyện về việc sản xuất thảm bằng những khung dệt mới, Win đi thơ thẩn dọc theo những dãy hàng mẫu và vật trưng bày. Có nhiều máy móc, khiến người ta ngỡ ngàng với kích thước và sự phức tạp của chúng, vài thứ dùng để dệt thảm, vài thứ để in hoa văn, vài thứ để se len thành sợi. Một trong số chúng được dùng để thuyết minh về cách nhồi đệm và gổi mà một ngày nào đó sẽ được cơ giới hóa. Quan sát trong mê hoặc, Win nhận ra Merripen đi đến đứng bên cạnh mình.

- Ai đó hẳn phải thắc mắc là không biết mọi thứ trên thế giới này cuối cùng có đều được làm bằng máy móc không - nàng nói với anh.

Anh cười nhẹ - Nếu chúng ta có thời gian, anh sẽ đưa em đến nơi triển lãm về nông nghiệp. Người ta có thể tăng gấp đôi lượng lương thực với cùng thời gian và số lao động làm bằng chân tay. Chúng ta đã kiếm được một máy đập lúa cho những tá điền của điền trang Ramsay... Anh sẽ chỉ cho em khi chúng ta đến đó.

- Anh chấp nhận những tiến bộ về công nghệ này ư? - Win hỏi ngạc nhiên.

- Đúng vậy, tại sao lại không chứ?

- Người Rom không tin vào những thứ như thế này mà.

Anh nhún vai - Bất chấp những gì mà người Rom tin tưởng, anh không thể nào lờ đi những tiến bộ sẽ cải thiện được cuộc sống cho mọi người khác. Sự cơ giới hóa sẽ giúp cho những người bình thường dễ dàng có được quần áo, thức ăn, xà phòng... thậm chí là một tấm thảm trải sàn.

- Nhưng về chuyện người ta sẽ mất đi nghề nghiệp khi máy móc giành lấy vị trí của họ thì sao?

- Những kỹ nghệ mới và nhiều việc làm mới được tạo ra. Tại sao lại để một người làm những việc công việc đơn giản thay vì rèn luyện cho anh ta làm gì đó tốt hơn?

Win mỉm cười - Anh nói cứ như một nhà cách mạng ấy - nàng thì thâm ranh mãnh.

- Thay đổi về kinh tế luôn luôn đi cùng với thay đổi về xã hội. Không ai có thể ngăn được điều đó.

Anh có đầu óc thật tinh thông, Win nghĩ. Cha của nàng hẳn sẽ rất vui khi biết đứa trẻ Gypsy bị bỏ rơi của ông đã trở thành người như thế nào.

- Phải cần một lực lượng lao động lớn để chống đỡ được tất cả nền công nghiệp này - nàng bình luận - Anh có cho rằng có khả năng một số lượng người dân từ nông thôn sẽ sẵn sàng chuyển đến London và các nơi khác để...

Nàng bị ngắt lời bởi một luồng hơi nổ ra và vài tiếng la hét ngạc nhiên từ những khách tham quan xung quanh. Một cơn gió dày đặc lông vũ gây kinh ngạc thổi mạnh qua không khí làm nghẹt thở. Hình như chiếc máy nhồi gổi đã bị trục trặc, làm cơn lốc đầy lông tràn xuống mọi người gần đó. Phản ứng ngay lập tức, Merripen cởi áo khoác ngoài rồi kéo nó qua người Win, và kẹp một chiếc khăn tay lên miệng và mũi nàng.

- Thở qua nó - anh cầu nhàu, và kéo mạnh nàng qua căn phòng.

Đám đông trở nên tán loạn, vài người thì ho, vài người thì cười, vài người thì cười to, khi những khối lông vũ lớn trắng toát rơi xuống bao phủ toàn khung cảnh. Có những tiếng la hét thích thú từ những đứa trẻ đến từ phòng bên cạnh, nhảy múa và chạy qua chạy lại cố gắng chụp lấy những đám lông trôi nổi khó nắm bắt.

Merripen không dừng lại cho đến khi họ đến được một gian khác dùng để trưng bày vải. Những khung gỗ và kính khổng lồ được dựng lên để trưng bày những mẫu vải đang trải xuống như những dòng sông. Những bức tường treo đầy nhung, gấm, lụa, vải cotton, vải muslin, vải len, mọi thứ có thể tưởng tượng được để dùng may quần áo, vải bọc, hay màn thảm. Những cuộn vải cao ngất được xếp thẳng đứng liên tiếp thành những bức tường trưng bày tạo ra các hành lang sâu hun hút bên trong khu triển lãm.

Ló ra từ bên dưới áo khoác của Merripen, Win nhìn lên anh và bắt đầu thở hổn hển vì cười. Lông vũ trắng phủ đầy mái tóc đen và bám vào quần áo của anh như tuyết mới vừa rơi. Biểu hiện quan tâm của Merripen chuyển thành cau có.

- Anh định hỏi là em có hít phải cọng lông nào không – anh nói – Nhưng dựa vào tất cả tiếng ồn mà em đang phát ra thì phổi của em có vẻ khá là sạch sẽ.

Win không thể trả lời, nàng đang cười ngặt nghẽo. Khi Merripen cào tay vào những mớ tóc đen nhánh của mình thì lông vũ càng mắc vào hơn.

- Dừng – Win nói, cố gắng nén cười – Anh sẽ không bao giờ... Anh phải để em giúp anh; anh đang làm nó tệ hơn... và anh đã n-nói em là một con bồ câu bị vật lông...

Vẫn cười nắc nẻ, nàng giữ lấy tay anh và kéo anh vào một trong những hành lang vải, nơi họ được che giấu một phần khỏi sự dòm ngó. Họ đi ra khỏi nơi có ánh sáng chớp chờn và bước vào vùng tối.

- Ở đây, trước khi ai có thấy chúng ta.Ồ, anh quá cao so với em...

Nàng nài nỉ anh ngồi xuống sàn cùng với nàng, và anh hạ thấp đùi mình xuống đó. Win quỳ xuống giữa những lớp váy của nàng. Cởi mũ ra, nàng ném nó sang một bên. Merripen quan sát khuôn mặt của Win khi nàng bắt tay vào việc, phủi vai và tóc anh.

- Em không thể nào đang thích thú với chuyện này – anh nói.

- Anh chàng ngớ ngẩn. Anh đang bị phủ đầy lông... dĩ nhiên là em đang rất thích thú.

Và nàng thật sự vậy. Anh trông rất... ồ, đáng yêu, quỳ xuống và giận dữ và giữ im lặng khi nàng gỡ những lông chim ra. Và thật là thích khi chơi đùa với những lớp tóc dày, sáng bóng của anh, việc mà anh sẽ không bao giờ cho phép trong những hoàn cảnh khác.

Nàng tiếp tục cười rúc rích, không thể nào kìm chế được. Nhưng khi một phút trôi qua, và một phút nữa, tiếng cười rời bỏ cổ họng nàng, và nàng cảm thấy thư giãn và gần như mơ khi nàng tiếp tục kéo những mẩu lông ra khỏi tóc anh. Âm thanh từ những đám đông bị chặn lại bởi lối vải nhung bọc xung quanh họ, treo lên như những bức màn của bóng đêm cùng với những đám mây và sương mù. Đôi mắt của Merripen lóe lên một tia nóng rực đen tối kì lạ, những đường nét của khuôn mặt anh cứng rắn và đẹp đẽ. Anh có vẻ như một sinh vật ngoại đạo nguy hiểm nào đó hiện ra vào những canh khuya.

- Gần xong rồi – Win thì thầm, mặc dù nàng đã làm xong.

Những ngón tay nàng chải nhẹ nhàng vào tóc anh. Đây sức sống và rậm rạp, những lọn tóc được cắt tỉa sau cổ anh thật giống như tấm vải nhung. Win ngừng thở khi anh chuyển động. Đầu tiên nàng nghĩ anh đứng lên, nhưng anh kéo nàng lại gần hơn và ôm lấy đầu nàng trong tay anh. Miệng của anh quá gần, hơi thở của anh như phả vào môi nàng. Nàng bị choáng váng bởi khoảnh khắc mãnh liệt ngưng đọng này, bởi sự căng cứng hoang dại của vòng tay anh. Nàng chờ đợi, lắng nghe hơi thở nặng nề, giận dữ của anh, không thể hiểu điều gì đã kích động anh.

- Anh không có gì để cho em – cuối cùng anh nói bằng giọng cổ – không có gì cả.

Môi Win trở nên khô khốc. Nàng liếm môi và cố gắng nói qua cơn run rẩy chấn động đầy mong đợi.

- Anh có bản thân anh – nàng thì thầm.

- Em không hiểu anh. Em nghĩ là em hiểu, nhưng không phải. Những việc anh đã làm, những việc anh có khả năng làm... em và gia đình em, tất cả những gì các em biết là qua những cuốn sách. Nếu em hiểu được điều gì...

- Hãy làm cho em hiểu. Nói cho em biết chuyện gì khủng khiếp đến nỗi anh phải tiếp tục đẩy em đi.

Anh lắc đầu.

- Vậy hãy ngừng tra tấn cả hai chúng ta – nàng nói run rẩy – Rồi khỏi em, hay là để em đi.

- Anh công thể – anh ngắt lời – Anh không thể, chết tiệt em đi.

Và trước khi nàng có thể mở miệng, anh hôn nàng. Tim nàng đập mạnh, và nàng mở ra cho anh với tiếng rên rỉ tuyệt vọng trầm thấp. Mũi nàng ngập đầy mùi khói thuốc, và mùi hương nam tính, và mùi vị của đất mùa thu. Miệng anh bao lấy miệng nàng với cơn đói khát nguyên thủy, lưỡi anh đâm sâu, tìm kiếm một cách khao khát. Họ quỳ sát vào nhau hơn khi Win nâng người lên để ép mình vào anh, gần hơn, chặt khít hơn. Và nàng đau đớn ở mọi nơi họ chạm vào nhau. Nàng muốn cảm nhận làn da anh, những múi cơ cứng rắn của anh bên dưới tay mình. Ham muốn bùng lên hoang dại, không còn chỗ cho sự sáng suốt. Giá như anh sẽ ấn lưng nàng vào giữa tấm vải nhung này, ở đây và bây giờ, và dùng cách riêng của anh với nàng.

Nàng nghĩ đến việc có anh bên trong cơ thể mình, và nàng đỏ lên bên dưới lớp quần áo, cho đến khi hơi nóng tràn lên làm nàng quần quai. Miệng anh tìm đến cổ nàng, và đầu nàng ngã ra sau để anh tự do tiếp cận. Anh tìm thấy mạch đập rộn ràng của nàng, lưỡi anh ve vuốt nơi nhạy cảm đó cho đến khi nàng thở hổn hển. Với tay lên khuôn mặt anh, những ngón tay nàng ôm lấy quai hàm của anh, lớp râu rậm rạp cạo sạch của anh cọ vào lòng bàn tay của nàng có cảm giác thật tuyệt diệu. Nàng đưa miệng anh lên lại miệng nàng. Khoái cảm lấp đầy khi mắt nàng bị che phủ bởi bóng tối và sự hiện diện của anh bao quanh nàng.

- Kev – nàng thì thầm giữa nhữn nụ hôn – Em đã yêu anh quá...

Anh liều lĩnh đè lấy miệng nàng, như thể anh không chỉ dập tắt lời nói của nàng mà còn cả xúc cảm trong nó. Anh cướp lấy hương vị của nàng sâu nhất có thể, quyết tâm mãnh liệt không bỏ qua bất cứ đòi hỏi nào. Nàng bám lấy anh, cơ thể nàng rung chuyển với những cơn run rẩy liên tục, thần kinh của nàng reo lên với hơi nóng bùng cháy. Anh là tất cả những gì nàng hằng mong muốn, hằng khao khát.

Nhưng một hơi thở đau nhói xé rách cổ họng nàng khi anh đẩy nàng ra, phá vỡ mối sự tiếp xúc nồng nhiệt và thiết yếu giữa cơ thể họ. Thật lâu sau không ai di chuyển, cả hai người đều dấu tranh để tìm lại thăng bằng. Và khi sức nóng của khao khát phai đi, Win nghe Merripen nói cộc cằn - Anh không thể ở một mình với em. Chuyện này không thể xảy ra một lần nữa.

Đây, Win quyết định với cơn giận dữ trào lên, là một tình huống thật quá đáng. Merripen từ chối thừa nhận những xúc cảm của anh với nàng và sẽ không giải thích tại sao. Chắc chắn là nàng xứng đáng được anh tin tưởng hơn như thế.

- Rất tốt – nàng nói cứng rắn, cố gắng đứng dậy.

Khi Merripen đứng lên và đưa tay giữ lấy nàng, nàng đẩy tay anh ra một cách nôn nóng – Không, em không cần giúp đỡ - Nàng bắt đầu giữ vấy của mình – Anh hoàn toàn đúng, Merripen. Chúng ta không nên ở một mình cùng nhau, từ khi kết quả luôn luôn là một kết thúc đoán trước được: anh tiến lên, em đáp trả, và rồi anh đẩy em ra. Em không phải là một thứ đồ chơi của trẻ con để bị kéo đi kéo lại trên một sợi dây, Kev.

Anh tìm thấy chiếc mũ và đưa nó cho nàng. - Anh biết em không phải là...

- Anh nói là em không hiểu anh – nàng nói giận dữ - Hình như anh không hề nhận ra là anh cũng không hề hiểu em. Anh khá chắc chắn em là ai, đúng không anh? Nhưng em đã thay đổi trong suốt hai năm vừa qua rồi. Có lẽ ít nhất anh nên cố gắng để tìm ra em đã trở thành loại phụ nữ như thế nào.

Nàng đi đến cuối hành lang vắng, lén nhìn quanh để chắc chắn đường đi không có ai, và nàng bước ra phần chính của khu triển lãm.

Merripen đi theo. – Em định đi đâu?

Liếc nhìn anh, nàng thỏa mãn khi thấy anh có vẻ lộn xộn và cáu tiết y như nàng.

- Em rời khỏi đây. Bây giờ em quá bức mình để thưởng thức bất cứ mẫu trưng bày nào ở đây.

- Hãy đi hướng bên này – Win im lặng khi Merripen dẫn nàng ra khỏi Cung điện Pha lê.

Nàng đã không bao giờ cảm thấy quá bối rối hay buồn bực. Cha mẹ nàng luôn luôn gọi tính cáu kỉnh là là lách dư thừa, nhưng Win không đủ kinh nghiệm để hiểu rằng tâm trạng gắt gỏng của nàng bắt nguồn từ

một nơi khá khác với lá lách. Tất cả những gì nàng biết là Merripen dường như cũng bực mình như vậy khi anh đi bên cạnh nàng. Nàng tức điên khi anh không nói lời nào. Nàng cũng tức điên khi anh giữ tốc độ với những bước chân nhanh chóng, mạnh muốn thủng đất của nàng quả dễ dàng, và khi nàng bắt đầu khó thở vì cố gắng thì anh chỉ có vẻ bị ảnh hưởng bởi tập thể dục thôi.

Chỉ khi họ về đến khách sạn Rutledge Win mới phá vỡ sự im lặng. Nàng hài lòng vì mình trông rất bình tĩnh.

- Em sẽ làm theo mong ước của anh, Kev à. Từ giờ trở đi, quan hệ của chúng ta sẽ bình thường và thân thiện. Không gì hơn nữa – Nàng dừng lại ở bậc đầu tiên và nhìn anh nghiêm nghị – Em đã nhận được một cơ hội hiếm có... một cơ hội thứ hai trong đời. Và em dự định sẽ tận dụng cơ hội đó. Em sẽ không lãng phí tình yêu của mình với một người đàn ông không muốn hay không cần nó. Em sẽ không quấy rầy anh lần nữa đâu.

Khi Cam bước vào phòng ngủ trong dãy phòng của họ, anh tìm thấy Amelia đang đứng trước một chồng cao ngất những gói và hộp đồ chứa đầy ruy băng cùng lụa và trang sức. Nàng quay lại với nụ cười ngượng ngịu khi anh đóng cửa lại, trái tim nàng lỡ nhịp một chút trước hình ảnh của anh. Chiếc áo sơ mi không cổ mở rộng để lộ ra cổ anh, cơ thể anh như một con mèo với sự vạm vỡ uyển chuyển, khuôn mặt anh cực kì mê hoặc với vẻ đẹp cuốn hút đầy nam tính. Không lâu trước đây, nàng hẳn sẽ hoàn toàn không bao giờ hình dung về chuyện kết hôn, càng không với một tạo vật đẹp kỳ lạ như thế này. Ánh mắt anh nhẹ nhàng nghiên cứu nàng, chiếc áo choàng nhung màu hồng mở ra để lộ áo lót và cặp đùi trần trụi của nàng.

- Anh thấy chuyện đi mua sắm này rất thành công.

- Em không biết cái gì xảy đến với em nữa – Amelia nói với một chút hối tiếc – Anh biết là em không bao giờ phung phí mà. Em chỉ có ý mua một vài chiếc khăn tay và vớ dài. Nhưng... – Nàng ra hiệu ngập ngừng về phía những chồng đồ lờ lẹt – Hình như hôm nay em mắc chứng hám của.

Một nụ cười lóe lên trên khuôn mặt ngăm đen của anh - Như anh đã nói với em trước đó, em yêu à, cứ xài bao nhiêu tùy thích. Em không thể làm anh nghèo đi dù em có cố gắng đi chăng nữa.

- Em cũng có mua vài thứ cho anh – nàng nói, lục lọi trong chồng đồ – vài chiếc cà vạt, và những cuốn sách, và kem cạo râu của Pháp... mặc dù em đã có ý thảo luận chuyện đó với anh...

- Thảo luận chuyện gì? – Cam bước đến sau nàng, hôn lên một bên cổ nàng.

Amelia hít vào một hơi vì dấu vết nóng bỏng của miệng anh và gần như quên mất mình những gì mình đang nói.

- Việc cạo râu của anh – nàng nói lơ đãng - Gần đây râu đang trở nên khá thời trang. Em nghĩ anh nên thử để râu. Anh hẳn sẽ trông rất bánh bèo, và...

Giọng nàng nhỏ dần khi anh cố gắng đi xuống cổ nàng.

- Nó có thể gây nhột – Cam thì thầm, và cười lớn khi nàng rùng mình.

Nhẹ nhàng quay nàng lại đối mặt với mình, anh nhìn chăm chăm vào mắt nàng. Có thứ gì đó trong ánh mắt rất khác, nàng nghĩ. Một cảm giác dễ bị tổn thương lạ lùng mà nàng chưa bao giờ thấy trước đây

- Cam – nàng nói cẩn thận – Việc vạt mà anh với Merripen cùng đi thế nào rồi?

Đôi mắt màu hổ phách đầy yêu thương và kích động - Khá tốt. Anh có một bí mật, monisha à. Anh sẽ nói với em nhé? – Anh kéo nàng vào lòng, vòng tay anh xung quanh nàng, và anh thì thầm vào tai nàng.

12. Chương 12

Kev giận dữ như một con quỷ vào tối hôm đó vì rất nhiều lý do.

Lý do trên hết là Win đang thực hiện lời đe dọa của nàng. Nàng đang tỏ ra thân thiện với anh. Lịch sự, nhã nhặn, tử tế một cách tồi tệ. Và anh không có tư cách gì để phản đối cả, vì đây chính xác là điều mà anh từng mong muốn. Nhưng anh không ngờ rằng có một thứ còn tệ hơn cả việc Win nhìn anh đầy mong ước. Và đó chính là sự thờ ơ. Với Kev, nàng rất ân cần, thậm chí là triu mến, giống như cách nàng đối với Leo hay Cam. Nàng đối xử với anh như thể anh là một người anh trai. Anh khó có thể chịu đựng được điều ấy.

Gia đình Hathaway tụ tập tại khu vực ăn uống trong dãy phòng của họ, cười và đùa giỡn thân thiết khi họ ngồi trên bàn ăn. Đây là lần đầu tiên tất cả bọn có thể ăn tối cùng nhau trong nhiều năm: Kev, Leo, Amelia, Win, Poppy, và Beatrix, có thêm Cam, cô Marks, và bác sĩ Harrow. Mặc dù Marks cố gắng phản đối, nhưng họ đã khẳng khái nài cô ăn tối cùng với gia đình.

- Rốt cuộc thì – Poppy nói, cười to - chúng em sẽ biết phải cư xử theo cách nào khác nữa đây? Phải có ai đó cứu chúng em khỏi chính mình chứ.

Marks đã động lòng, mặc dù rõ ràng là cô hẳn sẽ thích ở nơi khác hơn. Cô giữ lấy chỗ nhỏ nhất có thể, một đáng vế gầy gò, nhọt nhọt chen vào giữa Beatrix và bác sĩ Harrow. Người nữ gia sư hiếm khi nhìn lên khỏi chiếc đĩa của mình trừ những lúc Leo đang nói. Mặc dù mắt cô được che giấu một phần bởi cặp kính, Kev ngờ rằng chúng chẳng thể hiện điều gì ngoài sự chán ghét với người anh trai nhà Hathaway. Hình như cô Marks và Leo đã tìm thấy trong nhau hiện thân của mọi thứ mà họ chán ghét nhất. Leo không thể chịu đựng được những người không hài hước, hay những người ưa phán xét, và anh đã ngay lập tức ví người nữ gia sư là “Quý Satan đội lốt phụ nữ”. Và cô Marks, về phần mình, khinh miệt những kẻ trác táng. Họ càng quỵến rũ bao nhiêu thì cô càng kinh tởm sâu sắc bấy nhiêu.

Hầu hết những cuộc chuyện trò trong bữa ăn tập trung vào chủ đề phòng khám của bác sĩ Harrow, nhà Hathaway đã xem nó như một công trình kỳ diệu. Những người phụ nữ nịnh bợ Harrow đến mức buồn nôn, thích thú những lời bình luận sáo rỗng, ngưỡng mộ anh ta một cách trắng trợn. Kev có một ác cảm theo bản năng với Harrow, mặc dù anh không chắc đó là vì bản thân anh ta, hay vì tình cảm của Win đang bị đe dọa. Có gì đó thôi thúc anh khinh bỉ Harrow vì tất cả vẻ bề ngoài thân thiện của anh ta. Ngoại trừ sự hóm hỉnh thoải mái tinh nghịch ẩn trong nụ cười của anh ta, và anh ta tỏ ra thích thú một cách sôi nổi với cuộc trò chuyện xung quanh, và anh ta dường như không bao giờ để mình trở nên quá nghiêm túc. Harrow rõ ràng là một người đàn ông gánh vác trách nhiệm nặng nề của chính sự sống và cái chết, nhưng anh ta lại mang nó khá nhẹ nhàng. Anh ta là kiểu người có vẻ luôn luôn hòa hợp trong bất kì hoàn cảnh nào.

Trong khi gia đình ăn uống và trò chuyện, Kev giữ im lặng ngoại trừ những lúc ai đó gọi anh trả lời vài câu hỏi về diễn trang Ramsay. Anh quan sát Win một cách thận trọng, không thể thấy rõ chính xác những cảm xúc của nàng với Harrow là gì. Nàng đáp lại tay bác sĩ với sự điềm tĩnh mọi khi của mình, khuôn mặt nàng không thể hiện gì cả. Nhưng khi ánh mắt họ gặp nhau, có một sự kết nối đầy tin cậy, một thứ xúc cảm chia sẻ những chuyện đã qua. Và tệ hơn tất cả, Kev nhận ra thứ gì đó trong vẻ mặt của tay bác sĩ kia... một dấu hiệu say mê mù quáng của anh ta với Win.

Giữa bữa ăn tối vô cùng vui vẻ, Kev bắt đầu nhận ra là Amelia, đang ngồi phía cuối bàn, im lặng một cách khác thường. Anh nhìn nàng kĩ hơn, nhận thấy mặt nàng tái đi và má nàng đầm mồ hôi. Vì anh ngồi ngay bên trái nàng, Kev ngả người gần lại và thì thầm - Có chuyện gì vậy?

Amelia nhìn anh hoảng loạn – Em – nàng thì thầm lại, nuốt xuống yếu ớt - Em cảm thấy rất... Ôi, Merripen, hãy giúp em rời khỏi bàn.

Không thêm một lời nào, Kev đẩy ghế lùi lại và giúp nàng đứng lên. Cam, đang ngồi đầu phía bên kia của chiếc bàn dài, nhìn họ ngay lập tức - Amelia?

- Cô ấy không khỏe – Kev nói.

Cam bước đến họ trong giây lát, mặt anh căng thẳng đầy lo lắng. Khi anh ôm Amelia trong tay mình và đỡ nàng, rất quả quyết, ra khỏi phòng, ai đó sẽ nghĩ nàng bị tổn thương nghiêm trọng hơn là mắc chứng khó tiêu.

- Có lẽ tôi có thể giúp được – bác sĩ Harrow nói với sự quan tâm thầm lặng, trải khăn ăn lên bàn khi anh ta đi theo họ.

- Cám ơn anh – Win nói, mỉm cười biết ơn với anh ta - Em rất mừng vì anh ở đây.

Kev chỉ vừa vặn kiểm chế mình khỏi nghiêng rằng trong ghen tị khi Harrow rời khỏi phòng. Bữa ăn còn lại phần lớn bị bỏ bê, cả gia đình đi đến phòng khách chính để chờ tin từ Amelia. Đã lâu đến bậc mình mà vẫn không có ai xuất hiện.

- Vấn đề có thể là gì chứ? -Beatrix hỏi ai oán - Chị Amelia không bao giờ bị ốm hết.

- Chị ấy sẽ ổn thôi – Win dỗ dành - Bác sĩ Harrow sẽ chăm sóc tốt cho chị ấy mà.

- Có lẽ em nên đi đến phòng của họ – Poppy nói – và hỏi xem chị ấy thế nào rồi.

Nhưng trước khi ai đó có thể đưa ra ý kiến, Cam xuất hiện ở ngưỡng cửa phòng khách. Anh trông sưng sốt, đôi mắt nâu của anh lóe sáng khi anh nhìn vào những thành viên của gia đình xung quanh anh. Anh xem ra đang tìm lại từ ngữ. Rồi một nụ cười rạng rỡ xuất hiện bất chấp nỗ lực rõ ràng để kiềm chế nó lại của anh.

- Không nghi ngờ là gadje có cách lịch sự hơn để thông báo chuyện này – anh nói - nhưng Amelia đã có thai.

Những âm thanh hạnh phúc đồng loạt vang lên chúc mừng phát hiện này.

- Amelia đã nói gì? – Leo hỏi.

Nụ cười của Cam trở nên nhăn nhó - Thứ gì đó như là chuyện này hẳn sẽ không thuận tiện cho lắm.

Leo cười thanh thản - Những đứa con ít khi như vậy. Nhưng con bé sẽ thích có thêm người mới để sai bảo thôi.

Kev quan sát Win từ phía bên kia căn phòng. Anh bị thôi miên bởi sự khao khát thoáng qua trên vẻ mặt nàng. Nếu anh từng nghi ngờ chuyện nàng muốn những đứa con cho riêng mình như thế nào, thì giờ đây mọi thứ đã rõ ràng với anh. Khi anh nhìn chăm chăm vào nàng, hơi ấm ào ạt dâng lên trong anh, mạnh mẽ và dày lên cho đến khi anh nhận ra đó là gì. Anh đang bị khuấy động, cơ thể anh khao khát được cho nàng những gì nàng muốn. Anh muốn được ôm nàng, yêu nàng, và lấp đầy nàng với hạt giống của anh. Phản ứng này quá man rợ và không thích hợp đến nỗi làm anh xấu hổ.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của anh, Win nhìn về phía anh. Nàng nhìn anh với ánh mắt can ngăn, như thể nàng có thể nhìn thấu tất cả hơi nóng thô ráp trong anh. Và sau đó nàng rời mắt khỏi anh với sự chối bỏ nhanh chóng.

Xin phép rời khỏi phòng, Cam quay lại với Amelia, nàng đang ngồi trên cạnh giường. Bác sĩ Harrow đã rời khỏi phòng ngủ để cho họ được riêng tư. Cam đóng cửa lại và dựa vào nó, để anh mất âu yếm của anh rơi trên thân hình bé nhỏ và căng thẳng của vợ mình. Anh có biết chút ít về những vấn đề này. Trong cả văn hóa của người Gypsy và gadjo, việc mang thai và sinh con là một lĩnh vực hoàn toàn thuộc về phái nữ. Nhưng anh thật sự biết rằng vợ anh rất khó chịu trong những hoàn cảnh mà nàng không kiểm soát được. Anh cũng biết rằng phụ nữ trong tình trạng của nàng cần sự yên lòng và âu yếm. Và anh có một nguồn cung cấp vô tận cả hai thứ ấy cho nàng.

- Lo lắng à? – Cam hỏi nhẹ nhàng, đến với nàng.

- Ồ không, nhỏ nhất cũng không, đây là một trường hợp thông thường, và chỉ được trông đợi sau khi... – Amelia ngừng lại thở hổn hển một chút khi anh ngồi xuống cạnh nàng và kéo nàng vào tay anh. – Vâng, em có lo lắng một chút. Em ước... em ước gì em có thể nói chuyện với mẹ. Em không chắc là chính xác phải làm chuyện này như thế nào.

Tất nhiên rồi. Amelia thích quản lý được mọi thứ, thích có quyền và thanh thạo trong bất kỳ việc gì. Nhưng sự phụ thuộc và bất lực sẽ ngày càng tăng lên trong toàn bộ quá trình mang thai, cho đến giai đoạn cuối cùng, khi thiên nhiên tiếp nhận hoàn toàn.

Cam ấn môi mình vào mái tóc sẫm màu sáng bóng của nàng, nó có mùi như mùi hương của hoa tường vi. Anh bắt đầu xoa bóp lưng nàng theo cách mà anh biết nàng thích nhất.

- Chúng ta sẽ tìm vài phụ nữ có kinh nghiệm để em nói chuyện. Quý bà Westcliff chẳng hạn. Em thích cô ấy, và Chúa viết cô ấy hẳn sẽ rất thẳng thắn. Và hãy xem em sắp làm gì nào... em sẽ để anh chăm sóc cho em, và chiều chuộng em, và cho em mọi thứ em muốn.

Anh cảm thấy nàng thả lỏng ra chút ít - Amelia, em yêu - anh thì thầm - Anh đã mong muốn chuyện này rất lâu rồi.

- Thật hả anh? - nàng cười và rúc sát vào anh - Em cũng vậy. Mặc dù em đã hy vọng là nó sẽ xảy ra vào một lúc thuận tiện hơn, khi Ramsay House đã hoàn thành, và Poppy đã đính hôn, và gia đình mình đã ổn định...

- Tin anh đi, với gia đình em thì sẽ không bao giờ có lúc nào thuận tiện đâu - Cam ngả lưng nàng ra để nằm xuống giường cùng anh.

- Em sẽ là một người mẹ nhỏ bé thật đáng yêu - anh thì thầm, vuốt ve nàng - với đôi mắt xanh, và đôi má hồng, và bụng của em bao bọc con của anh...

- Khi bụng em lớn hơn, em hy vọng là anh sẽ không vênh váo và ngênh ngang, và xem em như một ví dụ cho sự nam tính của anh.

- Anh đã như thế rồi, monisha à.

Amelia nhìn lên đôi mắt ánh nét cười của anh - Em không thể hình dung được chuyện này xảy ra như thế nào.

- Anh không giải thích cho em trong đêm tân hôn của chúng ta à?

Nàng cười thầm và vòng tay quanh cổ anh - Lúc đó em đang xem xét thực tế là em đã dùng các biện pháp phòng ngừa. Tất cả những ly trà có vị buồn nôn đó. Và em vẫn không hề có thai.

- Rom - anh nói để giải thích, và hôn nàng say đắm.

Khi Amelia cảm thấy đủ khỏe để uống trà với những phụ nữ khác trong phòng khách, những người đàn ông đi xuống lầu để đến phòng dành cho quý ông của khách sạn Rutledge. Mặc dù căn phòng có vẻ được dùng cho những vị khách của khách sạn, nó đã trở thành nơi đến thăm yêu thích của giới quý tộc, những người muốn chuyện trò với nhiều du khách nước ngoài có tiếng của khách sạn Rutledge.

Trần nhà sẫm màu và thấp một cách dễ chịu, được ốp gỗ hồng sắc rực rỡ, sàn nhà trải thảm Wilton rất dày. Phòng dành cho các quý ông được xây lõm vào các gian hình bán nguyệt rộng và sâu cung cấp những không gian riêng tư để đọc sách, uống rượu, và trò chuyện. Không gian chính được trang bị những chiếc ghế và bàn bọc nhung chất đầy các hộp cigar và tạp chí. Những người phục vụ di chuyển kín đáo qua căn phòng, mang những cốc brandy hâm nóng và những ly rượu port.

Ngồi vào một trong những gian hình bát giác còn trống, Kev gọi brandy cho bàn này.

- Vâng, thưa ông Merripen - người phục vụ nói, vội vàng đồng ý.

- Nhân viên được huấn luyện thật tốt - bác sĩ Harrow nhận xét - Tôi thấy rất đáng khen là họ phục vụ cho tất cả các vị khách đều công bằng.

Kev liếc nhìn anh ta thắc mắc - Tại sao lại không?

- Tôi hình dung rằng một quý ông có lai lịch như anh sẽ không được phục vụ ở những nơi anh hay lui tới.

- Tôi thấy là hầu hết những cơ sở kinh doanh đều chú ý đến chất lượng quần áo của một người hơn là màu da của anh ta - Kev trả lời đều đều - Thường thì việc tôi là một người Rom không quan trọng, miễn là tôi có thể chi trả cho những món hàng của họ.

- Tất nhiên rồi - Harrow trông không thoải mái - Tôi xin lỗi. Tôi không thường quá sòng sạo như thế, Merripen.

Kev gật đầu ngắn gọn để ra dấu là anh ta không có gì xúc phạm.

Harrow quay sang Cam, tìm cách thay đổi chủ đề - Tôi hy vọng anh sẽ cho phép tôi giới thiệu một đồng sự để chăm sóc bà Rohan trong thời gian các bạn lưu lại ở London. Tôi quen biết với rất nhiều bác sĩ xuất sắc ở đây.

- Tôi rất cảm kích điều đó – Cam nói, nhận lấy ly brandy từ người phục vụ - Mặc dù tôi ngờ rằng chúng tôi sẽ không lưu lại London lâu nữa.

- Cô Winnifred hình như rất yêu thích trẻ con – Harrow trầm ngâm - Cần nhắc tình trạng của cô ấy, thật may mắn khi cô ấy sẽ có cháu trai và cháu gái để cưng chiều.

Ba người đàn ông còn lại thình lình nhìn anh ta. Cam dừng lại khi vừa nâng ly brandy lên đến môi mình - Tình trạng? – anh hỏi.

- Cô ấy không có khả năng sinh con – Harrow làm rõ.

- Anh muốn nói cái quỷ gì vậy, Harrow? – Leo hỏi – Không phải chúng ta đều luôn nói về sự bình phục phi thường của em gái tôi, nhờ vào những nỗ lực xuất sắc của anh sao?

- Cô ấy quả thực là đã hồi phục, thưa ngài – Harrow cau mày về suy tư khi anh ta dán mắt vào cốc brandy – Nhưng cô ấy sẽ luôn luôn yếu ớt một chút. Theo ý kiến của tôi, cô ấy không bao giờ nên thử có thai. Rất có khả năng cô ấy sẽ chết khi mang thai.

Một sự im lặng nặng nề kéo theo lời thông báo ấy.

Ngay cả Leo, người thường ra vẻ vô tâm, cũng không thể che giấu thành công phản ứng của mình.

- Anh đã nói cho em gái tôi biết chuyện đó chưa? – anh hỏi - Bởi vì con bé cho tôi có ấn tượng là nó hoàn toàn mong đợi được kết hôn và có gia đình của riêng mình vào một ngày nào đó.

- Dĩ nhiên là tôi đã thảo luận chuyện này với cô ấy – Harrow trả lời – Tôi đã nói với cô ấy là nếu cô ấy kết hôn, chồng cô ấy sẽ phải đồng ý đó là một cuộc hôn nhân không có con – Anh ta dừng lại – Tuy nhiên, tiểu thư Hathaway vẫn chưa sẵn sàng để chấp nhận ý nghĩ đó. Theo thời gian, tôi hy vọng thuyết phục được cô ấy điều chỉnh lại kỳ vọng của mình.

Anh ta cười yếu ớt – Chúc năng làm mẹ, rút cuộc thì, không cần thiết cho hạnh phúc của mỗi người phụ nữ, tuy rằng xã hội tôn vinh khái niệm đó.

Cam nhìn anh ta chăm chú – Em dâu của tôi sẽ cảm thấy rất thất vọng, nói nhẹ nhàng là như vậy.

- Vâng. Nhưng cô Hathaway sẽ sống lâu hơn và hưởng thụ chất lượng cuộc sống cao hơn khi là một phụ nữ không có con. Và cô ấy sẽ học được cách chấp nhận những thay đổi của mình. Đó là sức mạnh của cô ấy – Anh ta nuốt chút brandy trước khi tiếp tục nhẹ nhàng – Cô Hathaway chắc chắn không bao giờ được dành cho việc mang thai, ngay cả trước khi bị sốt ban đỏ. Với khung xương hẹp như vậy. Thật tao nhã, nhưng khó mà lý tưởng cho những mục đích sinh sản.

Kev dốc ngược ly brandy, để ngọn lửa màu hổ phách trôi xuống họng mình. Anh đẩy bàn và đứng dậy, không thể chịu đựng thêm phút giây nào ở gần gã con hoang này. Việc đề cập đến “khung xương hẹp” của Win đã là cọng rơm cuối cùng*. Xin thứ lỗi với giọng cầu nhàu hung dữ, anh đi ra khỏi khách sạn và bước vào màn đêm. Những giác quan của anh co lại vì không khí mát lạnh, những mùi hôi thối, cay nồng của thành phố, những tiếng nói sôi huyên náo và tiếng la hét của đêm London đang bùng tỉnh.

*cọng rơm cuối cùng: cọng rơm trong câu tục ngữ “Cọng rơm làm gãy lưng con lạc đà”

Chúa ơi, anh muốn đi xa khỏi nơi này. Anh muốn mang Win đi về miền quê cùng anh, đi đến nơi nào đó mát mẻ và trong lành. Xa khỏi tay bác sĩ Harrow bóng bẩy kia. Nhưng Win cũng không an toàn với anh. Mẹ anh đã chết khi sinh con. Ý nghĩ giết chết Win bằng chính cơ thể mình, dòng giống của mình lớn lên bên trong nòng cho đến khi... Toàn bộ con người anh hoảng sợ với ý nghĩ đó. Nỗi khiếp sợ sâu thẳm nhất của anh chính là làm hại nòng. Mất nòng.

Kev muốn nói chuyện với nòng, lắng nghe nòng, giúp nòng bằng cách này hay cách khác để chấp nhận những giới hạn mà nòng phải nhận. Nhưng anh đã đặt một hàng rào giữa họ, và anh không dám băng qua nó.

Bởi vì nếu như thói xấu của bác sĩ Harrow là thiếu sự cảm thông, thì của Kev là hoàn toàn ngược lại. Quá nhiều cảm xúc, quá nhiều nhu cầu. Đủ để giết chết nàng.

Sau buổi tối đó Cam đi đến phòng của Kev. Kev chỉ vừa mới đi dạo về, lớp sương mù buổi tối vẫn còn đọng trên áo khoác và tóc anh. Trả lời tiếng gõ cửa, Kev đứng bên cạnh lò sưởi và quắc mắt lên – Có chuyện gì?

- Em đã nói chuyện riêng với bác sĩ Harrow – Cam nói, mặt anh đỏ ửng.

- Và?

- Anh ta muốn lấy Win. Nhưng anh ta dự định đám cưới chỉ là trên danh nghĩa.

- Chết tiệt – Kev lẩm bẩm - Cô ấy sẽ là mẫu vật mới nhất cho bộ sưu tập đẹp đẽ của hắn ta. Cô ấy sẽ vẫn trong trắng trong khi hắn ta có những người tình...

- Em không hiểu cô ấy lắm – Cam thì thầm - nhưng em không nghĩ cô ấy từng chấp nhận một sự sắp đặt như thế. Đặc biệt là nếu anh đưa ra một lựa chọn khác cho cô ấy, phral à.

- Chỉ có một lựa chọn thôi, và đó là ở lại an toàn với gia đình này.

- Có một lựa chọn nữa. Anh có thể ngỏ lời cầu hôn với cô ấy.

- Không thể nào.

- Tại sao lại không?

Kev thấy mặt mình bỗng rât - Tôi không thể nào không quan hệ với cô ấy. Tôi không bao giờ có thể kiềm chế được việc đó.

- Có nhiều cách để ngăn cản việc thụ thai.

Câu nói gợi ra một cái khịt mũi khinh bỉ từ Kev.

- Điều đó sẽ tốt cho anh, không phải sao?

Anh vuốt mặt về mặt mũi - Anh biết tôi không thể cầu hôn cô ấy vì những lý do khác nữa.

- Em biết anh đã từng sống như thế nào – Cam nói, lựa chọn từ ngữ với sự quan tâm rõ rệt - Em hiểu anh sợ mình sẽ làm hại cô ấy. Nhưng bất chấp tất cả những điều đó, em thấy khó mà tin được rằng anh sẽ thật sự để cô ấy đến với một người đàn ông khác.

- Tôi sẽ như thế nếu đó là điều tốt nhất cho cô ấy.

- Anh thật sự có thể nói rằng lựa chọn xứng đáng nhất với Winnifred Hathaway là ai đó giống Harrow à?

- Hắn ta tốt hơn – Kev xoay sở để nói – ai đó giống tôi.

Mặc dù mùa lễ hội của giới thượng lưu vẫn chưa kết thúc, nhưng cả gia đình đều đồng ý sẽ quay về Hampshire. Do hoàn cảnh của Amelia – nàng tốt hơn nên rời đến một nơi có môi trường lành mạnh – và Win cùng Leo muốn nhìn thấy diện trang Ramsay. Câu hỏi duy nhất là có công bằng không khi bắt Poppy và Beatrix rời khỏi phần còn lại của mùa lễ hội. Nhưng cả hai đều quả quyết là mình khá hạnh phúc khi thoát khỏi London. Thái độ này không gây ngạc nhiên khi đến từ Beatrix, cô bé dường như vẫn còn rất thích thú với những cuốn sách cùng với các con vật và việc chạy nhảy khắp miền quê như một sinh vật hoang dã. Nhưng Leo ngạc nhiên khi Poppy, người rõ ràng là đang muốn tìm một người chồng, sẽ rất vui lòng khi rời đi.

- Em đã gặp tất cả những người có triển vọng trong mùa lễ hội này rồi – Poppy nói dứt khoát với Leo khi họ băng qua Hyde Park trên một chiếc xe ngựa mui trần - Không ai trong số họ đáng cho em ở lại cả.

Beatrix ngồi trên ghế đối diện, với chú chồn sương Dodger cuộn mình trong lòng cô bé. Cô Marks đã nhét mình vào trong góc, đôi mắt sau cặp kính dồn vào khung cảnh.

Leo hiếm khi chạm trán một người phụ nữ khó chịu như vậy. Xơ xác, nhợt nhạt, vóc dáng của cô là tập hợp của những khuỷu tay nhọn hoắt và các khúc xương góc cạnh, tính cách của cô cứng rắn và rắc rối và khô khan. Rõ ràng là Catherine Marks ghét đàn ông. Leo hẳn sẽ không trách cô vì chuyện đó, bởi lẽ anh

nhận thức rõ những lỗi lầm của giống loài mình. Ngoại trừ việc cô ấy hình như cũng không thích phụ nữ cho lắm. Người duy nhất mà cô có vẻ không căm nộ là Poppy và Beatrix, chúng đã tuyên bố rằng cô Marks thông minh một cách khác thường và đôi khi có thể rất dễ dãi, và cô ấy có một nụ cười đáng yêu. Leo đã có một thời gian khó khăn khi tưởng tượng cảnh đường rãnh nhỏ bé gắn chặt trên miệng cô Marks cong lên thành một nụ cười. Anh khá nghi ngờ liệu cô ấy có răng không, vì anh chưa bao giờ thấy chúng cả.

- Cô ấy sẽ phá hỏng khung cảnh – anh đã phàn nàn vào sáng hôm đó, khi Poppy và Beatrix nói với anh rằng chúng sẽ đưa anh đi dạo chơi trên xe cùng với chúng – Anh sẽ không thưởng thức phong cảnh khi Thần Chết trù mị tới tầm của mình lên nó.

- Đừng gọi cô ấy bằng những cái tên kinh khủng như thế, Leo – Beatrix phản đối – Em rất thích cô ấy. Và cô ấy rất dễ chịu khi không có anh quanh quẩn xung quanh.

- Em tin là cô ấy đã bị một người đàn ông đối xử rất bất công trước đây – Poppy lầm bầm nói – Trên thực tế, em đã nghe một hay hai tin đồn rằng cô Marks trở thành gia sư vì cô ấy mắc phải một vụ tai tiếng.

Leo thích thú bắt chước chính mình – Tai tiếng kiểu gì?

Poppy hạ thấp giọng mình thành lời thì thầm – Họ nói cô ấy đã quan hệ với rất nhiều người.

- Cô ấy không giống một người phụ nữ từng quan hệ với nhiều người – Beatrix nói giọng bình thường.

- Im nào, Bea! – Poppy kêu lên – Chị không muốn cô Marks nghe được. Cô ấy có thể nghĩ là chúng ta đang bàn tán về cô ấy.

- Nhưng chúng ta đang bàn tán về cô ấy mà. Ngoài ra, em không tin cô ấy đã... chị biết đó, như thế... với bất cứ ai. Cô ấy không hề có vẻ giống như loại phụ nữ đó.

- Anh thì tin điều đó – Leo nói – Thường thì những quý cô có khuynh hướng quan hệ bừa bãi nhất là những người không có gì cả.

- Em không hiểu – Bea nói.

- Ý anh ấy là những quý cô ít hấp dẫn thì dễ dàng bị quyến rũ hơn – Poppy nói vẻ ghê tởm – mà chị thì không đồng ý chuyện đó. Và ngoài ra thì, cô Marks không phải là không hề hấp dẫn. Cô ấy chỉ hơi... lạnh lùng thôi.

- Và gầy gò xương như một con gà Scotland – Leo lầm bầm.

Khi chiếc xe ngựa băng qua Marble Arch và đi đến Park Lane, cô Marks dán mắt mình vào những mẫu hoa lá mùa xuân. Liếc nhìn cô một cách lười nhác, Leo nhận thấy cô nhìn nghiêng rất tao nhã – chớp mũi nhỏ nhắn xinh xắn đỡ lấy cặp kính, và cái cằm tròn trịa dịu dàng. Thật tệ khi cái miệng mím chặt và cái trán khó chịu đã tàn phá phần còn lại.

Anh chuyển sự chú ý trở lại Poppy, cân nhắc về việc cô không muốn ở lại London. Chắc chắn là một cô gái khác ở tuổi cô hẳn sẽ van nài để được hoàn thành mùa lễ hội và tham gia vào tất cả những buổi khiêu vũ và tiệc tùng.

- Nói anh nghe về những người có triển vọng trong mùa lễ hội này – anh nói với Poppy – Chẳng lẽ không có ai có thể làm cho em có chút hứng thú nào sao?

Cô lắc đầu - Không phải là không có. Em đã gặp vài người mà em thật sự thích, như quý ngài Bromley, hay...

- Bromley? – Leo lặp lại, nhướn mày – Nhưng anh ta gấp đôi tuổi em. Có ai nhỏ tuổi hơn mà em có thể để ý không? Ai đó sinh trong thế kỷ này chẳng hạn?

- Ô, có ông Radstock.

- Béo tốt và ục ịch – Leo nói, đã gặp con lợn ấy trong một vài dịp trước đây. Giới thượng lưu London là một cộng đồng tương đối nhỏ bé.

- Còn ai nữa?

- Có quý ngài Wallscourt, rất lịch thiệp và thân thiện, nhưng... anh ta là một con thỏ.

- Tò mò và thích vuốt ve à? – Beatrix hỏi, đánh giá cao những con thỏ.

Poppy cười – Không, chỉ chỉ có ý à anh ta khá vô vị và... ồ, chỉ là nhát như thỏ thôi. Đó là điều tốt đối với một con thú cưng, nhưng không phải với một người chồng – Cô thắt gọn lại những sợi dây buộc mũ bên dưới cằm mình – Anh chắc chắn là sẽ khuyên em hạ thấp tiêu chuẩn của mình xuống, Leo à, nhưng em đã hạ thấp đến mức ngay cả một con sâu cũng không thể nhét mình qua những tiêu chuẩn của em nữa rồi. Em phải nói với anh rằng, mùa lễ hội ở London này là một sự thất vọng nặng nề.

- Anh xin lỗi, Poppy – Leo nói dịu dàng – Anh ước gì anh biết một người bạn để giới thiệu với em, nhưng những người duy nhất anh biết là mấy tên vô tích sự và những kẻ nghiện rượu. Những người bạn tuyệt vời. Nhưng anh thích bản một trong những kẻ đó hơn là để hấn làm em rể của anh.

- Chuyện này dẫn đến một việc mà em vẫn muốn hỏi anh.

- Ồ? – anh nhìn vào khuôn mặt xinh xắn, nghiêm nghị của cô, cô em gái hoàn toàn đáng yêu khao khát có được một cuộc sống êm dịu và bình thường đến tuyệt vọng.

- Bây giờ em đã ra mắt trong giới thượng lưu – Poppy nói – Em đã nghe những tin đồn...

Nụ cười của Leo chuyển thành rầu rĩ khi anh nhận ra cô muốn biết điều gì - Về anh à.

- Vâng. Anh có thật sự tội tệ như người ta nói không?

Bất chấp tính riêng tư của câu hỏi đó, Leo nhận thấy cả cô Marks và Beatrix đều chuyển sang hoàn toàn chú ý đến anh.

- Anh e là có, em thân yêu à – anh nói, trong khi những hình ảnh bản thủy của quá khứ quét qua tâm trí anh.

- Tại sao? – Poppy hỏi với sự thảng thốt mà bình thường anh hẳn sẽ rất quý mến. Nhưng không phải với ánh mắt mộ đạo của cô Marks trối chết lấy anh.

- Thật dễ dàng để trở nên tồi tệ – anh nói – đặc biệt khi một người không có lý do gì để trở nên tốt đẹp cả.

- Thế về chuyện kiếm được một chỗ trên thiên đường thì sao? – Catherine Marks hỏi.

Anh hẳn sẽ nghĩ cô ấy có một chất giọng rất dễ thương, nếu như nó không đến từ một nguồn chẳng hấp dẫn tí nào như thế – Lý do đó không đủ để kiểm soát bản thân anh với một chút đứng đắn sao?

- Chuyện đó còn tùy – anh nói nhạo báng – Thiên đường đối với cô là gì, cô Marks?

Cô xem xét câu hỏi với nhiều sự quan tâm hơn anh mong đợi - Yên ổn. Thanh bình. Một nơi không có tội ác, không có bàn tán, không có xung đột.

- Được rồi, cô Marks, tôi e là ý tưởng về thiên đường của cô lại là địa ngục của tôi. Vậy nên những lối sống tồi tệ của tôi sẽ tiếp tục một cách hạnh phúc.

Quay lại Poppy, anh nói rất chân thành - Đừng mất hy vọng, em gái à. Có một người dâu đó ngoài kia, đang chờ đợi em. Một ngày nào đó em sẽ tìm thấy anh ta, và anh ta sẽ là tất cả những gì mà em từng hy vọng.

- Anh có thật sự nghĩ vậy không? – Poppy hỏi.

- Không. Nhưng anh luôn nghĩ đó là một điều hay ho để nói với ai đó trong hoàn cảnh của em.

Poppy cười khúc khích và thúc vào sườn Leo, trong khi cô Marks nhìn anh hết sức ghê tởm.

13. Chương 13

Vào buổi tối cuối cùng ở London, gia đình đến dự buổi khiêu vũ riêng tư tại nhà ông bà Simon Hunt ở Mayfair. Ông Hunt, một chủ kinh doanh trong ngành đường sắt và đồng sở hữu nhà máy sản xuất đầu máy xe lửa của vương quốc Anh, là người đàn ông tự lập, con trai của một người bán thịt ở London. Anh thuộc một tầng lớp mới đang phát triển gồm các nhà đầu tư, doanh nhân, và những nhà quản lý, những người đang làm đảo lộn các giá trị truyền thống lâu đời và quyền thế của chính tầng lớp quý tộc.

Một tập hợp hấp dẫn gồm đủ loại khách khứa đến tham dự buổi khiêu vũ mùa xuân thường niên tại nhà Hunt... những nhà chính trị, người ngoại quốc, nhà quý tộc, và thương nhân. Nghe nói những lời mời được săn đuổi rất gắt gao, bởi vì ngay cả những nhà quý tộc tỏ vẻ coi khinh việc làm giàu cũng thiết tha có được mối liên hệ nào đó với ông Hunt, người có sức mạnh phi thường.

Hắn có thể miêu tả biệt thự Hunt như một biểu tượng cho sự thành công của việc kinh doanh tư nhân. To lớn, xa hoa, và có công nghệ tiên tiến, ngôi nhà được chiếu sáng bằng khí đốt trong mỗi căn phòng và đầy những chi tiết trang trí bằng thạch cao làm từ các khuôn đúc linh hoạt hiện đang được trưng bày tại Cung điện Pha lê. Những chiếc cửa sổ chạy xuống sàn tạo góc nhìn ra những lối đi bộ và các khoảng vườn rộng rãi bên ngoài, chưa kể đến ngôi nhà bằng kính ấn tượng được sưởi ấm bằng hệ thống đường ống phức tạp bên dưới sàn nhà.

Ngay trước khi nhà Hathaway đến biệt thự Hunt, cô Marks thì thầm những lời cuối cùng với những cô học trò của mình, nhắc hai cô gái không được ghi đầy thẻ khiêu vũ của mình quá nhanh phòng trường hợp một quý ông lôi cuốn có thể đến ngay sau đó trong buổi khiêu vũ, và không bao giờ để bị nhìn thấy không mang găng tay, và không bao giờ từ chối một quý ông ngỏ lời mời khiêu vũ nếu chúng chưa hứa sẽ khiêu vũ với một người khác. Nhưng tất nhiên, chúng không bao giờ được cho phép một quý ông nhảy với mình quá ba lần – sự thân mật quá mức như vậy sẽ gây bàn tán. Win rất xúc động bởi cách cô Marks nhắc lại những lời hướng dẫn đầy quan tâm, và sự chú ý vô cùng nghiêm chỉnh của Poppy và Beatrix dành cho cô. Rõ ràng cả ba người họ đã vô cùng cố gắng trong mê cung rối rắm của những nghi thức xã giao. Win bị đặt vào thế bất lợi khi so sánh với hai cô em gái của mình. Vì đã rời xa London quá lâu, kiến thức của cô về những lễ thói của giới thượng lưu rất ít ỏi.

- Em hy vọng em sẽ không làm ai phải xấu hổ – nàng nói nhỏ nhẹ - Mặc dù em nên cảnh báo với mọi người rằng rủi ro mắc phải sai lầm về nghi thức xã hội của em khá cao. Em hy vọng chị cũng sẽ đồng ý dạy cho em, cô Marks à.

Người nữ gia sư khẽ cười, thậm chí để lộ hàm răng trắng và đôi môi mềm mại. Win không thể không nghĩ rằng nếu cô Marks đầy đặn hơn một chút, cô sẽ hoàn toàn xinh đẹp.

- Em có khả năng cư xử đúng mực thật tự nhiên – cô nói với Win - Chị không thể hình dung được em có gì đó thua kém một quý cô hoàn hảo.

-Ồ, Win không bao giờ làm gì sai cả – Beatrix nói với cô Marks.

- Win là một vị thánh – Poppy đồng ý - Rất phiền phức. Nhưng chúng em đang cố gắng hết sức để chịu đựng chị ấy.

- Vì thông tin của em – nàng nói với chúng nhẹ nhàng – Chị dự định sẽ phá vỡ ít nhất là ba phép xã giao trước khi buổi khiêu vũ kết thúc.

- Ba luật nào vậy? – Poppy và Beatrix đồng thanh hỏi.

Cô Marks chỉ có vẻ bối rối, như thể cô đang cố gắng để hiểu tại sao ai đó có thể chủ tâm làm một chuyện như thế.

- Chị vẫn chưa quyết định – Win gập đôi tay mang găng lại trong vạt áo – Chị sẽ phải chờ cơ hội để thể hiện chúng ra.

Khi các vị khách bước vào ngôi biệt thự, những người hầu đến để cầm áo và khăn choàng, cùng với mũ và áo khoác của các quý ông. Nhìn Cam và Merripen đứng gần nhau, nhún vai cởi áo khoác với những cử chỉ khéo léo y chang nhau, Win cảm thấy một nụ cười kỳ dị nở trên môi mình. Nàng thắc mắc như thế nào mọi

người lại có thể không thấy được họ là anh em. Mối quan hệ của họ quá rõ ràng với nàng, ngay cả khi họ không giống nhau. Mái tóc sẫm màu gọn sóng như nhau, mặc dù của Cam dài hơn và Merripen cắt ngắn gọn gàng. Thân hình cao ráo và lực lưỡng như nhau, mặc dù Cam thon gọn và mềm dẻo hơn, trong khi Merripen có thân hình rắn chắc, và đáng chú ý hơn như một võ sĩ. Tuy nhiên, sự khác nhau lớn nhất lại không phải về những đặc điểm bên ngoài, mà là cách mỗi người tiếp cận với thế giới. Cam với lòng khoan dung vui vẻ cùng với sự hấp dẫn và tự tin sắc bén. Còn Merripen với nhân cách méo mó và sức mạnh âm ỉ cháy, và trên hết thấy, là cảm xúc mạnh mẽ mà anh đang liều mình che giấu. Ôi, nàng muốn anh biết bao nhiêu. Nhưng anh sẽ không dễ dàng bị đánh bại, nếu có thể như thế. Win nghĩ việc đó khá giống như cố gắng dụ dỗ một con vật hoang dã đến với mình: những bước tiến tới và rút lui liên tục, ham muốn và nhu cầu kết giao đấu tranh với sự sợ hãi.

Nàng thậm chí còn muốn anh nhiều hơn khi nàng nhìn thấy anh ở đây ngay giữa đám đông chói lọi này, hình dáng tách biệt và mạnh mẽ của anh trong bộ trang phục buổi tối giản dị phối hợp giữa trắng và đen. Merripen không cho rằng mình thấp kém hơn những người xung quanh, nhưng anh nhận thức rõ ràng mình không phải là một người trong số họ. Anh hiểu những giá trị của họ, mặc dù anh không phải luôn luôn đồng ý với chúng. Và anh đã học được cách xử sự tốt trong thế giới gadjo – anh là kiểu người sẽ thích nghi được với bất kỳ hoàn cảnh nào. Xét cho cùng, Win nghĩ với sự thích thú thầm lặng, không phải người đàn ông nào cũng có thể huấn luyện một con ngựa, dựng hàng rào bằng tay, đọc thuộc lòng bản chữ cái Hy Lạp, và thảo luận về những bản chất mang tính triết học liên quan đến nhau của chủ nghĩa kinh nghiệm và chủ nghĩa duy lý. Đó là chưa kể đến việc xây dựng lại đền trang và điều hành nó cứ như anh thành thạo việc đó lắm vậy.

Có một cảm giác bí ẩn bất khả xâm phạm về Kev Merripen. Nàng bị ám ảnh với ý nghĩ giày vò rằng sẽ như thế nào khi lần qua tất cả những bí mật của anh, để chạm tới trái tim phi thường mà anh đang canh giữ quá chặt chẽ. Nỗi phiền muộn quét qua nàng khi nàng nhìn vào bên trong xinh đẹp của ngôi biệt thự, khách khứa cười đùa và tán gẫu trong khi âm nhạc trôi nhẹ nhàng qua khung cảnh. Quá nhiều thứ để thích thú và thưởng thức, nhưng tất cả những gì Win muốn là được ở một mình với người đàn ông không sẵn sàng nhất kia trong căn phòng này. Tuy nhiên, nàng không định sắm vai một đóa hoa bên lề. Nàng sẽ nhảy múa và cười đùa và làm mọi thứ mà nàng đã tưởng tượng ra trong nhiều năm khi nằm trên giường bệnh. Và nếu như điều đó khiến Merripen phật lòng hay làm anh ghen tị thì càng tốt hơn.

Cởi bỏ áo choàng, Win đi đến các chị em của mình. Họ đều mặc những chiếc váy bằng satin nhạt màu, Poppy màu hồng, Beatrix màu xanh dương, Amelia màu hoa oải hương, và nàng màu trắng. Váy của nàng không thoải mái, Poppy đã tươi cười nói rằng điều đó rất tốt, vì những chiếc váy thoải mái hầu như chắc chắn là không hợp thời trang. Có cảm giác phần trên quá nhẹ, vạt áo thấp và vuông, tay áo ngắn và chặt khít. Và có cảm giác quá nặng từ phần eo trở xuống, với ba lớp váy rộng tạo thành những đường viền ren. Nhưng phần chủ yếu gây khó chịu là áo nịt ngực của nàng, nàng đã không mặc nó quá lâu đến nỗi cảm thấy bức bối ngay cả khi thắt nút lỏng nhất. Mặc dù chỉ buộc dây nhẹ nhàng, chiếc áo nịt ngực đã làm thân trên của nàng cứng lại và đẩy ngực nàng lên cao một cách không tự nhiên. Nó khó mà có vẻ đúng đắn. Nhưng lại không đúng đắn khi đi mà không mặc nó. Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ cẩn thận, có vẻ như sự bức bối đó rất đáng giá khi nàng nhìn thấy phản ứng của Merripen. Mặt anh trống rỗng khi nhìn thấy nàng trong bộ váy dạ hội trẻ cổ, ánh mắt anh chu du từ mũi chiếc giày satin lấp ló bên dưới vạt váy lên đến mặt nàng. Anh nhìn chằm chằm thêm một vài phút vào ngực nàng, chúng nâng lên như thể được tay anh ôm lấy. Khi mắt anh cuối cùng cùng nhìn vào mắt nàng, chúng lung linh màu đá vỏ chai. Một cơn rung mình đáp ứng chạy qua bên dưới khung áo nịt ngực của nàng. Với sự khó khăn, nàng rời mắt khỏi anh.

Gia đình Hathway tiến vào sảnh đón, nơi ngọn đèn chùm tỏa ánh sáng lung linh bao phủ sàn nhà bằng gỗ.

- Thật là một tạo vật thật phi thường- Win nghe bác sĩ Harrow lầm bầm bên cạnh.

Nàng nhìn theo ánh mắt anh đến bà chủ của căn nhà, phu nhân Annabelle Hunt, người đang chào đón các vị khách. Mặc dù Win chưa bao giờ gặp phu nhân Hunt, nàng nhận ra cô ấy từ những lời miêu tả mà nàng nghe được. Người ta nói phu nhân Hunt là một trong những người đẹp nhất nước Anh, với dáng vẻ được mài giũa xinh đẹp và đôi mắt xanh có hàng mi dài, cùng với mái tóc tỏa sáng màu vàng và mặt ong lộng lẫy. Nhưng chính sự biểu cảm rõ ràng và sống động đã tạo ra sức hấp dẫn thực sự của cô ấy.

- Kia là chồng cô ấy, đứng ngay bên cạnh – Poppy thì thầm – Ông ấy có vẻ đáng sợ, nhưng rất tử tế.

- Anh xin phép có ý kiến khác – Leo nói.

- Anh không nghĩ ông ấy đáng sợ ư? – Win hỏi.

- Anh không nghĩ anh ta tử tế. Bất cứ khi nào anh ở chung một phòng với vợ anh ta, anh ta nhìn anh như thể muốn chặt anh thành từng khúc.

-Ồ – Poppy nói chán ngắt – không ai có thể chê trách cách ứng xử của ông ấy được.

Cô ngả về phía Win và nói – Ông Hunt mù mắt vì vợ mình. Cuộc hôn nhân của họ là sự kết hợp vì tình yêu, chị thấy đó.

- Thật là không hợp thời – bác sĩ Harrow bình luận với nụ cười toe toét.

- Ông ấy từng nhảy với cô ấy – Beatrix nói với Win - việc mà những cặp vợ chồng không bao giờ được làm. Nhưng xét tới sự giầu có của ông Hunt, mọi người tìm thấy lý do để bỏ qua cho ông ấy vì hành vi như thế.

- Nhìn vòng eo của cô ấy nhỏ như thế nào kìa – Poppy lẩm bẩm với Win – Và đó là sau khi có ba đứa con – hai trong số chúng là những cậu bé rất bự con.

- Anh sẽ phải giảng giải với phu nhân Hunt về những thảm họa của việc buộc eo quá chặt – bác sĩ Harrow thì thầm, và Win cười to.

- Em e là sự lựa chọn giữa sức khỏe và thời trang không hề dễ dàng với phụ nữ đâu – nàng nói với anh – Em vẫn còn ngạc nhiên vì anh cho phép em mặc áo nịt ngực tối nay đây.

- Em hầu như không cần nó – anh nói, đôi mắt xám lấp lánh - Vòng eo tự nhiên của em không hề lớn hơn vòng eo do áo nịt ngực của phu nhân Hunt tí nào.

Win cười với khuôn mặt bánh trai của Julian, nghĩ rằng mọi lúc có sự hiện diện của anh, nàng đều cảm thấy an toàn và được bảo vệ. Cũng đã như thế khi nàng lần đầu gặp anh. Anh là một nhân vật thần thánh với nàng, và với mọi người trong phòng khám. Nhưng nàng vẫn không hề thật sự cảm thấy anh là một người đàn ông bằng xương bằng thịt. Không biết có khả năng nào cho họ tiến đến với nhau thay vì chia rẽ không.

- Cô em gái mất tích bí ẩn nhà Hathaway! – phu nhân Hunt la lên, và cầm cả hai tay Win trong đôi tay mang găng của mình.

- Không bí ẩn lắm đâu ạ – Win nói, mỉm cười.

- Tiểu thư Hathaway, thật vui khi cuối cùng cũng gặp được em, và còn vui hơn nữa khi thấy em khỏe mạnh.

- Phu nhân Hunt luôn luôn hỏi về chị – Poppy nói với Win – nên chúng em đã nói cho cô ấy biết về sự tiến triển của chị.

- Cám ơn chị, phu nhân Hunt – Win nói e thẹn – Hiện giờ em khá khỏe mạnh, và rất vinh dự khi được làm khách tại ngôi nhà đáng yêu của phu nhân.

Phu nhân Hunt rạng rỡ cười với Win, giữ tay nàng khi cô nói chuyện với Cam – Thật là cách cư xử đáng yêu. Tôi nghĩ, anh Rohan à, tiểu thư Hathaway sẽ dễ dàng được mọi người yêu mến như các chị em của mình.

- Năm tới, tôi e là vậy – Cam nói rõ ràng – Buổi khiêu vũ hôm nay đánh dấu kết thúc mùa lễ hội này với chúng tôi. Chúng tôi sắp chuyển về Hampshire trong tuần này.

Phu nhân Hunt hơi nhăn mặt – Sao sớm vậy? Nhưng tôi cho rằng đó cũng là điều bình thường. Ngài Ramsay sẽ muốn nhìn thấy diện trang của mình.

- Đúng vậy, phu nhân Hunt – Leo nói – Tôi yêu thích khung cảnh đồng quê. Ai đó có thể không bao giờ thấy được quá nhiều con cừu.

Khi nghe thấy tiếng cười của phu nhân Hunt, chồng nàng tham gia và cuộc nói chuyện.

- Rất hoan nghênh, thưa ngài – Simon Hunt nói với Leo – Tin báo sự trở về của ngài đã được ăn mừng khắp London. Rõ ràng là những tổ chức cờ bạc và rượu chè đã rất khó khăn khi vắng mặt ngài.

- Vậy tôi sẽ làm hết sức mình để phục hồi nền kinh tế – Leo nói.

Hunt nhe răng cười ngắn gọn - Ngài nợ anh bạn này khá nhiều – Anh nói với Leo, quay sang bắt tay Merripen.

Merripen, như mọi khi, đang đứng kín đáo bên cạnh nhóm người.

- Theo lời của Westcliff và một điền trang bên cạnh, Merripen đã giúp điền trang Ramsay thành công mạnh mẽ chỉ trong một thời gian rất ngắn.

- Bởi vì cái tên “Ramsay” rất hiếm khi được đi đôi với từ “thành công” – Leo trả lời – Những thành quả của Merripen càng ấn tượng hơn nữa.

- Có lẽ sau tối hôm nay – Hunt nói với Merripen - chúng ta có thể dành chút thời gian để thảo luận về những cảm tưởng của anh với chiếc máy đập lúa anh đã tậu về cho điền trang. Với nhà máy chế tạo dầu máy xe lửa đã được củng cố rất vững chắc, tôi đang xem xét mở rộng việc kinh doanh sang máy móc nông nghiệp. Tôi đã nghe nói về một thiết kế mới dùng để đập lúa, cũng như máy nén cỏ khô chạy bằng hơi nước.

- Toàn bộ quy trình nông nghiệp đang trở nên cơ khí hóa – Merripen trả lời - Máy gặt, máy cắt, và máy buộc lúa... nhiều mẫu vật đang được trưng bày tại cuộc triển lãm.

Đôi mắt đen của Hunt lóe lên tia thích thú - Tôi rất muốn biết thêm.

- Chồng tôi có hứng thú bất tận với máy móc – phu nhân Hunt nói, mỉm lớn – Tôi tin chúng lẫn át hết tất cả những sở thích khác của anh ấy.

- Không phải tất cả đâu – Hunt nói nhẹ nhàng. Một điều gì đó trong cách anh nhìn vợ mình làm má cô đỏ lên.

Thích thú, Leo nói để lấp liếm khoảnh khắc đó – Anh Hunt, tôi muốn giới thiệu bác sĩ Harrow, bác sĩ điều trị đã giúp đỡ em gái tôi phục hồi sức khỏe.

- Thật vinh hạnh, thưa ông – bác sĩ Harrow nói, và bắt tay Hunt.

- Tôi cũng vậy – Hunt trả lời thân ái, đáp trả lại cái bắt tay. Nhưng anh nhìn vị bác sĩ với ánh mắt kì quặc và suy đoán.

- Anh có phải là Harrow điều hành một phòng khám bên Pháp không?

- Đúng vậy.

- Và anh vẫn sống ở đó chứ?

- Vâng, mặc dù tôi cố gắng thăm hỏi bạn bè và họ hàng ở Vương quốc Anh thường xuyên khi lịch làm việc của tôi cho phép.

- Tôi tin là tôi quen biết với gia đình vợ trước của anh – Hunt lầm bầm, nhìn anh gay gắt.

Sau hai cái chớp mắt nhanh chóng, Harrow đáp lại với nụ cười hối tiếc – Gia đình Lanham. Những người đáng quý. Tôi đã không gặp họ nhiều năm. Những kỷ niệm, anh hiểu mà.

- Tôi hiểu – Hunt nói nhẹ nhàng.

Win bối rối bởi khoảng lặng dài, lúng túng ngay sau đó, và cảm giác thù địch tỏa ra từ hai người đàn ông. Nàng nhìn gia đình mình, và phu nhân Hunt, họ rõ ràng cũng không hiểu gì.

- Ô, ông Hunt à – phu nhân Hunt nói tươi tỉnh – chúng ta có định khiêu vũ với nhau để gây sốc cho mọi người không? Họ sẽ chơi điệu waltz khá sớm – và anh biết anh là bạn nhảy yêu thích nhất của em mà.

Sự chú ý của Hunt ngay lập tức bị xao lãng bởi dấu hiệu tán tỉnh trong giọng nói của vợ mình.

Anh cười toe toét với nàng - Tùy ý em, tình yêu à.

Harrow nhìn vào mắt Win - Đã lâu rồi anh chưa nhảy điệu waltz – anh ta nói - Em có thể giữ một chỗ trong thế khiêu vũ của em cho anh không?

- Tên của anh đã có đây rồi – nàng trả lời, và đặt bàn tay thanh thoát lên cánh tay đưa ra của anh ta. Họ theo sau ông bà Hunt và phòng giải trí.

Những người bạn nhảy tương lai cũng đang tiến về phía Poppy và Beatrix, trong khi Cam nắm lấy tay Amelia bằng những ngón tay mang găng của mình - Anh sẽ bị đẩy xuống địa ngục nếu như Hunt là người duy nhất được phép gây sốc. Nhảy với anh nào.

- Em sợ là chúng ta sẽ không hề gây sốc cho ai đâu – nàng nói, đến với anh không hề do dự - Mọi người đã thừa nhận là chúng ta không biết thứ gì khá hơn.

Leo nheo mắt quan sát đoàn người lần lượt kéo vào phòng giải trí - Tôi tự hỏi – anh nói với Merripen - Hunt biết gì về Harrow? Anh có đủ thân thiết với anh ta để hỏi chuyện đó không?

- Có – Merripen nói - Nhưng ngay cả khi tôi không như vậy, tôi sẽ không rời khỏi nơi này cho đến khi tôi khiến cho anh ta nói với tôi.

Câu nói làm Leo cười thầm - Anh có lẽ là người duy nhất trong toàn bộ dinh thự này dám cố gắng “khiến cho” Simon Hunt làm điều gì đó. Anh ta là gã con hoang bự con khát máu.

- Tôi cũng vậy – Merripen trả lời dứt khoát.

Đó là một buổi khiêu vũ dễ thương, hay sẽ là như vậy, nếu như Merripen cư xử như một người biết điều. Anh liên tục quan sát Win, không hề quan tâm giữ kín đạo việc đó. Khi nàng đứng trong một nhóm người và rồi một nhóm khác còn anh thì nói chuyện với một nhóm đàn ông có cả ông Hunt, ánh mắt anh không hề đi lạc khỏi nàng. Ít nhất ba lần Win được tiếp cận bởi những người đàn ông khác nhau mà nàng đã hứa sẽ nhảy cùng, và mỗi lần Merripen lại xuất hiện bên cạnh nàng và trừng mắt nhìn người bạn nhảy sắp tới của nàng cho đến khi anh ta lẩn đi. Merripen gieo rắc nỗi kinh hoàng cho những người theo đuổi từ mọi phía. Ngay cả cô Marks cũng không thể ngăn cản anh. Cô gia sư đã nói với Merripen rất kiên quyết là sự kèm cặp của anh không hề cần thiết, khi nàng có điều kiện tốt trong tay. Nhưng anh trả lời bướng bỉnh rằng nếu cô có vai trò là một người đi kèm, cô nên làm khá hơn trong việc giữ những tên có thể gây phiền phức tránh xa khỏi người đồng hành của cô.

- Anh nghĩ là mình đang làm gì vậy? – Win thì thầm giận dữ với Merripen, khi anh đuổi thêm một quý ông bối rối khác - Em muốn nhảy với anh ta! Em đã hứa với anh ta là em sẽ nhảy!

- Em sẽ không nhảy với một kẻ cặn bã như hắn ta – Merripen lầu bàu.

Win lắc đầu hoang mang – Anh ta là tử tước trong một gia đình đáng kính trọng – Anh có thể không thích cái gì chứ?

- Hắn ta là một người bạn của Leo. Lý do đó là đủ rồi.

Win nhìn lên Merripen. Nàng đấu tranh để ngăn lại một tiếng thở gấp trong bình tĩnh. Nàng đã luôn luôn dễ dàng che giấu sự xúc động của mình bên dưới vẻ ngoài điềm tĩnh, nhưng gần đây nàng cảm thấy càng lúc càng khó hơn. Tất cả những cảm xúc của nàng đang gần lộ ra ngoài.

- Nếu anh đang cố gắng làm hỏng buổi tối của em - nàng nói với anh - thì anh đang làm rất tốt đó. Em muốn khiêu vũ, và anh đang đe dọa những người muốn đến với em. Để em một mình đi.

Nàng quay lưng lại với anh, và thở dài nhẹ nhõm khi Julian Harrow đi về phía họ.

- Tiểu thư Hathaway – anh ta nói – Em sẽ cho tôi vinh dự được...

- Vâng – nàng nói trước cả khi anh ta hoàn thành lời đề nghị. Nắm lấy tay anh ta, nàng để anh ta dẫn mình hòa vào những cặp đôi đang xoay tròn và nhảy điệu waltz.

Liếc qua vai mình, nàng thấy Merripen đang nhìn theo sau nàng, và nàng gởi đến anh một cái nhìn hăm dọa. Anh quắc mắt đáp trả. Khi Win rời khỏi, nàng cảm thấy áp lực của một nụ cười thất vọng dâng trên trong cổ mình. Nàng nuốt nó xuống lại, nghĩ rằng Kev Merripen là người đàn ông điên tiết nhất còn sống. Anh như một con chó già giữ xương, từ chối có quan hệ với nàng nhưng cũng không cho phép nàng có quan

hệ với bất cứ ai khác. Và với khả năng chịu đựng của anh, chuyện này chắc sẽ tiếp tục trong nhiều năm. Nàng không thể sống như thế được.

- Winnifred – Julian Harrow nói, đôi mắt xám lơ về quan tâm - Đây là một buổi tối quá dễ thương để em có thể cảm thấy buồn phiền. Hai người đang cãi nhau về chuyện gì vậy?

- Không có gì quan trọng cả – nàng nói, cố gắng nói nhẹ nhàng nhưng chỉ thành công tạo ra âm thanh cứng nhắc – Chỉ là chuyện vặt trong gia đình thôi.

Nàng nhún gối và Julian cúi đầu chào, rồi anh ôm lấy nàng trong vòng tay mình. Bàn tay anh vừa chắc trên lưng nàng, dẫn dắt nàng dễ dàng khi họ nhảy. Sự động chạm của Julian đánh thức lại những kỉ niệm ở phòng khám, cách anh khuyến khích và giúp đỡ nàng, những lần anh trở nên cứng rắn khi nàng cần điều đó, và những lần họ ăn mừng khi nàng đạt một mốc khác trong sự tiến bộ của mình. Anh là một người đàn ông tốt bụng, ân cần, trí thức. Một người đẹp trai. Win không thể không nhớ đến những ánh mắt nữ tính đầy ngưỡng mộ mà anh thu hút. Hầu hết những cô gái chưa chồng trong căn phòng này hẳn sẽ đánh đổi bất cứ thứ gì để có được một người theo đuổi tuyệt vời như thế này.

Mình có thể kết hôn với anh ấy, nàng nghĩ. Anh đã làm rõ rằng việc đó chỉ cần một chút khích lệ từ phía nàng. Nàng có thể trở thành vợ của một bác sĩ và sống ở miền Nam nước Pháp, và có lẽ giúp gì đó cho công việc của anh ở phòng khám. Giúp đỡ những người khác đang chịu đựng tình trạng như nàng từng chịu... làm gì đó tích cực và đáng giá trong cuộc đời mình... không phải như thế sẽ tốt hơn thế này sao? Mọi thứ đều thể hiện cho nỗi đau khi yêu một người nàng không thể nào có được. Và, Chúa giúp nàng, sống trong sự gần gũi mật thiết. Nàng sẽ trở nên đau đớn và thất vọng hơn. Nàng có thể còn tới mức ghét Merripen.

Nàng cảm thấy thư giãn trong vòng tay Julian. Cảm giác lạnh lẽo và giận dữ phai dần, dịu đi bởi âm nhạc và điệu Waltz. Julian đưa nàng lướt quanh phòng giải trí, dẫn dắt nàng cẩn thận giữa những cặp đôi đang nhảy múa.

- Đây là điều em đã từng mơ – Win nói với anh – Có thể làm việc này... đúng như bao người khác.

Tay anh siết chặt trên eo nàng – Và em đã như vậy rồi. Nhưng em không giống như những người khác. Em là người phụ nữ xinh đẹp nhất ở đây.

- Không – nàng nói, mỉm cười.

- Có. Như một thiên thần trong tác phẩm Old Masters*. Hay có lẽ là bức Sleeping Venus. Em có biết bức họa đó không?

*Old Masters: là thuật ngữ chỉ lớp họa sĩ châu Âu tài năng trước năm 1800, hay những bức họa được vẽ bởi các họa sĩ đó.

- Em e là không.

- Anh sẽ dẫn em đi xem một ngày nào đó. Mặc dù em sẽ thấy hơi sốc một chút.

- Em đoán là Venus không mặc quần áo trong tác phẩm đó phải không? – Win cố gắng nghe có vẻ từng trải, nhưng nàng thấy mình đỏ lên – Em không bao giờ hiểu tại sao những bức vẽ phái đẹp như thế luôn luôn trong tình trạng khỏa thân, khi mà một chút quần áo xử lý khéo léo sẽ tạo ra hiệu quả tương tự.

- Bởi vì không có gì đẹp hơn thân hình phụ nữ không che đậy – Julian cười khê khi anh nhìn thấy nàng đỏ hơn - Anh đã làm em xấu hổ vì sự thẳng thắn của mình phải không? Anh xin lỗi.

- Em không nghĩ là anh muốn xin lỗi. Em nghĩ anh có ý làm em bối rối.

Đó là một cảm giác mới, có vẻ tán tỉnh với Julian - Em nói đúng. Anh muốn làm em mất thăng bằng một chút.

- Tại sao?

- Bởi vì anh muốn em nhìn anh khác với bác sĩ Harrow già nua dễ đoán và buồn tẻ.

- Anh không hề như thế – nàng nói, cười to.

- Tốt – anh thì thầm, mỉm cười với nàng.

Điệu Waltz kết thúc, và những quý ông bắt đầu dẫn bạn nhảy ra khỏi khu vực khiêu vũ, trong khi những người khác chiếm lấy chỗ của họ.

- Trong đây nóng và đông đúc quá – Julian nói – Em có thích vô phép và trốn khỏi đây với anh một lúc không?

- Em rất thích.

Anh đưa nàng đến một góc được che chắn phần nào bởi những cây to trồng trong chậu. Vào thời điểm thích hợp, anh đã dẫn nàng ra khỏi phòng giải trí và bước vào ngôi nhà kính to lớn. Không gian tràn ngập những lối đi cùng với cây và hoa trong nhà, và những chiếc ghế nhỏ nhún mồi khuất. Bên ngoài nhà kính, một sân hiên rộng nhìn ra những khoảng vườn bao quanh và các khu nhà khác của Mayfair. Thành phố hiện rõ ở phía xa, tua tủa những ống khói phủ mờ bầu trời đêm với những cuộn khói.

Họ ngồi trên một chiếc ghế dài, vạt vấy của Win cuộn lên xung quanh họ. Julian quay sang để đối mặt với nàng. Màn ánh sáng trắng làm cho làn da bóng láng màu ngà của anh phát sáng nhẹ nhàng.

- Winnifred – anh thì thầm, và âm sắc trong giọng nói của anh trầm và thân mật.

Nhìn vào đôi mắt xám của anh, Win nhận ra rằng anh sắp sửa hôn nàng. Nhưng anh làm nàng ngạc nhiên khi gỡ một chiếc găng tay của nàng ra với sự quan tâm tinh tế, ánh trắng tỏa sáng lung linh trên mái tóc đen của anh. Nàng bàn tay thon dài của nàng lên môi, anh hôn lên mặt trên những ngón tay nàng, và rồi mặt trong yếu ớt của cổ tay nàng. Anh giữ tay nàng như một bông hoa khép hờ trên mặt anh. Sự dịu dàng của anh tước hết khả năng tự vệ của nàng.

- Em biết tại sao anh lại đến nước Anh – anh nói nhẹ nhàng – Anh muốn hiểu thêm về em, em thân yêu, theo cách không thể nào làm được ở phòng khám. Anh muốn...

Nhưng một âm thanh phát ra gần đó làm Julian dừng lại, anh ngẩng đầu lên. Cùng nhau, anh và Win nhìn chăm chăm vào vị khách không mời. Đó là Merripen, tất nhiên rồi, to lớn và đen tối và hung hăng khi anh sai bước về phía họ. Quai hàm Win rút xuống trong sự hoài nghi. Anh đã theo nàng ra ngoài này sao? Nàng thấy mình như một con bọ bị săn đuổi. Vì Chúa, không có nơi nào nàng có thể tránh khỏi sự lúng bấn thái quá của anh sao?

- Đi... đi – nàng nói, phát âm rõ ràng mỗi từ đầy khinh miệt - Anh không phải là người đi kèm của em.

- Em nên ở với người đi kèm của em – Merripen cúi kính nói – chứ không phải ở đây với anh ta.

Win chưa bao giờ cảm thấy quá khó khăn để kiểm soát sự xúc động của mình. Nàng ép chúng xuống, khép chặt chúng lại bên dưới khuôn mặt vô cảm. Nhưng nàng có thể thấy tâm trạng của mình sôi sục thiếu kiên nhẫn bên trong nàng.

Giọng nàng chỉ run run một chút khi nàng quay sang Julian. - Anh có thể vui lòng để chúng em một mình được không, bác sĩ Harrow? Có vài chuyện em phải giải quyết với Merripen.

Julian nhìn từ khuôn mặt bất động của Merripen sang mặt nàng.

- Anh không chắc là anh nên đi – anh ta nói chập chạp.

- Anh ấy đã quấy rầy em cả buổi tối rồi – Win nói - Em là người duy nhất có thể dừng chuyện này lại. Làm ơn cho phép em có một vài phút với anh ấy.

- Tốt thôi – Julian đứng dậy từ chiếc ghế – Anh sẽ chờ em ở đâu?

- Hãy quay lại phòng giải trí – Win trả lời, biết ơn vì không có tranh cãi gì từ phía Julian. Rõ ràng là anh tôn trọng nàng, và khả năng của nàng, đủ để cho phép nàng giải quyết tình thế này.

- Cảm ơn anh, bác sĩ Harrow.

Nàng chỉ lơ mơ nhận thấy Julian rời đi, nàng quá tập trung vào Merripen. Nàng đứng dậy và đi về phía anh với vẻ mặt giận dữ.

- Anh đang làm em phát điên – nàng la lên – Em muốn anh dừng chuyện này lại, Kev à! Anh có biết là anh đang tỏ ra ngớ ngẩn như thế nào không? Anh đã cư xử tồi tệ như thế nào tối nay không?

- Anh cư xử tồi tệ à? – anh nạt lại – Em gần như để bản thân mình bị tổn hại.
- Có lẽ em muốn bị tổn hại.
- Điều đó thật tệ – anh nói, vươn tay ra nắm lấy bắp tay nàng, chuẩn bị kéo nàng vào nhà kính – bởi vì anh sẽ đảm bảo cho em được an toàn.
- Đừng động vào em! – Win giật mạnh ra khỏi anh, nổi giận - Em đã an toàn trong nhiều năm. Chui rúc an toàn ở trên giường, quan sát mọi người xung quanh em hưởng thụ cuộc sống. Em đã có đủ sự an toàn để trải qua cả cuộc đời, Kev à. Và nếu đó là những gì anh muốn, để em tiếp tục một mình và không được yêu thương, thì quý tha ma bắt anh đi.
- Em không bao giờ một mình – anh nói khắc nghiệt – Em không bao giờ không được yêu thương.
- Em muốn được yêu như một người phụ nữ. Không phải như một đứa trẻ, hay một người em gái, hay một người bệnh tật...
- Đó không phải là cách anh...
- Có lẽ anh thậm chí còn không có khả năng để yêu như thế – Trong sự thất vọng thiêu đốt, Win trải nghiệm thứ gì đó mà nàng chưa bao giờ cảm thấy trước đây. Khao khát muốn làm tổn thương ai đó – Anh không có tình yêu trong anh.

Merripen băng qua ánh trăng chiếu rọi qua lớp thủy tinh của ngôi nhà kính, và Win hơi hoảng sợ khi nhìn thấy vẻ mặt đầy sát khí của anh. Chỉ với một vài từ nàng đã làm anh tổn thương sâu sắc, đủ để khơi dậy nguồn cảm xúc đen tối và giận dữ. Nàng ngã ra sau một bước, hoảng sợ khi anh túm lấy nàng dữ tợn. Anh giật mạnh nàng.

- Tất cả những ngọn lửa của địa ngục có thể cháy sáng cả ngàn năm và nó không thể sánh với những gì anh cảm thấy với em trong một phút của ngày hôm nay. Anh yêu em quá nhiều và không có gì thú vị với điều đó cả. Không có gì ngoài sự dày vò. Bởi vì nếu anh có thể giảm những cảm xúc của mình dành cho em xuống một triệu lần, nó vẫn sẽ đủ để giết chết em. Và ngay cả khi nó làm anh phát điên, anh cũng sẽ thích nhìn em sống trong vòng tay của gã con hoang lạnh lùng, vô cảm đó hơn là chết trong tay anh.

Trước khi nàng có thể hiểu được những gì anh nói, và tất cả những hàm ý trong chúng, anh chiếm lấy miệng nàng với sự khao khát hoang dã. Trong cả một phút, có thể là hai, nàng thậm chí không thể cử động, chỉ có thể đứng đó vô dụng, sụp đổ, mọi suy nghĩ có lý trí tan ra. Nàng cảm thấy choáng váng, nhưng không phải do bị bệnh. Tay nàng run rẩy đưa lên phía sau cổ anh, những cơ bắp cứng rắn phía trên viền cổ áo, những lọn tóc anh như tơ sống. Những ngón tay nàng vô thức vuốt ve gáy anh, cố gắng xoa dịu sự nhiệt tình gấp gáp của anh.

Miệng anh nghiêng sâu hơn bên trên miệng nàng, mát và trêu chọc, mùi vị của anh đậm mê và ngọt ngào. Và rồi thứ gì đó làm dịu sự điên cuồng của anh, và anh trở nên dịu dàng. Tay anh run lên khi anh chạm vào mặt nàng, những ngón tay anh ve vuốt má nàng, lòng bàn tay anh nâng niu quai hàm nàng. Áp lực khao khát từ miệng anh nâng khỏi miệng nàng, và anh hôn lên mi mắt và mũi và trán của nàng. Trong nỗ lực để ép nàng gần hơn, anh đã thúc lưng nàng và bước tường nhà kính. Nàng thở dốc khi bờ vai trên trần trụi của mình ép vào tấm kính, làm tóc gáy nàng dựng lên. Mặt kính lạnh lẽo... nhưng cơ thể anh rất áp áp, khuôn miệng cực kỳ mềm mại của anh di chuyển xuống cổ, ngực, dấu vết đường xẻ của nàng. Merripen trượt hai ngón tay vào vạt trên của áo nàng, vuốt ve bờ ngực mát lạnh. Không đủ. Anh giật mạnh thiếu kiên nhẫn ở mép áo ngoài và bầu áo nịt ngực nong ra bên dưới. Win nhắm mắt lại, phát ra thứ gì đó như một từ phản đối, bất động ngoại trừ sự phập phồng của hơi thở nàng. Merripen lăm lăm một âm thanh nhẹ nhàng thỏa mãn khi bầu ngực nàng thỉnh thoảng bật ra. Anh nâng nàng lên cao hơn trên mặt kính, gần như nâng nàng lên khỏi chân mình, và anh khép miệng anh lên trên đỉnh ngực nàng. Win cắn môi để ngăn mình hét lên. Mỗi cú liếm xoắn xuýt của lưỡi anh làm luồng hơi nóng phóng xuống tận những ngón chân nàng. Nàng trượt tay mình vào tóc anh, một tay mang găng, một tay để trần, cơ thể nàng cong lên chống lại sự kích thích dịu dàng của miệng anh. Khi núm vú nàng căng cứng và đau nhói, anh di chuyển lên lại cổ nàng, kéo miệng anh dọc theo làn da nhạy cảm.

- Win - giọng anh rời rạc – Anh muốn...

Nhưng anh ngăn lại lời nói và hôn nàng lần nữa, sâu và háo hức, trong khi anh nắm lấy đầu ngực săn cứng của nàng trong những ngón tay. Anh ấn và xoay nó nhẹ nhàng, cho đến khi sự quấy rối dịu dàng xấu xa làm nàng quần quai và nứt nở trong khoái lạc.

Rồi mọi thứ đột ngột kết thúc một cách tàn nhẫn. Anh bỗng nhiên đông cứng và kéo nàng khỏi cửa sổ, kéo phía trước cơ thể nàng vào anh. Như thể anh đang cố gắng che giấu nàng khỏi thứ gì đó. Một lời lầm bầm nguyên rủa thoát khỏi anh.

- Chuyện gì... – Win thấy thật khó khăn để nói. Nàng đang mê mẩn như thể vừa bừng tỉnh từ một giấc ngủ sâu, những suy nghĩ của nàng đảo lộn - Chuyện gì thế?

- Anh thấy có sự chuyển động trên sân hiên. Ai đó có thể đã nhìn thấy chúng ta.

Điều đó làm Win giật mình trở lại dáng vẻ bình thường. Nàng quay khỏi anh, vụng về kéo vạt áo nàng vào đúng vị trí.

- Găng tay của em – nàng thì thầm, nhìn thấy nó rơi bên cạnh chiếc ghế dài như lá cờ nhỏ bé bị bỏ rơi của thỏa thuận ngừng bắn. Merripen đi đến lấy lại nó cho nàng.

- Em... em sẽ đi đến phòng trang điểm của các quý cô – nàng run run nói – Em sẽ chỉnh trang lại quần áo, và quay về phòng giải trí sớm nhất có thể.

Nàng hoàn toàn không chắc chuyện gì vừa mới xảy ra, và ý nghĩa của nó. Merripen đã thừa nhận là anh yêu nàng. Anh cuối cùng cũng nói ra điều đó. Nhưng nàng đã luôn luôn tưởng tượng điều đó là một sự thú nhận đầy vui sướng, không phải là giận dữ và đau đớn. Nàng cần một nơi tách biệt để suy nghĩ. Anh đã nói gì nhỉ?... Anh sẽ thích nhìn thấy em sống trong vòng tay của tên con hoang lạnh lùng, vô cảm đó hơn là chết trong tay anh. Nhưng nó không có nghĩa gì cả. Tại sao anh lại nói như thế? Nàng muốn đối chất với anh, nhưng giờ không phải là thời gian hay địa điểm. Đây là một vấn đề phải được nghiên cứu kỹ càng. Merripen phức tạp hơn hầu hết mọi người nhận ra. Mặc dù anh tạo ấn tượng là mình ít nhạy cảm hơn hầu hết đàn ông, sự thật là, anh che giấu những cảm xúc mạnh mẽ đến nỗi ngay cả chính anh cũng không thể kiểm soát tốt được chúng.

- Chúng ta phải nói chuyện sau, Kev – nàng nói.

Anh gạt đầu ngắn gọn, đôi vai và cổ anh chùng xuống như thể anh đang mang một gánh nặng không thể chịu đựng nổi.

Win đi thận trọng hết sức có thể đến phòng trang điểm cho các quý cô trên tầng trên, nơi những cô hầu gái đang bận rộn chỉnh sửa những đường viền ren bị rách, giúp đỡ thẩm khô những khuôn mặt ướm mồ hôi, và cố định lại các kiểu tóc bằng những chiếc kẹp thêm vào. Những người phụ nữ tụ tập thành một nhóm nhỏ, cười khúc khích và bàn tán về những thứ họ đã nhìn thấy hay nghe được. Win ngồi trước một tấm gương và kiểm tra lại hình ảnh của mình. Má nàng ửng đỏ, tương phản rõ rệt với sự nhợt nhạt điềm tĩnh thường ngày của nàng, và môi nàng đỏ và sưng phồng. Nàng càng đỏ hơn khi tự hỏi có ai có thể thấy được những việc nàng đã làm không.

Một cô hầu đến để thẩm khô mặt Win và phủ lên nó lớp phấn gạo, và nàng thì thầm lời cảm ơn. Nàng hít vài hơi thở trấn tĩnh – hít sâu đến mức chiếc áo nịt ngực chẹt tiết của nàng cho phép – và cố gắng kín đáo bảo đảm vạt áo đã hoàn toàn bao phủ ngực nàng. Vào lúc Win cảm thấy sẵn sàng để xuống lầu một lần nữa, khoảng ba mươi phút đã trôi qua. Nàng mỉm cười khi Poppy bước vào phòng trang điểm và đi đến nàng.

- Chào em thân yêu – Win nói, đứng lèm khỏi ghế.

- Đây, ngồi ghế của chị. Em có cần những cái kẹp tóc không? Phấn không?

- Không, cảm ơn chị.

Poppy mang vẻ mặt căng thẳng và lo âu, nhìn đỏ ửng gần giống Win lúc trước.

- Em có vui không? – Win quan tâm hỏi.

- Không hẳn – Poppy nói, kéo nàng vào trong góc để không bị ai nghe thấy - Em đang trông đợi gặp được ai đó khác đám người già nua tẻ nhạt mọi khi, hay tẻ hơn nữa, những người trẻ tuổi tẻ nhạt. Nhưng những người đàn ông mới lạ duy nhất em gặp là những kẻ cơ hội và thương nhân. Tất cả bọn họ đều muốn nói về tiền – việc thật thô tục và em không biết gì về nó cả – hoặc là họ có công việc mà họ tuyên bố là không thể thảo luận về nó, điều này có nghĩa là họ chắc chắn dính dáng đến việc gì đó bất hợp pháp.

- Còn Beatrix? Tình hình con bé thế nào rồi?

- Con bé khá được yêu thích, thật sự vậy. Con bé đi vòng quanh và nói những thứ kỳ quặc, rồi mọi người cười và nghĩ rằng con bé đang tỏ vẻ dí dỏm mà không nhận ra là con bé hoàn toàn nghiêm túc.

Win cười - Chúng ta sẽ đi xuống dưới và tìm con bé nhé?

- Chưa đâu – Poppy với ra giữ lấy tay nàng, và siết chặt – Win, chị thân yêu... Em đến tìm chị bởi vì... có một chút biến động đang diễn ra bên dưới. Và... nó liên quan đến chị.

- Biến động à? – Win lắc đầu, cảm thấy lạnh đến tận xương tủy. Bao tử của nàng nhộn nhạo cảm giác buồn nôn – Chị không hiểu.

- Một lời đồn nhanh chóng lan ra là chị đã bị bắt gặp trong một tình cảnh tẻ nhạt ở nhà kính. Một tình cảnh thật sự tẻ nhạt.

Win thấy mặt mình trắng bệch - Chỉ mới có bao mươi phút – nàng thì thầm.

- Đây là xã hội London – Poppy nói dứt khoát – Chuyện ngồi lê đôi mách lan truyền hết tốc lực.

Một cặp phụ nữ trẻ bước vào phòng trang điểm, nhìn thấy Win, và ngay lập tức thì thầm với nhau. Ánh mắt xúc động của Win gặp ánh mắt của Poppy.

- Ở đây sẽ có một vụ tai tiếng, có phải không? – nàng hỏi yếu ớt.

- Sẽ không nếu nó được kiểm soát một cách đúng đắn và nhanh chóng – Poppy siết chặt tay nàng - Em sẽ đưa chị đến thư viện, chị yêu quý. Chị Amelia và anh Rohan đang ở đó – chúng ta sẽ gặp họ và ủng hộ nhau bàn bạc, và quyết định hướng giải quyết.

Win gần như ước rằng nàng có thể trở về làm một người bệnh tật bị ngắt thường xuyên. Bởi vì lúc này, một cơn ngắt dài nghe có vẻ khá hấp dẫn.

- Ôi, chị đã làm gì chứ? – nàng thì thầm.

Câu nói làm Poppy mỉm cười - Hình như đó chính là câu hỏi trong đầu của mọi người.

14. Chương 14

Thư viện nhà Hunt là một căn phòng rộng rãi sắp thành hàng những kệ sách bằng gỗ dài ngựa lấp lánh ở phía trước. Cam Rohan và Simon Hunt đang đứng cạnh một chiếc tủ chạm khắc lớn chất đầy những chai rượu lấp lánh. Cầm ly rượu rót đầy phân nửa chất lỏng màu hổ phách, Hunt nhìn Win với ánh mắt khó hiểu khi nàng bước vào thư viện. Amelia, phu nhân Hunt, và bác sĩ Harrow cũng ở đó.

Win có cảm giác lỳ lợ là chuyện này có thể không thật sự xảy ra. Nàng chưa bao giờ mắc vào một vụ tai tiếng trước đây, và nó không hề lý thú và hấp dẫn như nàng đã tưởng tượng khi nằm trên giường bệnh. Nó thật kinh khủng. Bởi vì bất chấp những lời mới đây của nàng với Merripen rằng nàng muốn bị tổn hại, nàng không hề muốn chuyện đó tí nào. Không người phụ nữ bình thường nào lại mong muốn một điều như thế. Gây ra một vụ tai tiếng nghĩa là phá hủy không chỉ tiền đồ của Win, mà còn của các cô em gái nàng. Nó sẽ phủ một bóng đen lên toàn bộ gia đình. Sự vô ý của nàng sắp sửa hại tất cả những người nàng yêu thương.

- Win – Amelia ngay lập tức đến với nàng, ôm nàng thật chặt - Ổn rồi mà, em yêu quý. Chúng ta sẽ kiểm soát được chuyện này.

Nếu nàng không quá lo âu, nàng hẳn sẽ mỉm cười. Chị gái nàng rất nổi tiếng với sự tự tin vào khả năng của mình khi giải quyết mọi việc, bao gồm những thảm họa tự nhiên, người lạ xâm nhập, và những con vật hoang dã chạy tán loạn. Tuy nhiên, không gì trong những thứ đó giống với sự tàn phá của một vụ tai tiếng trong xã hội London.

- Cô Marks đâu rồi? – Win hỏi với giọng nghèn nghẹn.

- Trong phòng giải trí với Beatrix. Chúng ta đang cố gắng giữ vẻ ngoài bình thường hết mức có thể – Amelia gởi một nụ cười căng thẳng và phiền muộn đến vợ chồng Hunt - Nhưng gia đình chúng ta không bao giờ đặc biệt giỏi trong chuyện đó.

Win cứng người lại khi nàng nhìn thấy Leo và Merripen bước vào phòng. Leo đi thẳng đến nàng, trong khi Merripen đi đến trốn trong một góc như mọi khi. Anh không nhìn vào mắt nàng. Căn phòng tràn đầy sự im lặng nặng nề làm lông tơ phía sau cổ nàng dựng đứng. Nàng không hoàn toàn dính vào chuyện này một mình, Win nghĩ với ngọn lửa giận dữ bùng lên. Bây giờ Merripen sẽ phải giúp nàng. Anh sẽ phải bảo vệ nàng với bất cứ thứ gì sẵn có. Bao gồm cả tên anh. Trái tim nàng bắt đầu đập thình thịch nặng nề đến mức đau đớn.

- Xem ra em đang bù đắp cho khoảng thời gian đã mất, em gái à – Leo nói cộc nhễ, nhưng có cảm giác quan tâm thoáng qua trong đôi mắt sáng của anh - Chúng ta phải nhanh chóng với chuyện này, vì mọi người sẽ nói còn nhiều hơn khi phát hiện sự vắng mặt đồng loạt của chúng ta. Mọi người đang khua môi múa mép quá nhanh, bọn họ đã tạo ra một cơn gió mạnh trong phòng giải trí.

Phu nhân Hunt bước đến Amelia và Win.

- Win – cô nói rất ân cần – Nếu tin đồn không thật, chị sẽ ngay lập tức ra mặt để phủ nhận nó vì lợi ích của em.

Win hít vào một hơi run rẩy - Đó là sự thật – Nàng nói.

Phu nhân Hunt vỗ nhẹ tay nàng và nhìn nàng trấn an – Tin chị đi, em không phải là người đầu tiên và cũng sẽ không là người cuối cùng thấy mình trong tình cảnh khó khăn này.

- Thật sự – giọng nói lè nhè lưỡi biếng của ông Hunt vang lên – Phu nhân Hunt đã có kinh nghiệm trực tiếp trong chính...

- Ông Hunt à – vợ anh nói phẫn nộ, và anh cười toe toét.

Quay lại với Win, phu nhân Hunt nói - Winnifred, em và người đàn ông được nói đến phải cùng nhau giải quyết chuyện này – Một khoảng lặng tế nhị - Chị có thể hỏi em bị nhìn thấy với ai không?

Win không thể trả lời. Nàng nhìn chằm chằm xuống thảm, và nàng xem xét hoa văn hình trái tim và bông hoa với sự ngạc nhiên khi nàng chờ Merripen lên tiếng. Sự im lặng chỉ kéo dài khoảng vài giây, nhưng cứ như thể hàng giờ. Nói gì đi, nàng liều lĩnh nghĩ. Nói với họ đó là anh! Nhưng không có sự di chuyển hay âm thanh nào từ phía Merripen. Và rồi Jullian bước lên phía trước.

- Tôi là người mà họ nói đến – anh nói khê khàng.

Đầu Win giật mạnh lên. Nàng nhìn anh ngạc nhiên khi anh nắm lấy tay nàng.

- Tôi xin lỗi tất cả mọi người – Jullian tiếp tục – và đặc biệt là tiểu thư Hathaway. Tôi không định đặt nàng vào sự bần tán hay chỉ trích. Nhưng chuyện này thúc giục việc mà tôi đã quyết định làm, đó là cầu hôn tiểu thư Hathaway.

Win ngừng thở. Nàng nhìn thẳng về phía Merripen, và tiếng hét đau đớn căm lặng làm nổ tung trái tim nàng. Khuôn mặt cứng rắn và đôi mắt đen màu than của anh không bộc lộ gì cả. Anh không nói gì. Không làm gì. Merripen đã tổn hại nàng và giờ đây anh đang để một người khác gánh vác trách nhiệm cho chuyện đó. Để một ai khác giải cứu nàng. Sự phản bội này tồi tệ hơn bất kì căn bệnh hay đau đớn nào nàng từng trải qua trước đó. Win ghét anh. Nàng sẽ ghét anh đến ngày nàng chết và lâu hơn nữa. Nàng còn lựa chọn nào khác ngoài chấp nhận Jullian? Hoặc là điều đó hoặc để cho chính nàng và các em nàng bị hủy hoại. Nàng cảm thấy mặt mình trắng bệch, nhưng nàng nặn ra một nụ cười mỏng như giấy khi nàng nhìn vào anh trai mình.

- Sao, thưa ngài? – nàng hỏi Leo - Em có nên hỏi sự cho phép của anh trước tiên không?
- Em có lời chúc phúc của anh – anh trai nàng nói khô khan - Rốt cuộc, anh chắc chắn không muốn danh tiếng nguyên vẹn của mình bị những tai tiếng của em phá hại.

Win quay về phía Jullian – Vậy thì vâng, bác sĩ Harrow – nàng nói với giọng đều đều - Em sẽ kết hôn với anh.

Một nếp nhăn hằn giữa hai chân mày màu đen tinh tế của phu nhân Hunt khi nàng nhìn chăm chăm vào Win. Nàng gât đầu với dáng vẻ đầy kinh nghiệm - Chị sẽ ra ngoài và giải thích nhẹ nhàng với những người tham dự thích hợp là bọn họ đã nhìn một cặp đôi đã hứa hôn đang ôm nhau... có lẽ hơi quá mức một chút, nhưng hoàn toàn có thể tha thứ được khi đã hứa hôn.

- Anh sẽ đi với em – ông Hunt nói, đi đến bên cạnh vợ mình. Anh đưa một tay cho bác sĩ Harrow và bắt tay.
- Xin chúc mừng, thưa quý ông – giọng anh chân thành nhưng không hề nhiệt tình – Anh là người may mắn nhất khi được hứa hôn với tiểu thư Hathaway.

Khi vợ chồng Hunt rời khỏi, Cam bước đến Win. Nàng ép bản thân mình không nhìn thẳng vào đôi mắt nâu sẫm của anh, mặt dù nó đang đòi hỏi nàng.

- Đây có phải là điều em muốn không, em gái bé nhỏ? – anh hỏi nhẹ nhàng. Sự thương cảm của anh gần như phá hủy nàng.
- Ồ, vâng – Quai hàm Win chống lại một cơn run rẩy khổ sở, và nàng xoay xở để mỉm cười.
- Em là người phụ nữ may mắn nhất trên thế giới này.

Và khi nàng để mình nhìn về phía Merripen , nàng thấy anh đã đi rồi.

- Thật là một buổi tối khủng khiếp – Amelia lẩm bẩm sau khi mọi người rời khỏi thư viện.
- Đúng vậy – Cam dẫn nàng bước vào hành lang.
- Chúng ta sẽ đi đâu?
- Quay lại phòng giải trí để lộ diện. Hãy cố gắng có vẻ vui thích và tự tin.
- Ồi, Chúa ơi.

Nàng kéo mình khỏi anh và sải bước đến hốc của một bức tường hình vòm to lớn, nơi một cái cửa sổ Palladian* mở tầm nhìn ra con đường phía dưới. Nàng gõ trán mình vào mặt kính và thở dài nặng nề. Tiếng gõ khe khẽ lặp đi lặp lại vang vọng khắp hành lang. Dù tình huống rất nghiêm trọng, nhưng Cam không thể ngăn lại một nụ cười nhanh chóng. Bất cứ khi nào Amelia lo lắng hay giận dữ, thói quen nóng nảy của nàng có đòi hỏi riêng của nó. Như anh đã từng nói với nàng, nàng nhắc anh nhớ đến một con chim ruồi gõ xuồng tổ của mình bằng một chân.

*cửa sổ Palladian: Một kiểu cửa sổ bao gồm một khung cửa hình vòng cung ở giữa và hai khung cửa hình chữ nhật hẹp ở hai bên.

Cam đến với nàng, và đặt đôi bàn tay ấm áp lên trên bờ vai mát lạnh của nàng. Anh cảm thấy nàng rung mình vì động chạm của anh.

- Chim ruồi à – anh thì thầm, và trượt tay lên phía sau cổ nàng để xoa bóp những múi cơ nhỏ đông cứng ở đó. Khi sự căng thẳng của nàng giảm xuống, tiếng gõ chân từ từ tắt dần. Cuối cùng Amelia cũng thư giãn đủ để nói cho anh nghe suy nghĩ của mình.
- Mọi người trong cái thư viện đó đều nhận ra rằng Merripen chính là người tổn hại của con bé – nàng nói cộc lốc - Không phải Harrow. Em không tin chuyện đó. Sau tất cả những gì Win đã trải qua, điều đó dẫn đến chuyện này sao? Con bé sẽ cưới một người đàn ông con bé không yêu và đi đến Pháp, trong khi Merripen không nâng cả một ngón tay để ngăn cản con bé? Có chuyện gì với anh ta vậy?

- Nhiều hơn có thể giải thích ở đây và bây giờ. Bình tĩnh lại nào, em yêu. Sẽ không giúp được gì cho Win nếu em tỏ ra lo lắng đâu.

- Em không thể không lo lắng được. Chuyện này hoàn toàn sai lầm. Ôi, hãy nhìn khuôn mặt của em gái em...

- Chúng ta có thời gian để tìm hiểu chuyện này – Cam thì thầm - Một lời hứa hôn không đồng nghĩa với một lễ cưới.

- Nhưng một lời hứa hôn bị ràng buộc – Amelia nói với sự sốt ruột khổ sở - Anh biết mọi người xem nó như một bản hợp đồng không dễ gì phá bỏ mà.

- Có lẽ là ràng buộc một nửa thôi – anh thừa nhận.

- Ôi, Cam – Vai nàng rũ xuống - Anh sẽ không bao giờ để bất cứ chuyện gì xảy đến giữa chúng ta, phải không anh? Anh sẽ không bao giờ để chúng ta bị chia cắt phải không?

Câu hỏi rõ ràng là quá ngớ ngẩn đến nỗi Cam không biết phải nói gì. Anh quay Amelia lại phía mình, và nhìn với sự ngạc nhiên choáng váng khi cô vợ thực tế và nhạy bén của anh gần chảy nước mắt. Việc có thai đã làm nàng dễ xúc động hơn, anh nghĩ. Ánh sáng lấp lánh của nước trong mắt nàng làm sự xúc động dữ dội đột ngột tràn qua anh. Anh vòng một cánh tay che chở quanh nàng và dùng cánh tay còn lại để giữ phía sau tóc nàng, không quan tâm điều đó sẽ làm rối kiểu tóc của nàng.

- Em là lý do để anh tồn tại – Anh nói với giọng trầm thấp, ôm nàng sát lại - Em là tất cả đối với anh. Không gì có thể làm anh rời khỏi em. Và nếu như ai đó có bao giờ muốn chia cắt chúng ta, anh sẽ giết hắn.

Anh bao lấy miệng nàng bằng miệng anh và hôn nàng với sự hưởng thụ phá phách, không dừng lại cho đến khi nàng lả đi và ửng đỏ và dựa sát vào anh.

- Bây giờ – anh nói, chỉ có vẻ đùa một nửa – nhà kính ở đâu?

Câu nói gây ra một tiếng cười thầm sùng sục nước - Em nghĩ đã có đủ chuyện để bàn tán cho một đêm rồi. Anh sẽ nói chuyện với Merripen chứ?

- Tất nhiên rồi. Anh ấy sẽ không nghe, nhưng điều đó chưa bao giờ ngăn cản được anh trước đây.

- Anh có nghĩ anh ấy...

Amelia ngừng lời khi nàng nghe những tiếng bước chân đến dọc theo hành lang, đi cùng với nhiều tiếng sột soạt rõ ràng từ những chiếc váy nặng nề. Nàng lùi sâu vào trong hốc tường với Cam, chui vào trong vòng tay anh. Nàng cảm thấy anh mỉm cười bên trên tóc nàng.

Họ cùng nhau bất động và nín thính khi nghe thấy hai quý bà đang nói chuyện luyên thuyên.

- ... vì lý do gì mà nhà Hunt lại mới họ chứ? – một người đang phẫn nộ hỏi.

Amelia nghĩ nàng nhận ra giọng nói đó – nó là của một trong những người đi kèm có khuôn mặt nhọn hoắt đã ngồi một bên phòng giải trí. Người di còn trinh trắng của ai đó, bị bỏ xó trong tình trạng không chồng.

- Bởi vì họ giàu có một cách kỳ lạ chẳng? – người đi cùng với bà ta gợi ý

- Tôi nghi ngờ vì Ngài Ramsay là một tử tước nhiều hơn.

- Chị nói đúng. Một tử tước chưa lập gia đình.

- Nhưng chẳng có ý nghĩa gì... những người Gypsy trong gia đình à! Thử nghĩ đến điều đó xem! Người ta không bao giờ có thể trông đợi họ cư xử với dáng vẻ văn minh – họ sống với bản năng của loài vật. Và chúng ta đang bị đòi hỏi phải đàn đúm với những người đó như thể họ ngang bằng với chúng ta.

- Chính gia đình Hunt cũng là giai cấp tư sản, chị biết đó. Không quan trọng là bây giờ Hunt sở hữu một nửa London, anh ta vẫn là con của một người bán thịt.

- Họ và nhiều khách khứa ở đây không hề có có năng lực phù hợp để chúng ta kết giao. Tôi không hề nghi ngờ là ít nhất phải có nửa tá vụ tai tiếng khác sẽ nổ ra trước khi đêm nay kết thúc.

- Thật dễ sợ, tôi đồng ý.

Tạm nghỉ, và rồi người phụ nữ thứ hai thêm vào nỗi tiếc - Tôi thật sự hy vọng chúng ta sẽ được mời lại vào năm tới...

Khi những giọng nói nhạt dần, Cam cau mày nhìn xuống vợ mình. Anh không để ý người ta nói gì – bây giờ anh đã quen với bất cứ điều gì người ta có thể nói về người Gypsy. Nhưng anh ghét những mũi tên thỉnh thoảng hướng vào Amelia.

Làm anh ngạc nhiên, nàng đang cười lên với anh một cách điềm tĩnh.

- Chuyện gì mà vui vậy?

Amelia đùa nghịch với nút áo của anh – Em chỉ đang nghĩ là... tối nay hai người phụ nữ già đó chắc chắn sẽ lên giường của họ, lạnh lẽo và đơn độc - Một nụ cười tinh quái uốn cong môi nàng – Trong khi em sẽ ở cùng với một người Rom tinh quái, đẹp trai, anh ấy sẽ giữ em ấp áp cả đêm.

Kev quan sát và chờ đến lúc anh tìm thấy cơ hội để tiếp cận với Simon Hunt, anh ta vừa xoay sở để giải thoát chính mình khỏi một cuộc nói chuyện với hai người phụ nữ cười khúc khích.

- Tôi có thể nói chuyện với anh không? – Kev hỏi điềm tĩnh.

Hunt không hề có vẻ ngạc nhiên - Hãy đến sân hiên phía sau.

Họ đi về phía cánh cửa một bên phòng giải trí mở ra thẳng sân hiên. Một nhóm quý ông đang tụ tập ở một góc của sân hiên, thưởng thức cigar. Mùi nồng đậm của thuốc lá trôi theo cơn gió mát mẻ. Simon cười vui vẻ và lắc đầu khi những người đàn ông vẫy tay với anh và Kev đến tham gia với họ.

- Chúng tôi có vài công chuyện cần bàn – anh nói với họ - Có lẽ để sau.

Dựa thoải mái vào hàng lan can bằng sắt, Hunt nhìn Kev chăm chú với đôi mắt đen đánh giá. Trong một vài dịp họ gặp nhau ở Hampshire tại Stony Cross Park, điền trang ngay cạnh vùng đất của Ramsay, Kev đã thích Hunt. Anh là một người đàn ông điển hình nói chuyện rất thẳng thắn. Một người đàn ông tham vọng một cách công khai rất thích thú với việc kiếm tiền và những niềm vui mà việc đó mang lại. Và mặc dù hầu hết những người đàn ông ở vị trí của anh hẳn sẽ tỏ ra rất đứng đắn, Hunt lại có một khiếu hài hước bất kính và hạ thấp chính mình.

- Tôi cho là anh sắp hỏi tôi biết gì về Harrow – Hunt nói.

- Đúng vậy.

- Xem xét những sự việc gần đây thì việc này hình như hơi giống với việc đóng cửa sau khi ngôi nhà đã bị trộm. Và tôi nên nói thêm là tôi không có chứng cứ cho bất cứ chuyện gì. Nhưng những lời buộc tội gia đình Lanham lập ra để chống lại Harrow đủ nghiêm trọng để cân nhắc thích đáng.

- Những lời buộc tội gì? – Kev gầm gừ.

- Trước khi Harrow xây dựng phòng khám ở Pháp, anh ta đã kết hôn với con gái lớn của nhà Lanham, Louise. Người ta nói rằng cô ta là một người phụ nữ xinh đẹp khác thường, hơi hư hỏng và ngang ngạnh, nhưng tóm lại vẫn là một cuộc hôn nhân có lợi cho Harrow. Cô ta đến với một khoảng hồi môn to đùng và một gia đình giao du rộng rãi với giới thượng lưu.

Lục tìm trong áo khoác, Hunt rút ra một hộp cigar bằng bạc thon dài.

- Hút một điếu chứ? – anh ta hỏi.

Kev lắc đầu. Hunt kéo ra một điếu cigar, khéo léo ngậm đầu của nó, và châm lửa. Phía cuối điếu cigar rực sáng khi Hunt hít vào.

- Theo lời của gia đình Lanham – Hunt tiếp tục, thở ra một luồng khói thơm - sau một năm kết hôn, Louise đã thay đổi. Cô ta trở nên khá ngoan ngoan và xa cách, và dường như đã hết hứng thú với những sở thích

trước đây. Khi gia đình Lanham đến tìm Harrow với sự quan tâm, anh ta quả quyết những thay đổi của cô ta chỉ đơn giản là bằng chứng cho sự trưởng thành và mãn nguyện trong đời sống vợ chồng.

- Nhưng họ khôn tin chuyện đó phải không?

- Không. Tuy nhiên, khi họ gắng hỏi Louise, cô ta khẳng định là mình hạnh phúc và yêu cầu họ đừng quấy rầy nữa.

Hunt lại nâng điều cigar lên môi và nhìn trầm ngâm về phía những ngọn đèn của London nhấp nháy xuyên qua bóng đêm mờ mịt.

- Một lúc nào đó trong năm thứ hai, Louise trở nên suy sụp.

Kev cảm thấy một cơn rùng mình lo lắng khi nghe từ “suy sụp”, từ thường chỉ một căn bệnh mà một bác sĩ không thể nào chẩn đoán hay hiểu thấu được. Khuyết điểm nghiêm trọng về thể chất mà không cách điều trị nào có thể ngăn chặn.

- Cô ta trở nên yếu ớt và mất tinh thần rồi nằm liệt giường. Không ai có thể làm gì cho cô ta. Nhà Lanham đề nghị đưa bác sĩ riêng của họ đến chăm sóc cho cô, nhưng vị bác sĩ không thể tìm thấy nguyên nhân căn bệnh. Tình trạng của Louise xấu đi trong một tháng hay cỡ đó, và rồi cô ta chết. Gia đình đổ lỗi cho Harrow vì cái chết của cô ta. Trước khi kết hôn, Louise là một cô gái khỏe mạnh, can đảm, và chưa đến hai năm sau, cô ta đã ra đi.

- Thỉnh thoảng sự suy sụp xảy ra – Kev nhận xét, cảm thấy nhu cầu phải sắm vai người biện hộ của quý**
- Không nhất thiết là do Harrow gây ra.

**sắm vai người biện hộ của quý: to play devil's advocate: tranh luận để kiểm tra tính xác thực và tìm ra điểm yếu của một lập luận, rồi dùng thông tin tìm được để củng cố hoặc phản bác lại lập luận đó.

Cụm từ bắt nguồn từ quá trình phong thánh của Giáo hội Thiên chúa, Devil's advocate là một luật sư được Giáo hội bổ nhiệm để tranh luận chống lại việc phong thánh của các ứng viên, tìm kiếm những khuyết điểm của ứng viên. God's advocate có nhiệm vụ ngược lại, tranh luận để ủng hộ việc phong thánh.

- Không. Nhưng chính phản ứng của Harrow đã thuyết phục gia đình rằng anh ta chịu trách nhiệm theo cách nào đó cho cái chết của Louise. Anh ta quá điềm tĩnh. Bình thản. Một vài giọt nước mắt cá sấu để giữ hình tượng, và vậy đó.

- Và sau đó anh ta đến pháp với số tiền hồi môn à?

- Đúng vậy – Bờ vai rộng của Hunt nâng lên vẻ nghi ngờ

- Tôi coi thường những lời bàn tán, Merripen à. Tôi hiếm khi lựa chọn truyền đạt chúng. Nhưng gia đình Lanham là những con người đáng kính và không bị cho là đang diễn kịch đâu – Nhấn mặt, anh gầy tàn thuốc qua cạnh lan can - Và bất chấp tất cả việc tốt chúng ta nghe được mà anh ta đã làm với những bệnh nhân của mình... Tôi không thể không cảm thấy có gì đó không ổn với anh ta. Không có gì tôi có thể nói thành lời.

Kev cảm thấy khuấy khỏa không thể tả khi một người đàn ông như Hunt cũng suy nghĩ giống anh - Tôi cũng có cảm giác đó về Harrow, suốt từ khi tôi mới gặp anh ta – anh nói – Nhưng mọi người khác có vẻ sùng kính anh ta.

Có một tia sáng châm biếm trong đôi mắt đen của Hunt - Đúng vậy, ồ... Đây không phải là lần đầu tiên tôi không đồng ý với ý kiến chung. Nhưng tôi nghĩ bất cứ ai quan tâm đến tiểu thư Hathaway nên được bận tâm vì lợi ích của cô ấy.

15. Chương 15

Merripen ra đi vào buổi sáng. Anh đã trả phòng khách sạn và nhấn lại rằng anh sẽ đi về điền trang Ramsay một mình. Win thức dậy với những kỷ niệm dâng lên đầu tiên trong tâm trí hoang mang của nàng. Nàng cảm thấy nặng nề và kiệt sức và buồn thảm. Merripen đã là một phần của nàng quá lâu. Nàng đã giữ anh trong trái tim mình, ghi dấu anh vào tận xương tủy mình. Rồi khỏi anh lúc này sẽ cảm thấy giống như cắt bỏ đi một phần cơ thể nàng. Nhưng nó phải xảy ra thôi. Chính Merripen đã làm nàng không thể lựa chọn khác đi.

Nàng rửa mặt và thay trang phục với sự giúp đỡ của một cô hầu, và tết tóc lại quấn thành búi. Sẽ không có những cuộc trò chuyện ý nghĩa với bất cứ ai trong gia đình, nàng lặng người quyết định. Sẽ không có khóc lóc hay những lời tiếc nuối. Nàng sẽ kết hôn với bác sĩ Julian Harrow và sống xa Hampshire. Và nàng sẽ cố gắng tìm một nhịp điệu bình yên trong khoảng cách to lớn và cần thiết đó.

- Em muốn kết hôn nhanh nhất có thể – nàng nói với Julian lúc sau vào sáng hôm đó, khi họ uống trà trong căn hộ của gia đình - Em nhớ nước Pháp. Em muốn quay lại đó không chậm trễ. Như vợ của anh.

Julian mỉm cười và chạm vào đường cong trên mà nàng với những ngón tay mịn màng, thon nhọn.

- Tốt lắm, em thân yêu – Anh nắm lấy tay nàng trong tay anh, ngón tay cái vuốt ve những khớp ngón tay nàng – Anh có vài việc phải lo ở London, và anh sẽ đến Hampshire với em sau vài ngày. Chúng ta sẽ lập kế hoạch tại đó. Chúng ta có thể kết hôn ngay nhà thờ nhỏ của điền trang, nếu em muốn.

Nhà thờ mà Merripen đã xây dựng lại.

- Thật tuyệt vời – Win nói đều đều.

- Hôm nay anh sẽ mua nhẫn cho em – Julian nói – Em thích loại đá nào? Đá sapphire để hợp với mắt em nhé?

- Bất cứ thứ gì anh chọn cũng sẽ rất đáng yêu – nàng để im tay mình trong tay anh khi hai người trở nên im lặng.

- Julian – nàng lăm bầm – anh chưa hỏi về việc... việc xảy ra giữa Merripen và em tối qua.

- Không cần thiết đâu – Julian trả lời – Anh quá vui mừng với kết quả này.

- Em... em muốn anh hiểu là em sẽ là một người vợ tốt của anh – Win nói tha thiết - Em... Sự gắn bó trước đây của em với Merripen...

- Nó sẽ phai nhạt theo thời gian – Julian nói ân cần.

- Vâng.

- Và anh cảnh báo em, Winnifred... Anh sẽ khởi đầu một cuộc chiến ra trò để giành lấy tình cảm của em. Anh sẽ chứng minh mình là một người chồng tận tụy và rộng lượng, sẽ không còn chỗ nào cho bất cứ ai khác trong tim em.

Win nghĩ đến việc nhắc đến chủ đề con cái, hỏi anh một ngày nào đó có thể mỉm cười nếu sức khỏe của nàng được cải thiện hơn nữa không. Nhưng từ những điều nàng biết về Julian, anh sẽ không dễ dàng làm ngược lại các quyết định của mình. Và nàng không chắc chắn chuyện này quan trọng. Nàng đã bị mắc kẹt. Giờ đây bất cứ chuyện gì cuộc sống an bày cho nàng, nàng sẽ phải đối mặt với nó tốt nhất có thể.

Sau hai ngày đóng gói hành lý, gia đình đang trên đường quay về Hampshire. Cam, Amelia, Poppy, và Beatrix ngồi trên chiếc xe ngựa thứ nhất, trong khi Leo, Win, và cô Marks trên xe thứ hai. Họ đã khởi hành trước khi mặt trời lên, để tăng tốc hết mức có thể trong cuộc hành trình mười hai giờ. Chưa biết chuyện gì đang được thảo luận trên chiếc xe thứ hai. Cam chỉ hy vọng sự hiện diện của Win sẽ giúp giảm bớt sự thù địch giữa Leo và cô Marks. Cuộc trò chuyện trên chiếc xe ngựa thứ nhất, như Cam đã nghĩ, không có gì ngoài sự sôi nổi.

Anh vừa cảm động vừa thích thú khi Poppy và Beatrix đã phát động một chiến dịch để đưa Merripen ra làm một ứng cử viên để trở thành chồng của Win. Hai cô gái ngây thơ cho rằng thứ duy nhất ngáng đường là sự thiếu may mắn của Merripen .

- nên nếu anh có thể đưa cho anh ấy ít tiền của anh – Beatrix đang nói hăng hái.
 - hay đưa cho anh ấy một phần tài sản của Leo – Poppy nói giùm – Leo sẽ chỉ lãng phí nó thôi.
 - làm Merripen hiểu đó là của hồi môn của Win – Beatrix nói – nên nó sẽ không làm tổn thương lòng tự trọng của anh ấy.
 - và họ sẽ không cần nhiều lắm đâu – Poppy nói - Cả hai người họ đều không tốn tí gì cho những ngôi biệt thự hay những chiếc xe ngựa lờ lệt hay...
 - Chờ đã, cả hai em – Cam nói, đưa tay lên vẻ phòng thủ – Vấn đề phức tạp hơn chuyện tiền bạc nhiều, và không, ngừng nói lủi lo trong chốc lát và nghe anh nói xong đã.
- Anh cười với hai cặp mắt xanh chăm chú nhìn anh lo lắng. Anh nhận ra sự quan tâm của chúng đến Merripen và Win hơn một chút yêu mến nhiều.
- Merripen có của cải dồi dào để chu cấp cho Win. Những gì anh ấy kiếm được khi làm người quản lý điền trang Ramsay là một nguồn sống rất lớn, và anh ấy cũng có quyền sử dụng không giới hạn các tài khoản của Ramsay.
 - Vậy tại sao Win lại sắp cưới bác sĩ Harrow và không phải là Merripen? – Beatrix gặng hỏi.
 - Vì những lý do mà Merripen không muốn nói ra, anh ấy tin rằng anh ấy sẽ không phải là một người chồng thích hợp với em ấy.
 - Nhưng anh ấy yêu chị ấy mà!
 - Tình yêu không giải quyết được mọi vấn đề, Bea à – Amelia nói dịu dàng.
 - Câu đó nghe giống như điều mà Mẹ sẽ nói – Poppy nhận xét với nụ cười nhẹ nhàng, trong khi Beatrix trông rất bức tức.
 - Cha của các em sẽ nói gì? – Cam hỏi.
 - Cha hẳn sẽ dẫn dắt chúng em vào khám phá gì đó mang tính triết học dài dòng về bản chất của tình yêu, và nó chẳng dẫn đến bất cứ điều gì cả – Amelia nói – Nhưng nó chắc sẽ rất hấp dẫn.
 - Em không quan tâm mọi người nói nó phức tạp thế nào - Beatrix nói – Win nên cưới Merripen. Chị có đồng ý không, chị Amelia?
 - Đó không phải lựa chọn của chúng ta – Amelia trả lời – Và nó cũng không phải của Win, nếu con người to lớn ngu ngốc đó đưa ra cho Win một lời đề nghị khác. Win không thể làm được gì nếu anh ấy không cầu hôn con bé.
 - Sẽ không tốt sao nếu phụ nữ có thể cầu hôn đàn ông? – Beatrix trầm ngâm.
 - Trời ơi, không – Amelia nói ngay lập tức – Chuyện đó sẽ dễ dàng hơn rất nhiều với đàn ông.
 - Trong giới động vật – Beatrix bình luận - con đực và con cái có vị trí ngang nhau. Một con cái có thể làm bất cứ việc gì nó muốn.
 - Giới động vật cho phép nhiều hành vi mà con người chúng ta không thể cạnh tranh được, Beatrix à. Gãi ở nơi công cộng chẳng hạn. Nhai lại thức ăn. Phô trương cơ thể mình để thu hút bạn tình. Chưa kể đến... Thôi, chị không cần phải nói thêm nữa.
 - Anh muốn em nói tiếp – Cam cười toe toét nói.

Anh điều chỉnh Amelia dựa vào bên mình thoải mái hơn rồi nói với Beatrix và Poppy.

- Nghe này, cả hai em. Các em không được làm Merripen bối rối với hoàn cảnh này. Anh biết các em muốn giúp đỡ, nhưng tất cả những gì các em sẽ làm được là kích động Merripen.

Chúng đều cầu nhau và gập đầu miễn cưỡng, và rúc vào góc riêng của mình.

Bên ngoài vẫn còn tối, và xe ngựa lắc lư nhẹ nhàng êm dịu. Trong khoảng vài phút, cả hai chị em đều lơ mơ ngủ. Nhìn sang Amelia, Cam thấy nàng vẫn còn thức. Anh vuốt ve làn da mịn màng trên mặt và cổ nàng, nhìn vào đôi mắt xanh trong trẻo của nàng.

- Tại sao anh ấy không bước lên phía trước, Cam? - nàng thì thầm - Tại sao anh ấy đẩy Win cho bác sĩ Harrow?

Cam dành thời gian để tìm cách trả lời - Anh ấy sợ.

- Sợ gì cơ?

- Điều mà anh ấy có thể làm với em ấy.

Amelia cau mày bối rối - Nó không có nghĩa gì cả. Merripen sẽ không bao giờ làm tổn thương con bé.

- Không phải cố ý.

- Anh đang nói đến nguy hiểm của việc làm con bé mang thai phải không? Nhưng Win không đồng ý với ý kiến của bác sĩ Harrow, và con bé nói rằng anh ta còn chưa nói chắc chắn chuyện gì có thể xảy ra mà.

- Không phải chỉ có vậy - Cam thở dài và để nàng tựa vào anh sát hơn.

- Có bao giờ Merripen nói với em anh ấy là một asharibe chưa?

- Chưa, từ đó có nghĩa là gì?

- Nó là một từ được dùng để chỉ những chiến binh người Rom. Những cậu bé nhỏ khoảng năm hay sáu tuổi được huấn luyện để chiến đấu bằng tay không. Không có luật hay giới hạn thời gian. Mục tiêu là gây thương tích tệ hại nhất một cách nhanh nhất có thể cho đến khi ai đó gục xuống. Những người huấn luyện các cậu bé nhận tiền từ đám đông. Anh đã nhìn thấy những asharibe bị thương tích rất nặng, bị mù, thậm chí bị giết trong những trận đấu. Chúng chiến đấu với những cổ tay rạn nứt và những cái xương sườn bị gãy nếu cần thiết - Cam lơ đãng vuốt ve tóc nàng khi anh thêm vào - Không có ai trong bộ tộc của anh. Thủ lĩnh của bọn anh quyết định nó quá tàn bạo. Tất nhiên là bọn anh có học chiến đấu, nhưng đó không bao giờ là cách sống còn của bọn anh.

- Merripen... - Amelia thì thầm.

- Từ những gì anh biết, chuyện đó với anh ấy thậm chí còn tệ hơn. Người đàn ông đã nuôi dưỡng anh ấy... - Cam, luôn luôn nói năng rất lưu loát, cảm thấy thật khó để tiếp tục.

- Cậu của anh ấy? - Amelia gợi ý.

- Cậu của bọn anh - Cam đã nói với nàng rằng anh và Merripen là anh em. Nhưng anh vẫn chưa giải bày phần còn lại của những điều Shuri đã nói - Rõ ràng là ông ta đã nuôi Merripen như thể anh ấy là một con chó chiến đấu.

Amelia trở nên nhột nhạt - Ý anh là gì?

- Merripen được dạy dỗ để hung dữ như một con vật bị mắc bẫy. Anh ấy bị bỏ đói và hành hạ cho đến tình trạng có thể chiến đấu với bất cứ ai, dưới bất kì hoàn cảnh nào. Và anh ấy được dạy phải thực hiện bất cứ mệnh lệnh tồi tệ nào và đánh trả lại đối thủ của mình.

- Cậu bé tội nghiệp - Amelia lầm bầm - Điều đó giải thích rất nhiều về tính cách của anh ấy khi anh ấy mới đến với chúng em. Anh ấy chỉ được thuần hóa một nửa thôi. Nhưng... chuyện đó đã cách đây lâu lắm rồi. Cuộc sống của anh ấy đã khác đi rất nhiều kể từ đó. Và nếu đã từng chịu đựng quá nhiều đau khổ, bây giờ anh ấy không muốn được yêu sao? Anh ấy không muốn được hạnh phúc sao?

- Chuyện này không đi theo hướng đó, cưng à - Cam cười với khuôn mặt bối rối của nàng. Không có gì ngạc nhiên khi Amelia, người đã được nuôi nấng trong một gia đình lớn và đầy tình thương, nên cảm thấy thật khó khăn để hiểu một người đàn ông sợ chính những nhu cầu của mình như thể chúng là kẻ thù tồi tệ nhất của anh ta - Sẽ ra sao nếu em được dạy dỗ trong suốt thời thơ ấu của mình rằng lý do duy nhất để em tồn tại là gây tổn thương cho người khác? Rằng bạo lực là tất cả những gì em làm tốt? Làm sao em có thể

quên đi một điều như thế? Em không thể. Vậy nên em che giấu nó tốt nhất có thể, luôn luôn biết rõ cái gì ẩn giấu bên dưới vẻ bề ngoài.

- Nhưng... rõ ràng là Merripen đã thay đổi. Anh ấy là người đàn ông có nhiều phẩm chất tốt.
- Merripen tất nhiên là không đồng ý.
- Thôi được, Win đã nói rõ ràng con bé muốn có anh ấy bất chấp mọi thứ.
- Chuyện Win muốn có anh ấy không ảnh hưởng gì cả. Anh ấy đã quyết định bảo vệ con bé khỏi chính mình. Amelia ghét phải đương đầu với những vấn đề không có giải pháp rõ ràng.
- Vậy chúng ta có thể làm gì?

Cam cúi xuống để hôn lên chóp mũi nàng - Anh biết em ghét phải nghe điều này, em yêu à... nhưng không nhiều. Chuyện đó tùy thuộc vào họ.

Nàng lắc đầu và làm bầm gì đó trên vai anh - Em nói gì vậy? - Anh hỏi, thích thú.

Nàng nâng mắt lên nhìn anh, và một nụ cười tự ti cong lên trên môi nàng - Cái gì đó có ý là em ghét phải bỏ mặt tương lai của Merripen và Win trong tay họ.

Lần cuối cùng Win và Leo nhìn thấy Ramsay House nó đã bị đổ nát và thiêu cháy một nửa, những bãi đất cằn cỗi chỉ có cỏ dại và gạch đá. Và không như những người khác trong gia đình, họ không nhìn thấy những giai đoạn trong quá trình nó được xây dựng lại. Hạt phía Nam giàu có của Hampshire bao gồm vùng bờ biển, vùng cây thạch nam, và những cánh rừng già đầy những loài động vật phong phú. Hampshire có khí hậu êm dịu và nắng nhiều hơn hầu hết những nơi khác của nước Anh, nhờ tác động ổn định của vị trí địa lý.

Mặc dù Win không sống ở Hampshire quá lâu trước khi nàng đi đến phòng khám của bác sĩ Harrow, nhưng nàng có cảm giác được trở về nhà. Đây là một nơi cởi mở và thân thiện, với thị trấn sôi động của Stony Cross chỉ nằm trong khoảng cách đi bộ từ điện trang Ramsay. Đường như thời tiết Hampshire đã quyết định ra mắt điện trang trong ấn tượng tốt nhất, với ánh nắng ngập tràn và vài đám mây sinh động ở phía xa xa.

- Bọn họ nói nó là Ngôi nhà Màu xanh - cô Marks nói - vì những lý do thật rõ ràng.
 - Thật đáng yêu! - Win la lên - Em chưa bao giờ nhìn thấy gạch màu đỏ ở Hampshire trước đây.
 - Gạch xanh Staffordshire - Leo nói, nghiêng cổ lên để nhìn phía bên kia căn nhà - Bây giờ họ có thể mang gạch từ những nơi khác đến bằng xe lửa, không cần những thợ xây phải làm tại chỗ nữa.
- Họ đi dọc con đường dài về phía ngôi nhà được bao quanh bởi thảm cỏ xanh mượt mà và những con đường đi bộ rải sỏi trắng, và hàng rào mới cùng những khóm hồng.
- Chúa ơi - Leo làm bầm khi họ tiến về phía căn nhà.

Nó là một kết cấu bằng đá màu kem có nhiều đầu hồi với những cửa sổ mái vui mắt. Mái ngói màu xanh có mép và phần đua ra được ốp ngói đất nung gọn sóng có màu tương phản. Mặc dù ngôi nhà vẫn giống như nhà cũ, nhưng nó đã được cải thiện hơn rất nhiều. Và những gì còn sót lại của cấu trúc ban đầu đã được phục hồi lại rất đáng yêu làm người ta khó có thể nhận ra những phần cũ trong ngôi nhà mới. Leo không hề rời mắt khỏi ngôi nhà.

- Merripen đã nói là họ giữ lại vài căn phòng gác mái và góc yên tĩnh. Anh thấy có nhiều cửa sổ hơn. Và họ đã dựng thêm cánh nhà phụ vụ.

Mọi người đang làm việc ở khắp nơi, những người đánh xe, người chăn gia súc, và thợ nề, thợ làm vườn đang đóng hàng rào, những cậu bé chăn ngựa và người hầu ra ngoài để đón những chiếc xe ngựa mới đến. Điện trang không chỉ sống dậy, nó còn đang thịnh vượng lên.

Quan sát một bên mặt chăm chú của anh mình, Win cảm thấy trào dâng sự biết ơn đối với Merripen, anh đã làm tất cả những chuyện này xảy ra. Thật tốt cho Leo khi về nhà trong hoàn cảnh này. Đây là khởi đầu hứa hẹn cho một cuộc sống mới.

- Cần thêm người giúp việc – cô Marks nói – nhưng những người ông Merripen đã thuê khá là hiệu quả. Ông Merripen là một người quản lý đòi hỏi rất cao, nhưng cũng rất tử tế. Bọn họ sẽ làm mọi thứ để làm vui lòng ông ấy.

Win bước xuống xe ngựa với sự giúp đỡ của một người hầu, và cho phép anh ta hộ tống nàng đến cửa chính. Bộ cửa đôi tuyệt đẹp, với ô cửa bằng gỗ đặc bên dưới và những tấm kính pha chì trong khung gỗ bên trên. Ngay khi nàng vừa bước đến bậc thang trên cùng, cánh cửa bật mở để lộ ra một người phụ nữ trung niên với mái tóc màu hoe và làn da trắng điểm tàn nhang. Dáng vẻ của bà cân đối và khỏe mạnh trong chiếc váy màu đen cao cổ.

- Xin chào, tiểu thư Hathaway – bà nói ấm áp – Tôi là bà Barnstable, quản gia. Chúng tôi đều rất vui khi cô quay trở lại Hampshire.

- Cảm ơn bà – Win thì thầm, theo bà ấy vào sảnh đón.

Đôi mắt Win mở lớn khi thấy bên trong căn nhà, thật sáng và lấp lánh, sảnh cao hai tầng được ốp ván màu kem. Cầu thang bằng đá xám đặt ở phía sau sảnh, hàng tay vịn bằng sắt láng bóng màu đen và không một vết đốm. Mọi nơi đều có mùi của xà phòng và sáp thơm.

- Thật ấn tượng – Win thì thào.

- Đây hoàn toàn không phải là cùng một ngôi nhà – Leo bước lên bên cạnh nàng. Lần này anh không hề nhận xét lém lỉnh, cũng không bận tâm che giấu sự ngưỡng mộ của mình.

- Đây đúng là một điều kỳ diệu chết tiệt – anh nói – Anh ngạc nhiên đó.

Anh quay sang bà quản gia.

- Merripen đâu rồi, bà Barnstable?

- Ở ngoài xưởng gỗ của điền trang, thưa ngài. Ngài ấy đang giúp đỡ hàng từ xe ngựa. Những thanh gỗ khá nặng, và thỉnh thoảng những người làm cần sự giúp đỡ của ngài Merripen với một vật nặng khó khăn.

- Chúng ta có xưởng gỗ à? – Leo hỏi.

Cô Marks trả lời – Ông Merripen đang có kế hoạch xây nhà cho những tá điền mới.

- Đây là lần đầu tiên ta nghe chuyện đó. Tại sao chúng ta lại cung cấp nhà cho họ? – Giọng nói của Leo hoàn toàn không có ý trách, chỉ đơn thuần thích thú.

Nhưng môi của cô Marks mím lại, như thể cô hiểu câu hỏi của anh là một lời phàn nàn.

- Những tá điền gần đây nhất gia nhập điền trang đã bị dụ dỗ bởi lời hứa về những ngôi nhà mới. Họ là những tá điền đã thành công, có kiến thức và tiên tiến, và ông Merripen tin rằng sự có mặt của họ sẽ góp phần vào sự phát đạt của điền trang. Những điền trang địa phương khác, như Stony Cross Park, cũng đang xây nhà cho tá điền và người làm của họ..

- Được rồi – Leo ngắt lời - Không cần phải tỏ ra phòng thủ, Marks à. Chúa biết ta sẽ không nghĩ đến chuyện cản trở kế hoạch của Merripen sau khi thấy tất cả những gì anh ta đã làm cho đến giờ.

Anh nhìn vào bà quản gia - Nếu bà chỉ đường cho ta, bà Barnstable, ta sẽ ra ngoài và tìm Merripen. Có lẽ ta có thể giúp đỡ xe gỗ.

- Một người hầu sẽ chỉ đường cho ngài – bà quản gia nói ngay lập tức – Nhưng việc này đôi khi rất nguy hiểm, thưa ngài, và không phù hợp với một người ở địa vị của ngài.

Cô Marks thêm vào bằng giọng nhẹ nhàng nhưng cay độc - Ngoài ra, thật nghi ngờ là ngài có thể giúp được gì đó.

Bà quản gia há hốc miệng. Win phải đáp trả một nụ cười toe toét. Cô Marks đã nói như thể Leo là một người đàn ông yếu đuối nhỏ con thay vì một người cao hơn sáu feet lực lưỡng (>1.8m). Leo gởi cho người nữ gia sư một nụ cười nhạo báng.

- Ta có khả năng về thể chất hơn cô nghi ngờ đó, Marks à. Cô không biết cái gì ẩn giấu bên dưới lớp áo này đâu.

- Tôi hết sức biết ơn vì điều đó.

- Tiểu thư Hathaway – bà quản gia vội vã xen vào, cố gắng lấp liếm cuộc xung đột - tôi sẽ chỉ cho cô phòng của mình nhé?

- Vâng, cảm ơn bà.

Nghe giọng nói của chị em mình, Win quay lại nhìn họ bước vào sảnh cùng với anh Rohan.

- Sao? – Amelia cười toe toét hỏi, xòe tay ra để chỉ khung cảnh xung quanh họ.

- Đáng yêu hơn cả lời nói – Win trả lời.

- Hãy tắm rửa và gột sạch bụi đường, và sau đó chị sẽ dẫn em đi xung quanh.

- Em chỉ tốn một vài phút thôi.

Win đi lên cầu thang với bà quản gia.

- Bà đã làm việc ở đây bao lâu rồi, bà Barnstable? – nàng hỏi khi họ lên đến tầng hai.

- Một năm, vào khoảng đó. Từ khi căn nhà có thể ở được. Tôi đã được thuê ở London trước đây, nhưng người chủ cũ đã ra đi để lại tài sản, và người chủ mới sa thải hầu hết những người làm và thay thế họ bằng người của ông ta. Tôi vô cùng cần một chỗ làm.

- Tôi rất tiếc về chuyện đó. Nhưng rất vui mừng vì lợi ích của nhà Hathaway.

- Đó là một nhiệm vụ rất thử thách – bà quản gia nói - kết hợp những người giúp việc với nhau và huấn luyện tất cả bọn họ. Tôi sẽ thừa nhận là tôi đã có vài lo lắng, khi xử lý những tình huống không quen thuộc với vị trí này. Nhưng ông Merripen rất có sức thuyết phục.

- Vâng – Win nói lơ đãng – Thật khó để nói không với anh ấy.

- Ông ấy có dáng vẻ mạnh mẽ và vững chắc, ông Merripen ấy. Tôi thường ngạc nhiên khi thấy ông ấy ở giữa một tá công việc cùng một lúc – những người thợ mộc, thợ sơn, thợ rèn, người phụ việc, tất cả đều là hết đòi sự chú ý của ông ấy. Và ông ấy luôn luôn giữ bình tĩnh. Chúng tôi chắc chắn không thể làm việc nếu thiếu ông ấy. Ông ấy là trụ cột của điền trang.

Win gật đầu buồn rầu, nhìn vào những căn phòng họ đi qua. Thêm những ván tường màu kem, và đồ gỗ màu đỏ anh đào nhẹ nhàng, và vải bọc nhung sáng màu thích hợp hơn những tông màu tối u ám đang hợp thời hiện nay.

Bà Barnstable dẫn nàng vào một căn phòng xinh đẹp với những cửa sổ trông ra vườn.

- Đây là phòng của cô – bà quản gia nói – Không ai sử dụng nó trước đây.

Chiếc giường làm từ những tấm gỗ sơn màu xanh nhạt, khăn trải giường bằng vải lanh trắng. Có một chiếc bàn viết thanh nhả cho phụ nữ ở góc phòng, và tủ áo bằng gỗ thích lảng mọn có gương trước cửa.

- Ông Merripen đã đích thân lựa chọn giấy dán tường – bà Barnstable nói - Ông ấy gần làm cho nhà thiết kế nội thất điên lên vì cứ khẳng khẳng đòi xem qua cả trăm mẫu cho đến khi ông ấy tìm thấy mẫu này.

Giấy dán tường màu trắng, với hoa văn tinh tế hình những cành cây đang trổ hoa. Và ở giữa không gian trống trải, có hình ảnh một con chim cổ đỏ bé nhỏ đậu trên một nhánh cây. Chạm rãi Win bước đến một bức tường và đưa những ngón tay chạm vào một trong những chú chim. Mắt nàng nhòe đi.

Trong thời gian phục hồi kéo dài sau cơn sốt ban đầu, khi nàng trở nên mệt mỏi với việc cầm sách trên tay và không ai rỗi để đọc sách cho nàng, nàng đã nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ vào một tổ chim cổ đỏ trên cây thích gần đó. Nàng đã quan sát những con chim non mới nở từ những cái trứng màu xanh, cơ thể chúng hồng hào, gân guốc và đầy lông tơ. Nàng đã quan sát lông của chúng mọc ra, và xem chim mẹ lấp đầy những cái mỏ đang đói cồn cào. Và nàng đã theo dõi khi, từng con một, chúng bay ra khỏi tổ trong khi nàng ở lại trên giường. Merripen, bất chấp chứng sợ độ cao, đã thường xuyên trèo thang để lau khung cửa

sổ trên tầng hai cho nàng. Anh muốn tầm nhìn của nàng ra thế giới bên ngoài được trong sáng. Anh đã nói bầu trời nên luôn luôn trong xanh vì nàng.

- Cô thích chim à, tiểu thư Hathaway? – bà quản gia nói.

Win gật đầu mà không nhìn xung quanh, sợ rằng khuôn mặt mình đã ứng đỏ với cơn xúc động âm thầm.

- Đặc biệt là chim cổ đỏ – nàng nửa thăm thì.

- Một người hầu sẽ mang vali của cô lên ngay, và một trong những cô hầu sẽ sắp xếp nó. Trong khi chờ đợi, nếu cô muốn lau rửa thì có nước sạch ở giá rửa mặt đấy.

- Cảm ơn bà.

Win đi đến bình đựng nước bằng sứ và đổ từng vốc nước mát lạnh lên mặt và cổ mình, không để ý đến những giọt nước nhỏ giọt lên vạt áo. Lau mặt với một chiếc khăn, nàng cảm thấy sự khuây khỏa tạm thời duy nhất từ cơn sức nóng đau đớn đang tràn ngập trong nàng.

Nghe thấy tiếng cọt kẹt từ một tấm ván sàn, Win thành linh quay lại. Merripen ở ngay lò sưởi, đang nhìn nàng. Cảm giác xúc động đáng ghét sẽ không dừng lại. Nàng muốn cách xa anh đến bên kia thế giới. Nàng không bao giờ muốn gặp lại anh. Và cùng lúc những giác quan của nàng kéo anh lại trong thềm khát... hình ảnh của anh trong chiếc áo sơ mi mở rộng cổ, lớp vải lạnh trắng bám vào làn da có màu như vỏ của hạt nhục đậu khấu... những lớp tóc đen ngắn của anh, mùi hương từ sự rạo sức của anh tìm đến lỗ mũi đau nhói của nàng. Kích thích tuyệt đối và sự hiện diện của anh làm nàng tê liệt với nhu cầu. Nàng muốn hương vị làn da anh trên môi nàng. Nàng muốn cảm thấy nhịp đập rộn ràng của anh áp vào nàng. Giá như anh sẽ đến với nàng chỉ vì anh phải thế, giây phút này, và đề nàng xuống giường với cơ thể cứng cáp, nặng nề của anh, và chiếm lấy nàng. Phá hủy nàng.

- Chuyến hành trình từ London của em thế nào? – anh hỏi, khuôn mặt không để lộ cảm xúc.

- Em sẽ không có một cuộc nói chuyện vô nghĩa với anh – Win đi đến bên cửa sổ và tập trung mù quáng vào khu rừng tối ở phía xa.

- Căn phòng có vừa ý em không?

Nàng gật đầu mà không nhìn anh.

- Nếu em cần thứ gì...

- Em có mọi thứ em cần rồi – nàng ngắt lời – Cảm ơn anh.

- Anh muốn nói với em về chuyện...

- Chuyện đó khá ổn rồi – nàng nói, kiềm chế để nghe bình tĩnh - Anh không cần phải đến để bào chữa cho việc tại sao anh không cầu hôn em.

- Anh muốn em hiểu...

- Em hiểu rồi. Và em đã tha thứ cho anh. Có lẽ nó sẽ xoa dịu lương tâm của anh khi biết em sẽ tốt hơn nếu ra đi theo cách này.

- Anh không muốn sự tha thứ của em – anh nói cộc lốc.

- Tốt thôi. Anh không được tha thứ. Bất cứ điều gì làm anh vui lòng .

Nàng không thể chịu đựng việc ở một mình với anh thêm phút giây nào nữa. Trái tim nàng đang vỡ ra, nàng có thể cảm thấy nó đang rạn nứt. Cúi đầu xuống, nàng bắt đầu bước qua hình dáng bất động của anh. Win không có ý định dừng lại. Nhưng trước khi nàng đi qua lò sưởi, nàng ngập ngừng trong tầm với của anh. Có một thứ nàng muốn nói với anh. Những từ nàng không thể nào dẫn lại.

- Nhân tiện – nàng nghe mình nói yếu ớt - Em đã đến gặp một bác sĩ London hôm qua. Một người rất được kính trọng. Em nói với ông ấy về tiền sử căn bệnh của em, và hỏi ông ấy có thể đánh giá tình trạng sức khỏe chung của em được không.

Nhận ra cảm xúc mãnh liệt trong ánh mắt Merripen, Win tiếp tục đều đều - Theo ý kiến chuyên môn của ông ấy, không có lý do gì em không thể có con nếu em muốn chúng. Ông ấy nói không có sự đảm bảo cho bất cứ người phụ nữ nào là việc mang thai sẽ không nguy hiểm. Nhưng em sẽ trải qua một cuộc sống toàn vẹn. Em sẽ có quan hệ vợ chồng với chồng của em, và Chúa giúp đỡ, một ngày nào đó em sẽ làm mẹ.

Nàng tạm nghỉ, và thêm vào bằng chất giọng chua cay không hề giống giọng của nàng tí nào – Julian sẽ rất vui khi em nói với anh ấy, anh có nghĩ vậy không?

Nếu nhát dao có xuyên thủng qua lớp bảo vệ của Merripen, cũng không có dấu hiệu nào của chuyện đó cả.

- Có vài việc em cần phải biết về anh ta – Merripen nói khê khàng - Gia đình người vợ đầu tiên của anh ta – nhà Lanham – cho rằng anh ta đã làm điều gì đó với cái chết của cô ta.

Đầu Win quay phắt lại, và nàng nheo mắt lại nhìn chăm chăm vào anh - Em không thể tin được anh đã chìm xuống quá sâu. Julian đã nói với em về chuyện đó. Anh ấy yêu chị ấy. Anh ấy đã làm mọi thứ để giúp chị ấy vượt qua căn bệnh. Khi chị ấy chết, anh ấy đã bị phá hủy, và sau đó anh ấy bị khiển trách bởi gia đình chị ấy. Trong nỗi đau của mình, họ cần ai đó để đổ lỗi. Julian là một mục tiêu thuận lợi.

- Gia đình Lanham khẳng định anh ta cư xử rất đáng nghi sau cái chết của cô ta. Anh ta không hề giống một người chồng có tang trong suy nghĩ của bất cứ ai.

- Không phải tất cả mọi người đều thể hiện nỗi đau của họ theo cùng một cách – nàng cau kinh – Julian là một bác sĩ – anh ấy đã tự rèn luyện chính mình trở nên bình thản trong quá trình làm việc, bởi vì đó là điều tốt nhất cho các bệnh nhân của anh. Tất nhiên anh ấy sẽ không để mình sụp đổ, mặc kệ nỗi đau của anh ấy sâu sắc như thế nào.

- Em không nhận ra em có thể đang gặp nguy hiểm sao?

- Từ Julian à? Người đàn ông đã làm em khỏe lên sao? – Nàng lắc đầu với nụ cười hoài nghi – Vì lợi ích của tình bạn trước đây của chúng ta, em sẽ quên anh đã nói gì về chuyện này, Kev à. Nhưng hãy nhớ là trong tương lai em sẽ không tha thứ cho bất cứ lời lăng mạ nào về Julian. Hãy nhớ rằng anh ấy đã đứng bên cạnh em trong khi anh không thể.

Nàng lướt qua mà không hề chờ phản ứng của anh, và nhìn thấy chị gái nàng đang đi dọc theo hành lang.

- Chị Amelia – nàng nói rạng rỡ – Chúng ta sẽ bắt đầu chuyến đi bây giờ chứ? Em muốn nhìn thấy mọi thứ.

16. Chương 16

Mặc dù Merripen đã nói rõ với mọi người trong nhà Ramsay rằng Leo, chứ không phải anh, là ông chủ, nhưng những người hầu và nhân công vẫn xem Merripen là người điều hành. Merripen là người đầu tiên họ đến hỏi ý kiến với tất cả những lo âu. Và Leo chấp nhận giữ nguyên như thế trong lúc anh làm quen với điền trang đã hồi sinh và những người cư ngụ.

- Tôi không phải là một thằng ngốc hoàn toàn, mặc dù những biểu hiện bên ngoài thì ngược lại – anh khàn khan nói với Merripen khi họ cưỡi ngựa ra góc phía Đông của điền trang vào một buổi sáng - Những sự sắp xếp mà anh đã làm rõ ràng là đang hoạt động. Tôi không định làm rối tung mọi thứ lên để cố gắng chứng minh tôi là ông chủ của trang viên. Ý tôi đang nói là... tôi muốn đề nghị một vài sự đổi mới liên quan đến nhà ở của các tá điền.

- Ồ?

- Một vài sửa đổi rẻ tiền trong thiết kế sẽ làm những ngôi nhà thoải mái và hấp dẫn hơn. Và nếu như ý tưởng là cuối cùng thành lập một ngôi làng nhỏ gồm những ngôi nhà như thế này trong điền trang, chúng ta cần phải tiến đến kiểu mặt bằng dành cho một ngôi làng hiện đại.

- Anh muốn tiếp tục làm việc với những mặt bằng và mặt đứng sao? – Merripen hỏi, ngạc nhiên vì biểu hiện hứng thú từ quý ngài luôn luôn biếng nhác.

- Nếu anh không phản đối.

- Tất nhiên là không. Đây là điền trang của anh – Merripen nhìn anh suy đoán - Có phải anh đang tính quay lại với nghề trước đây của mình không?

- Đúng, thật sự là vậy. Tôi có thể bắt đầu như một kiến trúc sư thiết kế chi tiết. Chúng ta sẽ tìm thấy nơi một vài hiểu biết nghiêm chỉnh nhất có thể chỉ dẫn được. Nói dễ hiểu là tôi sẽ có trải nghiệm đầu tiên với những ngôi nhà của các tá điền của chính tôi – Anh cười toe toét – Ý tôi là họ sẽ có ít khả năng để kiện tôi hơn những người ngoài.

Trên điền trang có một khu rừng dày như đất đai Ramsay, việc tĩa thưa rừng mười năm một lần rất cần thiết. Theo tính toán của Merripen, điền trang đã bỏ lỡ ít nhất hai chu kỳ trước đó, điều này có nghĩa là có những cây chết, cần cỗi, hay kém phát triển trong vòng ít nhất ba mươi năm phải được dọn sạch khỏi những cánh rừng Ramsay.

Với sự mất tinh thần của Leo, Merripen cứ cố kéo anh qua toàn bộ hành trình, cho đến khi Leo hiểu về cây nhiều hơn anh từng muốn.

- Cắt tỉa đúng cách giúp đỡ tự nhiên – Merripen nói đáp lại tiếng cầu nhàu của Leo – Khu rừng của điền trang sẽ có những cây gỗ khỏe mạnh hơn và có giá trị hơn rất nhiều nếu những cây tốt được dời đi để giúp những cây khác mọc lên.

- Tôi thích để những cái cây mọc lên được vây quanh bởi chính chúng hơn – Leo nói, Merripen lơ đãng.

Hơn nữa, để rèn luyện chính mình, và Leo, Merripen sắp xếp một cuộc gặp với đội ngũ thợ rừng ít ỏi của điền trang. Họ ra ngoài để khảo sát một vài cây ở vị trí đã định trước, trong khi những người thợ rừng giải thích cách đo chiều cao và tiết diện trung bình của một cái cây để xác định khối lượng của nó. Sử dụng một cái thước dây, một cây sào dài 20 feet (>6m), và một chiếc thang, họ thực hiện vài đánh giá sơ bộ. Trước khi Leo hoàn toàn hiểu chuyện đó diễn ra như thế nào, anh đã thấy mình trên đỉnh của cái thang, giúp đỡ đo đạc.

- Tôi có thể hỏi tại sao – anh gọi xuống Merripen – anh tình cờ đứng dưới đó trong khi tôi ở trên này mạo hiểm cái cổ của mình không?

- Cây của anh – Merripen ngắn gọn chỉ ra.

- Cũng là cổ của tôi nữa!

Leo hiểu rằng Merripen muốn anh lấy lại hứng thú thực sự với điền trang và tất cả những vấn đề của nó, cả lớn và nhỏ. Đường như trong những ngày này một người địa chủ quý phái không thể chỉ đơn giản nghỉ ngơi trong thư viện và uống rượu poocto, bất kể viễn cảnh đó quyến rũ đến thế nào. Người ta có thể giao phó trách nhiệm về điền trang cho những người quản lý và người hầu, nhưng điều đó có nghĩa là người đó có thể bị lừa gạt.

Khi họ chuyển sang một mục khác trong danh mục hàng ngày mà chỉ có vẻ dài hơn khi tuần này qua đi, Leo bắt đầu hiểu chính xác Merripen đã đảm nhận một công việc nặng nề như thế nào trong ba năm qua. Hầu hết những người quản lý điền trang đều trải qua thời gian học tập, và hầu hết những người con trai trong giới quý tộc đều được giáo dục từ khi còn nhỏ về rất nhiều vấn đề liên quan đến điền trang mà chúng sẽ được thừa hưởng một ngày nào đó. Merripen, ngược lại, đã học tất cả những việc này – quản lý vật nuôi, nông trại, quản lý rừng, việc xây dựng, cải thiện đất đai, tiền công, lợi nhuận, và việc thuê mướn – mà không có sự chuẩn bị và không có thời gian. Nhưng người đàn ông này phù hợp lý tưởng với chúng. Anh có một trí nhớ sắc bén, ham muốn làm việc chăm chỉ, và thích thú không mệt mỏi với những chi tiết nhỏ nhất.

- Thừa nhận một điều – Leo nói sau một cuộc nói chuyện đặc biệt buồn tẻ về nông nghiệp - Anh thỉnh thoảng có cảm thấy việc này thật buồn tẻ đúng không? Anh hẳn phải cực kỳ chán sau cả giờ thảo luận về sự luân canh nên chuyên sâu như thế nào, và bao nhiêu đất canh tác nên được phân phối cho bắp và đậu.

Merripen đã xem xét đầu hồi này một cách cẩn thận, như thể anh chưa bao giờ nảy ra ý nghĩ là anh nên cảm thấy một việc gì đó của điền trang chán ngắt.

- Không nếu như nó cần phải được hoàn thành.

Đó là lúc Leo cuối cùng cũng hiểu ra. Nếu Merripen đã lựa chọn một mục tiêu, không có chi tiết nào quá nhỏ, không có nhiệm vụ nào không đáng với anh. Không có bất lợi nào có thể cản đường anh. Một đức tính thiết thực mà Leo từng chế nhạo trong quá khứ đã tìm thấy nơi nương tựa hoàn hảo cho mình. Quỷ thần giúp đỡ kẻ nào ngăn đường Merripen.

Nhưng Merripen có một điểm yếu. Giờ đây, mọi người trong gia đình đã dần nhận ra sự gấn bó mãnh liệt và tuyệt vọng giữa Merripen và Win. Và họ đều biết là nhắc đến chuyện đó sẽ không đạt được gì ngoài rắc rối. Leo chưa bao giờ nhìn thấy hai người vật lộn với sức hút về nhau quá liều mạng như thế. Không lâu trước đây Leo hẳn sẽ lựa chọn bác sĩ Harrow mà không có một phút giây do dự. Kết hôn với một người Gypsy là một sự tuột dốc chắc chắn trong thế giới này. Và trong xã hội London thì hoàn toàn hợp lý khi kết hôn vì lợi ích và tìm kiếm tình yêu ở nơi nào đó khác. Tuy nhiên điều đó là không thể với Win. Trái tim con bé quá thanh khiết, cảm xúc của con bé quá mạnh mẽ. Và sau khi quan sát nỗ lực để khỏe lên của em gái mình, và nghị lực không bao giờ dao động, Leo nghĩ thật là một sự xấu hổ chết tiệt khi con bé không có được người chồng mà mình mong muốn.

Vào buổi sáng thứ ba sau khi họ về đến Hampshire, Amelia và Win đi dạo trên con đường vòng quanh cuối cùng dẫn về lại Ramsay House. Đó là một ngày mát mẻ và trong xanh, con đường lấm bùn ở một vài chỗ, bãi cỏ phủ đầy những bông hoa cúc dại mà đầu tiên nhìn vào giống như những bông tiếc mới rơi. Amelia, người luôn luôn yêu thích đi bộ, phối hợp với những bước chân nhanh nhẩu của Win dễ dàng.

- Em yêu Stony Cross – Win nói, thưởng thức không khí ngọt ngào và mát lạnh - Em cảm thấy giống như ở nhà còn hơn cả Primrose Place, mặc dù em chưa bao giờ sống ở đây quá lâu.

- Ừ. Hampshire có gì đó rất đặc biệt. Bất cứ khi nào quay trở lại từ London, chị thấy nhẹ nhõm không thể tả.

Cởi mũ ra, Amelia cầm lấy dây buộc mũ và đứng đưa nhẹ nhàng khi họ đi dạo. Nàng dường như chìm vào khung cảnh, những bụi hoa ở khắp nơi, những tiếng lách cách và vo ve của côn trùng bận rộn làm việc giữa như lùm cây, mùi hương tỏa ra từ cỏ được nắng sưởi ấm và cải cay.

- Win – cuối cùng nàng nói, giọng nàng trầm ngâm - em không cần phải rời khỏi Hampshire, em biết đó.

- Vâng, em biết.

- Gia đình chúng ta có thể vượt qua được bất kỳ vụ tai tiếng nào. Nhìn Leo xem. Chúng ta đã sống qua được tất cả những...

- Đối với những vụ tai tiếng – Win ngắt lời châm biếm – Em nghĩ em thật sự đã gây ra một việc tệ hơn cả anh Leo.

- Chị không nghĩ việc có thể đâu, em yêu quý.

- Chị cũng như em đều biết việc đánh mất trinh tiết của một người phụ nữ có thể hủy hoại một gia đình hiệu quả hơn việc mất đi danh dự của một người đàn ông rất nhiều. Nó không công bằng, nhưng ở đây là như thế.

- Em không mất đi trinh tiết – Amelia nói phần nộ.

- Chỉ vì thiếu cố gắng thôi. Tin em đi, em muốn như thế – liếc nhìn chị gái của mình, Win thấy nàng đã làm chị mình hoảng sợ.

Nàng cười yếu ớt - Chị có nghĩ em quá tốt để nghĩ theo cách đó không, chị Amelia?

- Ồ... đúng vậy, chị cho là có. Em không bao giờ là người thờ ơ vì những cậu bé đẹp trai, hay nói về những buổi khiêu vũ hay tiệc tùng, hay mơ mộng về người chồng tương lai.

- Đó là bởi vì Merripen – Win thừa nhận – Anh ấy là tất cả những gì em muốn.

- Ôi, Win – Amelia thì thầm – chị rất tiếc.

Win bước lên một bậc thang dẫn qua một khoảng trống hẹp giữa hàng rào bằng đá, và Amelia theo sau. Họ đi dọc theo một lối đi bộ đầy cỏ đến một lối mòn trong rừng, và tiếp tục đến một chiếc cầu đi bộ bằng qua một con suối. Amelia nắm lấy tay Win.

- Vì những điều em vừa mới nói, chị càng cảm thấy mạnh mẽ hơn rằng em không nên lấy bác sĩ Harrow. Ý của chị là, em nên cưới bác sĩ Harrow nếu như em muốn, chứ không phải vì lo lắng vượt qua vụ tai tiếng.

- Em muốn. Em thích anh ấy. Em tin anh ấy là một người đàn ông tốt. Và nếu em ở lại đây, nó sẽ gây ra đau đớn vô tận cho cả em và Merripen. Một trong hai chúng em phải ra đi.

- Tại sao người đó phải là em?

- Merripen được cần đến ở đây. Anh ấy thuộc về nơi này. Và thật sự không có vấn đề gì với em về nơi em ở. Trên thực tế, em nghĩ sẽ tốt hơn cho em nếu tạo ra một khởi đầu mới ở nơi nào khác.

- Cam sẽ nói chuyện với anh ấy – Amelia nói.

- Ôi không, anh ấy không thể. Không phải trên danh nghĩa của em – Lòng tự trọng của Win nổi dậy, và nàng quay sang đối mặt với Amelia - Đừng để anh ấy làm thế. Xin chị.

- Chị không thể ngăn cản Cam dù chị có cố gắng thế nào. Anh ấy không nói chuyện với Merripen vì lợi ích của em, Win. Đó là vì lợi ích của chính Merripen. Tội chị rất sợ chuyện sẽ xảy ra với anh ấy một khi anh ấy mất em mãi mãi.

- Anh ấy đã mất em rồi – Win nói thẳng thừng – Anh ấy đã mất em giây phút anh ấy từ chối đứng lên vì em. Và sau khi em đi, anh ấy sẽ không có gì khác hơn trước đây cả. Anh ấy sẽ không bao giờ cho phép mình yếu đuối. Trên thực tế, em nghĩ anh ấy xem thường những thứ mang đến cho anh ấy niềm vui, bởi vì vui vẻ với bất cứ điều gì có thể làm anh ấy mềm yếu.

Tất cả những múi cơ bé nhỏ trên khuôn mặt nàng đông cứng lại. Win đưa tay để xoa dịu cái trán căng thẳng và đau đớn của nàng.

- Anh ấy càng quan tâm đến em bao nhiêu, điều đó càng làm anh ấy quyết tâm đẩy em đi bấy nhiêu.

- Đàn ông – Amelia lầm bầm, băng qua cây cầu đi bộ.

- Merripen tin là anh ấy không có gì để cho em. Có một vẻ kiêu căng trong câu nói đó, chị có nghĩ vậy không? Quyết định em cần gì. Không đem xỉa gì đến cảm xúc của em. Quá coi trọng em đến nỗi điều đó giải thoát anh ấy khỏi bất cứ trách nhiệm nào.

- Không phải là kiêu căng – Amelia nói nhẹ nhàng – Là sợ hãi.

- Được thôi, em sẽ không sống theo cách đó. Em sẽ không bị giới hạn bởi nỗi sợ hãi của mình, hay của anh ấy – Win cảm thấy mình thư giãn một chút, sự bình tĩnh dần dần lan ra trong nàng khi nàng chấp nhận sự thật – Em yêu anh ấy, nhưng em không muốn anh ấy nếu phải kéo hay đẩy anh ấy vào hôn nhân. Em muốn một người bạn đời tự nguyện.

- Chắc chắn là không ai có thể trách em vì điều đó. Chị luôn luôn thấy khó chịu, thật đấy, cách mọi người nói một người phụ nữ “câu được” một người đàn ông. Như thể họ là những con cá hồi chúng ta cố gắng câu và kéo lên khỏi nước vậy.

Bất chấp nỗi buồn của mình, Win không thể không mỉm cười.

Họ tiếp tục đi qua phong cảnh ẩm áp và ẩm ướt. Khi họ cuối cùng cũng về đến Ramsay House, hai người trông thấy một chiếc xe ngựa đến dừng trước lối vào.

- Là Julian – Win nói – Sớm quá! Anh ấy hẳn phải rời khỏi London trước khi trời sáng.

Nàng bước nhanh chân và tới chỗ anh ngay khi anh bước xuống xe ngựa. Vẻ đẹp trai điềm tĩnh của Julian không hề bị chuyển hành trình dài từ London làm lộn xộn đi tí nào. Anh nắm lấy tay Win và siết chặt, và mỉm cười xuống nàng.

- Chào mừng đến Hampshire – nàng nói.
- Cám ơn, em yêu quý. Em đã ra ngoài đi dạo à?
- Nhanh thôi – nàng bảo đảm với anh, mỉm cười.
- Rất tốt. Đây, anh có thứ này cho em.

Anh tìm trong túi áo và rút ra một vật nhỏ nhắn. Win cảm thấy anh trượt chiếc nhẫn vào ngón tay mình. Nàng nhìn xuống viên hồng ngọc, sắc đỏ được gọi là “máu bồ câu”, kết hợp với vàng và những viên kim cương.

- Người ta nói – Julian nói với nàng – rằng sở hữu một viên hồng ngọc là có được sự mãn nguyện và bình yên.
- Cám ơn anh, nó thật đáng yêu – nàng thì thầm, ngả về phía trước. Mắt nàng nhắm lại khi nàng cảm thấy đôi môi anh ấn nhẹ nhàng vào trán nàng. Sự mãn nguyện và bình yên... Chúa giúp đỡ, có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ có được những điều đó.

Cam nghi ngờ sự tỉnh táo của mình, đi đến Merripen khi anh ấy đang làm việc trong xưởng gỗ. Anh quan sát trong chốc lát khi Merripen giúp đỡ ba người thợ rừng dỡ xuống những khối gỗ lớn từ xe ngựa. Đó là một công việc nguy hiểm, với một sai sót có thể dẫn đến tổn thương nghiêm trọng hay cái chết. Sử dụng những tấm ván nghiêng và những cái đòn bẩy dài, những người đàn ông lăn những khúc gỗ dần dần xuống mặt đất. Lầm bầm gắng sức, những cơ bắp căng ra, họ đấu tranh để kiểm soát trọng lượng đang đè xuống.

Merripen, là người lo lớn và mạnh mẽ nhất trong nhóm, nhận vị trí ở trung tâm, khiến anh ít có khả năng thoát nạn nhất nếu có chuyện gì xảy ra. Lo lắng, Cam bắt đầu tiến tới để giúp đỡ.

- Lùi lại – Merripen quát, nhìn thấy Cam qua khóe mắt.

Cam dừng lại ngay lập tức. Anh nhận ra những người thợ rừng đã tìm ra một phương pháp. Bất cứ ai không biết cách thức có thể vô tình làm tổn thương tất cả bọn họ. Anh chờ đợi và quan sát khi những khúc gỗ được để nhẹ nhàng xuống mặt đất. Những người thợ rừng thở nặng nhọc, cúi gập người và chống tay lên gối khi họ cố gắng lấy lại sức sau khi nỗ lực quá mức. Tất cả ngoại trừ Merripen, anh đang cầm đầu một cái móc hết sức sắc bén vào một trong những thanh gỗ. Anh quay sang nhìn vào Cam trong khi vẫn đang giữ cặp móc. Merripen trông như bị quỷ ám, khuôn mặt anh ngăm đen và mồ hôi chảy thành dòng, đôi mắt anh sáng rực ngọn lửa từ địa ngục. Mặc dù Cam đã dần hiểu được anh trong hơn ba năm qua, nhưng anh chưa bao giờ nhìn thấy Merripen như thế này. Anh trông như một linh hồn bị dọa đầy không hy vọng hay khao khát được cứu rỗi. Chúa giúp mình, Cam nghĩ.

Một khi Win kết hôn với bác sĩ Harrow, Merripen có thể chao đảo mất kiểm soát. Nhớ đến tất cả những rắc rối họ đã có với Leo, Cam rên rỉ trong lòng. Anh thêm được giữ sạch tay khỏi toàn bộ mớ rắc rối chết tiệt này, với lý do là anh có nhiều việc tốt hơn để làm thay vì chiến đấu cho sự sáng suốt của anh trai mình. Để Merripen đối phó với những hậu quả từ những lựa chọn của riêng anh. Nhưng rồi Cam nghĩ đến chính mình sẽ cư xử như thế nào nếu ai đó hay thứ gì đó đe dọa mang Amelia rời khỏi anh. Không có gì tốt hơn đâu, chắc chắn là vậy. Lòng thương cảm bất đắc dĩ khuấy động bên trong anh.

- Anh muốn gì? – Merripen hỏi cộc lốc, đặt cặp móc sang một bên.

Cam tiến đến chậm chạp - Harrow đang ở đây.

- Tôi thấy rồi.
- Anh có định vào nhà để chào anh ta không?

Merripen nhìn Cam khinh khỉnh - Leo là chủ nhân của cả ngôi nhà. Anh ta có thể chào đón tên chết tiệt đó.

- Trong khi anh núp ngoài đây trong xương gỗ à?

Đôi mắt đen mày cà phê nheo lại - Tôi không núp. Tôi đang làm việc. Và anh đang cản trở tôi.

- Em muốn nói chuyện với anh, phral.

- Đừng gọi tôi như thế. Và tôi không cần anh xía vào.

- Ai đó phải cố gắng và thuyết phục anh có chút sáng suốt – Cam nói nhẹ nhàng - Hãy nhìn vào anh đi, Kev. Anh đang cư xử giống y hệt một kẻ hung ác mà rom baro đã cố gắng khiến anh trở thành.

- Cam đi – Merripen nói khàn khàn.

- Anh đang để ông ta quyết định phần còn lại của cuộc đời mình thay anh – Cam cố chấp - Anh đang giữ chặt lấy những sợi xích trói buộc đáng nguyên rửa bao quanh anh đó với tất cả sức mạnh của mình.

- Nếu anh không ngậm miệng lại...

- Nếu anh chỉ đang làm tổn thương chính mình, em sẽ không nói một lời nào. Nhưng anh cũng đang làm tổn thương cô ấy, và anh hình như không để ý...

Cam bị ngắt lời khi Merripen lao vào anh, tấn công anh với sức mạnh tàn bạo làm cả hai bọn họ ngã xuống sàn. Sự va chạm rất nặng nề, ngay cả trên nền đất lấm bùn. Nhận ra việc bị gìm chặt sẽ dẫn đến vài tổn hại nghiêm trọng đến chính mình, Cam xoay vòng thoát ra và nhảy lên đứng dậy. Nâng cao cảnh giác, anh thủ thế và tránh ra khi Merripen lao lên anh như hổ vồ mồi. Những người thợ rừng đều xông lên trước, hai người trong số họ túm lấy Merripen và kéo anh lại, người còn lại chụp lấy Cam.

- Anh đúng là một thằng ngốc – Cam nói cáu kỉnh, trừng trừng nhìn Merripen. Anh giằng ra khỏi người đàn ông đang cố gắng kiềm giữ mình – Anh quyết định làm mọi chuyện rồi tung lên với chính mình bất chấp tất cả, có đúng vậy không?

Merripen lao tới, khuôn mặt anh đầy sát khí, trong khi những người thợ rừng cố gắng để giữ anh lại. Cam lắc đầu về ghê tởm.

- Em đã hy vọng có một cuộc nói chuyện có lý trí trong một hay hai phút, nhưng rõ ràng là chuyện đó quá sức với anh.

Anh nhìn vào những người thợ rừng - Thả anh ta ra đi! Tôi có thể đối phó với anh ta. Quá dễ để chiến thắng một người đàn ông để sự xúc động chi phối mình.

Khi đó, Merripen cố gắng rõ rệt để kiểm soát cơn thịnh nộ của mình, trở nên bất động, sự hoang dã trong mắt anh giảm bớt thành một tia sáng căm thù lạnh lẽo. Dần dần, với cùng một sự chú tâm họ đã dùng để xoay sở với những nhanh gỗ nặng nề ép xuống, những người thợ rừng thả tay anh ra.

- Anh đã thể hiện rõ ý kiến của mình – Cam nói với Merripen - Và có vẻ như anh sẽ tiếp tục giữ ý kiến đó cho đến khi anh chứng minh nó với tất cả mọi người. Vậy để em tiết kiệm công sức cho anh: Em đồng ý với anh. Anh không phù hợp với cô ấy.

Và rồi anh rời khỏi sân gỗ, trong khi Merripen nhìn chằm chằm phía sau anh.

Sự vắng mặt của Merripen phủ một bóng đen lên bữa ăn tối hôm đó, bất kể họ đều cố gắng để cư xử tự nhiên. Điều kỳ cục là, Merripen không bao giờ là người làm chủ một cuộc trò chuyện hay giữ vai trò trung tâm trong những lần tụ họp, nhưng mất đi sự hiện diện kín đáo của anh cũng giống như mất đi chân của một chiếc ghế. Mọi thứ mất cân bằng khi anh đi. Julian lấp vào khoảng trống với sự hấp dẫn và nhanh nhẹn, kể tiếp những câu chuyện buồn cười về những người bạn của mình ở London, thảo luận về phòng khám, tiết lộ nguồn gốc của những liệu pháp tác động tốt đến những bệnh nhân của anh.

Win lắng nghe và mỉm cười. Nàng giả vờ thích thú với những thứ xung quanh nàng, chiếc bàn chất đầy đồ sứ và pha lê, những đĩa đồ ăn ngon lành, và một vài đồ dùng bằng bạc tốt và tiện lợi. Bề ngoài nàng rất điềm tĩnh. Nhưng bên dưới lớp mặt nạ nàng không cảm thấy gì ngoài sự xúc động đau đớn, giận dữ cùng khao khát và buồn phiền hoàn toàn trộn lẫn vào nhau đến nỗi nàng không thể đoán được tỉ lệ của chúng.

Ở giữa bữa ăn, giữa món cá và thịt lát, một người hầu đến đầu bàn với một chiếc khay bạc nhỏ. Anh ta đưa một mảnh giấy cho Leo.

- Thưa ngài – người hầu thì thầm.

Toàn bộ bàn ăn trở nên im lặng khi mọi người quan sát Leo đọc mảnh giấy. Thành linh anh nhét mảnh giấy vào trong áo và thì thầm gì đó với anh người hầu về việc chuẩn bị ngựa của anh sẵn sàng. Một nụ cười hiện lên trên môi Leo khi anh nhìn thấy ánh mắt họ dán mắt vào anh.

- Xin lỗi mọi người – anh nói điềm tĩnh – Có một chút việc không thể chần chừ được cần đến tôi.

Đôi mắt xanh nhạt của anh giữ tia sáng mĩa mai khi anh nhìn sang Amelia – Có lẽ em có thể nói với nhà bếp giữ lại một đĩa tráng miệng cho anh phải không? Em biết anh thích bánh xộp kem như thế nào mà.

- Món tráng miệng hay động từ? – Amelia hỏi lại, và anh cười toe toét. [trifle: (n) bánh xộp kem - (v) đùa giỡn]

- Cả hai, tất nhiên rồi.

Anh đứng lên khỏi bàn.

- Xin lỗi – Win bị ép chặt với lo lắng. Nàng biết chuyện này có liên quan đến Merripen, nàng linh cảm được điều đó.

- Thưa ngài – nàng nói bằng giọng ghen lại – Đó là...

- Mọi thứ đều ổn – anh nói ngay lập tức.

- Tôi sẽ đi cùng chứ? – Cam hỏi, nhìn Leo gay gắt.

Đó là một tình huống mới lạ với tất cả bọn họ, Leo trong vai người giải quyết rắc rối. Đặc biệt mới lạ với Leo.

- Không có khả năng đâu – Leo trả lời – Tôi sẽ không đời nào để bị tước đi cơ hội này.

Nhà giam của Stony Cross nằm ở Fishmonger Lane. Cư dân địa phương gọi nhà giam hai phòng đó là “pinfold”. Một từ cổ xưa chỉ một nơi nhốt những con thú đi lạc, gợi nhớ lại thời Trung cổ khi hệ thống cánh đồng mở* vẫn còn được thực hành. Người chủ của một con bò, dê, hay cừu đi lạc luôn có thể tìm thấy nó ở trại nhốt thú lạc, anh ta có thể trả phí để lấy lại nó tại đó. Ngày nay, những tên nghiện rượu và những kẻ phạm pháp vị thành niên được những người họ hàng của mình chuộc ra theo đúng cách đó.

*hệ thống cánh đồng mở: open field system: hệ thống nông nghiệp thịnh hành ở châu Âu thời trung cổ, trong hệ thống này mỗi làng có vài cánh đồng rất rộng và chia thành từng mẩu nhỏ để canh tác theo hộ gia đình.

Chính Leo đã trải qua nhiều hơn một vài đêm ở trong trại nhốt thú đó. Nhưng theo những gì anh biết, Merripen chưa bao giờ đâm bổ vào luật pháp và chắc chắn chưa bao giờ phạm tội vì say xỉn, kín đáo hay công khai. Cho đến lúc này.

Điều này khá là gây kinh ngạc, sự đảo ngược vị trí của bọn họ. Merripen đã luôn luôn là người thu nhặt Leo từ bất kì nhà giam hay phòng kín nào anh đã cố gắng chui vào. Leo gặp gỡ ngắn gọn với người cảnh sát địa phương, anh ta hình như cũng ngạc nhiên tương tự với sự đảo ngược này.

- Ta có thể hỏi nguyên nhân phạm tội không? – Leo e dè hỏi.

- Làm mình thoải mái và say xỉn trong quán rượu – người cảnh sát trả lời – và lâm vào cảnh Tom-'n'-Jerry với một người dân địa phương.

- Họ đánh nhau vì chuyện gì vậy?

- Người địa phương đó nói vài lời nhận xét về người Gypsy và uống rượu, rồi điều đó làm Merripen cháy bùng lên như một cây nến Romma.

Gãi mái tóc xoắn khô cứng trên đầu, người cảnh sát trầm ngâm nói – Có rất nhiều người đứng ra bảo vệ cho Merripen- những người nông dân ở đây rất thích anh ta – nhưng anh ta cũng chống lại họ luôn. Và

thậm chí sau đó bọn họ còn cố gắng trả tiền bảo lãnh cho anh ta. Họ nói rằng không hề giống anh ta chút nào, việc gây sự và cãi nhau ầm ĩ ấy. Từ những gì tôi biết về Merripent thì anh ta là một kiểu người khá trầm tĩnh. Không giống những người có bản tính giống mình. Nhưng tôi nói không, tôi sẽ không nhận tiền bảo lãnh cho đến khi anh ta ép mình bình tĩnh lại một chút. Những quả đấm này có kích cỡ của đùi lợn Hampshire. Tôi sẽ không thả anh ta cho đến khi anh ta gần tỉnh rượu.

- Ta có thể nói chuyện với anh ta không?

- Vâng, thưa ngài. Anh ấy ở phòng đầu tiên. Tôi sẽ dẫn anh ta ra đây.

- Không cần phải làm khó cho mình – Leo nói vui vẻ – Ta biết đường mà.

Người cảnh sát cười toe toét - Tôi tin là ngài biết, thưa ngài.

Xà lim không được trang bị gì ngoài một chiếc ghế đầu thấp, một cái xô rỗng, và một tấm nệm rơm. Merripen đang ngồi trên tấm nệm, dựa lưng vào bức tường gỗ. Một đầu gối cong lên, cánh tay anh nửa co lại xung quanh nó. Mái đầu đen gục xuống trong dáng vẻ hoàn toàn thất bại.

Merripen nhìn lên khi Leo tiến đến hàng song sắt ngăn giữa họ. Khuôn mặt anh buồn rầu và ủ dột. Anh trông như thể căm ghét cả thế giới này và tất cả mọi người. Leo chắc chắn quen thuộc với cảm giác này.

-Ồ, đây là một sự thay đổi nhỉ – anh nhận xét vui vẻ – Thường thì anh ở ngoài này còn tôi ở trong đó.

- Cút đi! – Merripen gầm gừ.

- Và đó là câu tôi thường nói – Leo kinh ngạc.

- Tôi sẽ giết anh – Merripen nói thẳng bằng giọng cổ.

- Điều đó không đem lại nhiều động viên cho lắm để tôi thả anh ra, đúng không? – Leo bắt tay qua ngực và chăm chú nhìn người kia với con mắt đánh giá của một chuyên gia.

Merripen không còn say rượu nữa. Chỉ khốn khổ như quỷ. Và đau đớn. Cân nhắc những hành động xấu xa của chính mình trước kia, Leo tin rằng anh nên có nhiều kiên nhẫn hơn với người đàn ông này.

- Tuy nhiên – Leo nói – Tôi sẽ thả anh ra, bởi vì anh cũng đã như thế với tôi trong trong rất nhiều lần.

- Vậy làm đi.

- Sớm thôi. Nhưng tôi có vài điều muốn nói. Và rõ ràng là nếu tôi để anh đi trước, anh sẽ lao đi như con thỏ trong một cuộc đi săn, và rồi tôi sẽ không còn cơ hội.

- Cứ nói gì anh thích. Tôi sẽ không nghe đâu.

- Nhìn anh kìa. Anh là một gã nhếch nhác bẩn thỉu và đang bị giam giữ trong cái lồng nhốt thú này. Và anh sắp sửa nhận một bài thuyết giảng về cách cư xử từ tôi, người rõ ràng là đã lún sâu hết mức có thể.

Từ tất cả những biểu hiện bên ngoài, những lời nói đang tấn công vào một đôi tai điếc.

Leo không nản lòng tiếp tục. - Anh không phù hợp với chuyện này, Merripen à. Việc uống rượu không thể có ý nghĩa gì với anh. Và không giống những người như tôi, trở nên khá thân tình khi họ uống rượu, anh trở thành một người khổng lồ hung dữ nóng tính – Leo dừng lại, xem xét cách nào tốt nhất để kích động anh - Rượu phơi bày bản chất thật sự bên trong của một con người, người ta nói vậy đó.

Câu nói đã làm anh bối rối. Merripen nhìn Leo một cái nhìn tầm tó chứa đựng cả giận dữ và thống khổ.

Ngạc nhiên bởi phản ứng mạnh mẽ đó, anh chần chừ trước khi tiếp tục. Anh hiểu rõ tình huống hơn tên chết tiệt kia sẽ có thể tin hay muốn tin. Có lẽ Leo không biết toàn bộ mớ lộn xộn bí ẩn trong quá khứ của Merripen, hay những nút thắt phức tạp và sự thay đổi bản tính khiến anh không thể có được người phụ nữ mình yêu. Nhưng Leo biết một sự thật đơn giản thay thế tất cả những cái khác. Cuộc sống cực kỳ ngắn ngủi.

- Chết tiệt – Leo lầm bầm, bước lui bước tới. Anh sẽ thích cầm dao và cắt một phần cơ thể mình ra hơn là nói những gì cần phải nói. Nhưng anh có cảm giác là bằng cách nào đó mình đang đứng giữa Merripen và sự hủy diệt, nên những lời nói cần thiết giữa đôi bên, một cuộc tranh luận quyết định, phải được đưa ra.

- Nếu anh không phải là một con lừa ngoan cố như thế – Leo nói – tôi sẽ không phải làm việc này.

Không có phản ứng nào từ Merripen. Không có cả một cái liếc mắt. Leo rẽ sang một bên và xoa bóp phía sau cổ mình, và ấn ngón tay vào những cơ bắp cứng ngắc.

- Anh biết là tôi chưa bao giờ nói về Laura Dillard. Trên thực tế, vừa rồi có lẽ là lần đầu tiên tôi gọi tên đầy đủ của nàng từ khi nàng mất. Nhưng tôi sắp nói một vài điều về nàng, không phải chỉ vì tôi nợ anh vì những điều anh làm cho điền trang Ramsay, mà còn...

- Đừng, Leo – những từ ngữ cứng rắn và lạnh lùng – Anh sẽ làm chính mình lúng túng.

- Ồ, tôi giỏi việc đó mà. Và anh không chừa cho tôi lựa chọn chết tiệt nào nữa. Anh có hiểu anh đang mắc vào chuyện gì không, Merripen? Một nhà tù do chính anh tạo ra. Và ngay cả sau khi anh thoát ra khỏi đây, anh vẫn sẽ bị mắc kẹt. Toàn bộ cuộc sống của anh sẽ là một nhà tù.

Leo nghĩ đến Laura, những đặc điểm bên ngoài của nàng không còn rõ ràng trong tâm trí anh. Nhưng nàng nán lại trong anh như ký ức về ánh mặt trời, trong một thế giới lạnh lẽo cay đắng từ khi nàng ra đi. Địa ngục không phải là một cái hố lửa và lưu huỳnh. Địa ngục là khi thức dậy một mình, những mảnh khăn giấy ướt đầm nước mắt và hạt giống của anh, biết rằng người phụ nữ anh đã mơ về sẽ không bao giờ quay trở lại với mình.

- Từ khi tôi mất Laura – Leo nói - mọi việc tôi làm chỉ đơn thuần là một cách giết thời gian. Thật khó để chú ý đến bất cứ chuyện gì nữa. Nhưng ít nhất tôi có thể sống với ý nghĩ rằng tôi đã chiến đấu vì nàng. Ít nhất tôi đã trải qua mọi giây phút đau đớn với nàng mà tôi có thể có được. Nàng ra đi khi biết rằng tôi yêu nàng.

Anh ngừng bước và nhìn vào Merripen khinh khỉnh - Nhưng anh đang ném đi mọi thứ – và làm tan nát trái tim em gái tôi – bởi vì anh là một tên khốn hèn nhất. Hoặc như thế hoặc là một tên ngốc. Sao anh có thể...

Anh dừng lời khi Merripen lao mình vào chần song, lắc chúng như một người mất trí – Câm miệng đi, chết tiệt.

- Cả hai người sẽ được gì, một khi Win ra đi với Harrow? – Leo cố chấp – Anh sẽ sống trong nhà tù của chính mình, hẳn rồi. Nhưng Win sẽ tệ hơn khi ra đi. Con bé sẽ trở trối. Xa gia đình mình. Kết hôn với một người đàn ông không coi mình ra gì hơn một thứ đồ trang trí để giữ trên một cái kệ chết tiệt. Và chuyện gì xảy ra khi vẻ đẹp của con bé phai đi và con bé mất đi giá trị của mình với anh ta? Anh ta sẽ đối xử với con bé thế nào sau đó?

Merripen trở nên bất động, khuôn mặt anh méo mó, vẻ giết người trong đôi mắt anh.

- Con bé là một cô gái mạnh mẽ – Leo nói - Tôi đã trải qua hai năm với Win, quan sát khi con bé đối mặt với một thử thách sau một thử thách khác. Sau tất cả mọi trở ngại mà con bé đương đầu, con bé hoàn toàn được quyền đưa ra những quyết định của riêng mình. Nếu con bé muốn mạo hiểm có một đứa con – nếu con bé cảm thấy mình đủ mạnh mẽ – đó là quyền của con bé. Và nếu như anh là người đàn ông mà con bé muốn, đừng là một kẻ quá sức ngu ngốc vì quay con bé đi.

Leo xoa bóp trán mình về mặt mũi - Cả tôi và anh đều không có giá trị gì cả – anh lầm bầm – Ồ, anh có thể điều hành một điền trang và chỉ cho tôi cách cân bằng những sổ sách tài chính rồi quản lý những tá điền và kiểm kê tử đựng thức ăn hôi hám. Tôi tin là chúng ta sẽ giữ nó hoạt động đủ tốt. Nhưng cả hai chúng ta chỉ đang sống có một nửa thôi và không bao giờ hơn được, như hầu hết đàn ông, và điều khác biệt duy nhất là, chúng ta biết điều đó – Leo tạm ngừng, hơi ngạc nhiên vì cảm giác căng cứng xung quanh cổ mình, như thể một sợi dây thông lọng đã được siết chặt xung quanh nó.

- Amelia đã từng kể với tôi về cảm giác nghi ngờ trong chốc lát của mình. Nó làm em ấy khá bồn chồn. Em ấy nói rằng khi Win và tôi ngã bệnh với cơn sốt ban đỏ, và anh làm dung dịch cà độc dược, anh đã pha chế nhiều hơn cần thiết. Và anh giữ một chén thứ dung dịch đó trên chiếc bàn ở đầu giường Win, như một loại rượu rừng rợn để uống trước khi đi ngủ. Amelia nói là nếu Win chết, em ấy nghĩ anh hẳn sẽ uống phần chất độc còn lại đó. Và tôi luôn luôn ghét anh vì điều đó. Bởi vì anh ép tôi phải sống mà không có người phụ nữ tôi yêu, trong khi anh không hề có ý định chết tiệt nào làm điều tương tự.

Merripen không trả lời, không thể hiện dấu hiệu gì là anh để ý đến lời nói của Leo.

- Chúa ơi, tên này – Leo nói khàn khàn - Nếu anh vô lý đến nỗi muốn chết với con bé, anh không nghĩ anh có thể tìm được dung khí để sống với von bé hay sao?

Không có gì ngoài im lặng khi Leo đi khỏi xà lim. Anh tự hỏi anh đã làm cái quái quỷ gì và điều đó sẽ có tác dụng gì. Leo đi đến văn phòng của anh cảnh sát địa phương và nói anh ta thả Merripen ra.

- Tuy nhiên hãy chờ thêm năm phút nữa – anh nói thêm khô khan – Tôi cần thời gian để chạy.

Sau khi Leo rời đi, cuộc trò chuyện ở bàn ăn mang không khí vui vẻ cổ ý. Không ai muốn lớn tiếng thắc mắc lý do Merripen vắng mặt, hay tại sao Leo ra đi với mục đích bí ẩn... nhưng có vẻ hai việc đó liên quan đến nhau. Win âm thầm lo lắng, và cũng rần rứt với mình rằng đó không phải vị trí của nàng, cũng không phải quyền của nàng, để lo lắng cho Merripen. Nhưng nàng thậm chí còn lo lắng nhiều hơn nữa. Khi nàng ráng nuốt xuống vài miếng trong bữa tối, nàng cảm thấy thức ăn mắc nghẹn lại ở cổ họng thít chặt của mình. Nàng đã đi ngủ sớm, lấy lý do là bị nhức đầu, và để những người khác chơi trò chơi trong phòng khách.

Sau khi Julian hộ tống nàng lên cầu thang chính, nàng đã để anh hôn nàng. Đó là một nụ hôn kéo dài, trở nên ẩm ướt khi anh tìm vào ngay bên trong môi nàng. Sự ngọt ngào kiên nhẫn của miệng anh bên trên miệng nàng – nếu không long trời lở đất – thì cũng rất dễ chịu. Win nghĩ rằng Julian sẽ là một người chồng kinh nghiệm và dịu dàng khi nàng cuối cùng cũng dụ dỗ được anh làm tình với mình. Nhưng anh không có vẻ thật sự quan tâm đến chuyện đó, điều này vừa gây thất vọng vừa làm nàng nhẹ nhõm. Nếu anh từng nhìn nàng với một chút khao khát và nhu cầu, như Merripen, có lẽ sẽ đánh thức được sự hưởng ứng trong nàng. Nhưng Win biết rằng trong khi Julian mong muốn nàng, cảm xúc của anh không bắt đầu để đạt đến cảm xúc hoàn toàn nguyên thủy như của Merripen. Và nàng cảm thấy khó khăn khi tưởng tượng ra Julian mất đi sự điềm tĩnh ngay cả trong những hành động thân mật nhất. Nàng không thể hình dung ra anh đổ mồ hôi và rên rỉ và ôm chặt mình. Qua trực giác nàng cảm thấy rằng Julian sẽ không bao giờ cho phép mình hạ thấp đến mức độ buông thả đó. Nàng cũng biết rằng vào lúc nào đó trong tương lai sẽ có khả năng Julian có thể ngủ với người phụ nữ khác. Suy nghĩ đó làm nàng chán nản. Nhưng mỗi bận tâm đó không đủ để ngăn cản nàng kết hôn. Rốt cuộc thì ngoại tình cũng không phải là việc gì khác thường. Trong khi tán thành lý tưởng chung của xã hội là một người đàn ông nên giữ lời thề trung thành của mình, hầu hết mọi người vẫn nhanh chóng tha thứ cho một người chồng lạc lối. Theo quan điểm của giới thượng lưu, một người vợ nên có lòng vị tha.

Win tắm rửa và mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, rồi ngồi trên giường đọc sách một lúc. Cuốn tiểu thuyết mà Poppy cho nàng mượn, bố trí quá nhiều nhân vật một cách rối rắm và giọng văn hoa mỹ kéo dài khiến người ta chỉ có thể cho rằng tác giả được trả tiền cho từng từ một. Sau khi đọc xong hai chương, Win đóng sách lại và tắt đèn. Nàng nằm xuống để nhìn chằm chằm chán nản vào bóng tối. Giấc ngủ cuối cùng cũng đến với nàng. Nàng ngủ nặng nề, chào đón sự giải thoát. Nhưng một lúc sau, khi trời vẫn còn rất tối, nàng thấy mình cố gắng trỗi lên khỏi hình ảnh của những giấc mơ. Ai đó hay thứ gì đó đang ở trong phòng. Đầu tiên nàng nghĩ có lẽ là chú chồn sương của Beatrix, con vật thỉnh thoảng lượn qua cánh cửa để thu thập những đồ vật hấp dẫn nó. Dụi mắt, Win bắt đầu ngồi dậy, khi có chuyển động bên cạnh giường. Một cái bóng to lớn phủ lên nàng. Trước khi sự lúng túng nhường đường cho sợ hãi, nàng nghe một tiếng thì thầm quen thuộc, và cảm thấy những ngón tay ấm áp của một người đàn ông đè lên môi nàng.

- Là anh.

Môi nàng chuyển động yên lặng dưới tay anh. Kev. Dạy dày Win thất lại với cơn đau đớn vui sướng, và nhịp tim nàng đập thình thịch trong cổ họng. Nhưng nàng vẫn còn giận dữ với anh, nàng đã xong việc với anh rồi, và nếu anh đến để có một cuộc nói chuyện giữa đêm, đáng tiếc là anh sai lầm rồi. Nàng bắt đầu để nói vậy với anh, nhưng với sự ngạc nhiên, nàng cảm thấy một mảnh vải dày trườn lên miệng mình, và rồi anh cột nó khéo léo phía sau đầu nàng. Trong thêm một vài giây nữa, anh trói tay cổ tay nàng ra phía trước. Win cứng người vì sốc. Anh muốn gì vậy? Chuyện gì đang diễn ra trong đầu anh? Hơi thở của anh nhanh hơn bình thường khi nó thổi qua tóc nàng. Giờ đây khi mắt nàng đã điều chỉnh với bóng tối, nàng thấy khuôn mặt anh cứng rắn và khắc khổ. Merripen rút chiếc nhẫn ra khỏi tay nàng và đặt nó lên chiếc bàn bên giường ngủ. Giữ lấy đầu nàng bằng tay mình, anh nhìn vào đôi mắt mở rộng của nàng. Anh chỉ nói hai từ. Nhưng chúng đã giải thích mọi việc anh đang làm, và mọi thứ anh định làm.

- Em là của anh. (you're mine ^^ => so sweet ah....)

Anh dễ dàng nhấc nàng lên, vác nàng qua một bờ vai mạnh mẽ, và anh mang nàng ra khỏi phòng.

Win nhắm mắt lại, mềm đi, run rẩy. Nàng bật ra vài tiếng nức nở vào mảnh vải bao lấy miệng mình, không phải vì buồn rầu hay sợ hãi, mà vì sự khuây khoả hoang dại. Đây không phải là một hành động bốc đồng. Đây là nghi thức. Đây là một nghi thức tỏ tình của người Gypsy cổ, và nó không có gì nửa vời cả.

Nàng sẽ bị bắt cóc và chiếm đoạt. Cuối cùng.

17. Chương 17

Như tất cả những cuộc bắt cóc diễn ra, nó được thực hiện rất khéo léo. Người ta hẳn không thể trông đợi ít hơn vào Merripen được. Mặc dù Win nghĩ anh sẽ mang nàng đến phòng anh, anh làm nàng ngạc nhiên vì mang nàng ra ngoài, nơi con ngựa của anh đang đợi. Bao lấy nàng trong áo khoác của anh, anh giữ nàng tựa vào ngực mình và cưỡi ngựa rời đi cùng với nàng. Không phải đến ngôi nhà bên cổng mà dọc theo bia rừng, băng qua màn sương đêm và bóng đen dày đặc mà mặt trời sẽ sớm xuyên qua. Win thả lỏng dựa vào anh, tin tưởng anh, nhưng nàng run lên vì hồi hộp. Đây là Merripen, nhưng anh không hề quen thuộc chút nào. Một phần con người mà anh luôn luôn giữ bên dưới sự kiểm soát khắt khe đã được phóng thích. Merripen điều khiển ngựa một cách thành thạo băng qua bãi trồng cây sồi và cây tần bì. Một ngôi nhà màu trắng nhỏ nhắn xuất hiện, mang màu của một con ma trong bóng tối. Win thắc mắc đó là nhà của ai. Nó sạch sẽ và trông rất mới, với làn khói cuộn lên từ ống khói lò sưởi. Nó được thấp sáng và có vẻ chào đón, như thể nó vừa mới được sẵn sàng để đề phòng những vị khách đến thăm.

Xuống ngựa, Merripen kéo Win vào tay mình, và anh mang nàng đến bậc thềm phía trước.

- Đứng đi chuyển – anh nói.

Nàng giữ yên lặng một cách ngoan ngoãn trong khi anh cột ngựa. Merripen nắm tay anh quanh cổ tay bị trói của nàng và dẫn nàng vào bên trong. Win đi theo dễ dàng, một tù nhân tự nguyện.

Ngôi nhà được trang bị giản dị, và nó có mùi của gỗ và sơn mới. Không phải hiện nay không có người ở, mà có vẻ như chưa có ai từng sống ở đây. Mang Win vào phòng ngủ. Merripen nâng nàng lên chiếc giường phủ mền bông và vải len trắng. Đôi chân trần của nàng du đưa bên mép giường khi nàng ngồi thẳng. Merripen đứng trước nàng, ánh sáng từ lò sưởi phủ vàng một bên mặt của anh. Ánh mắt anh khóa chặt trên nàng. Một cách chậm rãi anh cởi áo khoác ra và thả nó xuống sàn, không chú ý đến lớp vải tốt. Khi anh kéo chiếc áo sơ mi mở rộng cổ qua đầu, Win giật mình vì thân hình nở nang mạnh mẽ của anh, tất cả cơ bụng và bắp thịt ngăm đen. Ngực anh trần trụi, làn da bóng láng như satin, và những ngón tay Win co lại với thôi thúc được chạm vào nó. Nàng cảm mình ửng đỏ đề phòng, mặt nàng hồng lên vì hơi nóng. Đôi mắt đen của Merripen bắt gặp phản ứng của nàng. Nàng cảm thấy anh hiểu nàng muốn gì, cần gì, thậm chí còn hơn cả chính nàng. Anh cởi bỏ đôi giày ống thấp, đá chúng sang một bên, và đến gần hơn cho đến khi nàng ngửi thấy mùi hương nam tính mạnh mẽ.

Anh chạm vào cổ áo ngủ viền ren của nàng, sờ nó nhẹ nhàng. Tay anh trượt lên ngực nàng và ôm lấy sức nặng của bầu ngực. Sức ép ấm áp làm nàng rung mình, khoái cảm tập trung tại đỉnh ngực sẵn cứng. Nàng muốn anh hôn nàng ở đó. Nàng muốn điều đó quá đến mức sốt ruột, ngón chân nàng cong lại, môi nàng mở ra vì thở hổn hển bên dưới lớp vải buộc chặt. Để làm nàng khuây khoả, Merripen vòng tay ra sau đầu nàng và gỡ nút thắt. Đồ lụng và run rẩy, Win xoay sở thì thầm yếu ớt.

- Anh... anh không cần phải dùng cái đó. Em sẽ giữ im lặng mà.

Giọng nói của Merripen từ tốn, nhưng có một tia sáng của một kẻ ngoại đạo sâu thẳm trong đôi mắt anh.

- Nếu anh quyết định làm việc gì, anh sẽ làm nó một cách đúng đắn.

- Vâng – Cổ nàng thít lại quanh một tiếng nức nở đầy khoái cảm khi những ngón tay anh trượt vào tóc và chạm vào da đầu nàng - Em biết.

Nâng niu đầu nàng trong tay mình, anh cúi xuống hôn nàng nhẹ nhàng, nóng bỏng liếm láp phần ngoài trong miệng nàng, và khi nàng phản ứng lại anh tiến vào sâu hơn, đòi hỏi nhiều hơn. Nụ hôn kéo dài, làm nàng thở gấp và căng ra, cái lưỡi nhỏ nhắn của nàng lao qua gờ răng anh một cách thêm khát. Nàng quá mê mải nếm mùi vị của anh, quá sững sờ vì dòng điện kích thích mạnh mẽ chạy qua người nàng, khiến phải một lúc nàng mới nhận ra mình đang ngã lưng xuống trên giường với anh, đôi tay bị trói ngã ra trên đầu nàng. Đôi môi anh trượt xuống cổ nàng, nhắm nháp nàng với những nụ hôn chậm rãi và phóng khoáng.

- Ch-chúng ta đang ở đâu? – nàng xoay sở để hỏi, run lên khi miệng anh tìm thấy một vị trí đặc biệt nhạy cảm.

- Nhà của người gác rừng – Anh nấn ná tại nơi nơi yếu ớt đó cho đến khi nàng quần quai.

- Người gác rừng đâu rồi?

Giọng nói của Kev đặc lại vì đam mê - Chúng ta vẫn chưa có người gác rừng.

Win cọ má và cảm mình lên những lọn tóc dày của anh, thích thú với cảm nhận về anh.

- Làm sao mà em chưa bao giờ nhìn thấy nơi này vậy?

Anh ngẩng đầu lên - Nó ở rất xa trong khu rừng – anh thì thầm – cách xa sự ồn ào.

Anh chơi đùa với ngực nàng, nhẹ nhàng xoay cái đỉnh nhỏ - Một người gác rừng cần sự yên bình và tĩnh lặng để chăm sóc cho những chú chim.

Win không cảm thấy gì yên bình và tĩnh lặng bên trong cả, thần kinh nàng đang căng ra, cổ tay kéo dài buộc bằng lụa. Nàng đang khao khát được chạm vào anh, ôm anh.

- Kev, cởi trói cho tay em.

Anh lắc đầu. Tay anh vuốt ve dọc theo mặt trước cơ thể nàng làm nàng cong lên.

- Ôi, làm ơn – nàng thở hổn hển – Kev...

- Yên nào – anh thì thầm – Chưa đâu.

Miệng anh áp lên miệng nàng đầy khao khát.

- Anh đã muốn em quá lâu rồi. Anh cần em quá nhiều – Răng anh cắn môi dưới của nàng với sự khéo léo khuấy động – Em chỉ cần chạm vào anh một lần thôi và anh sẽ không thể kéo dài thêm một giây nào nữa.

- Nhưng em muốn ôm anh – nàng than vãn. Biểu hiện trên khuôn mặt anh làm nàng run rẩy.

- Trước khi chúng ta xong việc này, em yêu à, em sẽ ôm anh với mọi phần cơ thể em – Anh áp lên nhịp đập hoang dã của trái tim nàng với lòng bàn tay nhẹ nhàng của mình. Cúi đầu xuống, anh hôn lên bên má nóng hổi của nàng và thì thầm - Em có hiểu việc mà anh sẽ làm không Win?

Nàng hít thở từng cơn - Em nghĩ là có. Amelia đã nói cho em một vài điều trước đây. Và rõ ràng là, mọi người đều thấy những con cừu và gia súc trong mùa xuân.

Câu nói hấp dẫn được một nụ cười hiếm hoi từ anh.

- Nếu đó là cách mà anh định làm theo, thì chúng ta sẽ hoàn toàn không có vấn đề gì hết.

Nàng giữ lấy anh với cánh tay bị trói và cố gắng nhồm lên để tìm kiếm miệng anh. Anh hôn nàng, đẩy nàng xuống lại, trượt đầu gối một cách cẩn thận vào giữa hai đùi nàng. Nhẹ nhàng xa hơn, và xa hơn nữa, cho đến khi nàng cảm thấy một sức ép thân mật vào phần cơ thể đang bắt đầu nhức nhối của nàng. Sự cọ xát nhịp nhàng tinh tế làm nàng đau đốn, một loại khoái cảm khiến nàng quần quai và run rẩy dâng tràn từ mỗi cú thúc chậm rãi. Mê mẩn, Win tự hỏi làm điều này với một người đàn ông nàng đã biết rõ từ rất lâu không hiểu có ít xấu hổ hơn nhiều khi làm nó với một người hoàn toàn xa lạ không.

Đêm đang tan đi cho ngày tới, bình minh óng ánh bạc rơi vào căn phòng, khu rừng thức dậy với tiếng chim hót líu lo và tiếng xào xạt... những chú chim đỏ đuôi, chim nhạn. Nàng thoáng nghĩ về mọi người ở Ramsay House... Họ sẽ sớm phát hiện nàng đã đi rồi. Một cơn ớn lạnh xuyên qua nàng khi nàng tự hỏi họ có tìm kiếm nàng không. Nếu nàng trong trắng trở về, bất cứ tương lai nào với Merripen sẽ bị đe dọa vô cùng.

- Kev – nàng thì thầm lo âu – có lẽ anh nên nhanh lên.

- Tại sao? – anh hỏi vào cổ nàng.

- Em sợ ai đó sẽ ngăn chúng ta lại.

Anh ngẩng đầu lên - Sẽ không ai ngăn chúng ta lại. Toàn bộ quân đội có thể bao vây ngôi nhà. Những vụ nổ. Những cuộc đình công đột ngột. Chuyện này vẫn sẽ xảy ra.

- Em vẫn nghĩ là anh nên nhanh hơn một chút.

- Phải không? – Merripen mỉm cười theo cái cách làm tim nàng ngừng đập. Khi anh thoải mái và hạnh phúc, nàng nghĩ, anh là người đàn ông đẹp trai nhất từng tồn tại.

Anh quỳn rũ miệng nàng một cách khéo léo, làm nàng rối trí với những nụ hôn sâu và nồng nhiệt. Cùng lúc đó, anh nắm lấy vạt trước áo ngủ nàng trong tay mình và kéo, xé rách nửa chiếc áo như thể nó không hề chắc chắn hơn một dải buộc bằng giấy. Win thở gấp bối rối nhưng vẫn bất động. Merripen nâng mình lên. Nắm lấy cổ tay nàng, anh kéo chúng qua đầu nàng một lần nữa, phô bày hoàn toàn cơ thể nàng và làm ngực nàng nâng lên. Anh nhìn chăm chăm vào những núm vú màu hồng nhạt của nàng. Tiếng gầm gừ nhẹ nhàng phát ra từ cổ anh làm nàng run rẩy. Anh cúi xuống và mở miệng bao lấy đỉnh nhỏ bên phải của nàng, và giữ nó bằng lưỡi mình... nóng quá... nàng nao núng như thể sự tiếp xúc làm nàng bị bỏng. Khi anh ngẩng đầu lên, núm vú đỏ và săn cứng hơn bao giờ hết. Đôi mắt anh thần thờ mê đắm khi anh hôn bên ngực còn lại. Lưỡi anh khiêu khích đỉnh nhọn mềm mại thành một núm nhỏ nhúc nhích, dễ dàng nó với những vuốt ve ấm áp. Nàng ấn mình lên vùng ẩm ướt, hơi thở nàng trộn lẫn với những tiếng nức nở trầm thấp. Anh kéo núm vú nàng giữa răng mình, cắn nó cẩn thận, búng nó nhẹ nhàng. Win rên rỉ khi đôi tay mạnh mẽ của anh lần theo những đường nét của cơ thể nàng, nắn nã ở những nơi nhạy cảm không thể chịu nổi. Tìm đến đùi nàng, anh thử mở chúng ra, nhưng Win giữ chặt chúng một cách e thẹn. Sự háo hức tiến lên của nàng hoàn toàn tiêu tan bởi nhận thức ban sơ về chất dịch ẩm ướt tràn đầy, ở đó, nơi nàng chưa bao giờ nghĩ hay nghe ai nói đến.

- Anh nghĩ là em đã nói nhanh lên mà? – Merripen thì thầm gần tai nàng. Đôi môi anh lang thang trên khuôn mặt đỏ ửng của nàng.

- Thả tay em ra đi – nàng van nài, bối rối - Em cần phải... ồ, rửa sạch.

- Rửa sạch à? – Nhìn nàng kỳ quặc, Merripen tháo dải lụa khỏi cổ tay nàng - Em muốn nói căn phòng sao?

- Không, em... chính em.

Anh cau mày bối rối. Anh vuốt ve đường rãnh giữa hai đùi kẹp chặt của nàng, và nàng khép chặt chúng theo phản xạ. Hiểu ra vấn đề, anh cười khê, trong khi sự cảm động hoàn toàn tràn qua anh.

- Đây là điều làm em lo lắng sao? – Anh đẩy hai chân nàng ra, tìm kiếm vết ẩm ướt với những ngón tay dịu dàng – Rằng em bị ướt ở đây?

Nàng nhắm mắt lại và gật đầu với một âm thanh chán nản.

- Không – anh vỗ về – điều này tốt, đây là cách nó phải diễn ra. Nó giúp anh đi vào bên trong em, và... – Hơi thở anh trở nên thô ráp – Ôi, Win, em thật đáng yêu, hãy để anh chạm vào em, để anh có em...

Trong cơn đau đớn vì e thẹn, Win để anh đẩy đùi nàng mở ra xa hơn. Nàng cố gắng giữ yên lặng và bất động, nhưng hông nàng giật mạnh khi anh vuốt ve nơi đã trở nên thực sự nhạy cảm một cách đau đớn. Anh lằm lằm nhẹ nhàng, đắm chìm một cách say mê vào phần nữ tính mềm mại. Ấm ướt hơn, nóng hơn, anh lướt qua xung quanh và bên trên nàng, cẩn thận thúc vào cho đến khi một ngón tay trượt vào bên trong. Nàng cứng người và thở hổn hển, và ngón tay anh ngay lập tức rút ra.

- Anh có làm em đau không?

Mi mắt nàng nâng lên - Không - nàng nói ngạc nhiên - Thật ra, em không hề cảm thấy đau.

Nàng căng thẳng nhìn vào giữa chúng - Có chảy máu không? Có lẽ em nên...

- Không. Win... - Một biểu hiện mất tinh thần gần như hài hước hiện ra trên khuôn mặt anh - Điều anh vừa làm với em sẽ không làm em đau hay chảy máu - Anh ngừng lại trong giây lát - Tuy nhiên khi anh làm điều đó với dương vật của anh, chắc chắn là sẽ đau như quỷ.

-Ồ - Nàng suy nghĩ điều đó trong giây lát - Đó là từ mà đàn ông dùng để nói đến bộ phận riêng tư của họ phải không?

- Một trong những từ mà gadjo sử dụng.

- Người Roma dùng từ gì?

- Họ gọi nó là kori.

- Từ đó có nghĩa là gì?

- Cái gai.

Win trượt ánh mắt bên lên xuống chỗ nhô lên nặng nề đang căng cứng bên dưới quần anh - Khá là lớn với một cái gai. Em đã nghĩ là họ sẽ dùng một từ phù hợp hơn. Nhưng em cho rằng... - Nàng hít vào đột ngột khi tay anh di chuyển xuống dưới - Em cho rằng nếu ai muốn một đóa hồng, người đó phải... - ngón tay anh lại trượt vào bên trong nàng - phải chấp nhận một cái gai đặc biệt.

- Rất là triết học.

Anh nhẹ nhàng ve vuốt và chọc ghẹo bên trong chặt khít của cơ thể nàng. Những ngón chân nàng quặp lấy tấm mền bông khi sự căng thẳng xấu xa cuộn lên bên dưới bụng nàng.

- Kev, em nên làm gì?

- Không gì cả. Chỉ cần để anh làm vừa lòng em.

Trong suốt cuộc đời mình, nàng đã khao khát điều này mà không hề biết chút gì về nó, sự hòa hợp chậm rãi và lạ lùng này, sự tan rã ngọt ngào của cái tôi này. Sự đầu hàng lẫn nhau này.

Không hề nghi ngờ rằng anh đang kiểm chế, nhưng anh lướt mắt qua nàng hoàn toàn ngạc nhiên. Nàng cảm thấy mình đầy xúc động, cơ thể nàng đỏ ửng và nóng hổi. Merripen sẽ không để nàng che giấu bất cứ phần nào của nàng trước anh... Anh chiếm lấy điều anh muốn, quay và nâng cơ thể nàng lên, lấn nàng sang bên này và bên kia, luôn luôn với sự quan tâm, và còn có cả sự cố chấp đầy say đắm. Anh hôn bên dưới cánh tay nàng, dọc theo bên người nàng và toàn bộ nàng, đưa lưỡi mình dọc theo mỗi đường cong và nếp gấp ẩm ướt.

Từ từ khoái cảm chồng chất tạo thành thứ gì đó mờ mịt và thô ráp, và nàng rên rỉ do nỗi đau của nhu cầu bức thiết. Nhịp đập của trái tim nàng vang dội ở khắp nơi, trong hai bầu ngực và tay chân và bụng nàng, còn ở cả đầu ngón tay ngón chân. Nó quá nhiều, sự hoang dã mà anh đã khơi dậy. Nàng van xin anh ngừng lại trong giây lát.

- Chưa đâu - anh nói với nàng giữa những hơi thở rời rạc, giọng anh dữ dội với niềm vui mà nàng chưa hiểu rõ.

- Làm ơn đi, Kev...

- Em quá chặt, anh có thể cảm thấy nó. Chúa ơi... - Anh ôm lấy đầu nàng trong tay mình, hôn nàng ngẫu nhiên, và nói vào môi nàng - Em vẫn chưa muốn anh dừng lại đâu. Để anh chỉ cho em tại sao.

Nàng bật ra tiếng thút thít khi anh trượt xuống giữa hai đùi nàng, đầu anh cúi xuống nơi sưng phồng mà anh đã chọc ghẹo với những ngón tay anh. Anh đặt miệng mình lên nàng, liếm láp dọc theo khe hẹp mặn nồng mềm mại, dùng ngón cái mở rộng nàng ra. Nàng cố gắng ngồi thẳng dậy, nhưng ngã lại xuống gối khi anh tìm thấy cái anh muốn, lưỡi anh mạnh mẽ và ướt át. Nàng mở rộng ra bên dưới anh như một vật tế ngoại đạo, được soi sáng bởi ánh mắt trời giờ đã tràn ngập căn phòng. Merripen tôn thờ nàng với những cú liếm nóng bỏng, nhắm nháp hương vị nơi tạo ra khoái cảm của nàng. Rên rỉ, nàng khép chân quanh đầu

anh, và anh thận trọng quay sang găm nhăm và liếm láp một bên đùi trong yếu ớt của nàng, rồi đến bên còn lại. Say mê nàng. Mong muốn mọi thứ.

Win nắm lấy tóc anh tuyệt vọng, không còn xấu hổ khi nàng dẫn anh trở lại, cơ thể nàng cong lên không lời... ở đây, làm ơn, nhiều hơn, nhiều hơn, ngay bây giờ... và nàng rên rỉ khi anh dán chặt miệng mình lên nàng với nhịp điệu nhanh chóng và nhẹ nhàng. Khoái cảm chiếm lấy nàng, giật một tiếng hét kinh ngạc ra khỏi nàng, giữ nàng cứng ngắc và tê liệt trong vài giây ngắn ngủi. Mỗi chuyển động cùng nhịp điệu và rung động của vũ trụ đã nhỏ giọt ra hơi nóng hấp dẫn và khó tin ở nơi trung tâm đó, và rồi phóng thích hoàn toàn, cảm xúc và sức ép vỡ tan ra mạnh mẽ, và nàng bị những cơn run rẩy mãnh liệt và sung sướng cuốn đi.

Win thả lỏng bắt lực khi những cơn co thắt phai dần. Nàng bị lấp đầy bởi sự kiệt sức rõ ràng, cảm giác yên bình lan tràn quá rộng để cho phép nàng cử động. Merripen rời khỏi nàng chỉ vừa đủ lâu để cởi hết quần áo. Trần truồng và khuấy động, anh quay lại với nàng. Anh thu mình nàng lại với nhu cầu nhục dục nam tính, phủ lên nàng. Nàng đưa tay mình lên anh với một tiếng lầm bầm uể oải. Lưng anh cứng rắn và bóng mượt bên dưới những ngón tay nàng, những bắp cơ co giật khi nàng chạm vào. Anh cúi đầu xuống, bên má cạo nhẵn của anh cọ lên má nàng. Nàng chào đón sức mạnh của anh với sự đầu hàng tuyệt đối, cong đầu gối lại và nghiêng hông lại để đưa anh vào. Đầu tiên anh đẩy vào nhẹ nhàng. Lối vào trong trắng kháng cự lại, đau đớn vì sự xâm nhập. Anh đẩy vào mạnh hơn, và Win thở gấp vì cơn đau mãnh liệt. Quá nhiều của anh, quá cứng, quá sâu. Nàng quần quai phản ứng lại, và anh chôn mình nặng nề và ghim nàng xuống, mong muốn nàng dịu lại, nói nàng chờ đợi, anh sẽ không di chuyển, chuyện này sẽ tốt hơn. Họ đều lặng im, thở nặng nhọc.

- Anh có nên dừng lại không? – Merripen thì thầm rời rạc, khuôn mặt anh căng thẳng. Ngay cả lúc này trong nhu cầu cấp bách, anh vẫn quan tâm đến nàng.

Hiểu được anh phải bỏ ra những gì để hỏi, hiểu anh cần nàng nhiều như thế nào, Win chóng ngợp với tình yêu – Dừng bao giờ nghĩ đến chuyện dừng lại bây giờ – Nàng thì thầm đáp lại.

Tìm xuống hai bên sườn săn chắc của anh, nàng rút rè vuốt ve khích lệ anh. Anh rên rỉ và bắt đầu chuyển động, toàn bộ cơ thể anh run lên khi anh ấn và bên trong nàng. Mặc dù mỗi cú đẩy gây một cơn bỏng rát sắc nhọn ở nơi họ gặp nhau, Win còn cố gắng kéo anh vào sâu hơn. Cảm giác có anh bên trong nàng vượt xa hơn cả nỗi đau hay khoái lạc. Đó là sự cần thiết.

Merripen nhìn xuống nàng, đôi mắt anh lấp lánh trên khuôn mặt xúc động. Anh trông dữ dội và đói khát và còn một chút mất phương hướng, như thể anh đang trải nghiệm thứ gì đó vượt xa tầm hiểu biết của những người đàn ông bình thường. Chỉ có bây giờ Win mới giữ chặt được niềm đam mê to lớn của anh cho nàng, đam mê đã tích lũy qua bao năm tháng bất chấp những nỗ lực để dập tắt nó của anh. Anh đã chiến đấu vô cùng khó khăn để chống lại số phận của họ, vì những lý do mà nàng vẫn không hoàn toàn hiểu hết. Nhưng giờ đây anh sở hữu cơ thể nàng với sự sùng kính và cảm xúc mãnh liệt che lấp tất cả những xúc cảm khác. Anh yêu nàng như một người phụ nữ, không phải một sinh vật siêu nhiên nào đó. Cảm xúc của anh dành cho nàng hoàn toàn thuần túy, mạnh mẽ, hoang sơ. Chính xác như nàng đã mong muốn. Nàng đón nhận anh, và đón nhận anh, bao lấy anh bằng đôi chân mảnh khảnh, chôn mắt nàng trong cổ và vai anh. Nàng yêu những âm thanh anh tạo ra, những tiếng lầm bầm và gầm gừ nhẹ nhàng, hơi thở thô ráp của anh. Và sức mạnh của anh xung quanh và bên trong nàng. Nàng dịu dàng vuốt ve lưng anh và áp những nụ hôn lên cổ anh. Anh dường như giật nảy mình vì những ve vuốt của nàng, những chuyển động của anh nhanh hơn, mắt anh nhắm chặt lại.

Và rồi anh đẩy mạnh lên trên và giữ chặt, và cả người anh rung lên như thể anh đang chết dần.

- Win – anh rên rỉ, chôn mặt anh vào nàng - Win.

Âm tiết duy nhất chưa đựng niềm tin và đam mê của cả ngàn lời cầu nguyện. Vài phút trôi qua trước khi một trong hai người nói chuyện. Họ nằm đè lên nhau, yên lặng cùng ướt đẫm và miễn cưỡng tách ra. Win mỉm cười khi nàng cảm thấy đôi môi Merripen lướt qua mặt nàng. Khi anh tìm đến cảm nàng, anh khẽ cắn nàng.

- Không phải một cái bệ* – anh nói thô lỗ.

*put on a pedestal = coi trọng, sùng bái.

- Hmm? – nàng cựa quậy, đưa tay đến hàm râu cạo nhẵn trên má anh – Ý anh là gì?
- Em đã nói anh đặt em lên một cái bệ... nhớ không?*
- Vâng.
- Không bao giờ như thế cả, Anh đã luôn luôn mang em trong tim mình. Luôn luôn. Anh đã nghĩ đó hẳn là đã đủ rồi.
- Nhức nhích, Win hôn anh dịu dàng - Chuyện gì đã xảy ra Kev? Tại sao anh lại thay đổi suy nghĩ của mình?

18. Chương 18

Kev không có ý trả lời câu hỏi đó cho đến khi anh chăm sóc cho nàng xong. Anh rời giường ngủ và đi đến căn bếp nhỏ được trang bị một chiếc bàn bếp với chậu nước bằng đồng thau và những đường ống dẫn qua hộp lửa để cung cấp nước nóng bất cứ lúc nào. Đồ đầy bình nước nóng, anh mang nó đến phòng ngủ cùng với một chiếc khăn sạch. Anh dừng lại khi nhìn thấy Win nằm nghiêng, tấm vải lanh trắng che khuất những đường cong quyến rũ, mái tóc nàng rũ qua vai thành những dải vàng óng ánh bạc. Và đẹp hơn tất cả là sự dịu dàng thỏa mãn trên khuôn mặt nàng cùng đôi môi hồng hào sưng phồng mà anh đã hôn không ngừng nghỉ. Đó là hình ảnh trong những giấc mơ sâu kín nhất của anh, nhìn thấy nàng trên giường như thế. Chờ đợi anh.

Anh thấm ướt chiếc khăn với nước nóng và lật ga giường ra, say đắm với vẻ đẹp của nàng. Anh vẫn sẽ muốn nàng bất kể nàng ra sao, còn trong trắng hay không... nhưng anh thầm thừa nhận sự thỏa mãn của mình khi là người yêu đầu tiên của nàng. Không ai ngoài anh chạm vào nàng, thỏa mãn nàng, ngắm nàng... ngoại trừ...

- Win – anh nói, cau mày khi anh đang lau người nàng, ấn chiếc khăn ướt vào giữa hai đùi nàng – Ở phòng khám, em có bao giờ mặc ít hơn trang phục tập luyện không? Ý anh là, Harrow có bao giờ nhìn em chưa?

Mặt nàng bình tĩnh, nhưng ánh sáng vui thích lấp lánh trong đôi mắt xanh sẫm của nàng.

- Anh đang hỏi là Julian đã bao giờ nhìn thấy em khóa thân với tư cách là một chuyện gia chưa phải không?

Kev đang ghen, và họ đều biết điều đó, nhưng anh không thể ngăn mình giận dữ.

- Đúng.
- Không có – nàng nói nghiêm túc - Anh ấy rất hứng thú với hệ hô hấp của em, mà, như anh biết rõ đó, nằm ở chỗ khác xa cơ quan sinh sản.
- Anh ta thích nhiều thứ hơn phổi của em – Kev nói cay nghiệt.

Nàng mỉm cười – Nếu anh đang hy vọng làm em quên đi câu hỏi mà em đã hỏi lúc này thì không hiệu quả rồi. Chuyện gì đã xảy ra với anh tối qua, Kev?

Anh rửa sạch vết máu khỏi chiếc khăn, vắt khô, và lau một chỗ ẩm áp khác giữa đùi nàng.

- Anh đã ở trong pinfold.
- Nàng mở to mắt – Nhà giam sao? Leo đã đi đến đó phải không? Để cứu anh ra?
- Đúng vậy.
- Vì lý do gì mà anh lại ở sau song sắt chứ?
- Anh đã đánh nhau ở quán rượu.
- Nàng tắc lưỡi vài lần - Chuyện đó không giống anh.

Câu nói mang theo sự mỉa mai ngoài dự tính đó làm anh suýt bật cười. Thực ra, từ sâu trong ngực anh phát ra vài hơi thở gấp gáp, và anh quá vui sướng cùng khổ sở đến nỗi không thể nói gì. Về mặt anh hẳn chắc là rất lố bịch, bởi vì Win nhìn anh ngay lập tức và ngồi dậy. Nàng lấy chiếc khăn ra và để nó sang một bên, và kéo tấm ga lên trên ngực mình. Nàng đưa bàn tay nhẹ nhàng và thanh nhã qua bờ vai trần của anh, nhẹ nhàng ve vuốt. Và nàng tiếp tục mơn trớn anh, vuốt ve ngực anh, cổ anh, cơ hoành của anh, và mỗi cái vuốt ve yêu thương của tay nàng dường như ăn mòn dần sự tự chủ của anh.

- Trước khi anh đến gia đình em – anh nói khàn khàn – Chỉ có một lý do duy nhất để anh tồn tại. Chiến đấu. Làm tổn thương người khác. Anh... thật đáng ghê tởm.

Nhìn vào đôi mắt Win, anh chỉ thấy đầy sự quan tâm.

- Nói với em đi – nàng thì thầm.

Anh lắc đầu. Một cơn rung mình chạy dọc lưng anh. Tay nàng vuốt ve quanh gáy anh. Từ từ nàng kéo đầu anh xuống vai mình, che đi một phần khuôn mặt anh.

- Nói với em đi – nàng nài nỉ lần nữa.

Kev đã thất bại, không thể giấu nàng điều gì lúc này nữa. Và anh biết điều anh sắp thừa nhận sẽ làm nàng ghê tởm và chán ghét, nhưng anh cảm thấy mình phải nói ra dù thế nào đi nữa. Anh đã bộc lộ tất cả một cách nhẫn tâm, cố gắng làm nàng hiểu anh đã từng là một đứa con hoang xấu xa, và vẫn còn như vậy. Anh kể cho nàng về những cậu bé mà anh đã đánh thành cục bột, những cậu bé mà anh lo sợ có thể chết sau đó, nhưng anh không bao giờ biết chắc được. Anh kể cho nàng anh đã sống như một con vật ra sao, ăn đồ thừa, trộm cắp, và về cơn thịnh nộ luôn luôn phá hủy anh. Anh là một kẻ tàn bạo, một tên trộm, một thằng ăn mày. Anh để lộ những chuyện tàn nhẫn và đáng xỉ nhục mà anh hẳn nên có vinh dự và lòng tốt giữ nó cho riêng mình. Kev đã giữ những lời thú nhận trong lòng quá lâu, nhưng giờ đây chúng tràn ra như rác. Và anh kinh hoàng nhận ra là mình đã hoàn toàn mất kiểm soát, rằng bất cứ khi nào anh cố gắng dừng lại, tất cả chỉ cần một cái chạm nhẹ nhàng và một lời thì thầm từ Win và anh sẽ nói lảm nhảm như một tên tội phạm thú tội với linh mục trước giờ treo cổ.

- Làm sao anh có thể chạm vào em với đôi tay này? – anh hỏi, giọng anh vỡ vụn đầy thống khổ – Làm sao em có thể chấp nhận cho phép anh? Chúa ơi, nếu như em biết tất cả những việc anh đã làm...

- Em yêu đôi tay anh – nàng thì thầm.

- Anh không đủ tốt cho em. Nhưng không ai đủ tốt. Và hầu hết những tên đàn ông, dù tốt hay xấu, đều có giới hạn trong những việc bọn họ làm, ngay cả cho người mà họ yêu thương. Anh thì không có gì hết. Không Chúa trời, không chuẩn mực đạo đức, không niềm tin vào bất cứ thứ gì. Ngoại trừ em. Em là đức tin của anh. Anh sẽ làm mọi điều em yêu cầu. Anh sẽ chiến đấu, cướp bóc, giết người vì em. Anh sẽ...

- Shhh. Yên nào. Chúa tôi – Nàng nghe như ngừng thở - Không cần phải phá vỡ tất cả những điều răn của Chúa trời đâu, Kev.

- Em không hiểu – anh nói, ngửa đầu ra để nhìn nàng - Nếu em tin bất cứ điều gì anh kể cho em...

- Em hiểu mà – Khuôn mặt nàng như của một thiên sứ, dịu dàng và cảm động - Và em tin những gì anh nói.. nhưng em không hề đồng ý với những điều mà anh có vẻ đã kết luận.

Nàng đưa tay lên, ôm lấy đôi má gầy guộc của anh – Anh là một người đàn ông tốt, một người đàn ông dịu dàng. Rom baro cố gắng giết chết những điều đó bên trong anh, nhưng ông ta đã không thể thành công. Bởi vì sức mạnh của anh. Bởi vì trái tim anh.

Nàng ngả lưng xuống giường và kéo anh xuống cùng nàng - Thư giãn nào, Kev – nàng thì thầm – Cậu của anh là một người xấu xa, nhưng những gì ông ta đã làm phải bị chôn cùng với ông ta. “Để cái chết chôn vùi cái chết” – anh có hiểu nó có nghĩa gì không?

Anh lắc đầu.

- Để quá khứ lại phía sau và hãy chỉ nhìn đến hành trình phía trước. Chỉ có như vậy anh mới có thể tìm được con đường mới. Cuộc sống mới. Đó là lời nói của Chúa trời... nhưng nó không có nghĩa gì với một người Rom, em nghĩ vậy.

Nó có ý nghĩa nhiều hơn Win có lẽ từng nhận ra. Người Rom vô cùng mê tín khi nói đến cái chết và người chết, họ phá hủy tất cả tài sản của những người đã ra đi, nhắc đến tên của người đã mất ít nhất có thể. Vì lợi ích của cả người chết cũng như người sống, để ngăn họ không quay lại thế giới người sống như những con ma khốn khổ. Hãy để cái chết chôn vùi cái chết... nhưng anh không chắc là mình có thể.

- Thật khó để thoát ra – anh nói khó khăn – Thật khó để quên đi.

- Vâng – Tay nàng ôm chặt anh – Nhưng chúng ta sẽ lấp đầy tâm trí anh với những thứ tốt đẹp hơn để nghĩ đến.

Kev im lặng rất lâu, áp tai mình vào tim Win, lắng nghe nhịp đập đều đặn, và hơi thở của nàng.

- Em đã biết khi em nhìn thấy anh lần đầu tiên, rằng anh sẽ có ý nghĩa gì với em – Cuối cùng Win thì thầm
- Anh là một cậu bé hoang dã và giận dữ. Em đã yêu anh ngay từ đầu. Anh cũng cảm thấy vậy, phải không anh?

Anh khẽ gật đầu, đắm chìm vào cảm giác về nàng. Làn da nàng có mùi ngọt ngào như quả mận, với dấu vết khuấy động của hương thơm nữ tính.

- Em đã muốn thuần hóa anh – nàng nói – Không phải tất cả đâu. Chỉ đủ để em có thể gắn bó với anh.

Nàng chải những ngón tay mình qua tóc anh - Người đàn ông tàn bạo. Điều gì khiến anh bắt cóc em, khi anh đã biết là em sẽ rất sẵn lòng đến với anh?

- Anh nghĩ là điều đó quan trọng – anh nói với giọng nghệt lại.

Nàng tắc lưỡi và vuốt ve da đầu anh, móng tay cong của nàng cạo vào da đầu gần như khiến anh kêu gừ gừ.

- Anh đã lựa chọn rất đúng. Chúng ta có phải quay về ngay bây giờ không?

- Em có muốn không?

Win lắc đầu - Mặc dù... em sẽ không phiền khi có gì đó để ăn.

- Anh đã mang thức ăn đến căn nhà trước khi anh đến bắt em.

Nàng đưa đầu ngón tay ve vãn quanh vành tai anh.

- Anh đúng là có năng khiếu làm tội phạm. Vậy chúng ta có thể ở đây cả ngày chứ?

- Ừ.

Win ngọ nguậy vui sướng – Liệu có ai đến quấy rầy chúng ta không?

- Anh nghi ngờ điều đó – Kev kéo tấm vải lạnh trải giường thấp xuống và rúc vào thung lũng tươi mới giữa hai bầu ngực nàng – Và anh sẽ giết chết người đầu tiên bước đến ngưỡng cửa.

Nàng khẽ cười trong cổ họng.

- Gì vậy? – anh hỏi mà không nhúc nhích.

- Ồ, em chỉ đang nghĩ về tất cả những năm tháng em cố gắng rời khỏi giường, để đến với anh. Và khi em trở về nhà, tất cả những gì em muốn là quay trở lại giường. Cùng với anh.

Họ dùng trà đặc và bánh mì quét pho mát cho bữa sáng, pho mát chảy ra trên những lát bánh mì nướng phết bơ dày. Khoác chiếc áo sơ mi của Kev, Win ngồi trên một chiếc ghế thấp trong bếp. Nàng hưởng thụ niềm vui khi nhìn những cơ bắp sau lưng anh nhấp nhô khi anh rót nước sôi vào bồn tắm nhỏ di động*. Mỉm cười, nàng nhét miếng bánh mì cuối cùng vào miệng.

* the hip bath:

images

- Bị bắt cóc và chiếm đoạt – nàng bình luận – làm người ta ăn ngon miệng.

- Kể chiếm đoạt cũng cảm thấy vậy.

Đường như có một cảm giác gần như ma thuật thoang thoảng ở nơi bình thường này, ngôi nhà nhỏ và yên ắng. Win cảm thấy như thể nàng bị yểm một câu thần chú thần kì nào đó. Nàng thật sự sợ hãi rằng nàng chỉ đang nằm mơ, rằng nàng sẽ thức dậy một mình trên chiếc giường trong trắng của mình. Nhưng sự hiện diện của Merripen quá sống động và quá thật để có thể là một giấc mơ. Và cảm giác đau đớn cùng nhức nhối chút ít trong cơ thể nàng đã chứng minh thêm là nàng đã bị chiếm đoạt. Được sở hữu.

- Lúc này họ đều biết rồi – Win nói lơ đãng, nghĩ đến mọi người ở Ramsay House – Julian tội nghiệp. Anh ấy chắc sẽ rất tức giận.

- Còn đau khổ thì sao? – Merripen đặt bình nước sang một bên và bước đến nàng, anh chỉ mặc mỗi chiếc quần dài.

Win cau mày nghĩ ngợi – Anh ấy sẽ thất vọng, em nghĩ vậy. Và em tin là anh ấy quan tâm đến em. Nhưng không, anh ấy sẽ không đau khổ.

Win dựa vào Merripen khi anh vuốt ve tóc nàng, và mà nàng lướt qua phần bụng phẳng phiu căng cứng của anh - Anh ấy không bao giờ muốn em như anh.

- Thành đàn ông nào mà không muốn như anh chắc là một tên thái giám – Hơi thở anh đứt quãng khi Win hôn quanh rốn anh - Em có nói bác sĩ Harrow về những gì vị bác sĩ ở London đã nói chưa? Nói là em đủ khỏe để có thể sinh em bé ấy?

Win gật đầu.

- Harrow đã nói gì?

- Julian nói là em có thể đến tìm vô số bác sĩ, và nhận được vô số những ý kiến khác nhau để chắc chắn thêm cái kết luận mà em muốn. Nhưng theo quan điểm của Julian, em không nên có con.

Merripen mang nàng đến trước mặt và nhìn xuống nàng, vẻ mặt anh khó hiểu – Anh không muốn làm em gặp nguy hiểm. Nhưng anh cũng không tin Harrow, hay quan điểm của anh ta.

- Bởi vì anh coi anh ấy là tình địch sao?

- Một phần thôi – anh chấp nhận - Nhưng cũng do bản năng nữa. Có thứ gì đó... thiếu thiếu trong anh ta. Có cái gì đó giả dối.

- Có lẽ đó là vì anh ấy là một bác sĩ – Win gợi ý, rùng mình khi Merripen kéo chiếc áo sơ mi trên người nàng ra – Những người đàn ông ở lĩnh vực của anh ấy thường có vẻ xa cách. Thậm chí là hờn hĩnh. Nhưng việc đó cần thiết, bởi vì...

- Không phải – Merripen dẫn nàng đến bồn tắm và giúp nàng ngồi vào. Win thở gấp không chỉ vì nước nóng mà còn vì nàng đang khóa thân trước mặt anh.

Bồn tắm nhỏ buộc người ta phải ngồi giạng chân trong chậu và giữ hai chân mở ra khi thư giãn trong nước, chuyện đó thoải mái một cách tuyệt vời khi chỉ có một mình, nhưng khá là xấu hổ khi có ai đó bên cạnh. Sự e thẹn của nàng bị xâm phạm hơn khi Merripen quỳ xuống bên cạnh bồn tắm và tắm cho nàng. Nhưng cử chỉ của anh không hề khiếm nhã, chỉ rất chu đáo, và nàng không thể không thả lỏng dưới sự chăm sóc của đôi bàn tay mạnh mẽ và dịu dàng.

- Em biết là anh vẫn nghi ngờ anh ấy đã làm hại người vợ đầu tiên của mình – Win nói trong khi Merripen tắm cho nàng - Nhưng anh ấy là một thầy thuốc. Anh ấy sẽ không bao giờ làm hại bất cứ ai, nhất là vợ mình.

Nàng dừng lại khi nàng thấy vẻ mặt của Merripen - Anh không tin em. Anh đã quyết định nghĩ những điều xấu nhất về anh ấy rồi.

- Anh nghĩ anh ta cảm thấy mình có quyền chơi đùa với sự sống và cái chết. Như các vị thần trong những câu chuyện thần thoại mà em và chị em của em rất thích ấy.

- Anh không hiểu Julian bằng em.

Merripen không trả lời, chỉ tiếp tục tắm rửa cho nàng. Nàng quan sát khuôn mặt ngăm đen của anh qua màn hơi nước, anh đẹp và cứng cỏi như một bức tượng chiến binh Babylon cổ xưa.

- Em đáng ra không nên mất công bảo vệ anh ấy – nàng nói buồn rầu – Anh sẽ không bao giờ sẵn sàng nghĩ tốt cho anh ấy, phải không anh?

- Không – anh thừa nhận.

- Và nếu như anh tin Julian là một người đàn ông tốt hơn thì sao? – nàng hỏi - Anh có cho anh ấy cưới em không?

Nàng nhìn thấy những múi cơ trên cổ anh căng ra trước khi anh trả lời - Không.

Câu trả lời của anh mang chút căm ghét chính mình – Anh quá ích kỷ. Anh không bao giờ có thể để chuyện đó xảy ra. Nếu nó xảy ra, anh sẽ cướp em đi vào ngày cưới.

Win muốn nói với anh rằng nàng không hề muốn anh tỏ ra đáng quý. Nàng đang hạnh phúc – đến run sợ – vì được yêu theo đúng cách này, với niềm đam mê không dành chỗ cho bất cứ điều gì khác. Nhưng trước khi nàng có thể nói gì, Merripen đã cầm lên thêm xà phòng, và tay anh trượt lên nơi đau nhức giữa hai đùi nàng. Anh chạm vào nàng đầy yêu thương. Và sở hữu. Mắt nàng khép hờ. Những ngón tay anh xoa dịu bên trong nàng, và cánh tay còn lại luồn ra sau lưng nàng, và nàng ngả người yếu ớt vào lồng ngực cùng bờ vai rắn chắc của anh.

Chỉ sự xâm nhập nhỏ bé này cũng làm nàng đau đớn. Nơi nữ tính của nàng chỉ vừa mới bị xâm nhập, vẫn chưa sẵn sàng để mở ra. Nhưng nước nóng đã xoa dịu nàng, và Merripen rất dịu dàng khiến đùi nàng thả lỏng, cảm nhận sự nhiệt tình ấm áp. Nàng hít thở làn không khí buổi sáng đang tỏa sáng với làn hơi nước nóng, mang mùi xà phòng cùng mùi gỗ và đồng thau. Và hương thơm ngát say mê của người yêu nàng. Nàng chạm nhẹ môi mình lên vai anh, nhắm nháp hương vị nồng đậm của làn da. Những ngón tay treu đùa ấm áp của anh vuốt ve nàng như những cây sậy đu đưa nhàn rỗi bên bờ sông... đầu ngón tay xảo quyệt nhanh chóng khám phá nơi mà nàng khao khát nhất.

Anh chơi đùa với nàng, mở nàng ra, chậm rãi nghiên cứu nơi mềm mại căng phồng và bên trong nhạy cảm của nàng. Nàng mở mắt đưa tay xuống nắm lấy cổ tay mạnh mẽ của anh, cảm nhận những chuyển động phức tạp của xương và dây chằng. Anh trượt hai ngón tay vào trong nàng, ngón tay cái xoay tròn âu yếm trên nơi nữ tính của nàng. Nước bắn tung tóe trong bồn tắm khi nàng bắt đầu đẩy lên nhịp nàng, thúc chính mình vào tay anh. Ngón tay thứ ba trượt vào, và nàng cứng lại rồi thở hổn hển kháng cự – nhiều quá, nàng không thể – nhưng anh thì thậm chí là nàng có thể, nàng phải có thể, và anh cẩn thận trải rộng nàng ra và nuốt lấy tiếng rên rỉ của nàng vào miệng anh. Mở rộng và trôi bồng bềnh, Win cảm thấy chính mình nổi lỏng, mở ra chào đón khoái cảm từ những ngón tay đang tìm kiếm bên trong nàng. Nàng thêm khát và hoang dại, mù quáng nhấp nhô như sóng để giành lấy nhiều khoái cảm hơn. Nàng thậm chí còn bầu vào anh một chút, đôi tay nàng cào xước làn da cứng chắc và trần trụi, và anh găm giữ như thể rất thích thú. Tiếng hét tắt nghẹn thoát ra khỏi môi nàng khi nàng bùng nổ lần đầu tiên. Nàng cố gắng kiềm chế nó, nhưng một tiếng thét khác bật ra khỏi nàng, và một tiếng nữa, và nước tắm lay động khi nàng run lên, cơn cực khoái kéo dài bởi sức ép mạnh mẽ tinh tế tiếp tục cho đến khi nàng mềm rũ và thở hổn hển.

Đỡ nàng tựa vào phần lưng cao của bồn tắm, Merripen để lại nàng trong vài phút. Nàng ngâm mình trong nước nóng, quá thỏa mãn để hỏi hay để ý anh đi đâu. Anh quay lại với một chiếc khăn dài và nâng nàng lên khỏi bồn tắm. Nàng đứng bị động trước anh, để anh lau khô nàng như thể nàng là một đứa trẻ. Khi nàng dựa vào anh, nàng thấy mình đã cào những vết đỏ nhỏ trên làn da anh, không sâu lắm, nhưng cũng là những vết cào. Nàng hẳn phải nên cảm thấy hối tiếc và kinh sợ, nhưng tất cả những gì nàng muốn là làm điều đó một lần nữa. Thường thức anh. Thật không hề giống nàng khi nàng thu mình lại để suy nghĩ về điều đó.

Merripen mang nàng quay lại phòng ngủ và vùi nàng vào chiếc giường mới đóng. Nàng trượt sâu xuống bên dưới tấm mền bông và chờ anh, lơ mơ ngủ, trong khi anh đi tắm và rửa sạch bồn. Nàng đắm chìm vào cảm giác mà nàng đã không trải nghiệm trong nhiều năm... thứ niềm vui cháy bỏng mà nàng cảm thấy khi còn là một đứa trẻ thức dậy vào buổi sáng Giáng sinh. Nàng đã nằm yên trên giường mình, thích thú với nhận thức về tất cả những điều tốt đẹp sắp diễn ra, trái tim nàng bốc cháy với sự mong chờ.

Đôi mắt Win khép hờ khi nàng cảm thấy anh cuối cùng cũng leo vào giường. Sức nặng của anh đè lún nệm, cơ thể anh ấm áp đến ngạc nhiên trái ngược với cơ thể mát lạnh của Win. Rúc vào chỗ hõm giữa tay và vai anh, nàng thở sâu. Tay anh chậm chạp vẽ những đường nét đáng yêu lên lưng nàng.

- Một ngày nào đó chúng ta sẽ có một ngôi nhà như thế này chứ anh? – nàng lầm bầm.

Như Merripen mọi khi, anh đã lập ra một kế hoạch – Chúng ta sẽ sống ở Ramsay House trong một năm, có thể là hai, cho đến khi căn nhà hoàn toàn được phục hồi và Leo tự lo được. Sau đó anh sẽ tìm một khu đất thích hợp cho một nông trại, và xây một ngôi nhà cho em. Lớn hơn nơi này một chút, anh mong là vậy.

Tay anh trượt xuống hông nàng, xoa tròn chậm rãi.

- Đó không phải là một cuộc sống quá sung túc, nhưng sẽ đầy đủ tiện nghi. Em sẽ có một cô giúp việc cùng với một người hầu và một người lái xe. Và chúng ta sẽ sống gần gia đình em, nên em có thể thăm họ bất cứ khi nào em thích.

- Nghe thật đáng yêu làm sao – Win xoay sở nói, quá hạnh phúc đến nỗi chỉ có thể thở được – Đó sẽ là thiên đường.

Nàng không hề nghi ngờ khả năng chăm sóc nàng của anh, cũng không nghi ngờ việc nàng có thể làm anh hạnh phúc. Họ sẽ cùng nhau tạo ra một cuộc sống tuyệt vời, dù nàng khá chắc chắn là nó sẽ không phải là một cuộc sống bình thường.

Anh nói nghiêm túc – Nếu em kết hôn với anh, em sẽ không bao giờ là một phụ nữ có địa vị.

- Không có vị trí nào tốt cho em hơn là làm vợ của anh.

Bàn tay to lớn của anh ôm lấy đầu nàng, kéo vào bờ vai anh - Anh luôn luôn mong muốn em được nhận nhiều hơn như thế này.

- Nói dối – nàng thì thầm – Anh luôn luôn muốn em cho riêng mình.

Ngực anh rung lên vì cười - Đúng thật – anh thừa nhận.

Sau đó họ cùng im lặng, thưởng thức cảm giác nằm bên cạnh nhau trong căn phòng ngập tràn nắng sáng. Họ đã gần gũi theo rất nhiều cách trước đây... Họ đã biết nhau quá rõ... và vẫn chưa biết gì. Sự thân mật thể xác đã tạo ra một chuẩn mực mới trong cảm giác của Win, như thể nàng đã nhận lấy không phải chỉ có cơ thể anh bên trong nàng, mà còn một phần tâm hồn anh. Nàng tự hỏi sao người ta có thể làm việc này mà không có tình yêu, việc ấy hẳn sẽ trống rỗng và vô vị như thế nào khi so sánh.

Bàn chân trần trụi của nàng khám phá cẳng chân lông lá của anh, những ngón chân thúc vào cơ bắp cứng như tạc.

- Anh có nghĩ đến em khi anh cùng với họ không? – nàng hỏi ngập ngừng.

- Ai cơ?

- Những người phụ nữ mà anh ngủ cùng ấy.

Từ cái cách Merripen trở nên căng cứng, nàng biết rằng anh không hề thích câu hỏi này. Câu trả lời của anh thấp và thô ráp về tội lỗi - Không. Anh không hề nghĩ đến bất cứ thứ gì khi anh ở cùng với họ.

Win để tay mình lang thang trên bờ ngực láng mịn của anh, tìm kiếm hai đỉnh màu nâu nhỏ, chọc ghẹo chúng cứng lên. Chống khuỷu tay dậy, nàng nói thẳng thắn.

- Khi em tưởng tượng anh làm việc này với ai đó khác, em khó có thể chịu đựng được.

Tay anh bao lấy tay nàng, siết chặt nó nơi trái tim đập rộn rã của anh.

- Họ không có nghĩa gì với anh cả. Đó chỉ là một vụ giao dịch. Việc đó được làm nhanh nhất có thể.

- Em nghĩ điều đó thậm chí còn tệ hơn nữa. Sử dụng phụ nữ theo cách đó ấy, không hề có cảm giác...

- Họ được đền bù xứng đáng – anh khinh thường nói – Và luôn luôn thỏa mãn.

- Anh nên tìm ai đó mà anh thật sự quan tâm, ai đó quan tâm đến anh. Điều đó chắc hẳn tốt hơn rất nhiều một vụ giao dịch không tình yêu.

- Anh không thể.

- Không thể gì cơ?

- Quan tâm đến ai khác. Em đã dành lấy quá nhiều chỗ trong trái tim anh.

Win tự hỏi người ta sẽ nói gì về sự ích kỷ khủng khiếp của nàng khi câu trả lời như thế làm nàng rất xúc động và hài lòng.

- Sau khi em đi – Merripen nói – Anh nghĩ mình sẽ phát điên. Không có nơi nào anh có thể tìm đến để cảm thấy tốt hơn. Không có ai mà anh mong muốn ở cùng. Anh muốn em khỏe mạnh – anh sẽ đánh đổi cả cuộc đời mình vì điều đó. Nhưng cùng lúc anh ghét em vì đã bỏ đi. Anh ghét bỏ mọi thứ. Cả trái tim mình vì đã đập. Anh chỉ có duy nhất một lý do để sống, và đó chính là được gặp em lần nữa.

Win rất xúc động bởi lời tuyên bố thẳng thừng mãnh liệt của anh. Anh rất mạnh mẽ, nàng nghĩ. Khuất phục anh cũng khó như chế ngự một cơn bão đột ngột. Anh sẽ yêu nàng nhiều như anh mong muốn, và quý biết nên lùi lại sau lưng anh.

- Những người phụ nữ đó có giúp được anh không? – nàng hỏi nhẹ nhàng - Anh có nhẹ nhõm hơn khi ngủ với họ không?

Anh lắc đầu - Còn tệ hơn nữa – anh trả lời nhỏ nhẹ - Bởi vì họ không phải là em.

Win dựa sát vào anh hơn, tóc nàng rũ thành những dải lụa sáng lấp lánh trải qua ngực và cổ và cánh tay anh. Nàng nhìn vào đôi mắt đen như quả mận gai.

- Em muốn chúng ta trung thành với nhau – nàng nói nghiêm chỉnh - Từ hôm nay trở đi.

Có một sự im lặng ngắn ngủi, sự ngập ngừng không phải vì nghi ngờ, mà là thấu hiểu.

- Anh sẽ trung thành với em – anh nói – Mãi mãi.

- Em cũng vậy.

- Hãy hứa là em sẽ không bao giờ rời bỏ anh lần nữa.

Win đưa tay lên giữa ngực anh và hôn lên đó - Em hứa.

Nàng hoàn toàn sẵn sàng, ham muốn, để chứng thực những lời thề ước của họ, nhưng anh thì không. Anh muốn nàng ngủ, muốn cơ thể nàng nghỉ ngơi, và khi nàng phản đối, anh làm nàng im lặng với những nụ hôn dịu dàng.

- Ngủ nào – anh thì thầm, và nàng vâng lời, chìm đắm vào sự quên lãng tăm tối và ngọt ngào nhất mà nàng từng biết.

Ánh mặt trời chiếu rọi không kiên nhẫn vào những bức rèm buông xuống cửa sổ, biến chúng thành những ô chữ nhật sáng rực màu bơ. Kev đã ôm Win nhiều giờ. Anh chưa hề ngủ tí nào vào lúc ấy. Niềm vui khi nhìn ngắm nàng che mờ ý muốn nghỉ ngơi. Đã có nhiều lần anh nhìn ngắm nàng như thế này trong đời anh, đặc biệt là khi nàng bị bệnh. Nhưng khác là bây giờ nàng đã thuộc về anh. Anh luôn luôn bị phá hủy với khát khao khôn khổ, yêu Win và biết sẽ không có kết quả gì. Giờ đây, ôm nàng, anh cảm thấy gì đó rất khác, hơi nóng của hạnh phúc đang lan tỏa.

Anh để mình hôn nàng, không thể không lần theo đường cong lấp lánh của lông mày nàng với môi mình. Anh tiếp tục hôn lên đường cong hồng hào của má nàng. Chóp mũi đáng yêu đến nỗi có vẻ xứng với toàn bộ một bài thơ trữ tình. Anh yêu mọi phần của nàng. Anh chợt nghĩ mình vẫn chưa hôn giữa những ngón chân nàng, một thiếu sót rất cần phải được sửa chữa.

Win nằm ngủ với một chân gác lên anh, đầu gối nàng rúc vào giữa chân anh. Cảm thấy những lọn xoắn vàng hoe của nàng cọ thân mật vào hông mình, anh trở nên cương cứng, vật riêng tư của anh sống dậy với mạch đập nặng nề và rõ ràng mà anh có thể cảm thấy qua lớp vải lạnh đang phủ lên mình. Nàng tựa quây và ưỡn người run rẩy, rồi mắt nàng hé mở.

Anh cảm thấy nàng rất ngạc nhiên khi thức dậy trong vòng tay anh như thế này, và sự thỏa mãn dần lộ dạng khi nàng nhớ đến những chuyện đã xảy ra trước đó. Đôi tay nàng bò lên anh, thám hiểm nhẹ nhàng. Anh căng cứng ở khắp mọi nơi, khuấy động và không nhúc nhích, để nàng khám phá anh như nàng muốn. Win dò xét cơ thể anh với sự buông thả ngây thơ khiến anh hoàn toàn bị cám dỗ. Môi nàng lướt qua làn da căng bóng trên ngực và sườn anh. Tìm thấy gờ của chiếc xương sườn thấp nhất, nàng gặm lấy nhẹ nhàng, như một kẻ ăn thịt người khó tính bé nhỏ. Một tay nàng kéo lên đùi anh và thang lang đến háng anh. Anh gọi tên nàng giữa những hơi thở đứt quãng, với xuống những ngón tay đang dày vò mình. Nhưng nàng đập tay anh tạo ra một tiếng tách rõ ràng. Và điều đó khuấy động anh hơn nữa.

Win khum lấy khối lượng bên dưới của anh, hai quả cân nặng nề trong lòng bàn tay nàng. Nàng siết chặt, nhẹ nhàng lăn khối tròn, trong khi anh nghiêng rặng và chịu đựng sự động chạm của nàng như thể anh đang bị lôi kéo và xé xác. Dịch chuyển lên trên, nàng nắm lấy ngọn giáo của anh nhẹ nhàng – rất nhẹ nhàng. Kev hẳn đã van xin nàng làm mạnh hơn nếu anh còn hơi thở. Nhưng anh chỉ có thể chờ đợi, thở hổn hển. Đầu nàng cúi xuống anh, mái tóc vàng của nàng tạo thành màng lưới mơ hồ bao lấy anh. Mặc dù quyết tâm giữ yên lặng, nhưng anh không thể ngăn cản vật nam tính của mình co rút dữ dội, chiều dài của nó đẩy lên trên. Vô cùng ngạc nhiên, anh cảm thấy nàng ngả người xuống để hôn anh. Và nàng tiếp tục, di chuyển lên trên dọc theo mũi nhọn căng cứng của anh, trong khi anh rên rỉ đầy khoái lạc và hoài nghi. Khuôn miệng xinh đẹp của nàng trên anh... anh đang chết, đang mất đi sự tỉnh táo của mình. Nàng quá thiếu kinh nghiệm để biết tiến lên như thế nào. Nàng không đưa anh vào sâu, chỉ liếm đầu vật nam tính của anh như anh đã làm với nàng trước đó. Nhưng Chúa linh thiêng, lúc này thì chừng đó đã đủ rồi.

Kev phát ra tiếng rên rỉ đau đớn khi anh cảm thấy sự lôi kéo ngọt ngào, ướt át và nghe âm thanh từ miệng nàng. Lầm bầm hỗn hợp tiếng Gypsy và tiếng Anh, anh túm lấy hông nàng và kéo lên trên. Anh chôn mặt anh trong nàng, lưỡi anh hoạt động một cách tham lam cho đến khi nàng quặn quại như một nàng tiên cá bị bắt giữ. Thường thức nơi khuấy động của nàng, anh chôn sâu lưỡi mình, hết lần này đến lần khác. Chân nàng cứng lại, như thể nàng sắp đến đỉnh. Nhưng anh phải vào bên trong nàng khi chuyện đó xảy ra, phải cảm thấy nàng ôm ấp và siết chặt xung quanh anh. Nên anh cẩn thận đẩy nàng xuống và lật nàng nằm sấp, rồi đẩy một cái gối vào dưới hông nàng. Nàng rên rỉ và mở đầu gối rộng hơn. Không cần thêm lời mời gọi nào nữa, anh điều chỉnh vị trí của mình, vật nam tính của anh trơn bóng chất dịch từ miệng nàng. Đưa tay xuống bên dưới nàng, anh tìm thấy cái nụ nhỏ sưng phồng, và anh xoa bóp chậm rãi trong khi anh thúc mũi giáo của mình vào nàng, ngón tay anh vuốt ve nhanh hơn với mỗi inch đẩy về phía trước, và khi anh cuối cùng cũng chôn vùi toàn bộ chiều dài của mình, nàng đạt đỉnh với tiếng kêu thốn thức.

Kev có thể giải phóng mình ngay sau đó, nhưng anh phải kéo dài nó. Nếu như có thể, anh sẽ kéo dài chuyện này mãi mãi. Anh kéo một tay dọc theo bờ lưng cong nhọt nhọt và tạo nhả của nàng. Nàng cong người vào bàn tay ve vuốt, thở dài tên anh. Anh nằm lên trên nàng, thay đổi góc độ giữa họ, vẫn khum lấy nơi nữ tính của nàng khi anh đẩy vào. Nàng run bắn khi vài cơn co thắt nữa thoát ra, dấu vết đam mê nổi lên trên vai và lưng nàng. Anh đặt miệng mình lên những vết đỏ, hôn lên mỗi nơi ửng đỏ khi anh dùng đưa chậm rãi, đẩy vào sâu hơn trong nàng, chặt hơn, cho đến khi anh cuối cùng cũng bất động và phun trào mãnh liệt. Lăn khỏi nàng, Kev kéo Win vào sườn anh và cố gắng lấy lại hơi thở. Nhịp tim anh nện thình thịch trong tai anh vài phút, vì thể anh không kịp để ý đến tiếng gõ cửa. Win ôm lấy má anh và hướng mặt anh về phía nàng. Mắt nàng mở to.

- Có ai đó ở đây – nàng nói.

19. Chương 19

Thì thầm nguyên rủa, Kev kéo theo chiếc quần dài cùng áo sơ mi và đi chân không ra cửa. Mở cửa ra, anh nhìn thấy Cam Rohan đang đứng thờ thẩn ở đó, một tay cầm túi xách và tay còn lại cầm một cái giỏ có nắp đậy.

- Xin chào – Đôi mắt nâu của Cam nhảy múa tinh nghịch - Em mang đến cho anh vài thứ.

- Sao cậu tìm được chúng tôi? – Kev hỏi lạnh băng.

- Em biết hai người không đi đâu xa. Quần áo của anh không hề thiếu cái nào, cả túi xách hay rương hòm cũng không. Và vì ngôi nhà ở cổng trước quá lộ liễu, nên đây là nơi tiếp theo mà em nghĩ đến. Anh không định mời em vào trong à?

- Không – Kev nói ngắn gọn, và Cam toe toét cười.

- Nếu chúng ta hoán đổi vị trí, phral à, em tin là em cũng sẽ không mền khách như thế. Có thức ăn trong giỏ, và quần áo cho cả hai người trong túi xách.

- Cám ơn – Kev cầm lấy và đặt chúng ngay bên trong cánh cửa. Thẳng người lên, anh nhìn vào em trai mình, tìm kiếm dấu hiệu của sự chỉ trích. Nhưng không có gì cả.

- Ov yilo isi? – Cam hỏi.

Đó là một câu nói của người Rom cổ xưa, có nghĩa là “Mọi thứ ở đây đều ổn chứ?”. Nhưng nó được dịch theo đúng nghĩa đen là “Người anh yêu có ở đây không?” mà có vẻ khá là thích hợp trong hoàn cảnh này.

- Có – Kev nói nhẹ nhàng.

- Anh không cần gì nữa phải không?

- Lần đầu tiên trong cả cuộc đời mình – Kev thừa nhận – tôi không cần gì thêm gì nữa.

Cam mỉm cười - Tốt – Thờ ơ dứt tay và túi áo khoác, anh tựa vai vào khung cửa.

- Tình hình ở Ramsay sao ra sao? – Kev hỏi, chút ít lo sợ câu trả lời.

- Có một chút hỗn loạn vào sáng nay, khi mà mọi người nhận ra cả hai người đều biến mất – Anh dừng lại khôn khéo – Harrow cứ khẳng định là Win bị ép buộc phải rời đi. Có lúc anh ta đe dọa là sẽ đi đến đồn cảnh sát địa phương. Harrow nói nếu anh không quay lại với Win vào lúc hoàng hôn, anh ta sẽ hành động quyết liệt.

- Rồi sao? – Kev thâm trầm hỏi thăm.

- Em không biết. Nhưng anh có thể nghĩ đến chúng em đang ở tại Ramsay House với anh ta trong khi anh ở ngoài này với vị hôn thê của anh ta.

- Cô ấy giờ là vị hôn thê của tôi. Và tôi sẽ mang cô ấy trở về khi nào tôi cho là tốt.

- Đã hiểu rồi – Môi Cam giật giật – Anh định sẽ sớm kết hôn với cô ấy phải không, em hy vọng vậy?

- Không phải sớm – Kev nói – Ngay lập tức.

- Ôn Chúa. Ngay cả đối với nhà Hathaways, việc này cũng hoàn toàn có chút bất tiện đó.

Cam liếc qua thân hình rối bời của Kev và mỉm cười – Thật tốt khi thấy anh cuối cùng cũng thoải mái, Merripen à. Nếu đây là ai đó không phải anh, em sẽ nói là anh trông thật hạnh phúc.

Thật không dễ để bỏ đi thói quen tách biệt. Nhưng Kev thật sự muốn tâm sự với em trai mình, những thứ mà anh thậm chí không chắc chắn mình có thể nói ra. Như là khám phá rằng tình yêu của một người phụ nữ có thể làm toàn bộ thế giới có vẻ thật mới mẻ. Hay sự kinh ngạc của anh khi Win, người luôn luôn có vẻ yếu đuối và cần được bảo vệ, đã tỏ ra mạnh mẽ còn hơn cả anh.

- Rohan – anh hỏi khẽ, để Win không nghe thấy – Tôi có một câu hỏi...

- Sao?

- Cậu dẫn dắt cuộc hôn nhân của mình theo cách của gadje hay người Rom?

- Hầu như là theo cách của gadje – Rohan nói không hề do dự – Cách khác không hề hiệu quả. Amelia khó mà là kiểu phụ nữ có thể chịu đựng sự đối xử như một người dưới quyền. Nhưng như một người Rom, em sẽ luôn luôn duy trì quyền được bảo vệ và chăm sóc cho nàng một cách thích hợp.

Anh khẽ cười - Anh sẽ tìm được cách ở giữa, như chúng em vậy.

Kev vuốt tóc và hỏi thận trọng - Nhà Hathaway có tức giận vì những gì tôi đã làm không?

- Ý anh là mang Win đi ấy hả?

- Đúng vậy.

- Lời phản nài duy nhất mà em nghe được là hai người đi lâu quá.

- Có ai biết nơi chúng tôi ở đâu không?

- Em thấy là không.

Nụ cười của Cam trở nên nhăn nhó - Em có thể xoay sở cho anh thêm vài giờ nữa, phral à. Nhưng hãy mang cô ấy quay về lúc hoàng hôn, không vì lý do gì hơn là làm Harrow im miệng - anh nhẹ cau mày - Anh ta là một người kỳ cục, tên gadjo đó...

- Tại sao cậu lại nói vậy?

Cam nhún vai - Hầu hết đàn ông trong trường hợp anh ta hẳn sẽ làm gì đó, bất cứ điều gì, ngay bây giờ. Phá hủy đồ đạc. Bóp cổ ai đó. Ngay lúc này, em sẽ lật tung toàn bộ Hampshire lên để tìm người phụ nữ của mình. Nhưng Harrow chỉ có nói. Và nói.

- Nói gì?

- Anh ta nói khá nhiều về quyền lợi của anh ta là gì, anh ta được quyền làm gì, cảm giác bị phản bội của anh ta... nhưng tới giờ thì anh ta chưa thể hiện bất cứ sự quan tâm nào đến lợi ích của Win, hay nghĩ đến cô ấy muốn gì. Tóm lại, anh ta hành động như một đứa trẻ bị lấy mất đồ chơi và muốn người ta trả lại cho nó - Anh nhăn nhó - Thật đáng xấu hổ, ngay cả với một gadjo.

Anh lên giọng và nói to với Win bị che khuất - Anh đi đây. Ngày tốt lành nhé, em gái nhỏ.

- Anh cũng vậy, anh Rohan! - giọng nói vui vẻ của nàng truyền ra.

Họ lấy bữa ăn trong giỏ ra: thịt gà quay ngduội, nhiều loại salad, nước ép, và những lát bánh hạt cây carum*. Sau khi ăn ngấu nghiến hết thức ăn, họ ngồi trước lò sưởi trên tấm mền bông. Chỉ mặc mỗi áo sơ mi của Kev, Win ngồi giữa đùi anh trong khi anh chải những lọn tóc rối của nàng. Anh đưa những ngón tay lên xuống dải lụa sáng lấp anh như ánh trăng trong tay anh.

* bánh hạt cây carum: seedcake

images

- Chúng ta sẽ đi dạo chứ anh, bây giờ em đã có quần áo rồi? - Win hỏi.

- Nếu em thích - Kev giữ tóc nàng một bên và hôn lên gáy nàng - Và sau đó, quay trở lại giường.

Nàng rùng mình và phát ra âm thanh thích thú - Em chưa bao giờ biết là anh dành quá nhiều thời gian trên giường đó.

- Cho đến giờ thì anh chưa bao giờ có một lý do hay ho nào cả.

Đặt cái lướt sang một bên, anh kéo nàng vào lòng anh và nâng niu nàng. Anh hôn nàng lười biếng. Nàng đẩy tới mong muốn nhiều hơn, khiến anh cười và kéo nàng ra lại.

- Từ từ nào - anh nói, vuốt ve quai hàm nàng - Chúng ta sẽ không bắt đầu chuyện đó lần nữa.

- Nhưng anh vừa mới nói anh muốn quay lại giường mà.

- Ý anh là để nghỉ ngơi.

- Chúng ta sẽ không làm tình nữa sao?

- Không phải hôm nay - anh nói dịu dàng - Em đã có đủ rồi.

Anh lướt ngón cái qua làn môi sưng phồng vì hôn của nàng - Nếu anh làm tình với em lần nữa, anh sẽ không thể đi nổi vào ngày mai đâu.

Nhưng anh phát hiện ra, bất cứ thách thức nào với thể lực của Win đều gặp phải sự kháng cự ngay tức thì.

- Em khá ổn – nàng nói bình bình, ngồi dậy trong lòng anh.

Nàng rải những nụ hôn lên mặt và cổ anh, bất cứ nơi nào nàng có thể chạm tới.

- Thêm một lần nữa đi, trước khi chúng ta quay về. Em cần anh, Kev; em cần...

Anh làm nàng yên lặng bằng miệng mình, và nhận sự đáp trả thiếu kiên nhẫn mãnh liệt khiến anh không thể không cười thầm trên môi nàng.

Nàng giật người ra và dò hỏi – Anh đang cười em phải không?

- Không. Không. Anh chỉ... em rất đáng yêu, em làm anh vô cùng vui sướng. Gadji bé nhỏ hăm hở của anh..

Anh lại hôn nàng, cố gắng làm nàng bình tĩnh lại. Nhưng nàng phản đối, cử áo sơ mi của anh ra khỏi người nàng, kéo tay anh lên cơ thể trần trụi của nàng.

- Tại sao em lại lo lắng như vậy? – anh thì thầm, nằm xuống tấm mền bông với nàng – Không... chờ đã... Win, nói chuyện với anh.

Nàng trở nên yên lặng trong vòng tay anh, khuôn mặt nhăn nhó nhỏ nhắn của nàng kề sát mặt anh.

- Em sợ quay về – nàng thừa nhận - Em cảm thấy như thể có chuyện gì đó không hay sẽ xảy ra. Việc chúng ta thật sự có thể ở bên nhau bây giờ có vẻ không hề giống thật.

- Chúng ta không thể trốn ở đây mãi mãi – Kev thì thầm, vuốt tóc nàng – Không có chuyện gì xảy ra đâu, em yêu à. Chúng ta đã đi quá xa để quay lại. Bây giờ em là của anh, và không ai có thể thay đổi điều đó. Em sợ Harrow phải không? Phải không em?

- Chính xác thì không phải là sợ. Nhưng em không mong đổi mặt với anh ấy.

- Tất nhiên là không rồi – Kev nói nhỏ nhẹ – Anh sẽ giúp em vượt qua chuyện đó. Anh sẽ nói chuyện với anh ta trước.

- Em không nghĩ điều đó khôn ngoan đâu – nàng nói không chắc chắn.

- Anh muốn vậy. Anh sẽ không mất bình tĩnh. Nhưng anh sẽ chịu trách nhiệm cho những việc anh làm. Anh không thể nào để em chịu hậu quả mà không có anh.

Win tựa má vào vai anh - Anh có chắc là sẽ không có chuyện gì xảy ra làm anh thay đổi suy nghĩ về việc cưới em không?

- Không gì trên thế giới này có thể làm được điều đó.

Cảm thấy sự căng thẳng trong cơ thể nàng, anh đưa tay lên, nắn nắn trên ngực nàng, nơi mỗi nhịp đập là một cú va chạm nặng nề và lo lắng. Anh xoa một vòng để dỗ dành nàng.

- Anh có thể làm gì để giúp em thấy tốt hơn? – anh âu yếm hỏi.

- Em đã nói với anh rồi, và anh không muốn – nàng nói nhỏ và buồn rầu, và điều đó làm anh cười nhenh.

- Vậy thì sẽ như em muốn – anh thì thầm – Nhưng chậm thôi, nên anh sẽ không làm đau em.

Anh hôn lên phía sau mái tóc nàng và chuyển xuống bờ vai trắng mịn màng, mạch đập bên dưới cổ nàng. Nhẹ nhàng hơn nữa khi anh hôn lên hai bầu ngực đầy đặn của nàng. Nút vú nàng sáng và có vẻ đau nhói do tất cả sự quan tâm trước đó của anh. Anh rất cẩn thận với chúng, miệng anh nhẹ nhàng khi anh bao phủ một đỉnh nhọn sưng phồng. Win cử động một chút, rít lên yếu ớt, và anh đoán nút vú đang đau nhức. Nhưng đôi tay nàng đưa đến đầu anh, giữ anh ở đó. Anh dùng lưỡi mình quay tròn uể oải, liếm mát chỉ đủ để giữ nút vú nhảy cảm kẹp giữa đôi môi anh. Anh chơi đùa rất lâu với ngực nàng, giữ miệng mình nhẹ nhàng, cho đến khi nàng rên rỉ và cựa quậy hông mình, đòi hỏi nhiều hơn sự kích thích yếu ớt và nhẹ như tơ.

Kéo môi mình xuống giữa hai đùi nàng, Kev rúc vào nơi ướt mà nóng bỏng của nàng, tìm kiếm nụ hoa nhỏ bé nhảy cảm, sử dụng mặt lưỡi mịn màng của mình để tô vẽ và vuốt ve. Nàng giữ đầu anh chặt hơn

và nức nở tên anh, âm thanh khàn khàn khuấy động anh. Khi những chuyển động của hông nàng giữ nhịp điệu đều đặn, anh kéo miệng mình ra khỏi nàng và đẩy đầu gối nàng rộng ra. Như là bất tận khi anh đẩy vào nơi ướt đầm chặt khít của nàng. Vào trong hoàn toàn, anh vòng tay ôm lấy nàng, buộc chặt nàng vào cơ thể anh. Nàng quằn quại, thúc giục anh đẩy vào, nhưng anh bất động và cứng chắc và áp miệng anh lên tai nàng, và thì thầm rằng anh sẽ làm nàng đến đỉnh chỉ như thế này thôi, anh sẽ cứng rắn bên trong nàng đến lúc đó. Tai nàng đỏ ửng, và nàng siết chặt và đập mạnh xung quanh anh.

- Di chuyển đi anh – nàng thì thầm, và anh nhẹ nhàng nói không.

- Di chuyển đi anh, xin anh...

Không. Nhưng một lát sau anh bắt đầu gập hông lại theo một nhịp điệu huyền ảo. Nàng thút thít và run rẩy khi anh đẩy vào nàng, thúc sâu hơn, thậm trọng không hề nao núng. Cuối cùng đỉnh điểm cũng ào lên nàng, kéo những tiếng thét trầm thấp ra khỏi môi nàng, làm nàng rùng mình hoang dại.

Kev im lặng, tận hưởng sự phóng thích quá mãnh liệt và tê dại cướp đi tiếng nói của anh. Cơ thể yếu ớt của nàng kéo anh, rút lấy anh, bao bọc anh với sự nóng bỏng. Khoái cảm quá lớn tạo ra cơn nhức nhối khác lạ trong mắt và mũi anh, và điều đó làm anh bàng hoàng tận sâu trong đáy lòng. Chết tiệt, Kev nghĩ, nhận ra rằng thứ gì đó đã thay đổi trong anh, thứ gì đó có thể không bao giờ trở lại như cũ. Tất cả hàng rào phòng thủ của anh đã bị giảm sút bởi sức mạnh không chắc chắn của một người phụ nữ nhỏ bé.

Mặt trời đang lặn xuống lòng chảo của những thung lũng cây cối um tùm vào lúc cả hai người mặc xong quần áo. Họ dập tắt lửa, bỏ lại căn nhà lạnh lẽo và tối đen. Win níu lấy tay Merripen lo lắng khi anh dẫn nàng ra ngựa.

- Em thất vọng tại sao hạnh phúc luôn luôn có vẻ quá mong manh – nàng nói – Em nghĩ những việc mà gia đình chúng em đã trải qua... mất cha mẹ, Leo mất Laura, vụ cháy, căn bệnh của em... đã làm em nhận ra những thứ chúng ta coi trọng có thể bị lấy đi dễ dàng như thế nào. Cuộc sống có thể thay đổi từ giây này sang giây khác.

- Không phải mọi thứ đều thay đổi. Có những thứ tồn tại mãi mãi.

Win dừng lại và quay sang nhìn anh, vòng tay nàng quanh cổ anh. Anh đáp lại ngay lập tức, ôm nàng chặt cứng, khóa nàng vào cơ thể mạnh mẽ của anh. Win chôn mặt nàng trong cổ anh.

- Em hy vọng vậy – nàng nói sau chốc lát – Bây giờ anh đã thật sự thuộc về em chưa, Kev?

- Anh đã luôn luôn thuộc về em – anh nói vào tai nàng.

Chuẩn bị tinh thần cho sự ảm ỉ như thường lệ của chị em mình, Win thấy nhẹ nhõm khi nàng và Kev quay lại Ramsay House và thấy căn nhà yên lặng và êm ả. Yên lặng quá khác thường đến nỗi rõ ràng là mọi người đã đồng ý cư xử như thể không có gì khác thường xảy ra. Nàng tìm thấy Amelia, Poppy, cô Marks, và Beatrix ở phòng khách trên tầng hai, ba người đang may vá trong khi Beatrix đọc sách cho mọi người. Khi Win thận trọng bước vào phòng, Beatrix ngừng lại, và những người phụ nữ nhìn lên với ánh mắt sáng quắc và tò mò.

- Xin chào, em yêu quý – Amelia nói ấm áp – Em và Merripen đi chơi vui vẻ chứ?

Như thể không có gì hơn một cuộc picnic hay đi dạo trên xe ngựa.

- Vâng, cảm ơn chị – Win cười với Beatrix – Cứ tiếp tục đi, Bea. Bất kể em đang đọc gì thì cũng có vẻ thật dễ thương.

- Một tiểu thuyết gây căng – Beatrix nói – Vô cùng thú vị. Có một biệt thự tối tăm và u ám, với những người hầu cư xử kỳ lạ, và một cánh cửa bí mật đằng sau một tấm thảm thêu – Cô bé đột ngột hạ giọng – Ai đó có thể đã bị giết.

Trong khi Beatrix tiếp tục, Win ngồi xuống bên cạnh Amelia. Win cảm thấy tay chị mình tìm đến tay nàng. Một bàn tay nhỏ nhắn nhưng giỏi giang. Một cái nắm tay an ủi. Quá nhiều điều được bày tỏ trong bàn tay

siết chặt đầy yêu thương của Amelia, và trong sức ép đáp lại của những ngón tay Win... sự quan tâm, chấp nhận, sự vỗ về làm yên lòng.

- Anh ấy đâu? – Amelia thì thầm.

Win cảm thấy đau nhói vì lo lắng, mặc dù nàng giữ vẻ bình tĩnh. – Anh ấy đi nói chuyện với bác sĩ Harrow.

Tay Amelia siết chặt - Ồ – nàng trả lời nhảu nhở – Đó nên là một cuộc nói chuyện vui vẻ. Chị có ấn tượng là Harrow của em đã giữ lại được khá nhiều điều để nói.

- Đồ nhà quê thô lỗ và ngu ngốc – Mặt Julian Harrow trắng bệch nhưng được điều chỉnh lại khi anh ta và Kev gặp nhau trong thư viện - Anh không biết mình đã làm gì đâu. Trong khi vội vã tiếp cận và đoạt lấy những gì anh muốn, anh đã không hề bận tâm đến hậu quả. Và anh cũng sẽ không bận tâm cho đến lúc quá muộn. Cho đến lúc anh giết chết cô ấy.

Có ý tưởng khá tốt về những gì Harrow sẽ nói, Kev đã quyết định cách dàn xếp với anh ta. Vì lợi ích của Win, Kev sẽ chịu đựng bất cứ lời lăng mạ hay buộc tội nào. Vì bác sĩ sẽ nói những gì anh ta muốn... và Kev sẽ không để chúng ảnh hưởng đến anh. Anh đã thắng. Bây giờ Win là của anh, và không còn gì quan trọng nữa.

Tuy nhiên chuyện cũng không hề dễ dàng. Harrow là hình ảnh điển hình của một anh hùng lãng mạn bị lãng nhục... thon gọn, tao nhã, khuôn mặt tái nhợt và phẫn nộ. Anh ta làm Kev cảm thấy mình như một kẻ bất lương da đen ngu ngốc trái ngược. Và với những từ cuối cùng đó, cho đến khi anh giết chết cô ấy, làm anh lạnh lẽo đến tận xương tủy. Quá nhiều tạo vật yếu đuối đã bị đôi tay anh làm hại. Không ai với quá khứ của Kev có thể xứng đáng với Win. Và mặc dù nàng đã tha thứ cho những chuyện tàn bạo trước kia của anh, anh không bao giờ có thể quên được.

- Sẽ không có ai làm hại cô ấy – Kev nói – Rõ ràng nếu là vợ anh, nàng sẽ được chăm sóc rất tốt, nhưng đó không phải là điều cô ấy muốn. Cô ấy có lựa chọn của mình.

- Dưới sự ép buộc!

- Tôi không ép buộc cô ấy.

- Dĩ nhiên là có – Harrow nói với vẻ khinh miệt - Anh mang cô ấy đi bằng cách trưng ra sức mạnh cực sức. Và là một người phụ nữ, dĩ nhiên cô ấy nghĩ việc đó thật ly kỳ và lãng mạn. Phụ nữ có thể bị chế ngự và dụ dỗ chấp nhận gần như bất cứ thứ gì. Và trong tương lai, khi cô ấy chết vì sinh con, trong cơn đau đớn lố bịch, cô ấy sẽ không đổ lỗi cho anh. Nhưng anh sẽ biết rằng anh là người chịu trách nhiệm.

Anh ta phát ra một tiếng cười cay nghiệt khi nhìn thấy vẻ mặt Kev – Anh có thật sự đơn giản đến nỗi không hiểu tôi đang nói gì không?

- Anh tin rằng cô ấy quá yếu ớt để mang thai – Kev nói - Nhưng cô ấy đã tham khảo ý kiến của một bác sĩ khác ở London, và...

- Đúng vậy. Winnifred đã nói cho anh tên của bác sĩ đó chưa? – Đôi mắt Harrow xám xịt vẻ lạnh nhạt, giọng nói hạ mình cáu bẳn.

Kev lắc đầu.

- Tôi đã khẳng khái hỏi – Harrow nói - cho đến khi cô ấy nói với tôi. Và ngay lập tức tôi biết đó là một cái tên hư cấu. Một cái tên giả. Nhưng để chắc chắn, tôi đã kiểm tra danh sách của mọi bác sĩ hợp pháp ở London. Người bác sĩ cô ấy nói tên không tồn tại. Cô ấy đang nói dối, Merripen.

Harrow cào tay qua tóc và bước lui bước tới. - Phụ nữ ranh ma y như trẻ con để đạt được điều họ muốn. Chúa tôi, anh đã bị lời kéo quá dễ dàng phải không?

Kev không thể trả lời. Anh đã tin tưởng Win, vì lý do đơn giản là nàng không bao giờ nói dối. Đến mức mà anh biết, chỉ có duy nhất một lần trong đời nàng từng nói dối anh, và đó là để lừa anh uống morphine khi anh đang đau đớn vì vết bỏng. Sau đó anh đã hiểu tại sao nàng làm như thế, và anh tha thứ cho nàng

ngay lập tức. Nhưng nếu nàng nói dối về chuyện này... Nỗi thống khổ ăn mòn như acid trong máu anh. Bây giờ anh đã hiểu tại sao Win quá lo sợ chuyện quay về.

Harrow dừng lại ngay chiếc bàn thư viện và nửa ngồi nửa chống lên nó.

- Tôi vẫn muốn cô ấy – anh ta khẽ nói – Tôi vẫn sẵn lòng có cô ấy. Với điều kiện là cô ấy không mang thai.

Anh ta ngừng lời khi Kev dán anh mắt giết người lên anh ta.

- Ô, anh có thể nhìn, nhưng anh không thể chối bỏ sự thật. Nhìn anh đi – sao anh có thể thanh minh cho những việc mình đã làm? Anh là một tên Gypsy bẩn thỉu, bị hấp dẫn bởi những thứ trang sức xinh đẹp rẻ tiền như những kẻ cùng loại với anh.

Harrow quan sát Kev cẩn thận khi tiếp tục – Tôi chắc là anh yêu cô ấy, theo cách của anh. Không phải theo một cách có văn hóa, không phải theo cách mà cô ấy thật sự muốn, nhưng ở mức mà loại người như anh có thể làm được. Tôi thấy hơi cảm động. Và thương xót. Không nghi ngờ là Winnifred cảm thấy những sự gắn bó của mối quan hệ thời thơ ấu làm anh có quyền với cô ấy hơn bất cứ người đàn ông nào khác có thể có. Nhưng cô ấy đã được bao bọc khỏi thế giới quá lâu. Cô ấy không có sự khôn ngoan cũng như kinh nghiệm để biết những nhu cầu của chính mình. Nếu cô ấy thật sự kết hôn với anh thì sẽ chỉ là vấn đề thời gian trước khi cô ấy mệt mỏi với anh, và muốn nhiều hơn những thứ mà anh có thể cung cấp. Hãy đi tìm một cô gái nhà quê khỏe mạnh, Merripen à. Tốt hơn nữa, là một người phụ nữ Gypsy sẽ hạnh phúc với cuộc sống đơn giản mà anh có thể cho cô ta. Anh muốn một con chim sơn ca, khi anh sẽ được thỏa mãn hơn nhiều với một con bồ câu xinh đẹp và khỏe mạnh. Hãy làm điều đúng đắn, Merripen. Trao cô ấy cho tôi. Vẫn chưa quá muộn đâu. Cô ấy sẽ an toàn với tôi.

Kev chỉ vừa vặn nghe được giọng nói gay gắt của chính mình, mạch đập của anh nện rầm rầm với sự rối loạn cùng tuyệt vọng và giận dữ.

- Có lẽ tôi nên hỏi gia đình Lanham. Họ có đồng ý là cô ấy sẽ an toàn hơn với anh không?

Và không hề liếc nhìn đánh giá hiệu quả lời nói của mình, Kev sai bước ra khỏi thư viện.

Cảm giác khó chịu của Win tăng lên khi bóng tối bao phủ căn nhà. Nàng ở trong phòng khách với chị em mình và cô Marks cho đến khi Beatrix đã mệt với việc đọc sách. Sự khuây khỏa duy nhất khỏi sự căng thẳng ngày càng tăng lên của Win là quan sát chú chồn sương Dodger của Beatrix làm trò hề, chú ta có vẻ rất say mê cô Marks, bất chấp – hay có lẽ là vì – ác cảm rõ ràng của cô. Chú chồn tiếp tục bò lên người cô gia sư và cố gắng trộm một trong những chiếc kim đan, trong khi cô quan sát chú ta với đôi mắt nheo lại.

- Đừng bao giờ nghĩ tới chuyện đó – cô Marks nói với chú chồn sương đầy hy vọng với sự bình tĩnh ớn lạnh – hoặc là tao sẽ cắt đứt đuôi của mày bằng con dao cắt thịt.

Beatrix cười toe toét - Em nghĩ là chuyện đó chỉ xảy ra với những con chuột mù thôi cô Marks.

- Nó hiệu quả với bất cứ loài gặm nhấm phiền nhiễu nào – cô Marks đáp lại đen tối.

- Thật ra thì chồn sương không phải loài gặm nhấm – Beatrix nói - Chúng được phân vào nhóm Mustelidea. Họ chồn. Nên người ta có thể nói chồn sương là họ hàng xa với chuột.

- Đó không phải là gia đình mà chị muốn quen biết đâu – Poppy nói.

Dodger treo mình qua tay ghế và gim ánh mắt say đắm vào cô Marks, người không hề để ý đến chú.

Win mỉm cười và vươn vai - Em mệt quá. Em phải chúc mọi người ngủ ngon bây giờ thôi.

- Chị cũng mệt – Amelia nói, che miệng ngáp dài.

- Có lẽ tất cả chúng ta đều nên đi nghỉ – cô Marks đề nghị, khéo léo đặt kim đan vào trong chiếc giỏ nhỏ.

Họ đều về lại phòng mình, trong khi thần kinh của Win dựng đứng trong sự im lặng đáng ngại của hành lang. Merripen đang ở đâu? Anh và Julian đã nói gì?

Ngọn đèn thấp sáng lơ mờ trong phòng nàng, ánh sáng yếu ớt đẩy lùi bóng đen đang xâm chiếm. Nàng chớp mắt khi nàng thấy một hình dáng bất động trong góc phòng... Merripen, đang ngồi trên một chiếc ghế.

- Ôi – nàng thở ra kinh ngạc.

Ánh mắt anh dõi theo nàng khi nàng bước gần lại.

- Kev? – nàng do dự hỏi, trong khi một cơn rùng mình trượt dọc sống lưng nàng. Cuộc nói chuyện đã không diễn ra tốt đẹp. Có chuyện gì đó không ổn.

- Chuyện gì vậy? – nàng khàn giọng hỏi.

Merripen đứng dậy và bóng anh phủ lên nàng, vẻ mặt anh khó hiểu.

- Người bác sĩ em đã đến thăm ở London là ai, Win? Sao em tìm được bác sĩ đó?

Và nàng đã hiểu. Bao tử nàng rớt xuống, và nàng hít vào vài hơi đều đặn.

- Không có bác sĩ nào cả – nàng nói – Em không thấy cần thiết phải gặp bác sĩ.

- Em không thấy cần thiết – anh lặp lại chậm chạp.

- Không. Bởi vì – như Julian mới đây đã nói – Em có thể đi gặp từ bác sĩ này đến bác sĩ khác cho đến khi em tìm thấy một người nói cho em câu trả lời mà em mong muốn.

Merripen thở ra một hơi nghe như tiếng sột soạt trong cổ anh. Anh lắc đầu. – Chúa ơi.

Win chưa bao giờ thấy anh có vẻ bị phá hủy như vậy, vượt xa cả la hét hay giận dữ. Nàng di chuyển về phía anh với bàn tay mở rộng - Kev, làm ơn, để em...

- Đừng. Xin em – Anh đang đấu tranh một cách rõ ràng để kiềm chế chính mình.

- Em xin lỗi – nàng nói tha thiết – Em muốn anh quá nhiều, mà em sắp phải kết hôn với Julian, và em đã nghĩ nếu em nói với anh về việc gặp một bác sĩ khác, thì sẽ... thì sẽ, thúc đẩy anh một chút.

Anh quay mặt đi, tay anh siết chặt.

- Không có gì khác cả – Win nói, cố gắng để nghe bình tĩnh, cố gắng để vượt qua nhịp đập tuyệt vọng của trái tim mình – Điều đó không thay đổi gì cả, đặc biệt là sau hôm nay.

- Có khác nếu em lừa dối anh – anh nói bằng giọng cổ. Đàn ông Gypsy không thể chấp nhận bị thao túng bởi người phụ nữ của mình. Và nàng đã phá vỡ lòng tin của Merripen vào lúc anh vô cùng yếu đuối. Anh đã bỏ vỏ bọc của mình xuống, để nàng vào bên trong. Nhưng nàng có thể có anh bằng cách nào nữa chứ?

- Em không thấy là mình có lựa chọn – nàng nói - Anh ngoan cố không thể lay chuyển được khi anh đã quyết định điều gì. Em không biết phải thay đổi nó như thế nào.

- Vậy là em chỉ tiếp tục nói dối. Bởi vì em đã không xin lỗi.

- Em xin lỗi bởi vì anh đã tổn thương và giận dữ, và em hiểu anh...

Nàng ngừng lời khi Merripen di chuyển với sự nhanh nhẹn đáng kinh ngạc, tóm lấy nàng bằng bắp tay, kéo nàng lên áp vào tường. Khuôn mặt găm giữ của anh cúi xuống gần nàng.

- Nếu em hiểu được chút gì, em sẽ không trông đợi anh cho em một đứa con mà sẽ giết chết em.

Cứng rắn và run rẩy, nàng nhìn vào mắt anh cho đến khi nàng chìm vào bóng tối. Nàng hít vào một hơi thở sâu trước khi xoay sở để nói cứng cỏi - Em sẽ gặp bao nhiêu bác sĩ như anh muốn. Chúng ta sẽ tập hợp lại đây đủ những ý kiến, và anh có thể tính toán sự chênh lệch. Nhưng không ai có thể dự đoán chắc chắn chuyện gì sẽ xảy ra. Và không gì trong chúng thay đổi được cách mà em dự định sẽ trải qua trong phần đời còn lại của mình. Em sẽ sống cuộc sống của mình như em muốn. Và anh... anh có thể có tất cả của em hoặc không gì cả. Em sẽ không là một người bệnh tật nữa. Không ngay cả khi điều đó có nghĩa là mất đi anh.

- Anh không nhận những thách thức – anh nói, làm nàng khê run – đặc biệt là từ một người phụ nữ.

Đôi mắt Win nhòe đi, và nàng nguyên rửa những giọt nước mắt đang dâng lên. Nàng tự hỏi trong nỗi tuyệt vọng giân dữ rằng tại sao số phận có vẻ quyết định từ chối cho nàng một cuộc sống bình thường mà những người khác cho là hiển nhiên.

- Đồ Gypsy ngạo mạn – nàng nói khàn khàn – Đó không phải lựa chọn của anh, là lựa chọn của em. Cơ thể của em. Rủi ro của em. Và có lẽ đã quá trễ rồi. Em có thể đã mang thai...
- Không – anh giữ chặt đầu nàng và ấn trán anh vào trán nàng, hơi thở anh phả hơi nóng vào môi nàng.
- Anh không thể làm chuyện này – anh nói rời rạc – Anh sẽ không bị ép buộc làm tổn thương em.
- Chỉ cần yêu em thôi.

Win không nhận ra là nàng đang khóc cho đến khi nàng cảm thấy miệng anh trên mặt nàng, cổ họng anh rung lên với những tiếng gầm gừ trầm thấp khi anh liếm đi nước mắt nàng. Anh hôn nàng tuyệt vọng, tấn công miệng nàng với sự hoang dã làm nàng run lên từ đầu tới chân. Và anh đẩy cơ thể mình vào nàng, nàng cảm thấy cú thúc đẩy khuấy động của anh mặc dù cách nhiều lớp quần áo. Nó làm sự hưởng ứng tràn qua tất cả mạch máu của nàng, và nàng cảm thấy nơi nữ tính của mình ngứa ngáy, trở nên ẩm ướt. Nàng muốn anh bên trong nàng, muốn kéo anh vào sâu và chặt khít, muốn thỏa mãn anh cho đến khi nào sự hung bạo của anh được xoa dịu. Nàng tìm xuống chiều dài cứng cáp của anh, xoa bóp và siết chặt cho đến khi anh rên rỉ trong miệng nàng.

Nàng kéo môi mình ra đủ lâu để thở hổn hển - Đưa em lên giường đi, Kev. Đưa em...

Nhưng anh giật mạnh khỏi nàng với tiếng nguyên rửa dữ dội.

- Kev...

Một cái nhìn nóng bỏng, và anh rời khỏi phòng, cánh cửa rung lên trên bản lề vì cái đóng sầm thô lỗ.

20. Chương 20

Không khí buổi sớm lành lạnh và u ám hứa hẹn một cơn mưa sắp đến, một cơn gió nhẹ quét qua khung cửa sổ khép hờ của phòng Cam và Amelia. Cam dần dần tỉnh giấc khi anh cảm thấy cơ thể gợi cảm của vợ mình rúc sát vào anh. Nàng luôn luôn ngủ trong chiếc váy bằng vải lanh trắng giản dị, với vô số những nếp gấp và đũng ten nhỏ. Điều đó không bao giờ thất bại trong việc khuấy động anh, khi anh biết rõ những đường cong tuyệt đẹp nào đang ẩn giấu bên dưới lớp váy áo kín đáo.

Chiếc váy ngủ đã bị kéo lên trên đầu gối khi nàng ngủ. Một chân trần trụi của nàng móc vào chân anh, đầu gối nàng đặt gần háng anh. Gờ bụng hơi cong tròn của nàng áp vào bên người anh. Việc mang thai đã làm cơ thể nữ tính của nàng đầy đặn và thơm tho hơn. Trong những ngày này nàng làm anh cảm thấy thật ấm áp, sự yếu ớt nảy nở trong nàng lấp đầy anh với mong muốn tràn ngập được bảo vệ nàng. Và biết rằng những thay đổi trong nàng là do hạt giống của anh, một phần của anh đang lớn lên bên trong nàng... điều đó không thể nghi ngờ là rất khuấy động.

Anh hẳn không hề mong đợi tình trạng của Amelia sẽ mê hoặc mình. Với người Rom, sự sinh sản và tất cả những gì liên quan đều được xem là mahrima, những nghi thức ô uế. Và vì người Ireland nổi tiếng là mập mờ và e thẹn khi nói đến những vấn đề về sinh sản, nên không có gì nhiều từ cả hai dòng giống của anh có thể dùng để thanh minh cho sự thích thú của anh với việc mang thai của vợ mình. Nhưng anh không thể ngăn được điều đó. Nàng là tạo vật xinh đẹp và quyến rũ nhất mà anh từng gặp. Khi anh uể oải vô nhẹ vào hông nàng, mong muốn làm tình với nàng quá sức chịu đựng. Anh từ từ kéo váy nàng lên và vuốt ve bờ mông trần trụi của nàng. Anh hôn lên môi nàng, cảm nàng, nhắm nháp làn da mịn màng của nàng. Amelia cựa quậy.

- Cam – nàng thì thầm ngái ngủ.

Đôi chân nàng mở ra, mời gọi nhiều sự khám phá nhẹ nhàng hơn. Cam mỉm cười vào má nàng.

- Em đúng là một người vợ bé nhỏ đáng yêu – anh thì thầm bằng tiếng Rom.

Nàng mở rộng ra và thở dài thỏa mãn khi tay anh lướt trên cơ thể ấm nóng của nàng. Anh cẩn thận điều chỉnh lại tay chân nàng, vuốt ve và ca ngợi nàng, hôn lên đôi gò ngực của nàng. Những ngón tay anh chơi đùa giữa hai đùi nàng, chọc ghẹo ranh mãnh cho đến khi nàng bắt đầu thở gấp trong những tiếng rên rỉ khe khẽ. Đôi tay nàng bám chặt lấy lưng anh khi anh cưỡi lên nàng, cơ thể anh khao khát sự tiếp nhận ấm áp và ẩm ướt của...

Một tiếng gõ nhẹ vang lên nơi cửa. Một giọng nói nghèn nghẹn.

- Amelia?

Hai người đông cứng. Giọng nói nữ tính nhẹ nhàng cố gắng lần nữa.

- Amelia?

- Một trong những em gái của em – Amelia thì thầm.

Cam lăm bầm một lời nguyên rửa diễn tả chính xác việc anh sắp sửa làm, và hình như sẽ không thể nào hoàn thành được.

- Gia đình của em... – anh mở đầu bằng giọng u ám.

- Em biết – Nàng bật dậy khỏi giường.

- Em xin lỗi. Em... – Nàng ngừng lời khi nhìn thấy mức độ khuấy động của anh và nói yếu ớt – ôi, anh yêu.

Mặc dù anh luôn luôn thể hiện lòng khoan dung khi đối mặt với vô số những thói quen và vấn đề của nhà Hathaway nhưng lúc này Cam không có tâm trạng để thông cảm.

- Dù là ai thì cứ tống khứ đi – anh nói – và quay trở lại đây.

- Vâng. Em sẽ cố.

Nàng kéo áo choàng trùm lên váy ngủ và vội vàng cài lại ba chiếc cúc trên cùng. Khi nàng hấp tấp bước ra phòng khách ngay bên cạnh, chiếc áo choàng trắng mỏng tốc lên phía sau nàng như cánh buồm của một chiếc thuyền. Cam nằm yên tại chỗ, lắng nghe chăm chú. Có tiếng cánh cửa ra hành lang mở ra, và ai đó bước vào căn phòng khách nhỏ. Còn có giọng nói thắc mắc du dương êm đềm của Amelia, và câu trả lời đầy lo âu của một trong những cô em gái của nàng.

Win, anh đoán, bởi vì Poppy và Beatrix sẽ chỉ thức dậy sớm như thế này khi có thảm họa nghiêm trọng nào đó xảy ra. Một trong những thứ mà Cam yêu thích về Amelia đó là sự ân cần và quan tâm không mệt mỏi của nàng với tất cả những âu lo, dù lớn hay nhỏ, của anh chị em nàng. Nàng là một cô gà mẹ bé nhỏ, coi trọng gia đình nhiều như bất kỳ người vợ người Rom nào. Điều này thật tốt với anh. Nó gợi anh nhớ lại lúc mình còn rất nhỏ, khi anh vẫn còn được cho phép sống với bộ tộc. Gia đình đều quan trọng đối với họ. Nhưng nó cũng có nghĩa là anh phải chia sẻ Amelia, mà, trong những lúc như thế này, vô cùng khó chịu.

Sau vài phút, tiếng nói chuyện riu rít vẫn không ngừng lại. Kết luận là Amelia sẽ không sớm quay lại, Cam thở dài và rời khỏi giường. Anh lúi theo quần áo, đi vào phòng khách, và nhìn thấy Amelia ngồi trên chiếc trường kỷ nhỏ nhẵn với Win. Người đang trông rất khổ sở. Họ rất chú tâm trò chuyện đến nỗi không chú ý đến sự có mặt của Cam. Ngồi xuống chiếc ghế gần đó, Cam lắng nghe cho đến khi anh hiểu ra rằng Win đã nói dối Merripen về việc gặp bác sĩ, rằng Merripen đã nổi giận, và rằng mối quan hệ giữa hai người trở nên rối rắm.

Amelia quay sang Cam, vàng trắng nhẵn lại đầy lo lắng.

- Có lẽ Win không nên nói dối anh ấy, nhưng em ấy có quyền tự mình quyết định – Amelia giữ lại tay Win trong tay mình khi nàng nói - Anh biết là em không mong muốn gì hơn là giữ Win an toàn, luôn thế... nhưng ngay cả em còn phải thừa nhận chuyện đó là không thể, Merripen phải chấp nhận là Win muốn có một cuộc sống hôn nhân bình thường với anh ấy.

Cam xoa mặt và kiềm chế không ngáp.

- Đúng vậy. Nhưng cách để làm anh ấy chấp nhận chuyện đó không phải là điều khiến anh ấy- Anh nhìn về phía Win - Em gái nhỏ, em nên biết là những tội hậu thư không bao giờ hiệu quả với đàn ông Gypsy. Việc đó hoàn toàn trái ngược với bản chất của một người Rom, bị sai khiến phải làm gì bởi người phụ nữ của mình.

- Em không nói anh ấy phải làm gì – Win phản kháng khổ sở – Em chỉ nói anh ấy...

- Là anh ấy nghĩ gì hay cảm thấy gì đều không quan trọng – Cam thì thầm – Là em muốn sống cuộc sống của mình theo những giới hạn của riêng em, dù có ra sao đi nữa.

- Vâng – nàng nói yếu ớt – Nhưng em không có ý nói là em không quan tâm đến cảm xúc của anh ấy.

Cam mỉm cười rầu rĩ - Anh ngưỡng mộ sự ngoan cường của em, em gái nhỏ à. Anh thậm chí còn tình cờ đồng ý với quan điểm của em. Nhưng đó không phải là cách để xoay sở với một người Rom. Thậm chí chị em của em, người thường không được biết đến bởi tài ngoại giao của mình, cũng biết cách tốt hơn là tiếp cận anh theo cách không có triển vọng gì như thế.

- Em giao tiếp khá là khéo léo khi em muốn thế – Amelia phản kháng, nhăn trán, và anh cười toe toét với nàng.

Quay sang Win, Amelia miễn cưỡng thừa nhận – Tuy vậy, Cam nói đúng.

Win im lặng một lúc, suy ngẫm về điều đó.

- Em nên làm gì bây giờ? Làm sao để mọi thứ trở nên đúng đắn?

Cả hai người phụ nữ đều nhìn Cam.

Điều cuối cùng mà anh muốn đó là dính líu đến những vấn đề của Win và Merripen. Và Chúa biết Merripen chắc chắn sẽ duyên dáng như một con gấu mắc bẫy vào sáng hôm nay. Tất cả những gì Cam muốn đó là quay trở lại giường và ôm ấp vợ mình. Và có thể ngủ thêm chút nữa. Nhưng khi hai chị em nhìn anh chăm chăm với đôi mắt xanh đầy khẩn khoản, anh thở dài.

- Anh sẽ nói chuyện với anh ấy – Anh lầm bầm.

- Có vẻ lúc này anh ấy đã dậy rồi – Amelia nói đầy hy vọng – Kev luôn luôn dậy sớm.

Cam gật đầu cau có với nàng, khó mà thích được cái viễn cảnh nói chuyện với người anh trai cáu kỉnh của mình về những vấn đề liên quan đến phụ nữ.

- Anh ấy sẽ đánh anh như một tấm thảm bám bụi trong phòng khách – Cam nói – Và anh sẽ không trách anh ấy tí nào.

Sau khi thay quần áo và rửa mặt, Cam xuống lầu đi đến phòng khách, Merripen luôn luôn dùng bữa sáng ở đó. Bỗng qua tủ bếp, Cam nhìn thấy một nồi chứa xúc xích nướng phủ trong bột bánh mì *, những đĩa thịt lợn xông khói, những lát cá bơn, bánh mì nướng, và một tô đậu ninh nhừ. Một chiếc ghế được đẩy lùi khỏi một trong những chiếc bàn tròn. Có một bộ đĩa và tách rồng, và một ấm nước nhỏ bằng bạc bốc khói bên cạnh chúng. Hương vị của cà phê đen vương vấn trong không khí.

*nồi chứa xúc xích nướng phủ trong bột bánh mì : toad in the hole:

images

Cam liếc nhìn những ô cửa kính dẫn ra hàng hiên phía sau, và nhìn thấy thân hình gọn gàng ngấm đen của Merripen. Dường như Merripen đang nhìn về phía vườn trái cây bên kia khu vườn ngay hàng thẳng lối. Bờ vai và đầu anh thể hiện cả vẻ cáu kỉnh và buồn bã.

Chết tiệt. Cam không biết phải nói gì với anh trai mình. Họ phải đi một con đường rất dài trước khi đạt đến mức cơ bản của lòng tin. Bất cứ lời khuyên nào Cam cố gắng nói với Merripen chắc chắn đều sẽ bị ném lại vào mặt anh ngay tức khắc. Cầm một lát bánh mì nướng, Cam múc một muỗng mút cam lên nó, và thờ thẩn đi ra hàng hiên.

Merripen liếc nhanh qua Cam và chuyển sự chú ý trở lại với khung cảnh: những cánh đồng tươi tốt bên kia khu đất của trang viên, những cánh rừng rậm rạp được nuôi dưỡng bởi một nhánh lớn của con sông. Một

vài làn khói nhẹ bay lên từ một bờ sông ở phía xa, một trong những nơi người Gypsy hay cắm trại khi họ du hành qua Hampshire.

Cam đã đích thân khắc những dấu hiệu nhận dạng lên cây để cho biết rằng đây là nơi thân thiện với người Rom. Và mỗi lúc một bộ lạc mới tới, Cam đến thăm họ với hy vọng mong manh rằng gia đình rất lâu trước đây của anh có thể ở đó.

- Một kumpania** khác lại ghé qua – anh nhận xét về tình cờ, đến chỗ Merripen ở ban công - Sao anh không đi với em đến thăm họ sáng nay nhỉ?

**kumpania: bộ lạc

Giọng Merripen xa cách và không thân thiện – Công nhân đang đổ khuôn thạch cao mới cho cánh nhà phía đông. Và sau khi họ làm rồi tung chuyện đó lên lần trước, tôi phải ở đó.

- Lần trước, những tấm thạch cao họ đóng không thẳng hàng lắm – Cam nói.

- Tôi biết – Merripen ngắt lời.

- Tốt thôi – Cảm thấy buồn ngủ và bức mình, Cam xoa mặt – Nghe này, em không muốn xỏ mũi và chuyện của anh, nhưng...

- Vậy thì đừng.

- Anh sẽ không bị tổn thương khi lắng nghe quan điểm của người khác.

- Tôi không quan tâm đến quan điểm của anh.

- Nếu anh không quá quan tâm đến bản thân mình – Cam nói gay gắt – thì anh có thể nhận ra là anh không phải là người duy nhất có chuyện để lo lắng. Anh nghĩ là em không hề lo chuyện gì có thể xảy đến với Amelia lúc này khi cô ấy đang mang thai phải không?

- Amelia sẽ không xảy ra chuyện gì – Merripen nói thô bạo.

Cam quắc mắt - Mọi người trong gia đình này lựa chọn nghĩ về Amelia như một người không thể nào gục ngã. Chính Amelia cũng nghĩ vậy. Nhưng cô ấy phải chịu tất cả những vấn đề thường gặp và yếu ớt như bất kỳ người phụ nữ nào trong tình trạng của cô ấy. Sự thật là điều đó luôn luôn mạo hiểm.

Đôi mắt đen của Merripen soi lên thù địch – Với Win còn hơn nữa.

- Có thể. Nhưng nếu cô ấy muốn chấp nhận rủi ro đó, đó là quyết định của cô ấy.

- Đó là điểm khác nhau giữa chúng ta, Rohan. Bởi vì tôi...

- Bởi vì anh không liều mạng của bất cứ ai, có phải không? Thật tệ vì anh đã yêu một người phụ nữ không bị ế chồng, phral à.

- Nếu anh còn gọi tôi như thế một lần nữa – Merripen gầm gừ – Tôi sẽ bẻ cái đầu chết tiệt của anh xuống.

- Cứ tự nhiên và thử đi.

Merripen hẳn có thể đã lao vào Cam sau đó, nếu không vì những cánh cửa kính mở ra và một nhân vật khác bước vào hàng hiên. Nhìn về phía kẻ xâm nhập, Cam rên lên trong bụng. Đó là Harrow, trông kiêu kiêu và thành thạo. Anh ta đến chỗ Cam và lờ Merripen đi.

- Chào buổi sáng, Rohan. Tôi vừa đến để nói với anh là tôi sẽ rời khỏi Hampshire vào chiều muộn. Nếu tôi không thể thuyết phục tiểu thư Hathaway suy nghĩ kỹ lại thì phải vậy thôi.

- Tất nhiên – Cam nói, chuyển biểu hiện của mình sang vẻ trống rỗng dễ chịu – Hãy nói tôi biết chúng tôi có thể làm gì để giúp anh khởi hành thuận tiện.

- Tôi chỉ muốn điều tốt nhất cho cô ấy – bác sĩ thì thăm, vẫn không nhìn vào Merripen – Tôi sẽ tiếp tục tin rằng đi đến Pháp với tôi là lựa chọn sáng suốt nhất với tất cả mọi người. Nhưng đó vẫn là quyết định của tiểu thư Hathaway.

Anh ta ngừng lại, đôi mắt xám mờ đục – Tôi hy vọng anh sẽ sử dụng bất cứ ảnh hưởng nào mình có để chắc chắn tất cả những người liên quan hiểu được điều gì đang bị đe dọa.

- Tôi nghĩ chúng tôi đều hiểu rõ tình huống này – Cam nói với sự hòa nhã che giấu vẻ mỉa mai sắc bén.

Harrow nghi ngờ nhìn anh và gật đầu ngắn gọn.

- Vậy tôi sẽ để hai người tiếp tục thảo luận.

Anh ta khéo léo nhấn mạnh từ “thảo luận” một cách ngờ vực, như thể anh ta đã nhận ra rằng họ đang trên bờ vực cãi nhau ngay lập tức. Anh ta rời khỏi hàng hiên, đóng cánh cửa kính lại sau lưng.

- Tôi ghét tên khốn đó – Merripen nói thì thầm.

- Anh ta cũng không phải loại ưa thích của em – Cam thừa nhận.

Anh mệt mỏi nắm lấy phía sau cổ mình, cố gắng làm dịu đi sự căng cứng của những múi cơ đau nhức.

- Em sẽ đi xuống khu vực cắm trại của người Rom. Và nếu anh không phiền, em sẽ uống một tách cái thứ cà phê kinh khủng mà anh đang uống. Em xem thường món đó, nhưng em cần cái gì đó giữ mình tỉnh táo.

- Cứ uống bất cứ thứ gì còn lại trong ấm – Merripen cầu nhàu - Tôi đã tỉnh táo hơn mình muốn rồi.

Cam gật đầu và đi đến những cánh cửa theo kiểu Pháp. Nhưng anh dừng lại ngay khung cửa, và vuốt vuốt tóc phía sau cổ mình, và nói từ tốn.

- Điều tồi tệ nhất về việc yêu thương ai đó, Merripen à, là anh sẽ không thể bảo vệ cô ấy khỏi một vài thứ. Những thứ vượt quá tầm kiểm soát của anh. Anh cuối cùng cũng nhận ra rằng có thứ còn tệ hơn cả cái chết... đó là có chuyện gì xảy đến với cô ấy. Anh luôn phải sống với nỗi sợ đó. Nhưng anh phải chấp nhận phần tồi tệ, nếu anh muốn có được phần tốt đẹp.

Kev nhìn anh chán chường - Phần tốt đẹp là gì?

Một nụ cười nở ra trên môi Cam

- Tất cả những thứ khác đều là phần tốt đẹp – anh nói, và bước vào trong.

- Có người đã cảnh cáo tôi là không nên nói gì cả – đây là câu bình luận đầu tiên của Leo khi anh gặp Merripen trong một căn phòng bên cánh phía Đông. Có hai thợ trát tường trong góc phòng, đang đo đạc và đánh dấu lên tường, và một người khác đang chuẩn bị giàn giáo sẽ đỡ được một người lên gần trần nhà.

- Lời khuyên tốt đó – Kev nói – Anh nên lắng nghe nó.

- Tôi không bao giờ nghe khuyên bảo, dù tốt hay xấu. Việc đó sẽ chỉ khuyến khích thêm nhiều lời khuyên nữa thôi.

Mặc dù những suy nghĩ ủ ê trong đầu, Kev vẫn cảm thấy một nụ cười bất đắc dĩ giật giật trên môi mình. Anh ra hiệu về phía cái thùng chứa đầy thứ bùn màu xám nhạt gần đó.

- Sao anh không cầm lấy một cây gỗ và khuấy nó lên?

- Cái gì thế?

- Vữa và hỗn hợp sáp ong vuốt tóc.

- Sáp ong vuốt tóc à. Thật dễ thương.

Nhưng Leo vẫn ngoan ngoan cầm lên một cây gỗ đã bỏ đi và bắt đầu thọc xung quanh thùng vữa.

- Những người phụ nữ đã đi sáng nay – anh nói – Họ đi đến trang viên Stony Cross để thăm phu nhân Westcliff. Beatrix dặn tôi phải trông chừng con chồn sương của nó, mà hình như lạc mất rồi. Và cô Marks ở đây.

Một chút trầm ngâm - Một tạo vật nhỏ bé lạ lùng, anh nói có đúng không?

- Con chồn hay cô Marks? – Kev cẩn thận đặt một miếng gỗ lên tường và đóng đinh lại.
 - Marks. Tôi đang tự hỏi... Cô ấy có phải là “misandrist” không, hay là bình thường cô ấy ghét tất cả mọi người?
 - Misandrist là gì?
 - Người ghét đàn ông.
 - Cô ấy không ghét đàn ông. Cô ấy luôn dễ chịu với tôi và Rohan.
- Leo trông thật sự bối rối.
- Vậy... cô ấy chỉ ghét tôi thôi sao?
 - Hình như vậy.
 - Nhưng cô ấy không có lý do gì cả!
 - Thế về sự ngạo mạn và tùy tiện của anh thì sao?
 - Đó là một phần của vẻ duyên dáng quý tộc của tôi – Leo phản kháng.
 - Vậy có lẽ vẻ duyên dáng quý tộc của anh không có tác dụng với cô Marks rồi – Kev cau mày khi anh thấy vẻ cau có của Leo.
 - Sao anh lại quan tâm? Anh không hề có hứng thú với cô ấy, phải không?
 - Dĩ nhiên là không – Leo nói phần nộ – Tôi đã từng trèo lên giường với con nhím cứng của Pea. Thử tưởng tượng đến những cái khuỷu tay và đầu gối nhỏ nhắn nhọn hoắt. Tất cả những góc sắc cạnh đó. Một người đàn ông có thể gây họa chết người cho chính mình, làm mình rối tung lên với Marks...

Anh khuấy vữa với sự mãnh liệt mới mẻ, bận tâm rõ ràng đến vô số những nguy hiểm trong chuyện giường chiếu với cô gia sư.

Hơi quá bận tâm, Kev nghĩ.

Thật là tiếc, Cam mơ màng nghĩ khi anh băng qua bãi cỏ xanh với đôi tay đút túi, khi trở thành thành viên trong một gia đình khăng khít có nghĩa là người đó không bao giờ có thể tận hưởng được niềm vui của riêng mình khi một ai khác đang gặp chuyện không hay. Có rất nhiều thứ làm Cam thích thú vào lúc này... ánh mặt trời trải rộng trên khung cảnh đầy sắc xuân, và tất cả những cây xanh đang thức giấc, rì rào, run rẩy đứng lên từ nền đất ẩm ướt. Hương khói đầy hứa hẹn từ ngọn lửa trong khu trại của người Rom lừng lờ theo một làn gió nhẹ. Có lẽ hôm nay anh cuối cùng cũng có thể tìm thấy ai đó trong bộ lạc cũ của mình. Vào một ngày như thế này, dường như bất cứ việc gì đều có thể.

Anh có một người vợ xinh đẹp đang mang trong mình đứa con của anh. Anh yêu Amelia hơn cả mạng sống của mình. Và anh có quá nhiều điều để mất. Nhưng Cam sẽ không để nỗi sợ hãi phá hủy anh, hay ngăn cản anh không yêu nàng với tất cả tâm hồn mình. Sợ hãi...

Anh bước chậm lại, bối rối vì nhịp tim anh bỗng dưng tăng nhanh. Như thể anh đã chạy hàng dặm liên không hề ngừng nghỉ. Nhìn qua đồng cỏ, anh nhìn thấy cỏ xanh đến lạ kỳ. Nhịp đập của tim anh trở nên đau đớn, giống như có ai đang liên tục đâm vào anh. Hoang mang, Cam căng thẳng như một người đang đối mặt với cái chết, đặt tay lên ngực mình. Lạy Chúa, mặt trời đang tỏa sáng, soi vào mắt anh cho đến khi chúng ngấn nước. Anh dùng tay áo gạt nước mắt, và bất ngờ nhận ra mình đã quỳ xuống đất. Anh chờ cho cơn đau giảm đi, chờ cho trái tim mình chậm lại như nó phải thế, nhưng nó chỉ trở nên tệ hơn. Anh gắng sức thở, cố gắng đứng dậy. Cơ thể anh không vâng lời. Một cú ngã mềm oặt chậm chậm, thảm cỏ xanh đâm mạnh vào má anh. Trái tim anh càng thêm đau đớn, dường như có thể vỡ tung ra vì nỗ lực hoạt động phi thường. Cam ngỡ ngàng nhận ra mình đang chết. Anh không thể nghĩ tại sao nó lại xảy ra, hay bằng cách nào, chỉ nghĩ đến sẽ không có ai chăm sóc Amelia và nàng cần anh, anh không thể rời bỏ nàng. Phải có ai đó trông nom nàng, nàng cần người xoa chân cho nàng khi mệt mỏi.

Quá mệt mỏi. Anh không thể nâng tay hay đầu mình lên, hay cử động chân, nhưng những múi cơ trong cơ thể anh đang nẩy lên không chủ ý, những cơn run rẩy xóc mạnh anh như một con rối bị giật dây. Amelia.

Anh không muốn xa em. Chúa ơi, đừng để con chết, còn quá sớm. Nhưng đau đớn vẫn tiếp tục ập lên anh, dìm anh xuống, ngăn chặn từng hơi thở và nhịp đập. Amelia. Anh muốn gọi tên nàng, và anh không thể. Thật là tàn nhẫn vô cùng khi anh không thể rời bỏ thế giới này với những âm tiết quý báu sau cùng đó trên môi mình.

Sau một giờ lắng nền và kiểm tra nhiều hỗn hợp gồm vôi, thạch cao, và tóc người, Kev cùng Leo và những công nhân đã hòa trộn được tỉ lệ chính xác. Leo cảm thấy thích thú đáng ngạc nhiên với quy trình này, thậm chí còn nghĩ ra phương pháp cải thiện sàn thạch cao ba lớp bằng cách cải tiến lớp nền, hay còn gọi là lớp tạp nham.

- Bỏ thêm tóc vào lớp này đi – anh đề nghị – và dùng bay để làm nó nhám hơn, và điều này sẽ giúp lớp tiếp theo dính chặt hơn.

Kev thấy rõ là mặc dù Leo chỉ có chút ít thích thú với những khía cạnh về tài chính khi điều hành điền trang nhưng tình yêu với kiến trúc và tất cả những vấn đề về xây dựng liên quan thì phát triển hăng hái hơn bao giờ hết.

Khi Leo đang leo xuống từ giàn giáo thì người quản gia, bà Barnstable, đi đến cửa vào cùng với một cậu bé. Kev để ý đến cậu bé với sự thích thú rõ ràng. Cậu bé có vẻ khoảng mười một hay mười hai tuổi. Cho dù cậu không mặc quần áo sặc sỡ nhưng những đường nét mạnh mẽ và nước da màu đồng của cậu đã xác nhận cậu là một người Rom.

- Thưa ông – bà quản gia nói với Kev về hối tiếc - Tôi rất tiếc vì chen ngang công việc của ông. Nhưng chú bé này đến trước ngưỡng cửa nói năng rất kì quặc, và nó không chịu rời đi. Chúng tôi nghĩ ông có lẽ có thể hiểu được nó.

Cậu nói phát ra rõ ràng là tiếng Rom - Droboy tume Romale – cậu bé nói lịch sự.

Kev gật đầu chấp nhận lời chào.

- Mishto avilan – Anh tiếp tục nói chuyện bằng tiếng Rom – Cậu đến từ bộ lạc bên cạnh con sông phải không?

- Vâng, kako. Tôi được rom phuro*** gửi đến để báo với ông là chúng tôi tìm thấy một người Rom nằm trên cánh đồng. Ông ấy ăn mặc như một gadjo. Chúng tôi nghĩ là ông ấy thuộc về ai đó ở đây.

***rom phuro: trưởng lão

- Nằm trên cánh đồng – Kev lặp lại, trong khi một cảm giác cấp bách lạnh lẽo, nhức nhối dâng lên trong anh. Anh biết ngay là có chuyện gì đó rất tồi tệ đã xảy ra.

Cố gắng, Kev giữ giọng mình kiên nhẫn - Anh ta đang nghỉ ngơi à?

Cậu bé lắc đầu - Ông ấy đang ốm và không còn tỉnh táo. Và ông ấy run lên như thế này... – Cậu bắt chước run rẩy bằng tay mình.

- Anh ta có nói với cậu tên mình không? – Kev hỏi – Anh ta có nói gì không?

Mặc dù họ vẫn đang nói chuyện bằng tiếng Rom nhưng Leo và bà Barnstable nhìn Kev chăm chú, đoán biết là có việc khẩn cấp đang xảy ra.

- Chuyện gì thế? – Leo hỏi, cau mày.

Cậu bé trả lời Kev - Không, kako, ông ấy không thể nói gì nhiều. Và tìm ông ấy... – Cậu bé dấm vài cú dấm dứt khoát vào ngực mình với một nắm tay nhỏ bé.

- Đưa tôi đến chỗ anh ta.

Tâm trí Kev không hề nghi ngờ là tình huống rất kinh khủng. Cam Rohan không bao giờ bị ốm, và anh ta có tình trạng sức khỏe tuyệt vời. Dù thứ gì xảy đến với anh ta thì nó đều nằm ngoài những chứng bệnh thông thường.

Chuyển sang tiếng Anh, Kev nói với Leo và bà quản gia.

- Rohan bị bệnh... Anh ta đang ở khu trại của người Rom. Thưa ngài, tôi đề nghị anh cho một người hầu và người đánh xe đến trang viên Stony Cross để đón Amelia ngay lập tức. Bà Barnstable, gọi bác sĩ. Tôi sẽ mang Rohan về đây sớm nhất có thể.

- Thưa ông – bà quản gia hoang mang nói – Ông đang nói đến bác sĩ Harrow phải không?

- Không – Kev nói ngay lập tức. Tất cả mọi bản năng của anh cảnh báo anh giữ Harrow tránh xa chuyện này - Thật ra, đừng để anh ta biết chuyện gì đang xảy ra. Trong lúc này, giữ im lặng hết mức có thể.

- Vâng, thưa ông – Mặc dù bà quản gia không hiểu lý do của Kev nhưng bà được huấn luyện rất tốt để không thắc mắc quyền hành của anh.

- Ông Rohan có vẻ hoàn toàn khỏe mạnh vào sáng sớm hôm nay – bà nói – Chuyện gì có thể xảy ra với ông ấy?

- Chúng ta sẽ tìm ra.

Không chờ thêm câu hỏi hay phản ứng nào, Kev nắm lấy vai cậu bé và hướng cậu về phía ngưỡng cửa.

- Đi nào.

Vitsa này là một bộ lạc gia đình nhỏ và phát đạt. Họ đã dựng lên một khu trại có tổ chức, với hai vardo cùng với vài chú ngựa trông khỏe mạnh và lừa. Thủ lĩnh của bộ tộc, người mà cậu bé gọi là rom phuro, là một người đàn ông hấp dẫn với mái tóc đen dài và đôi mắt đen ảm áp. Mặc dù anh ta không cao nhưng anh ta cân đối và thon gọn, với dáng vẻ quyền uy kiên định.

Kev ngạc nhiên với độ tuổi vừa phải của người tộc trưởng. Từ phuro thường chỉ một người đàn ông cao tuổi và thông thái. Với một người khoảng gần bốn mươi tuổi, điều đó chỉ ra rằng anh ta là một người tộc trưởng được kính trọng khác thường.

Họ trao nhau những lời chào hỏi vội vàng, và người rom phuro dẫn Kev đến vardo của mình.

- Anh ấy là bạn của anh à? – người tộc trưởng hỏi với sự quan tâm rõ ràng.

- Em trai của tôi.

Vì lý do nào đó mà câu trả lời của Kev đã lôi kéo được một ánh nhìn chú ý.

- Thật tốt khi anh ở đây. Đây có thể là cơ hội cuối cùng để nhìn thấy anh ấy trên cõi đời này.

Kev ngạc nhiên vì phản ứng theo bản năng của mình với câu nói đó, giận dữ và đau đớn dâng trào.

- Cậu ấy sẽ không chết – Kev nói gay gắt, bước nhanh hơn và lao thẳng vào chiếc vardo.

Bên trong ngôi nhà di động của người Gypsy dài khoảng mười hai feet (~ 3.6m) và rộng khoảng sáu feet (~ 1.8m), với chiếc lò sưởi đặc trưng và ống khói kim loại đặt một bên cửa ra vào. Một cặp giường ngủ đặt nằm ngang đầu bên kia của chiếc vardo, một cao một thấp. Cơ thể thon dài của Cam Rohan duỗi dài trên chiếc giường thấp hơn, đôi chân đi giày ống đung đưa phía cuối giường. Anh đang co giật và run rẩy, đầu anh lảo đảo liên tục trên gối.

- Quỷ thần ơi – Kev nói khó khăn, không thể tin người đàn ông này đã thay đổi như thế chỉ trong một thời gian ngắn.

Sắc da khỏe mạnh đã bị hút khỏi khuôn mặt Rohan cho đến khi nó trắng như tờ giấy, và môi anh nứt nẻ và xám xịt. Anh rên lên trong đau đớn, thở hổn hển như một con chó (=.=!). Kev ngồi xuống ngay thành giường và đặt tay mình lên vầng trán lạnh lẽo của Rohan.

- Cam – anh nói khản nài – Cam, Merripen đây. Mơ mắt ra đi. Nói tôi biết chuyện gì đã xảy ra.

Rohan đấu tranh để kiểm soát những cơn run rẩy, để tập trung ánh mắt của mình, nhưng rõ ràng là không thể. Anh cố gắng phát ra tiếng, nhưng tất cả anh có thể tạo ra là một âm thanh rời rạc.

Trái bàn tay lên ngực của Rohan, Kev cảm thấy nhịp đập dữ dội và không đều đặn. Anh nguyên rủa, nhận ra rằng không trái tim của người nào, dù có mạnh mẽ đến đâu, có thể đập theo nhịp thất thường như thế quá lâu.

- Cậu ấy hẳn đã ăn một loại thảo mộc nào đó mà không biết tác hại của nó – rom phuro bình luận, trông lo lắng.

Kev lắc đầu - Em trai tôi rất quen thuộc với những cây thuốc. Cậu ấy sẽ không bao giờ mắc sai lầm kiểu đó.

Nhìn xuống khuôn mặt buồn rầu của Rohan, Kev cảm thấy một sự pha trộn giữa giận dữ và thương xót. Anh ước trái tim anh có thể tiếp tục công việc của trái tim em trai mình.

- Ai đó đã đầu độc cậu ấy.

- Hãy nói tôi có thể làm gì – người tộc trưởng nói khẽ khàng.

- Đầu tiên, chúng ta cần tổng chất độc ra ngoài nhiều nhất có thể.

- Dạ dày anh ấy rỗng không trước khi chúng tôi mang anh ấy vào vardo.

Điều đó tốt. Nhưng vì phản ứng tồi tệ như thế này, thậm chí sau khi đã tổng chất độc ra, có nghĩa nó là một loại độc rất mạnh. Trái tim bên dưới bàn tay Kev dường như sẵn sàng để nổ tung ra khỏi lồng ngực Rohan. Anh ấy sẽ co giật trong chốc lát.

- Phải làm gì đó để làm chậm mạch đập và giảm bớt những cơn run rẩy – Kev nói cộc lốc – Anh có còn thuốc phiện không?

- Không, nhưng chúng tôi có thuốc phiện nguyên chất.

- Còn tốt hơn nữa. Mang nó đến nhanh lên.

Người rom phuro ra lệnh cho hai người phụ nữ đã đến trước lối vào của chiếc vardo. Trong ít nhất là một phút, họ đã mang ra một lọ nhỏ chứa bột nhão màu nâu đậm. Đó là bột sấy khô từ quả thuốc phiện chưa chín. Đổ ra một ít một lên chiếc muỗng, Kev cố gắng cho Rohan ăn. Răng của Rohan va chạm lách cách dữ dội vào kim loại, đầu anh giật mạnh cho đến khi chiếc muỗng bị đánh bật ra. Kev kiên nhẫn trượt tay mình xuống dưới cổ Rohan và nâng anh lên.

- Cam. Là tôi đây. Tôi đến đây để giúp cậu. Uống cái này vì tôi. Uống ngay bây giờ.

Anh nhét lại chiếc muỗng vào miệng Rohan và giữ nó ở đó trong khi Rohan nín thở và run rẩy trong vòng tay Kev.

- Đúng rồi – Kev thì thầm, rút chiếc muỗng ra sau chốc lát.

Anh đặt một bàn tay ấm áp lên cổ em trai mình, xoa nhẹ nhàng.

- Nuốt đi. Phải, phral à, đúng rồi.

Thuốc phiện có tác dụng với tốc độ thần kì. Chẳng mấy chốc những cơn run rẩy bắt đầu giảm đi, và hơi thở hỗn hển điên cuồng dịu xuống. Kev không nhận ra là mình đã nín thở cho đến khi anh thở ra một hơi dài thanh thản. Anh đặt lòng bàn tay lên trái tim Rohan, cảm nhận nhịp co giật chậm lại.

- Thử cho anh ấy ít nước – người tộc trưởng đề nghị, đưa một chiếc cốc bằng gỗ chạm khắc cho Kev

Anh ấn miệng cốc vào môi Rohan, và đỡ đầu Rohan uống một ngụm. Bờ mi nặng nề nâng lên, và Rohan cố gắng nhìn anh.

- Kev...

- Anh đây, cậu em nhỏ.

Rohan nhìn chằm chằm và chớp mắt. Anh đưa tay và nắm chặt lấy đường xẻ trên chiếc áo hở cổ của Kev như một người chết đuối.

- Xanh – anh thì thầm rời rạc – Mọi thứ... xanh.

Kev vòng tay mình quanh lưng Rohan mà giữ chặt anh. Anh nhìn qua người rom phuro, và liếc mạng nghĩ. Anh đã nghe đến triệu chứng như thế này trước đây, một màn sương màu xanh bao trùm cảnh vật. Nó được gây ra bởi uống quá nhiều thuốc trợ tim loại mạnh.

- Nó có thể là mao địa hoàng (digitalis)- anh lắm bầm – Nhưng tôi không biết nó được lấy từ đâu.

- Cây mao địa hoàng (Foxglove)- người rom phuro nói. Giọng anh ta vô cảm, nhưng khuôn mặt anh ta căng ra vì lo lắng - Có thể gây chết người. Giết được thú nuôi.

- Thuốc giải độc là gì? – Kev hỏi gay gắt.

Câu trả lời của người tộc trưởng nhẹ hẫng – Tôi không biết. Tôi thậm chí còn không biết có thuốc giải hay không.

21. Chương 21

Sau khi gửi một người hầu đến mời vị bác sĩ trong làng, Leo quyết định đi đến khu trại của người Gypsy và xem thử tình trạng của Rohan. Leo không thể chịu được tình trạng bị động và cảm giác hồi hộp chờ đợi. Và anh lo lắng vô cùng khi nghĩ đến có chuyện gì đó đã xảy đến với Rohan, người có vẻ đã trở thành chủ chốt của toàn bộ gia đình. Nhanh chóng đi xuống cầu thang chính, Leo vừa bước đến sảnh đón khi cô Marks đến chỗ anh. Cô đi cùng với một người hầu gái và đang nắm lấy cổ tay của cô gái không may. Cô hầu trông tái nhợt và mắt đỏ hoe.

“Thưa ngài,” cô Marks nói cộc lốc, “tôi muốn anh đi với chúng tôi đến phòng sinh hoạt chung ngay bây giờ. Có thứ anh nên-”

“Tôi nghĩ với những hiểu biết về phép xã giao của cô, Marks, thì cô hẳn có biết là không ai yêu cầu chủ nhân của ngôi nhà làm bất cứ điều gì.”

Khuôn miệng nghiêm khắc của người nữ gia sư méo đi không kiên nhẫn. “Quý lấy hết những quy tắc xã giao. Chuyện này rất quan trọng.”

“Rất tốt. Rõ ràng là cô hẳn sẽ rất vừa lòng. Nhưng nói với tôi ở đây và ngay bây giờ, vì tôi không có thời gian tán gẫu trong phòng sinh hoạt.”

“Phòng sinh hoạt,” cô khẳng khái.

Sau khi liếc nhanh lên trời, Leo đi theo người nữ gia sư và cô hầu băng qua sảnh đón.

“Tôi cảnh cáo cô, nếu đó là chuyện gia đình nhỏ nhặt nào đó thì tôi sẽ lấy đầu cô. Tôi có một vấn đề khẩn cấp phải giải quyết ngay lập tức, và-”

“Vâng,” Marks cắt lời anh khi họ đi nhanh chóng đến phòng khách. “Tôi biết điều đó.”

“Cô biết à? Chết tiệt, bà Barnstable không được phép nói với bất cứ ai.”

“Những bí mật hiểm khi được giữ kín giữa những người hầu, thưa ngài.”

Khi họ đi vào phòng sinh hoạt, Leo nhìn chằm chằm vào xương sống thẳng băng của người nữ gia sư, và trải nghiệm cảm giác kích thích nhức nhối mà anh luôn luôn cảm thấy khi có mặt cô. Cô như một trong những vết ngứa không thể với tới được trên lưng một người. Có thứ gì đó phải làm với cuộn tóc nâu sáng màu được cuốn quá chặt trên gáy cô. Còn thân mình thon gầy và vòng eo được thắt lại bé xíu, cùng làn da taitái khô ráo và sạch sẽ của cô. Anh không thể không nghĩ đến sẽ như thế nào khi tháo dây, nới lỏng, lột trần cô. Tháo bỏ kính mắt của cô. Làm những việc sẽ khiến cô hoàn toàn ửng đỏ và ướt át và hết sức khó chịu. Phải, chính là thế. Anh muốn chọc ghẹo cô. Lặp đi lặp lại nhiều lần. Chúa ơi, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với anh thế này?

Ngay khi họ vào trong phòng, cô Marks đóng cửa lại và vỗ nhẹ vào tay cô hầu gái với bàn tay trắng thon dài.

“Đây là Sylvia,” cô nói với Leo. “Cô ấy đã nhìn thấy một chuyện không hay sáng nay và không dám nói với ai. Nhưng sau khi biết ông Rohan bị bệnh, cô ấy đến chỗ tôi với thông tin này.”

“Tại sao lại đợi tới lúc này?” Leo không kiên nhẫn hỏi.

“Chắc chắn là bất cứ việc gì không hay nên được nói lại ngay lập tức,” Cô Marks trả lời với sự bình tĩnh đến khó chịu, “Nhưng không có sự bảo vệ nào cho một người hầu tình cờ nhìn thấy điều mà cô ấy không nên thấy. Và vì là một cô gái biết điều, Sylvia không muốn giờ đầu chịu trách nhiệm. Anh có đảm bảo với chúng tôi rằng Sylvia sẽ không chịu bất cứ hậu quả tồi tệ nào từ những gì cô ấy sắp tiết lộ không?”

“Cô có lời đảm bảo của tôi,” Leo nói. “Dù nó là gì. Hãy nói với tôi, Sylvia.”

Cô hầu gạt đầu và dựa vào cô Marks tìm sự giúp đỡ. Sylvia nặng hơn cô gia sư gầy yếu, thật đáng ngạc nhiên khi họ không té ngã.

“Thưa ngài,” cô hầu ngập ngừng, “Tôi đã đánh bóng những chiếc nĩa sáng nay và mang chúng đến bàn ăn sáng, để dùng món fillet cá bơn. Nhưng khi tôi đi vào phòng khách thì tôi nhìn thấy ông Merripen và ông Rohan đang ở ngoài hàng hiên, nói chuyện với nhau. Và bác sĩ Harrow đi vào phòng, quan sát họ...”

“Và?” Leo thúc giục khi đôi môi cô gái run rẩy.

“Và tôi nghĩ tôi nhìn thấy bác sĩ Harrow bỏ gì đó vào bình cà phê của ông Merripen. Ông ấy lấy thứ đó từ túi của mình – nó nhìn giống như một trong những ống thủy tinh nhỏ kỳ quặc ở nhà bán thuốc. Nhưng chuyện xảy ra rất nhanh, tôi không thể chắc ông ấy đã làm gì. Và rồi ông ấy quay lại và nhìn tôi khi tôi đi vào phòng. Tôi giả vờ không nhìn thấy gì, thưa ngài. Tôi không muốn gây rắc rối.”

“Chúng tôi nghĩ rằng có lẽ ông Rohan đã uống thức uống bị pha trộn đó,” cô gia sư nói.

Leo lắc đầu. “Rohan không uống cà phê.”

“Không thể có một ngoại lệ vào sáng hôm nay được sao?” Âm vực mỉa mai trong giọng cô nghe khó chịu không chịu được.

“Có thể. Nhưng nó không phải là thói quen của anh ta.” Leo thở dài khó chịu. “Chết tiệt. Tôi sẽ cố gắng tìm ra, nếu có, Harrow đã làm gì. Cảm ơn cô, Sylvia.”

“Vâng. Thưa ngài.” Cô hầu trông đã bớt căng thẳng hơn.

Khi Leo bước ra khỏi phòng, anh giận điên lên khi phát hiện cô Marks đang đi theo mình.

“Không được đi với tôi, Marks.”

“Anh cần tôi.”

“Đi đâu đó và đăn cái gì đó đi. Chia động từ đi. Bất cứ gì mà những cô gia sư làm.”

“Tôi sẽ,” cô nói gay gắt, “nếu tôi có chút lòng tin nào vào khả năng giải quyết vấn đề của anh. Nhưng từ những gì tôi thấy về khả năng của anh, tôi hết sức nghi ngờ là anh sẽ đạt được gì đó mà không có sự giúp đỡ của tôi.”

Leo tự hỏi những cô gia sư khác có dám nói chuyện với ông chủ của họ theo cách này không. Anh không nghĩ là có. Vì cái quỷ gì mà sao các em gái của anh không thể lựa chọn một người phụ nữ im lặng và dịu dàng thay vì con ong bé nhỏ này?

“Tôi có những khả năng mà cô sẽ không bao giờ đủ may mắn để nhìn thấy hay trải nghiệm, Marks à.”

Cô hừm một tiếng khinh bỉ và tiếp tục đi theo anh.

Đến phòng của Harrow, Leo gõ cửa một cái chiếu lệ rồi bước vào trong. Tủ áo trống không, và một chiếc rương mở đặt cạnh giường.

“Thật xin lỗi vì đã xâm phạm, Harrow,” Leo nói chỉ với chút xúu lịch sự giả tạo. “Nhưng có một vấn đề đã xảy ra.”

“Ồ?” Bác sĩ trông thờ ơ một cách khác thường.

“Có người đang bị bệnh.”

“Thật không may. Tôi ước mình có thể giúp đỡ, nhưng nếu tôi muốn đến được London trước nửa đêm, tôi phải khởi hành sớm. Anh phải tìm một bác sĩ khác thôi.”

“Chắc chắn là anh có nghĩa vụ đạo đức phải giúp đỡ ai đó cần anh,” cô Marks nói hoài nghi. “Về lời thề Hippocrates* thì sao?”

*Lời thề Hippocrates: Lời thề Hippocrates là văn bản y học Hy Lạp được biết đến nhiều nhất. Lời thề Hippocrates đòi hỏi những thầy thuốc mới ra trường phải tuyên thệ tuân thủ một số tiêu chuẩn đạo đức nghề nghiệp. Lời thề Hippocrates cũng ràng buộc chặt chẽ những y sinh với thầy giáo và với cộng đồng mà họ phục vụ bởi những trách nhiệm tương tự như trách nhiệm của thành viên trong gia đình.

“Lời thề đó không bắt buộc. Và với những sự kiện xảy ra gần đây, tôi có mọi quyền để từ chối. Hai người sẽ phải tìm bác sĩ khác để chữa trị cho anh ta thôi.”

Anh ta. Leo không phải nhìn vào cô Marks để biết rằng cô, cũng vậy, đã bắt được sơ xuất đó. Anh quyết định giữ Harrow tiếp tục nói chuyện.

“Merripen đã dành được em gái tôi một cách công bằng, anh bạn già ạ. Và điều mang hai người họ đến với nhau đã bắt đầu rất lâu trước khi anh xen vào. Thật không độ lượng khi trách cứ họ.”

“Tôi không trách cứ họ,” Harrow nói cộc lốc. “Tôi trách anh.”

“Tôi sao?” Leo nổi giận. “Vì cái gì? Tôi không có vai trò gì trong chuyện này.”

“Anh quan tâm đến các em gái mình quá ít đến nỗi anh cho phép không chỉ một mà đến hai người Gypsy gia nhập vào gia đình mình.”

Qua khóe mắt, Leo nhìn thấy chú chồn sương Dodger đang bò qua sàn nhà trải thảm. Sinh vật tò mò đến chỗ chiếc ghế phủ một cái áo khoác tối màu. Đứng dậy trên hai chân sau, chú chồn lục lọi trong túi áo khoác. Cô Marks đang nói rất quả quyết.

“Ông Merripen và ông Rohan là những người đàn ông có phẩm chất tuyệt vời, bác sĩ Harrow. Người ta có thể chê trách ngài Ramsay vì rất nhiều thứ, nhưng không phải điều đó.”

“Bọn họ là người Gypsy,” Harrow nói đầy khinh miệt.

Leo bắt đầu nói, nhưng anh bị ngắt lời khi cô Marks tiếp tục bài giảng của mình.

“Một người đàn ông hẳn phải bị xét đoán bởi những gì do chính anh ta gây ra, bác sĩ Harrow. Bởi những gì anh ta làm khi không ai khác nhìn thấy. Và vì đã sống thân cận với ông Merripen và ông Rohan, tôi có thể tuyên bố chắc chắn rằng họ đều là những người đàn ông tốt và danh giá.”

Dodger moi ra một vật từ túi chiếc áo khoác và ngo nguậy trong chiến thắng. Chú ta bắt đầu vừa chạy vừa nhảy từ từ vòng quanh góc phòng, thận trọng quan sát Harrow.

“Thứ lỗi cho tôi nếu tôi không chấp nhận những đảm bảo về nhân phẩm từ một người phụ nữ như cô,” Harrow nói với cô Marks. “Nhưng dựa vào những lời đồn đại, đúng hơn là cô đã vô cùng gần gũi với một vài quý ông trong quá khứ.”

Cô gia sư trắng bệch vì giận dữ. “Sao anh dám?”

“Tôi cảm thấy lời nhận xét đó hoàn toàn không thích đáng,” Leo nói với Harrow. “Rõ ràng là không có người đàn ông bình thường nào từng cố gắng gây tai tiếng với Marks.”

Nhìn thấy Dodger đã chạy ra ngưỡng cửa, Leo nắm lấy cánh tay cứng ngắc của cô gia sư. “Đi nào, Marks. Hãy để bác sĩ thu xếp đồ đạc.”

Vào ngay lúc đó, Harrow chợt trông thấy chú chồn sương, chú ta đang ngậm một lọ thủy tinh dài trên miệng. Đôi mắt Harrow mở lớn, và anh ta tái đi.

“Đưa cái đó cho ta0!” anh ta hét lên, và phóng tới chú chồn. “Cái đó là của ta0!”

Leo lao vào tên bác sĩ và đè anh ta xuống sàn. Anh vật lộn, lăn qua sàn nhà với tên bác sĩ khi họ cố gắng giành thế chủ động.

“Anh đã bỏ,” Leo thừa nhận, “cái quái quỷ gì vào cà phê?”

“Không gì cả.” Đôi tay mạnh mẽ của tên bác sĩ bóp chặt cổ anh. “Tôi không biết anh đang nói về chuyện gì-”

Leo đánh mạnh vào sườn anh ta cho đến khi cái siết tay của tên bác sĩ yếu đi.

“Chết tiệt mày không phải,” Leo thở hổn hển, và thúc gối vào háng anh ta. Đó là một mảnh bản mà Leo đã vớ được từ một trong những chuyến phiêu lưu đầy màu sắc của mình ở London.

Harrow gục sang một bên, rên rỉ. “Một quý ông... sẽ không... làm điều đó...”

“Những quý ông cũng không đầu độc người khác.” Leo túm lấy anh ta. “Nói cho tao thứ đó là gì, tên khốn khiếp!”

Bất chấp đau đớn, đôi môi Harrow vẫn cong lên một nụ cười xấu xa. “Merripen sẽ không được tôi giúp đỡ.”

“Merripen đã không uống thứ nước bẩn thử đó, đồ ngu! Rohan đã uống. Giờ thì hãy nói cho tao biết mày đã bỏ gì vào trong cà phê hoặc tao sẽ xé toạc cổ họng của mày.”

Tên bác sĩ trông sửng sốt. Anh ta mím chặt miệng và không chịu nói. Leo đánh vào bên trái rồi bên phải, nhưng tên xấu xa vẫn giữ im lặng. Giọng nói của cô Marks phá vỡ cơn giận dữ sôi sục.

“Thưa ngài, dừng lại đi. Ngay lập tức. Tôi cần sự trợ giúp của ngài để lấy lại cái lọ.”

Lôi mạnh Harrow lên, Leo kéo anh ta vào cái tủ rộng và đóng anh ta lại bên trong. Leo khóa cửa và quay về phía cô Marks, khuôn mặt anh đầm mồ hôi và lồng ngực anh phập phồng. Ánh mắt họ khóa vào nhau trong một giây. Đôi mắt cô mở tròn như tròng kính mắt của mình. Nhưng sự nhận thức kì lạ giữa họ đột ngột bị đâm thủng bởi tiếng chút chút hân hoan của Dodger. Chú chồn quý sứ chờ ngay ngưỡng cửa, nhảy một điệu nhảy khiêu chiến hạnh phúc bao gồm một seri những bước nhảy sang hai bên. Rõ ràng chú ta rất thích thú với chiến lợi phẩm mới của mình, và còn thích thú hơn nữa bởi sự thật là cô Marks có vẻ cũng muốn nó.

“Thả tôi ra!” Harrow nghẹn giọng hét lên, và tiếng đập mạnh mẽ vang lên từ bên trong tủ.

“Con chồn đáng nguyên rửa đó,” cô Marks cầu nhàu. “Với nó thì đây là một trò chơi. Nó sẽ bỏ hàng giờ khiêu khích chúng ta với cái lọ đó và giữ nó khỏi tầm với của chúng ta.”

Nhìn vào chú chồn sương, Leo ngồi lên thảm và dịu giọng. “Lại đây nào, nuni lông đầy rệp kia. Mày sẽ có tất cả bánh quy đường mà mày muốn nếu mày đưa đồ chơi mới của mày cho tao.”

Anh hút gió nhẹ nhàng rồi tặc lưỡi. Nhưng những lời dụ dỗ không có tác dụng. Dodger chỉ quan sát Leo với đôi mắt sáng và đứng im nơi khung cửa, kẹp chặt cái lọ trong đôi chân bé xíu.

“Đưa cho nó một cái nịt bít tất của cô,” Leo nói, vẫn nhìn chăm chăm vào con chồn.

“Xin lỗi?” cô Marks lạnh giọng hỏi.

“Cô đã nghe rồi đó. Gỡ một cái nịt bít tất ra và đưa cho nó để trao đổi. Nếu không chúng ta sẽ phải rượt đuổi con vật chết tiệt này khắp cả căn nhà. Và tôi nghi ngờ là Rohan sẽ thông cảm cho sự chậm trễ đó.”

Cô gia nhìn Leo bằng ánh mắt kiên nhẫn chịu đựng. “Tôi chấp nhận chuyện này chỉ vì lợi ích của ông Rohan. Quay lưng anh lại.”

“Vì Chúa, Marks, cô nghĩ rằng ai đó thật sự muốn nhìn vào hai que diêm nhăn nheo mà cô gọi là chân đó sao?”

Nhưng Leo vẫn làm theo, quay sang phía đối diện. Anh nghe rất nhiều tiếng xột xoạt khi cô Marks ngồi xuống chiếc ghế trong phòng ngủ và kéo váy lên. Thật hết sức tình cờ khi Leo ngồi gần một chiếc gương soi lớn bằng thân người, chiếc gương hình bầu dục kiểu Cheval có thể đẩy lên hay xuống để điều chỉnh hình ảnh. Và anh có một tầm nhìn tuyệt vời để quan sát cô Marks trên chiếc ghế. Và điều kỳ lạ nhất đã xảy ra – anh thoáng nhìn thấy một chân đẹp đến kinh ngạc. Anh chớp mắt sững sờ, và rồi cô thả chiếc váy xuống.

“Đây,” cô Marks nói thô lỗ, và ném nó về phía Leo.

Quay lại, anh cố bắt lấy nó giữa không trung.

Dodger quan sát cả hai bọn họ với đôi mắt to tròn thích thú. Leo xoay tròn cái nịt bít tất một cách hấp dẫn trên tay mình.

“Nhìn này, Dodger. Lụa xanh với đăng ten trang trí. Có phải tất cả những nữ gia sư đều giữ bít tất của họ với cái thứ thời trang thú vị này không? Có lẽ những lời đồn đại về quá khứ không đứng đắn của cô đều là sự thật, Marks à.”

“Tôi sẽ cảm ơn nếu ngài lịch sự một chút, thưa ngài.”

Cái đầu bé nhỏ của Dodger lắc lư như thể theo từng chuyển động của chiếc nịt bít tất. Điều chỉnh cho cái lọ khớp với miệng mình, chú chồn ngậm nó như một con chó thu nhỏ, lết về phía Leo với sự chậm chạp phát cáu.

“Đây là một cuộc trao đổi, anh bạn già à,” Leo nói với chú. “Mày không thể có thứ gì đó mà không bỏ ra gì cả.”

Dodger cẩn thận đặt cái lọ xuống và với đến chiếc nịt. Cùng lúc đó Leo đưa cho chú ta chiếc vòng gấp nếp và chụp lấy cái lọ. Còn một nửa loại thuốc bột mịn màu xanh lá cây xỉn màu trong lọ. Anh chăm chú nhìn nó, lấn nó trong những ngón tay. Cô Marks ngay lập tức đến đứng cạnh anh, cúi xuống chống tay lên đầu gối.

“Nó có dán nhãn không?” cô nín thở hỏi.

“Không. Chết tiệt.” Leo giận dữ điên cuồng.

“Để tôi xem nào,” cô Marks nói, lấy cái lọ từ anh.

Leo đột nhiên nhảy lên, lao mình vào tủ áo. Anh đâm vào nó bằng cả hai tay.

“Tên khốn kiếp, Harrow, cái gì đây? Thứ này là gì? Nói cho tao, nếu không mày sẽ phải ở trong đó cho tới khi mày thối rữa.”

Không có gì ngoài sự im lặng từ cái tủ.

“Vì Chúa, tao sẽ-” Leo bắt đầu, nhưng cô Marks đã ngắt lời.

“Đây là bột digitalin.”

Leo ném cho cô một ánh nhìn rối rắm. Cô đã mở cái lọ ra và đang ngửi nó một cách thận trọng.

“Làm sao cô biết?”

“Bà của tôi đã dùng nó để chữa bệnh tim. Mùi của nó giống mùi trà, và màu thì không thể nhầm được.”

“Thuốc giải độc là gì?”

“Tôi không biết,” cô Marks nói, trông lo lắng hơn ngay lúc đó. “Nhưng nó là một chất rất mạnh. Một lượng lớn có thể dễ dàng làm tim một người ngừng đập.”

Leo quay lại tủ quần áo.

“Harrow,” anh thốt lên, “nếu mày muốn sống, mày phải nói cho tao thuốc giải ngay bây giờ.”

“Để tôi ra trước đã,” câu trả lời nghèn nghẹn vang ra.

“Không thương lượng! Nói cho tao biết thuốc giải độc, tên khốn kia!”

“Không bao giờ.”

“Leo?” Một giọng nói mới tham gia vào cuộc xung đột.

Anh quay phắt sang để nhìn thấy Amelia, Win, và Beatrix ngay khung cửa. Họ đang nhìn anh chăm chăm như thể anh đã phát điên. Amelia nói với sự bình tĩnh đáng ngưỡng mộ.

“Em có hai câu hỏi, Leo: Tại sao anh lại gọi em về, và tại sao anh lại cãi nhau với tử quần áo?”

“Harrow ở trong đó,” anh nói với nàng.

Nét mặt nàng thay đổi. “Tại sao?”

“Anh đang cố làm hấn ta nói cho anh biết làm cách nào để chữa trị khi dùng quá liều thuốc bột digitalin.” Anh nhìn đầy cảm thù vào chiếc tủ. “Và anh sẽ giết hấn nếu hấn không nói.”

“Ai đã dùng thuốc quá liều?” Amelia gắng hỏi, mặt nàng thất sắc. “Có ai bị bệnh à? Là ai vậy?”

“Nó được dành cho Merripen,” Leo trầm giọng nói, đưa tay ra để giữ vững nàng trước khi tiếp tục. “Nhưng Cam đã sơ suất uống nó.”

Nàng nắc nheo. “Ôi Chúa. Anh ấy đâu rồi?”

“Khu trại của người Gypsy. Merripen đang ở với cậu ấy.”

Nước mắt dâng lên trong mắt Amelia. “Em phải đến chỗ anh ấy.”

“Chị sẽ không giúp gì cho anh ấy được nếu không có thuốc giải độc.” Win lướt qua họ, bước về phía chiếc bàn cạnh giường ngủ. Di chuyển nhanh chóng đầy thận trọng, nàng cầm lên cây đèn dầu và bao diêm mạ thiếc, và mang chúng đến tử quần áo.

“Em đang làm gì vậy?” Leo hỏi, thắc mắc có phải nàng đã hoàn toàn mất trí không. “Hấn ta không cần đèn dầu, Win.”

Lờ anh đi, Win gỡ nắp đèn ra và ném nó lên giường. Nàng cũng làm y như vậy với bắc đèn bằng đồng thau, để lại thân đèn chứa dầu. Không hề do dự, nàng đổ dầu lên phía trước chiếc tủ. Mùi hăng hắc của dầu hỏa vô cùng dễ cháy lan ra khắp phòng.

“Em có mất trí không?” Leo hỏi gặng, không chỉ ngạc nhiên vì những hành động mà còn vì thái độ bình tĩnh của nàng.

“Tôi có một hộp diêm, Julian,” nàng nói. “Nói cho tôi biết phải đưa gì cho anh Rohan, nếu không tôi sẽ đốt cái tủ.”

“Em không dám đâu,” Harrow hét lên.

“Win,” Leo nói, “em sẽ đốt cháy toàn bộ căn nhà đáng ghét này, ngay sau khi nó được xây dựng lại. Đưa anh cái hộp diêm chết tiệt đó.”

Nàng lắc đầu kiên quyết.

“Có phải chúng ta đang bắt đầu một nghi thức chào xuân mới không?” Leo hỏi. “Nghi thức đốt nhà mục sư hàng năm à? Tỉnh táo lại đi, Win.”

Win quay người khỏi anh và nhìn vào cánh cửa tủ.

“Tôi đã nghe nói, Julian, rằng anh đã giết người vợ đầu của mình. Có thể bằng chất độc. Và giờ đây khi biết việc anh đã làm với anh rể tôi thì tôi tin điều đó. Và nếu như anh không giúp chúng tôi, tôi sẽ nướng anh như một miếng phomát xứ Wales.” Nàng mở hộp diêm.

Nhận ra rằng nàng không thể nào có thể nghiêm túc được, Leo quyết định ủng hộ trò lừa gạt của nàng.

“Anh xin em, Win,” anh đóng kịch, “đừng làm điều đó. Không cần phải – lạy Chúa Giêsu!” Câu nói kéo dài khi Win quẹt một que diêm và đốt cháy tủ. Đây không phải một trò đùa, Leo nghĩ, Leo sống sót. Con bé thật sự định nướng tên con hoang đó.

Khi ngọn lửa sáng và xoăn xuyết bùng lên, một tiếng thét kinh hãi vang lên trong tủ.

“Được rồi! Thả tôi ra! Thả tôi ra! Đó là acid tanic. Nó ở trong cặp chữa bệnh của tôi; thả tôi ra!”

“Tốt lắm, Leo,” Win nói, có chút hỗn hển. “Anh có thể dập tắt lửa.”

Bất chấp sự kinh hoàng đang chạy đua trong huyết quản, Leo không thể ngăn một tiếng cười nghẹn. Nàng nói như thể nàng muốn anh dập tắt một cây nến chứ không phải một miếng gỗ lớn đang bốc cháy. Giật phăng áo khoác ra, anh lao lên trước và đập mạnh vào cửa tủ.

“Em là một người đàn bà điên,” anh nói với Win khi anh băng qua nàng.

“Nếu không vậy thì anh ta chắc sẽ không nói cho chúng ta biết,” Win nói.

Bị đánh động bởi tất cả rối loạn, một vài người hầu xuất hiện, một người hầu trong số họ cởi áo khoác và vội vã đến giúp Leo. Trong lúc đó, những người phụ nữ đang lục soát chiếc cặp khám bệnh bằng da đen của Harrow.

“Không phải là acid tanic giống như trong trà phải không?” Amelia hỏi, tay nàng run lên khi nàng dò dẫm với chốt cài.

“Không, phu nhân Rohan,” cô gia sư nói. “Tôi nghĩ là bác sĩ đang ám chỉ đến acid tanic từ lá cây sồi, không phải là tanin trong trà.” Cô vội đưa tay ra khi Amelia gần như lật đổ chiếc hộp.

“Cẩn thận, đừng lật đổ nó. Anh ta không dán nhãn những cái lọ.”

Mở chiếc cặp cứng ra, họ tìm kiếm trong những hàng ống thủy tinh chứa bột thuốc và dung dịch được xếp gọn gàng. Mặc dù những cái lọ không được đánh dấu, nhưng những chỗ đặt chúng vào được xác định bằng những nét mực. Mải mê nghiên cứu những cái lọ, cô Marks rút ra một cái chứa đầy loại bột vàng nâu nhạt màu. “Cái này.”

Win cầm lấy nó từ cô. “Để tôi mang đến đó cho họ,” nàng nói. “Tôi biết khu trại ở đâu. Và Leo đang bận dập lửa cho tủ áo.”

“Chị sẽ mang cái lọ đến cho Cam,” Amelia nói kịch liệt. “Anh ấy là chồng chị.”

“Đúng vậy. Và chị đang mang con của anh ấy. Nếu chị bị ngã khi cưỡi ngựa quá nhanh, anh ấy chắc sẽ không bao giờ thay thứ cho chị vì đã mạo hiểm tính mạng của đứa bé.”

Amelia nhìn Win đau đớn, miệng nàng run run. Nàng gật đầu và sâu thẳm nói, “Nhanh lên, Win.”

“Anh có thể làm một cái cán với vải bạt và sào không?” Merripen hỏi người rom phuro. “Tôi phải mang cậu ấy về Ramsay House.”

Người tộc trưởng gật đầu ngay lập tức. Anh ta gọi ra một nhóm nhỏ đang chờ gần cửa vào vardo, đưa ra vài chỉ dẫn, và họ lập tức biến mất. Quay lại với Merripen, anh ta thì thào.

“Chúng ta sẽ có thứ gì đó được kết hợp với nhau trong vài phút.”

Kev gật đầu, nhìn xuống khuôn mặt xanh xao của Cam. Anh ấy không hề tốt theo bất kỳ nghĩa nào, nhưng ít nhất dấu hiệu của chứng co giật và suy tim đã tạm thời chấm dứt. Mất đi những nét biểu cảm thường ngày, Cam trông trẻ và không có khả năng tự vệ. Thật kỳ lạ khi nghĩ rằng họ là anh em nhưng đã trải qua cả đời người mà không hề biết về người kia. Kev đã giữ lấy sự cô đơn do chính mình tạo ra quá lâu, nhưng gần đây nỗi cô đơn đó dường như đã mờ dần đi, giống như một bộ quần áo xác xơ đã bị bung chỉ nổi. Anh muốn được biết nhiều hơn về Cam, để chia sẻ những kỷ niệm với cậu ấy. Anh muốn một người em trai. Em luôn luôn biết rằng em không phải chỉ có một mình, Cam đã nói với anh vào cái ngày họ khám phá ra quan hệ máu mủ của mình. Kev cũng đã cảm thấy như vậy. Anh chỉ không thể nói ra.

Cầm một chiếc khăn lên, anh lau đi lớp mồ hôi trên khuôn mặt Cam. Một tiếng rên rỉ khe khẽ thoát khỏi đôi môi Cam, như thể anh ấy là một đứa trẻ đang trong cơn ác mộng.

“Ồn mà, phral,” Kev thì thầm, đặt một tay lên lồng ngực Cam, kiểm tra nhịp đập chậm chạp và không ổn định. “Cậu sẽ mau khỏe lại thôi. Anh hứa đấy.”

“Anh rất thân thiết với em trai,” người rom phuro nói nhẹ nhàng. “Thật tốt. Anh có gia đình nào khác không?”

“Chúng tôi sống với gadje,” Kev nói, ánh mắt anh thách thức sự phản đối của người đàn ông. Về mặt của người tộc trưởng vẫn thân thiện và thích thú. “Một trong số họ là vợ cậu ấy.”

“Tôi hy vọng cô ấy không xinh đẹp,” người rom phuro bình luận.

“Cô ấy rất xinh đẹp,” Kev nói. “Tại sao cô ấy lại không nên thế?”

“Bởi vì một người nên dùng tai để chọn vợ chứ không phải mắt.”

Kev cười nhẹ. “Rất khôn ngoan.”

Anh lại nhìn xuống Cam, nghĩ rằng anh ấy đang bắt đầu trông tệ hơn. “Nếu họ cần giúp đỡ để làm cán khiêng cậu ấy-”

“Không, những chàng trai của tôi rất nhanh. Họ sẽ hoàn thành sớm thôi. Nhưng nó phải được làm tốt, và chắc chắn, để khiêng một người cao lớn như anh ấy.”

Đôi tay Cam đang co giật, những ngón tay dài của anh co giật thất thường trên lớp chăn họ đã đắp cho anh. Kev nắm lấy bàn tay lạnh giá và siết chặt, cố gắng sưởi ấm và bảo đảm với anh.

Người rom phuro nhìn chăm chăm vào vết xăm rõ rệt trên cẳng tay Cam, những đường nét đầy ấn tượng của con ngựa đen có cánh.

“Anh gặp Rohan khi nào?” anh ta hỏi khẽ.

Kev giật mình nhìn anh ta, nắm tay bảo vệ của anh siết chặt hơn trên tay Cam. “Sao anh biết tên cậu ấy?”

Người tộc trưởng mỉm cười, ánh mắt ấm áp. “Tôi còn biết những thứ khác nữa. Anh và em trai mình đã bị chia cắt rất lâu.” Anh ta chạm vào hình xăm bằng ngón trỏ. “Và hình xăm này... anh cũng có một cái.”

Kev nhìn chăm chăm anh ta không chớp mắt.

Những âm thanh của một vụ lộn xộn nho nhỏ lọt vào từ bên ngoài, và ai đó đến đây qua cửa vào. Một người phụ nữ. Ngạc nhiên và lo lắng, Kev nhìn thấy ánh sáng phát ra từ mái tóc màu vàng nhạt.

“Win!” anh la lên, cẩn thận đặt tay Cam xuống và đứng dậy. Không may, anh không thể đứng thẳng trong thứ phương tiện thấp trần này. “Nói với anh là em không đến đây một mình. Không an toàn. Sao em-”

“Em đang cố gắng để giúp.” Váy áo đi ngựa của Win kêu xột xoạt khi nàng nhanh chóng bước vào vardo. Một tay nàng không mang găng, và nó đang nắm thứ gì đó. Nàng không dành một cái liếc mắt cho người rom phuro, nàng quá mê mẩn đến với Kev.

“Đây. Đây.” Nàng đang thở hổn hển vì đã cưỡi ngựa rất nhanh đến khu trại, má nàng ửng đỏ.

“Cái gì thế?” Kev thì thầm, nhẹ nhàng cầm lấy thứ đó từ nàng, tay còn lại của anh đưa ra vuốt ve lưng nàng. Anh nhìn xuống cái lọ nhỏ chứa đầy thuốc bột.

“Thuốc giải,” nàng nói. “Đưa nó cho anh ấy nhanh lên.”

“Làm sao em biết là đúng loại thuốc?”

“Em đã khiến bác sĩ Harrow nói cho em.”

“Anh ta có thể nói dối.”

“Không. Em chắc là anh ta không nói dối, bởi vì lúc đó anh ta gần như b- ý em là, anh ta đã bị cưỡng ép.”

Những ngón tay Kev vòng lại quanh cái lọ. Không có nhiều lựa chọn. Họ có thể đợi đến lúc họ gặp một bác sĩ đáng tin cậy, nhưng như đã thấy, Cam không có nhiều thời gian dư thừa. Và không làm gì cả cũng không phải là một lựa chọn.

Kev đi đến pha mười Gren trong một ít nước, cho rằng tốt hơn là nên bắt đầu với một lượng nhỏ thay vì cho Cam dùng thêm một loại chất độc khác quá liều. Anh nhẹ nâng Cam ngồi dậy, đỡ anh ấy tựa vào ngực mình. Hôn mê và run rẩy, Cam kêu lên phản kháng khi dịch chuyển làm những múi cơ đang co rút của anh đau đớn. Mặc dù Kev không thể nhìn thấy mặt Cam, anh nhìn thấy vẻ mặt đau xót của Win khi nàng đưa tay giữa lấy hàm Cam. Nàng xoa bóp cơ mặt đông cứng và cạy miệng anh mở ra. Sau khi đổ chất lỏng từ một cái muỗng vào trong miệng anh, nàng xoa bóp hai má và cổ anh, dỗ dành anh nuốt xuống.

Cam nuốt thuốc và rùng mình, rồi dựa nặng nề vào ngực Kev.

“Cám ơn anh,” Win thì thầm, vuốt ngược mái tóc ướt đầm của Cam, áp lòng bàn tay nàng vào một bên mặt lạnh cóng của anh. “Bây giờ anh sẽ khỏe hơn. Hãy nằm nghỉ ngơi, và để thuốc phát huy tác dụng.”

Kev nghĩ nàng chưa bao giờ trông đang yêu như lúc ấy, khuôn mặt nàng mềm mại với vẻ nghiêm nghị dịu dàng.

Win nói khẽ sau vài phút, “Anh ấy đã hồng hào hơn.”

Và hơi thở của anh cũng vậy, nhịp điệu khó nhọc kéo dài và chậm lại. Kev cảm thấy cơ thể Cam giãn ra, những cơ bắp siết chặt mềm đi khi tác dụng của mao địa hoàng bị vô hiệu hóa. Cam tựa quây như thể anh vừa thức dậy sau một giấc ngủ dài.

“Amelia,” anh nói bằng giọng lơ mơ như say thuốc.

Win nắm lấy tay anh trong tay mình. “Chị ấy khá tốt, và đang chờ anh ở nhà, anh yêu quý.”

“Nhà,” anh lặp lại với một cái gật đầu kiệt sức.

Kev cẩn thận hạ thấp Cam xuống giường và sắc sảo đánh giá anh. Vẻ tái nhợt như mặt nạ đang nhạt dần từng chút một, màu sắc khỏe mạnh quay lại trên mặt anh. Tốc độ biến đổi nhanh đến lạ kỳ.

Đôi mắt màu hổ phách từ từ mở ra, và Cam tập trung vào Kev.

“Merripen,” Cam nói với giọng tỉnh táo đến nỗi làm Kev kiệt sức với sự nhẹ nhõm.

“Đây, phral.”

“Em chết rồi à?”

“Không.”

“Em hẳn phải chết rồi.”

“Tại sao?” Kev hỏi, thích thú.

“Bởi vì...” Cam dừng lại để liếm ướt đôi môi khô nẻ của mình. “Bởi vì anh đang cười... và em vừa nhìn thấy anh họ Noah của em ở kia.”

22. Chương 22

Người rom phuro tiến lên phía trước và quỳ xuống bên cạnh chiếc giường.

“Xin chào, Camlo,” anh ta thì thầm.

Cam nhìn anh ta chăm chú với sự ngạc nhiên bối rối.

“Noah. Anh già hơn rồi đấy.”

Anh họ của anh cười thầm. “Đúng vậy. Lần cuối cùng anh gặp cậu, cậu chỉ cao đến ngực anh. Và giờ thì cậu trông có vẻ cao hơn anh cả cái đầu rồi.”

“Anh không bao giờ quay lại tìm em.”

Kev xen vào đầy căng thẳng. “Và anh không bao giờ nói cho cậu ấy biết cậu ấy có một người anh trai.”

Nụ cười của Noah trở nên đầy tiếc nuối khi anh ta nhìn cả hai người họ. “Tôi không thể làm cả hai việc đó. Để bảo vệ cho chính hai người.”

Ánh mắt anh ta chuyển sang phía Kev. “Chúng tôi nghe nói rằng cậu đã chết, Kev à. Tôi rất vui khi biết rằng chúng tôi đã sai. Sao cậu có thể sống sót được? Cậu đã sống ở đâu?”

Kev quắc mắt nhìn anh ta. “Đừng bận tâm về chuyện đó. Rohan đã bỏ hàng năm trời để tìm kiếm anh. Tìm kiếm câu trả lời. Anh hãy nói sự thật cho cậu ấy ngay bây giờ, tại sao cậu ấy lại bị đưa đi khỏi bộ tộc, và cái hình xăm đáng nguyên rủa có có nghĩa gì. Và đừng bỏ sót gì hết.”

Noah trông hơi ngạc nhiên vì thái độ đoán của Kev. Vì là tộc trưởng của một bộ tộc, Noah không quen nhận mệnh lệnh của người khác.

“Anh ấy luôn luôn như vậy,” Cam nói với Noah. “Anh sẽ quen thôi.”

Tìm bên dưới chiếc giường, Noah kéo ra một cái hộp gỗ và bắt đầu lục lọi những thứ đựng trong đó.

“Anh biết gì về dòng máu Ireland của chúng tôi?” Kev gặng hỏi. “Tên cha của chúng tôi là gì?”

“Có nhiều thứ tôi không biết,” Noah thừa nhận. Nhìn thấy thứ mà rõ ràng là anh ta đang tìm kiếm, anh ta kéo nó khỏi chiếc hộp và nhìn Cam. “Nhưng bà đã nói với anh nhiều nhất có thể vào những giây phút cuối cùng. Và bà đưa cho anh cái này-”

Anh ta giơ lên một con dao bằng bạc mờ xỉn. Phản xạ nhanh như chớp, Kev mạnh mẽ nắm lấy cổ tay anh họ mình. Win giật mình hét lên, trong khi Cam cố nhắc mình lên bằng cùi chỏ nhưng không được.

Noah cứng rắn nhìn vào mắt Kev. “Bình tĩnh nào, em họ. Tôi sẽ không bao giờ làm hại Camlo.” Anh ta xòe tay ra. “Hãy cầm lấy nó. Nó thuộc về hai cậu, đó là của cha các cậu. Tên ông ấy là Brian Cole.”

Kev cầm lấy con dao và từ từ thả cổ tay Noah ra. Anh nhìn chăm chăm vào vật ấy, một con dao găm với lưỡi dao hai cạnh dài khoảng 4 inch. Tay cầm bằng bạc, chạm khắc ở phần gối dao. Nó có vẻ là đồ cổ và rất mắc tiền. Nhưng điều làm Kev ngạc nhiên là hình ảnh chạm khắc trên mặt tay cầm... biểu tượng pooka Ireland được cách điệu hoàn hảo. Anh chỉ nó cho Cam, người đã nín thở được một lúc.

“Hai cậu là Cameron và Kevin Cole,” Noah nói. “Biểu tượng con ngựa đó là dấu hiệu của gia đình các cậu... nó nằm trên gia huy của họ. Khi chúng tôi tách hai cậu ra, mọi người đã quyết định xăm dấu hiệu đó lên cả hai. Không phải chỉ để nhận biết hai người, mà còn như là một lời khẩn cầu đến người con thứ hai của Moshto để bảo hộ và che chở cho hai cậu.”

“Moshto là ai?” Win khê hỏi.

“Một vị thần của người Rom,” Kev nói, nghe giọng nói sững sờ của mình như là giọng của một ai khác. “Vị thần của những điều tốt đẹp.”

“Tôi đã tìm...” Cam bắt đầu, vẫn chăm chú nhìn vào con dao, và lắc đầu như thể nỗ lực để giải thích là quá sức của mình.

Kev nói thay anh. “Em trai tôi đã thuê các chuyên gia và nhà nghiên cứu về huy hiệu để tìm kiếm trong các cuốn sách về gia huy của các gia đình Ireland, và không thể tìm thấy biểu tượng này.”

“Tôi tin là gia đình Cole đã bỏ hình pooka ra khỏi gia huy vào khoảng ba ngàn năm trước, khi vua Anh quốc tuyên bố mình là người đứng đầu Giáo hội Ireland. Pooka là một biểu tượng ngoại giáo. Không nghi ngờ là họ đã nghĩ rằng nó có thể đe dọa chỗ đứng của họ trong Giáo hội đã được đổi mới. Nhưng nhà Cole vẫn còn yêu thích biểu tượng đó. Tôi nhớ cha các cậu đã mang một chiếc nhẫn bạc lớn có khắc hình pooka.”

Nhìn qua em trai mình, Kev cảm thấy rằng Cam cũng có cảm giác giống như anh, nó giống như anh đã ở trong một căn phòng đóng kín suốt cả cuộc đời mình và bỗng nhiên một cánh cửa bật mở.

“Cha các cậu, Brian,” Noah tiếp tục, “là con trai của huan tước Cayan, một thượng nghị sĩ Ireland điển hình trong Thượng nghị viện của vương quốc Anh. Brian là người thừa kế duy nhất của ông ấy. Nhưng cha hai cậu đã mắc phải một sai lầm – ông ấy đã yêu một cô gái người Rom tên là Sonya. Khá xinh đẹp. Ông ấy

đã cưới bà ấy bất chấp gia đình của mình và bà ấy. Họ sống tách biệt với mọi người đủ lâu để Sonya sinh được hai cậu con trai. Bà ấy mất trên giường sinh khi Cam ra đời.”

“Tôi luôn luôn nghĩ rằng mẹ tôi mất vì sinh tôi,” Kev nói nhẹ nhàng. “Tôi không bao giờ biết về một đứa em trai.”

“Bà về với các vị thần sau khi sinh đứa con thứ hai.” Noah có vẻ trầm ngâm. “Tôi đã đủ lớn để nhớ được cái ngày Cole mang hai cậu đến cho bà. Ông ấy nói Mami rằng thật là khổ sở khi cố gắng sống trong cả hai thế giới, và ông ấy muốn quay lại nơi mà ông ấy thuộc về. Nên ông ấy để con của mình lại cho bộ tộc và không bao giờ quay lại.”

“Tại sao mọi người lại tách chúng tôi ra?” Cam hỏi, vẫn có vẻ kiệt sức nhưng rất giống với anh hàng ngày.

Noah ung dung đứng lên và đi đến một góc gần lò sưởi. Khi anh ta trả lời, anh ta pha trà với sự tự tin khéo léo, ước lượng lá trà khô bỏ vào trong một ấm nước sôi nhỏ. “Sau một vài năm, cha hai cậu tái hôn. Và rồi một vài vitsa khác nói với chúng tôi rằng có vài gadjo đã đến để tìm kiếm những cậu bé, trả tiền để biết thông tin và giở bạo lực ra khi người Rom không nói với họ bất cứ điều gì. Chúng tôi nhận ra cha hai cậu muốn thoát khỏi hai đứa con lai của mình, những người thừa kế tước vị hợp pháp. Ông ta đã có vợ mới, người sẽ sinh cho ông ta những đứa con da trắng.”

“Và chúng tôi là thứ ngáng đường,” Kev nói dứt khoát.

“Có vẻ là như vậy.” Noah lọc trà vào ấm. Anh ta rót ra một chiếc tách, thêm đường, và mang đến cho Cam.

“Uống một chút đi, Camlo. Cậu cần phải thải chất độc ra ngoài.”

Cam ngồi dậy và dựa lưng vào tường. Anh run run cầm lấy tách trà và cẩn thận nhấp nhấp nước trà nóng.

“Vậy nên để giảm bớt khả năng cả hai chúng tôi đều bị tìm thấy,” anh nói, “mọi người đã giữ tôi và đưa Kev cho cậu của chúng tôi.”

“Phải, cho cậu Pov.” Noah cau mày và quay mặt đi không nhìn Kev. “Sonya là người em gái mà ông ta yêu thương nhất. Chúng tôi nghĩ ông ta sẽ là một người bảo hộ tốt. Không ai ngờ rằng ông ta sẽ đổ lỗi cho những đứa con vì cái chết của bà ấy.”

“Ông ta ghét gadje,” Kev thấp giọng nói. “Đó cũng là một lý do khiến ông ấy phản đối tôi.”

Noah cố gắng nhìn anh. “Sau khi chúng tôi nghe nói cậu đã chết, chúng tôi nghĩ giữ Cam lại quá nguy hiểm. Nên chúng tôi mang cậu ấy đến London, và giúp cậu ấy tìm việc làm.”

“Trong một sòng bạc sao?” Cam nói, có vẻ hoài nghi.

“Thỉnh thoảng những nơi che giấu tốt nhất là những nơi dễ tìm nhất,” Noah trả lời chán ngắt.

Cam lắc đầu trầm não. “Em cá là cả nửa London đã nhìn thấy hình xăm của em. Thật lạ là Huân tước Cavan không bao giờ nghe gì về nó.”

Noah nhăn mặt. “Anh đã nói cậu che nó lại.”

“Không, anh không có.”

“Anh có,” Noah phản đối, và đưa tay lên trán mình. “Ah, Moshto, cậu không bao giờ giỏi lắng nghe cả.”

Win ngồi im lặng bên cạnh Merripen. Nàng lắng nghe khi những người đàn ông nói chuyện, nhưng nàng cũng luôn luôn bận rộn quan sát xung quanh. Vardo đã cũ nhưng được bảo quản rất kỹ lưỡng, bên trong rất sạch sẽ và gọn gàng. Hương thơm thoang thoang của khói đường như tỏa ra từ những bức tường, những chiếc bàn ăn từng trải qua hàng ngàn bữa ăn đã được chuẩn bị trong xe. Trẻ con chơi đùa bên ngoài, cười đùa và gây gỗ. Thật kỳ lạ khi nghĩ rằng chiếc xe lưu động này là nơi trú ẩn duy nhất cho một gia đình khỏi thế giới bên ngoài. Việc thiếu không gian trú ngụ đã bắt buộc các bộ tộc phải sống phần lớn ở ngoài trời. Và cũng lạ lùng như ý tưởng đó, sống như thế có một kiểu tự do tự tại.

Có thể tưởng tượng được Cam sống theo cách như thế này, thích nghi với nó, nhưng Kev thì không. Luôn luôn có một cái gì đó trong anh dẫn dắt anh kiểm soát và làm chủ những thứ quanh mình. Xây dựng, tổ chức. Đã sống với những người như nàng quá lâu, anh đã dần hiểu họ. Và vì hiểu họ nên anh đã trở nên

giống họ hơn. Nàng tự hỏi anh cảm thấy như thế nào khi cuối cùng quá khứ Rom của anh cũng được tiết lộ, những bí ẩn được giải thích. Anh có vẻ bình bình và kiểm soát rất tốt, nhưng thật đáng lo cho bất cứ ai đang trải nghiệm chuyện này.

“... với tất cả thời gian đã qua,” Cam đang nói, “em thắc mắc không biết có còn gì nguy hiểm cho chúng em nữa không? Và cha chúng em vẫn còn sống chứ?”

“Hẳn là rất dễ dàng tìm ra điều đó,” Merripen trả lời, và thêm vào cay độc, “Ông ta chắc chắn là sẽ không vui khi biết rằng chúng ta vẫn còn sống.”

“Dù nhiều hay ít thì hai cậu cũng sẽ an toàn chừng nào các cậu vẫn là người Rom,” Noah nói. “Nhưng nếu Kev để lộ mình là người thừa kế nhà Cavan và cố gắng đòi lại tước vị thì có vấn đề đó.”

Merripen trông có vẻ đầy khinh miệt. “Tại sao tôi lại làm vậy?”

Noah nhún vai. “Không người rom nào làm vậy. Nhưng anh có một nửa gadjo.”

“Tôi không muốn tước vị hay bất cứ thứ gì đi cùng với nó,” Merripen nói kiên quyết. “Và tôi không muốn động chạm gì tới nhà Coles, Huân tước Cavan, hay bất kì người Ireland nào.”

“Và lỡ đi một nửa con người anh?” Cam hỏi.

“Anh đã sống gần cả cuộc đời mà không hề biết về một nửa dòng máu Ireland của mình. Lỡ nó đi bây giờ sẽ không hề có vấn đề gì cả.”

Một cậu bé người Rom đến chiếc vardo để báo cho họ biết rằng chiếc cồng đã được làm xong.

“Tốt,” Merripen nói dứt khoát. “Tôi sẽ giúp cậu ấy bên ngoài, và cậu ấy-”

“Ôi không,” Cam nói, cau có. “Em không đời nào để mình bị khiêng đi trên một cái cồng về Ramsay House đâu.”

Merripen nhìn anh nhạo báng. “Vậy cậu định về đó bằng cách nào?”

“Em sẽ cưỡi ngựa.”

Lông mày Merripen sụp xuống. “Cậu không thể cưỡi ngựa được. Cậu sẽ ngã ngựa và làm gãy cổ mình.”

“Em có thể mà,” Cam chống đối ngoan cố. “Đâu có xa.”

“Cậu sẽ ngã ngựa!”

“Em sẽ không nằm lên cái cồng chết tiệt đó. Điều đó sẽ làm Amelia hoảng sợ.”

“Cậu không lo cho Amelia nhiều hơn cái tính tự phụ của riêng mình đâu. Cậu sẽ được khiêng đi, và dứt khoát phải vậy.”

“Đồ khốn kiếp,” Cam đáp lại.

Win và Noah trao đổi ánh mắt lo âu. Hai anh em có vẻ đã sẵn sàng để đánh nhau.

“Vì là tộc trưởng, có lẽ tôi có thể giúp dàn xếp vụ tranh cãi này-,” Noah bắt đầu theo kiểu xã giao.

Merripen và Cam trả lời cùng một lúc, “Không.”

“Kev,” Win thì thầm, “anh ấy có thể cưỡi ngựa với em không? Anh ấy có thể ngồi sau em và bám chặt em để giữ thăng bằng.”

“Được đó,” Cam nói ngay lập tức.

“Chúng ta sẽ làm thế.” Merripen quát mắt với cả hai người.

“Tôi cũng sẽ đi,” Noah nói với nụ cười nhẹ. “Bằng ngựa riêng của tôi. Tôi sẽ bảo con trai tôi thắng yên ngựa.” Anh ta ngập ngừng. “Các bạn có thể ở lại thêm vài phút không? Các cậu có rất nhiều anh em họ người Rom để thăm hỏi. Và tôi muốn cho các bạn gặp vợ và con tôi, và-”

“Để sau đi,” Merripen nói. “Tôi cần phải đưa em trai tôi về với vợ cậu ấy không chậm trễ.”

“Tốt thôi.”

Sau khi Noah đã đi ra ngoài, Cam nhìn lơ đãng vào cặn trà trong ly.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?” Merripen hỏi.

“Em thắc mắc là cha chúng ta có con với người vợ hai của ông ấy không? Và nếu có thì bao nhiêu đứa? Có anh em cùng cha khác mẹ nào mà chúng ta không biết không?”

Merripen nheo mắt. “Có vấn đề gì sao?”

“Họ là gia đình của chúng ta.”

Merripen lấy tay vỗ vào trán mình với điệu bộ xúc động vô cùng xa lạ. “Chúng ta đã có gia đình Hathaway, và chúng ta có hơn một tá người Rom chạy nhảy xung quanh ở bên ngoài, những người rõ ràng là anh em họ của chúng ta. Cậu còn muốn thêm bao nhiêu gia đình nữa?”

Cam chỉ mỉm cười.

Không hề ngạc nhiên là Ramsay House đang trong tình trạng náo động. Gia đình Hathaways, cô Marks, những người hầu, cảnh sát địa phương, và một bác sĩ đang tụ tập trong sảnh đón. Do chuyển đi gần đã làm Cam kiệt sức nên anh buộc phải dựa vào Merripen khi họ vào nhà. Họ ngay lập tức bị bao vây bởi cả gia đình, Amelia đẩy mọi người tránh đường để đến với anh. Nàng bật ra một tiếng nức nở nhẹ nhõm khi nàng giữ lấy anh, gạt nước mắt khi nàng đưa đôi tay điên cuồng lên ngực và khuôn mặt anh. Tách khỏi Merripen, Cam vòng tay mình quanh Amelia, đầu anh hạ thấp gần chạm đến vai nàng. Họ im lặng giữa đám đông náo động, thở những hơi dài đều đặn. Một bàn tay nàng vuốt lên tóc anh, ngón tay nắm chặt những lọn tóc đen nhánh. Cam thì thầm điều gì đó vào tai nàng, một lời trấn an nhẹ nhàng và riêng tư nào đó. Và anh lắc lư, khiến Amelia ôm anh chặt hơn, trong khi Kev nắm lấy vai anh để giữ anh đứng vững. Cam ngẩng đầu lên và nhìn xuống vợ mình.

“Anh đã uống ít cà phê sáng nay,” anh nói với nàng. “Nó không tốt lắm.”

“Em đã nghe rồi,” Amelia nói, vuốt ve tay nàng qua ngực anh. Nàng ném một ánh nhìn lo âu về phía Kev.

“Ánh mắt của anh ấy không tập trung.”

“Cậu ấy bay cao còn hơn một con quạ,” Kev nói. “Bọn anh đã cho cậu ấy uống thuốc phiện nguyên chất để làm tim cậu ấy dịu lại trước khi Win mang thuốc giải độc tới.”

“Hãy mang anh ấy lên lầu,” Amelia nói, dùng rìa ống tay áo để lau đôi mắt ướt. Nàng cao giọng, nàng nói với người đàn ông có râu lớn tuổi đang đứng bên ngoài nhóm người.

“Bác sĩ Martin, xin hãy theo chúng tôi lên lầu và ông sẽ có thể đánh giá tình trạng của chồng tôi một cách riêng tư.”

“Anh không cần một bác sĩ,” Cam phản kháng.

“Em sẽ không phản nản gì hết nếu em là anh,” Amelia nói với anh. “Em đang muốn mời đến ít nhất nửa tá bác sĩ, chưa kể đến những chuyên gia ở London.”

Nàng ngừng lại đủ lâu để trông thấy Noah. “Ngài có phải là quý ông đã giúp anh Rohan không? Chúng tôi rất mang ơn ngài, thưa ngài.”

“Bất cứ điều gì vì em họ tôi,” Noah trả lời.

“Em họ?” Amelia lặp lại, mắt nàng mở to.

“Anh sẽ giải thích trên lầu,” Cam nói, lảo đảo tiến về phía trước.

Ngay lập tức Noah giữ một bên và Merripen giữ bên còn lại, và họ nửa kéo, nửa khiêng Cam lên cầu thang chính.

Cả gia đình đi theo, kêu la và nói chuyện hào hứng.

“Đây là những gadje ồn ào nhất mà anh từng gặp,” Noah nhận xét.

“Đây không là gì đâu,” Cam nói, đau đớn với nỗ lực khi họ đi lên. “Họ bình thường còn ồn ào hơn nhiều.”

“Moshto!” Noah la lên, lắc đầu.

Cam được giữ riêng tư tốt nhất khi họ đặt anh nằm lên giường và bác sĩ Martin bắt đầu khám cho anh. Amelia cố gắng để xua cả gia đình và họ hàng mình ra khỏi phòng, nhưng họ tiếp tục đẩy vào để quan sát chuyện gì đang diễn ra. Sau khi Martin kiểm tra mạch đập, kích thước đồng tử, tiếng hít thở, hơi ẩm và màu sắc trên da, và những phản ứng của Cam, ông ấy tuyên bố rằng theo quan điểm của mình thì bệnh nhân sẽ bình phục lại hoàn toàn. Nếu có bất cứ triệu chứng khó chịu nào xảy ra trong đêm, như tim đập nhanh, có thể giảm nhẹ bằng cách pha một giọt cồn thuốc phiện vào một cốc nước để uống. Bác sĩ cũng nói thêm rằng Cam nên ăn thức ăn lỏng và nhạt và anh nên nghỉ ngơi trong hai hay ba ngày tới. Anh chắc chắn sẽ cảm thấy mất cảm giác thèm ăn, và nhất định là sẽ bị nhức đầu, nhưng khi anh thả ra hết chút mao địa hoàng cuối cùng, mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Hài lòng vì em trai mình ở trong điều kiện tốt, Kev đi đến chỗ Leo trong góc phòng và hỏi nhẹ nhàng, “Harrow đâu rồi?”

“Ngoài tầm tay của anh,” Leo nói. “Họ mang anh ta tới nhà giam ngay trước khi các anh quay lại. Và đừng mất công cố tìm kiếm anh ta. Tôi đã yêu cầu cảnh sát địa phương không để anh đến gần pinfold trong vòng một trăm yard.”

“Tôi nghĩ là anh muốn đi tìm anh ta đầu tiên,” Merripen nói. “Anh khinh thường anh ta y như tôi.”

“Đúng vậy. Nhưng tôi tin là nên thực hiện theo trình tự pháp luật. Và tôi không muốn Beatrix thất vọng. Con bé đang hy vọng sẽ có một phiên tòa xử.”

“Tại sao?”

“Con bé muốn giới thiệu Dodger là một nhân chứng.”

Liếc mắt lên trời, Kev đi đến góc phòng và dựa lưng vào tường.

Anh lắng nghe khi gia đình Hathaway kể lại những sự kiện trong ngày, tiếp theo là cảnh sát đặt câu hỏi và ngay cả Noah cũng bị kéo vào theo, chuyện này đã tiết lộ ra quá khứ của Kev và Cam, và còn nhiều điều nữa. Thông tin bay ra từng tràng sóng động. Có vẻ như không bao giờ kết thúc.

Cam, trong lúc ấy, dường như còn hơn cả hài lòng khi được nằm trên giường trong lúc Amelia chăm nom cho mình. Nàng vuốt tóc anh, cho anh uống nước, vuốt thẳng ga trải giường, và vuốt ve anh liên tục. Anh ngáp và cố gắng mở mắt, rồi quay sang áp má mình vào gối.

Kev chuyển sự chú ý của mình sang Win, nàng đang ngồi trên một chiếc ghế gần giường ngủ, lưng nàng luôn luôn thẳng. Nàng có vẻ trầm lặng và đúng quy cách, ngoại trừ những sợi tóc lòa xòa rơi ra khỏi gim cài. Người ta hẳn sẽ không bao giờ đoán được nàng có thể đốt cháy một cái tủ áo. Với bác sĩ Harrow trong đó. Như Leo đã nói, việc làm đó có lẽ không phản ánh rõ trí thông minh của nàng, nhưng người ta phải đánh giá cao nàng vì sự tàn nhẫn. Và điều đó đã giải quyết được vấn đề. Kev khá là tiếc nuối khi nghe rằng Leo đã kéo Harrow ra, ám khói nhưng không tổn hại gì.

Cuối cùng Amelia tuyên bố rằng việc thăm hỏi nên được kết thúc sớm, vì Cam cần phải nghỉ ngơi. Vị cảnh sát rời khỏi, Noah và những người hầu cũng vậy, cho đến khi chỉ còn những thành viên thân thiết trong gia đình ở lại.

“Em nghĩ Dodger ở dưới giường.” Beatrix thụp xuống sàn và ngó xuống dưới nó.

“Tôi muốn lấy lại nịt vớ của mình,” cô Marks nói ừ ừ, hạ thấp người xuống thăm bên cạnh Beatrix. Leo để ý đến cô Marks với sự thích thú vụng trộm.

Trong lúc ấy, Kev tự hỏi mình phải làm sao với Win. Có vẻ như là tình yêu đang tràn ngập trong anh không thể nào lắng xuống, đẹp và ngọt ngào và mất phương hướng hơn cả thuốc phiện nguyên chất. Lan tỏa hơn cả oxy trong không khí. Anh đã quá mệt mỏi với việc chống cự lại nó. Cam đã đúng. Anh không thể nào

đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra. Tất cả anh có thể làm là yêu cô ấy. Rất tốt. Anh sẽ chịu thua tình yêu đó, chịu thua nàng, không cố gắng để có đủ tư cách hay kiểm soát bất cứ thứ gì nữa.

Anh yêu em, anh nghĩ, nhìn vào Win. Anh yêu mọi thứ thuộc về em, mọi suy nghĩ và lời nói... toàn bộ mọi thứ phức tạp và lồi cuồn trong con người em. Anh muốn em với mười loại ham muốn khác nhau cùng một lúc. Anh yêu mọi khía cạnh của em, con người em ngay lúc này, yêu cái ý nghĩ rằng em sẽ xinh đẹp hơn nhiều như thế nào trong những thập kỉ tới đây. Anh yêu em vì em là câu trả lời cho mọi câu hỏi trái tim anh có thể đặt ra.

Và có vẻ thật dễ dàng, ngay khi anh đầu hàng. Có vẻ thật tự nhiên và đúng đắn. Kev không chắc chắn anh đang đầu hàng Win hay đầu hàng đam mê của chính anh với nàng. Chỉ có một điều là không còn gì lưu lại. Anh sẽ chiếm lấy nàng. Và anh sẽ trao cho nàng mọi thứ anh có, mọi phần của tâm hồn anh, ngay cả những mảnh hồn đau đớn.

Anh nhìn chăm chăm vào nàng không chớp mắt, nửa lo sợ rằng chuyển động nhẹ nhàng nhất của mình cũng có thể dẫn đến những hành động mà anh sẽ không thể nào kiểm soát được. Anh có thể chỉ đơn giản lao mình về phía nàng và kéo nàng khỏi phòng. Sự kiềm chế thật ngọt ngào, khi biết rằng anh sẽ có nàng sớm thôi.

Bị thu hút bởi ánh mắt anh, Win liếc nhìn anh. Bất cứ gì nàng nhìn thấy trên mặt anh đều làm nàng chớp mắt và ửng đỏ. Những ngón tay nàng run rẩy đưa lên cổ như thể để xoa dịu nhịp đập đang chạy đua của chính mình. Điều đó còn làm mọi chuyện tệ hơn nữa, anh mong muốn được ôm nàng đến tuyệt vọng. Anh muốn nếm vệt ửng đỏ trên da nàng, hấp thụ hơi nóng bằng môi và lưỡi mình. Sự thôi thúc nguyên thủy nhất của anh bắt đầu bốc cháy, và anh nhìn nàng chăm chú, khiến nàng nhấp nhúm.

“Xin lỗi,” Win thì thầm, đứng dậy trong một cử động duyên dáng kích thích anh vượt ra khỏi sự sáng suốt.

Những ngón tay nàng hơi run rẩy lần nữa, lần này là ở gần hông nàng, như thể các dây thần kinh của nàng đang nhảy giật lên, và anh muốn túm lấy tay nàng và đưa nó lên miệng mình.

“Em sẽ để anh nghỉ ngơi, anh Rohan yêu quý,” nàng nói run rẩy.

“Cám ơn em,” Cam lồm bồm từ giường ngủ. “Em gái nhỏ... cám ơn em vì...”

Khi anh do dự, Win nói với nụ cười nhỏ nhẹ, “Em hiểu mà. Ngủ ngon.”

Nụ cười phai đi khi nàng mạo hiểm nhìn vào Kev. Có vẻ bị thôi thúc bởi bản năng tự vệ mạnh mẽ, nàng vội vàng rời khỏi phòng. Trước khi một giây khác trôi qua, Kev đi theo sau nàng.

“Họ đang đi đâu mà vội vàng như thế nhỉ?” Beatrix hỏi từ bên dưới giường.

“Cờ thỏ cáo,” cô Marks hấp tấp nói. “Chị chắc là đã nghe họ dự tính chơi một hay hai ván cờ thỏ cáo.”

“Anh cũng vậy,” Leo bình luận.

“Chơi cờ thỏ cáo trên giường chắc phải vui lắm,” Beatrix ngây thơ nói, và cười khúc khích.

Ngay lập tức rõ ràng là đó không phải là những lời bình luận thông thường, mà là một cái gì đó nguyên thủy hơn nhiều.

Win đi nhanh và lặng lẽ về phía phòng mình, không dám nhìn lại sau lưng, mặc dù nàng hẳn phải nhận ra rằng anh đang theo sát sau mình. Mặt sàn trải thảm hấp thụ âm thanh từ những bước chân của họ, một người vội vã, một người đuổi theo. Vẫn không nhìn anh, Win dừng ngay cánh cửa đóng của phòng nàng, ngón tay nàng xoắn lấy tay cầm.

“Những giới hạn của em,” nàng nói nhẹ nhàng. “Như em đã nói với anh trước đây.”

Kev hiểu. Không gì sẽ xảy ra giữa họ lúc này nếu như Win không hoàn toàn được làm theo cách của mình. Và anh yêu nàng vì sức mạnh ngoan cố đó, trong cùng lúc đó một nửa người Rom của anh nổi giận. Nàng có thể sẽ kiểm soát anh về một vài mặt, nhưng không phải tất cả.

Anh dùng vai đẩy cửa mở ra, thúc nàng vào trong phòng, và đóng họ lại bên trong. Anh xoay chìa khóa trong ổ. Trước khi nàng có thể tiếp tục thở, anh đã giữ đầu nàng trong tay mình và anh hôn nàng, mở

miệng nàng ra bằng miệng anh. Mùi vị của nàng đốt cháy anh, nhưng anh tiến lên chậm rãi, để nụ hôn trở nên sâu hơn, gặm nhấm khiêu gợi, mút để kéo lưỡi nàng vào miệng anh. Anh cảm thấy cơ thể nàng vừa khớp với cơ thể anh, ít nhất là đến mức váy áo nặng nề của nàng cho phép.

“Đừng nói dối anh lần nữa,” anh nói cộc cằn.

“Sẽ không đâu. Em hứa.” Đôi mắt xanh của nàng lấp lánh yêu thương.

Anh muốn chạm vào da thịt mềm mại bên dưới lớp váy áo và đăng ten của nàng. Anh bắt đầu kéo lưng váy nàng, mở những chiếc cúc áo lỏng lẻo, giật phẳng những cái quá chặt, kéo mạnh xuống cho đến khi toàn bộ chiếc váy rơi lỏng và khiến nàng thở hổn hển. Dùng chân đạp những lớp váy phồng lên xuống, anh đứng với nàng giữa chiếc váy bị lột bỏ màu hồng sậm như thể họ đang đứng ở trung tâm của một bông hoa khổng lồ nào đó.

Anh tìm đến quần áo trong của nàng, tháo bỏ những dải ruy băng trên viền cổ áo và quần đùi. Nàng cử động để giúp anh, chân tay mảnh khảnh của nàng lộ ra từ lớp vải lạnh nhàu nhĩ. Vẻ trần trụi trắng hồng của nàng thật hấp dẫn. Bắp chân săn chắc và thon gọn được đôi bít tất với những chiếc nịt đơn giản bao bọc. Sự tương phản giữa da thịt ấm áp đầy khoái lạc và vải cotton trắng đứng đắn trông thật khiêu gợi vô cùng.

Muốn tháo những chiếc nịt bít tất ra, anh quỳ xuống những lớp vải muslin màu hồng mềm mại. Nàng cong một đầu gối lên để giúp anh, sự dâng hiến đầy e thẹn làm anh điên cuồng. Anh cúi xuống hôn lên đầu gối nàng, hai bên đùi trong mềm mịn, và khi nàng thì thầm và cố gắng tránh anh, anh ôm chặt hông nàng và giữ nàng yên lại. Anh rúc vào những lọn xoắn nhạt màu, vào nơi thơm ngát và mềm mại màu hồng sậm, dùng lưỡi mình để tách nàng ra. Mở rộng nàng. Tiếng rên rỉ của nàng nhẹ nhàng và đầy van xin.

“Đầu gối em đang run lên,” nàng thì thầm. “Em sẽ ngã mất.”

Kev lờ nàng đi, tìm kiếm sâu hơn. Anh liếm và mút và ăn nàng, cơn đói của anh trào lên ngay lần đầu nếm thứ nước ngọt ngào nữ tính. Nàng rung lên xung quanh anh khi anh đẩy lưỡi vào sâu hơn, và anh cảm thấy sự hưởng ứng vang lên xuyên qua cơ thể nàng. Thở vào những nếp gấp mềm như nhung, anh liếm một bên của nàng, rồi bên còn lại, rồi hướng thẳng đến nơi tập trung khoái cảm của nàng. Anh vuốt ve nàng lặp đi lặp lại trong mê mẩn, cho đến khi tay nàng siết chặt trong tóc anh và hông nàng thúc về phía trước trong những chuyển động nhấp nhô liên tục.

Anh tách miệng khỏi nàng và đứng dậy. Khuôn mặt nàng mê mẩn, ánh mắt xa xăm, như thể nàng không hề nhìn anh. Nàng đang run lên từ đầu tới chân. Tay anh nhẹ nhàng bao lấy nàng, kéo cơ thể trần trụi của nàng vào cơ thể vẫn mặc quần áo của anh. Hạ thấp miệng mình lên chỗ hõm giữa vai và cổ nàng, anh hôn lên da nàng và chạm lưỡi mình lên đó. Cùng lúc đó, anh với xuống khóa quần mình và tháo ra. Nàng nín lấy anh khi anh nâng nàng lên và ấn nàng vào tường, một tay anh bảo vệ lưng nàng không bị trượt xuống. Cơ thể nàng mềm và nhẹ một cách đáng ngạc nhiên, xương sống của nàng cứng lại khi anh hạ nàng xuống và nàng nhận ra anh định làm gì. Anh chiếm lấy nàng hoàn toàn, nhìn miệng nàng mở to kinh ngạc khi nàng bị xuyên qua trong một cú trượt chậm rãi và chắc chắn. Đôi chân mang vớ kẹp chặt lấy eo anh, và nàng tuyệt vọng giữ lấy anh, như thể họ đang ở trên sàn tàu lắc lư của một con thuyền bị bão tàn phá. Nhưng Kev giữ chặt nàng, để hông anh làm việc.

Lưng quần anh trượt khỏi kẹp giữ của dây đeo quần, và chiếc quần tuột xuống đầu gối anh. Anh ngoảnh mặt đi để che giấu một nụ cười ngẩn, xem xét ngay tức khắc ý tưởng dừng lại để cởi quần áo mình ra... nhưng cảm giác thật tốt, niềm ham muốn đang dâng lên cho đến khi nó che khuất đi mọi dấu hiệu của sự thích thú. Win thở ra nho nhỏ với mỗi chuyển động tiến tới ẩm ướt, cảm giác chính mình được lấp đầy và bị lấy đi mọi thứ. Anh dừng lại để hôn nàng một cách thêm muốn, trong khi đưa những ngón tay dịu dàng xuống dưới và chọc ghẹo đôi môi sưng phồng mở ra. Khi nhịp điệu lại bắt đầu, những cú thúc mạnh mẽ của anh cọ xát vào cái đỉnh nhỏ. Mắt nàng nhắm lại như đang ngủ, nơi nữ tính của nàng rung động bên trên anh trong những nhịp đập điên cuồng. Tiến vào, và tiến vào, sâu hơn, đưa nàng đến gần bờ vực. Chân nàng siết chặt quanh thắt lưng anh. Nàng cứng lại và thét vào miệng anh, và anh dùng nụ hôn nên giữ nàng im lặng. Nhưng những tiếng rên rỉ nho nhỏ vẫn thoát ra, khoái cảm của nàng rung lên và lan tràn. Khi Kev chôn mình vào trong nơi mềm mại đáng yêu của nàng, sự mê mẩn vượt qua anh, tràn ra mãnh liệt rồi dần dần dịu lại thành những nhịp đập bất lực.

Thở hổn hển, Kev hạ chân nàng xuống sàn. Họ đứng đó, cơ thể ẩm ướt khóa vào nhau, miệng vuốt ve nhau trong những nụ hôn xoa dịu và những tiếng thở dài. Tay Win trượt xuống bên dưới áo sơ mi của anh và nhẹ nhàng vuốt ve hai bên sườn và lưng anh. Anh cẩn thận rút ra khỏi nàng và cởi quần áo ra khỏi cơ thể đang bốc hơi của mình. Bằng cách nào đó họ đến được chiếc giường. Kev kéo cả hai người vào cái kén bằng len và vải lạnh rồi ôm Win rúc vào lòng mình. Mùi hương của nàng, của cả hai người họ, tạo thành một hương thơm mẫn mẫn nhẹ nhàng dâng lên mũi anh. Anh hít lấy nó, bị khuấy động bởi mùi thơm hòa quyện đó.

“Me voliv tu,” anh thì thầm, và dùng môi mình chạm nhẹ lên đôi môi đang mỉm cười của nàng. “Khi một người Rom nói với người phụ nữ của anh ta rằng, ‘Anh yêu em,’ ý nghĩa của câu nói không bao giờ chỉ đơn giản như thế. Nó còn thể hiện sự khao khát. Ham muốn.”

Điều đó đã làm Win thích thú. “Me voliv tu,” nàng thì thầm trở lại.

“Kev...”

“Sao, em yêu?”

“Kết hôn theo cách Romany như thế nào?”

“Kết hợp trước mặt những người làm chứng, và tuyên thệ. Nhưng bọn anh cũng kết hôn theo kiểu gadje. Và mọi cách khác mà anh có thể nghĩ ra.”

Anh gỡ bỏ nịt bít tất của nàng và lần lượt tuột hai bên bít tất của nàng ra, và lắc lư từng ngón chân của nàng cho đến khi nàng rên rừ rừ nho nhỏ. Tìm đến anh, nàng kéo đầu anh lên trên ngực mình, cong người lên một cách lồi cuồn. Anh làm theo nàng muốn, ngậm lấy đỉnh nhon màu hồng vào miệng mình và dùng lưỡi xoay tròn nó cho đến khi nó săn cứng lại thành một nụ nhỏ nhạy cảm.

“Em không biết phải làm gì bây giờ,” Win nói, giọng nàng yếu ớt.

“Cứ nằm đó. Anh sẽ lo phần còn lại.”

Nàng cười thầm. “Không, ý của em là, người ta làm gì khi cuối cùng họ cũng tìm được hạnh phúc trọn vẹn?”

“Họ làm cho nó kéo dài.” Anh mơn trớn bầu ngực còn lại của nàng, nhẹ nhàng dùng tay xoa nắn vật tròn trịa.

“Anh có tin vào hạnh phúc trọn vẹn không?” nàng khẳng khái tiếp tục, thở nhẹ khi anh véo nàng đùa nghịch.

“Như trong những câu chuyện cho con nít sao? Không.”

“Anh không tin à?”

Anh lắc đầu. “Anh tin vào hai người yêu nhau.” Một nụ cười làm cong đôi môi anh. “Tìm kiếm sự vui sướng trong những khoảnh khắc bình thường. Đi bộ cùng nhau. Tranh cãi những việc như là khi nào thì trứng nở, hay làm cách nào để quản lý người hầu, hay kích thích cái kéo liềm của người bán thịt. Đi ngủ mỗi buổi tối, và sáng thức dậy cùng nhau.”

Nâng đầu mình lên, anh ôm lấy má nàng trong bàn tay mình. “Anh đã luôn luôn bắt đầu mỗi ngày bằng cách đi đến cửa sổ để nhìn ra bầu trời. Nhưng bây giờ thì anh sẽ không cần phải làm như vậy nữa.”

“Tại sao lại không?” Nàng hỏi nhẹ nhàng.

“Bởi vì thay vì vậy anh sẽ nhìn thấy màu xanh trong đôi mắt em.”

“Anh thật là lãng mạn,” nàng thì thầm với một nụ cười, hôn anh dịu dàng. “Nhưng đừng lo. Em sẽ không nói với ai đâu.”

Merripen bắt đầu làm tình với nàng lần nữa, quá hăng say đến nỗi có vẻ anh không chú ý đến tiếng lách cách nho nhỏ ở khóa cửa. Nhìn trộm qua vai anh, Win nhìn thấy thân hình dài, đầy lông của con chồn sương của Beatrix đang rướn lên để kéo chìa khóa ra khỏi ổ. Môi nàng mở ra để nói gì đó, nhưng rồi Merripen hôn nàng và mở đùi nàng ra. Sau đó, nàng nghĩ trong choáng váng, lỡ đi cảnh tượng Dodger đang trườn bên dưới cánh cửa với chìa khóa trên mồm. Có lẽ lát nữa sẽ là thời điểm tốt hơn để nhắc về chuyện

đó... Và nàng chẳng mấy chốc quên hết tất cả về cái chìa khóa.

23. Chương 23

Mặc dù pliashka, hay lễ đính hôn, theo truyền thống là kéo dài trong nhiều ngày nhưng Kev đã quyết định nó sẽ chỉ kéo dài trong một đêm.

“Chúng ta đã cất kỹ các đồ dùng bằng bạc chưa?” anh hỏi Cam trước đó, khi những người Gypsy từ khu trại bên sông bắt đầu lần lượt tràn vào nhà, mặc những bộ trang phục đầy màu sắc và đồ trang sức kêu leng keng.

“Phral,” Cam nói vui vẻ, “không cần phải làm vậy đâu. Bọn họ là gia đình của chúng ta mà.”

“Chính bởi vì họ là gia đình của chúng ta nên anh mới muốn cất đồ bạc đi.”

Theo quan điểm của Kev, Cam đang hơi quá thích thú với quy trình đính hôn. Một vài ngày trước anh đã tổ chức một buổi ra mắt giới thiệu mình là người đại diện do Kev, để thương lượng với Leo về sính lễ. Hai người họ đã giả vờ tranh cãi về những phẩm chất riêng của chú rể và cô dâu, và nhà chú rể nên trả bao nhiêu cho đặc ân dành được một báu vật như Win. Cả hai bên đã kết luận, vô cùng vui vẻ, là phải mất cả một gia tài để tìm được một người phụ nữ có thể chịu đựng được Merripen. Trong suốt lúc đó Kev ngồi và cau có nhìn họ, hai người thậm chí còn có vẻ thích thú với sự bối rối đó hơn nữa.

Với nghi thức được ký kết đó, pliashka nhanh chóng được lên kế hoạch và đồng ý rất nhiệt tình. Một bữa tiệc lớn sẽ được dọn ra sau buổi lễ đính hôn, với sự kết hợp giữa heo và bò nướng, mọi loại gà, và những đĩa khoai tây chiên với rau mùi và rất nhiều tỏi. Để chiều theo ý Beatrix, nhím Âu sẽ không có trong thực đơn.

Âm nhạc từ đàn guitar và violin ngập tràn phòng khiêu vũ, trong khi những vị khách tập hợp lại thành một vòng tròn. Mặc một chiếc áo sơ mi trắng rộng, quần ống túm và giày ống bằng da, cùng với thắt lưng màu đỏ cột lại một bên eo, Cam đi ra chính giữa vòng tròn. Anh cầm một cái chai bọc trong lụa sáng chói, trên cổ chai quấn một sợi dây cột những đồng tiền vàng. Anh ra hiệu cho mọi người im lặng, và âm nhạc cũng lắng xuống thành một điệu nhạc êm dịu ngân vang.

Thích thú với đám đông lộn xộn đầy màu sắc, Win đứng bên cạnh Merripen và lắng nghe khi Cam nói một vài lời bình luận bằng tiếng Romany. Không như em trai mình, Merripen mặc quần áo gadjo, ngoại trừ việc anh đã tháo bỏ cravat và cổ áo. Hình ảnh cái cổ màu nâu láng mịn thấp thoáng của anh làm Win xao lãng. Nàng muốn đặt môi mình lên nơi một mạch đập đều đặn đang ẩn nấp. Thay vì vậy, nàng tự bằng lòng với sự động chạm kín đáo giữa những ngón tay của anh và nàng. Merripen ít khi biểu hiện công khai trước mọi người. Tuy nhiên, kín đáo thì... Nàng cảm thấy tay anh chậm rãi nắm lấy tay nàng, ngón tay cái của anh vuốt ve phần da thịt mềm mại ngay phía trên lòng bàn tay nàng.

Hoàn thành bài diễn văn ngắn gọn, Cam đi về phía Win. Anh khéo léo gỡ những đồng xu khỏi cái chai và đặt chúng lên cổ nàng. Chúng nặng nề và mát lạnh áp vào cổ nàng, yên vị trong một tiếng leng keng vui thích. Chiếc vòng cổ cho mọi người biết rằng bây giờ nàng đã đính hôn, và bất kì một người đàn ông nào khác Merripen tiếp cận với nàng lúc này sẽ là liều mạng. Cam mỉm cười ôm chặt lấy Win, thì thầm những lời triền miên vào tai nàng, và đưa cho nàng cái chai để uống. Nàng thận trọng uống một ngụm rượu vang đỏ nặng, và đưa chai rượu cho Merripen, người uống sau nàng. Trong lúc đó, những cốc nhỏ đầy rượu được đưa đến tất cả các khách khứa. Có rất nhiều tiếng hô “Sastimos,” hay chúc sức khỏe, khi họ uống để chúc phúc cho cặp vợ chồng chưa cưới.

The celebration began in earnest. Nhạc nổi lên và những ly rượu nhanh chóng được uống cạn.

“Nhảy với anh,” Merripen thì thầm làm nàng ngạc nhiên.

Win cười nhẹ lắc đầu, quan sát những cặp đôi xoay tròn và di chuyển uốn lượn xung quanh nhau. Phụ nữ múa tay thành những chuyển động lung linh quanh cơ thể, trong khi đàn ông dậm mạnh gót chân và vỗ tay, và trong suốt lúc đó họ xoay tròn quanh nhau trong khi nhìn vào mắt người kia lâu nhất có thể.

“Em không biết nhảy,” Win nói.

Merripen đứng sau lưng nàng và vòng tay anh lên phía trước người nàng, kéo lưng nàng tựa vào anh. Một sự ngạc nhiên nữa. Nàng không bao giờ thấy anh chạm vào nàng công khai như thế. Nhưng giữa những gì đang diễn ra, có vẻ như không có ai để ý hay quan tâm. Giọng anh nóng bỏng và nhẹ nhàng trong tai nàng.

“Quan sát một lúc nào. Em có thấy họ cách họ giữ một khoảng cách nhỏ không? Cách họ xoay tròn quanh nhau? Khi người Roma nhảy múa họ đưa tay lên trời, nhưng họ dậm chân xuống đất để thể hiện sự kết nối với đất mẹ. Và với những đam mê trần tục.”

Anh mỉm cười vào má nàng và nhẹ nhàng xoay nàng lại nhìn vào mặt anh.

“Nào,” anh thì thầm, và khoác tay quanh eo nàng để thúc nàng tiến tới.

Win rút rè bước theo anh, bị mê hoặc bởi một bộ mặt khác của anh mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy trước đó. Nàng không bao giờ nghĩ anh sẽ tự tin như thế này, kéo nàng vào nhảy múa với vẻ duyên dáng sôi nổi, nhìn nàng với đôi mắt ánh lên tia tình quái. Anh dễ dàng nâng gờ tay lên cao, búng ngón tay, còn quất váy nàng vào anh khi anh di chuyển xung quanh nàng. Dường như nàng không thể ngừng cười khúc khích. Họ đang nhảy múa, và anh nhảy thật tuyệt, biến điệu nhảy thành một trò chơi giữa mèo và chuột. Nàng xoay tròn, và anh bắt lấy eo nàng, kéo nàng sát lại trong một khoảnh khắc nóng bỏng. Mùi của làn da anh, những chuyển động của má anh áp vào má nàng, lấp đầy nàng với sự khao khát mãnh liệt. Tựa trán anh vào trán nàng, Merripen nhìn nàng chăm chăm cho đến khi nàng chìm ngập trong chiều sâu của đôi mắt anh, đen và sáng như ngọn lửa từ địa ngục.

“Hôn em,” nàng thì thầm ngắt quãng, không quan tâm họ đang ở đâu hay ai có thể nhìn thấy họ.

Một nụ cười nở ra trên môi anh. “Nếu anh hôn em bây giờ, anh sẽ không thể nào dừng lại được.”

Khung cảnh bị phá vỡ bởi một tiếng hắng giọng hồi lỗi vang lên gần đó. Merripen liếc sang bên cạnh nơi Cam đang đứng. Khuôn mặt Cam cẩn thận không để lộ cảm xúc.

“Em xin lỗi vì đã chen ngang. Nhưng bà Barnstable vừa mới đến chỗ em để thông báo là có một vị khách không mời đã đến.”

“Thêm người trong gia đình à?”

“Vâng. Nhưng không phải bên phía người Romany.”

Merripen lắc đầu, bối rối. “Ai vậy?”

Cam nuốt xuống rõ rệt. “Huân tước Cavan. Ông nội của chúng ta.”

Cam và Kev đã quyết định là sẽ gặp Cavan mà không có sự hiện diện của các thành viên khác trong gia đình. Trong khi lễ pliashka tiếp tục đầy sôi động, hai anh em lui vào thư viện và chờ đợi. Hai người hầu đi tới đi lui, mang vào những thứ trong xe ngựa đậu bên ngoài: những chiếc đệm lót, ghế gác chân bọc nhung, chăn đắp, đồ giữ ấm chân, khay bạc đựng một chiếc tách.

Sau khi chuẩn bị vô số thứ, một người hầu đi thông báo cho Cavan, và ông ta bước vào phòng. Vị bá tước Ireland già bề ngoài không có gì ấn tượng, già nua, nhỏ thó và gầy yếu. Nhưng Cavan có dáng dấp của một vị vua bị đã bị hạ bệ, nét cao quý mờ nhạt ẩn trong vẻ kiêu hãnh yếu ớt. Lỗ tóc bạc đã cắt tỉa áp sát vào da đầu hồng hào, và chòm râu dê ôm lấy cằm ông ta như râu của một con sư tử. Đôi mắt nâu như chuột chù của ông ta bình thần đánh giá hai người đàn ông trẻ.

“Hai cậu là Kevin và Cameron Cole,” ông ta nói hơn là hỏi bằng giọng Anh-Ireland trôi chảy, những âm tiết thanh nhã và hơi vô cảm.

Không ai trong họ trả lời.

“Ai lớn hơn?” Cavan hỏi, ngồi lên một chiếc ghế đệm. Một người hầu ngay lập tức đặt ghế gác chân dưới gót ông ta.

“Là anh ấy,” Cam trả lời, tốt bụng chỉ vào Kev, trong khi Kev liếc ngang sang anh.

Lờ đi ánh mắt đó, Cam bình tĩnh cất lời. “Ngài tìm thấy chúng tôi bằng cách nào, thưa ngài?”

“Mới đây một bậc thầy về nghiên cứu huy hiệu đã đến chỗ ta ở London với thông tin là các cậu đã thuê anh ta nghiên cứu về một dấu hiệu đặc biệt. Anh ta đã xác định rằng đó chính là dấu hiệu cổ của dòng họ Cole. Khi anh ta cho ta thấy phác thảo của hình xăm trên tay các cậu, ta ngay lập tức nhận ra các cậu là ai, và tại sao các cậu muốn tìm hiểu về dấu hiệu đó.”

“Thế thì tại sao?” Cam hỏi nhẹ nhàng.

“Các cậu muốn lợi ích về xã hội và tài chính. Các cậu mong được công nhận là người nhà Cole.”

Cam mỉm cười không hề thích thú. “Tin tôi đi, thưa ngài, tôi chẳng hề muốn cả lợi ích lẫn sự thừa nhận. Tôi chỉ muốn biết mình là ai thôi.”

Ánh mắt anh lóe lên tia khó chịu. “Và tôi trả tiền cho tên nghiên cứu chết tiệt kia để cung cấp thông tin cho tôi, chứ không phải đưa nó cho ngài trước. Tôi sẽ lột da hắn ta vì chuyện đó.”

“Tại sao ông muốn gặp chúng tôi?” Kev cộc cằn hỏi. “Chúng tôi không muốn gì từ ông cả, và ông sẽ không đạt được gì từ chúng tôi đâu.”

“Trước tiên, các cậu có lẽ sẽ thích thú khi biết rằng cha các cậu đã chết. Anh ta trút hơi thở cuối cùng khoảng vài tuần trước vì tai nạn khi cưỡi ngựa. Anh ta luôn luôn không thích hợp với ngựa. Rốt cuộc điều đó đã chứng minh cho cái chết của anh ta.”

“Chúng tôi xin chia buồn,” Cam nói thẳng thừng.

Kev chỉ nhún vai.

“Đây là cách các anh chấp nhận cái chết của cha mình sao?” Cavan hỏi.

“Tôi e là chúng tôi không biết cha mình đủ rõ để trưng ra phản ứng làm ngài thỏa mãn hơn,” Kev nói nhạo báng. “Xin thứ lỗi vì thiếu nước mắt.”

“Ta muốn thứ khác hơn là nước mắt của các cậu.”

“Sao tôi lại lo lắng thế nhỉ?” Cam lớn tiếng thắc mắc.

“Con trai ta để lại một người vợ và ba đứa con gái. Không có con trai, ngoại trừ các cậu.” Vị bá tước như một pho tượng nhợt nhạt, đan hai tay vào nhau. “Đất đai chỉ được truyền lại cho con trai, và không còn đứa con trai nào trong dòng dõi nhà Cole, ở bất cứ chi* nào. Với tình hình hiện nay, dòng họ Cavan và tất cả những gì liên quan tới nó sẽ biến mất sau khi ta chết.”

*chi: branch: chi của một dòng họ.

Cầm ông ta cứng lại. “Ta sẽ không để cho gia sản của tổ tiên biến mất mãi mãi chỉ vì sự bất lực của cha các cậu.”

Kev cau mày. “Khó có thể gọi hai con trai và ba con gái là bất lực.”

“Con gái không có ý nghĩa gì cả. Và hai cậu là con lai. Người ta khó mà tuyên bố rằng cha các cậu đã giúp đỡ thành công cho lợi ích của gia tộc. Nhưng không sao. Phải chấp nhận hoàn cảnh thôi. Rốt cuộc thì cậu vẫn là người thừa kế hợp pháp.” Một khoảng lặng gay gắt. “Các cậu là những người thừa kế duy nhất của ta.”

Sự cách biệt về văn hóa to lớn giữa họ đã hoàn toàn lộ ra lúc này. Nếu Bá tước Cavan ban phát sự rộng rãi đó cho bất cứ kiểu người nào khác, nó hẳn sẽ được nhận lấy với sự vui sướng vô ngần. Nhưng phô ra viễn cảnh về địa vị xã hội cao quý và của cải vật chất kếch xù cho hai người Roma không cho Cavan đạt được phản ứng như ông ta mong đợi. Thay vì vậy, biểu hiện của họ đều thờ ơ lạ kỳ – khá là gây bức mình.

Cavan cúi kính nói với Kev. “Anh là Tử tước Mornington, thừa hưởng điền trang Mornington ở County Meath. Sau khi ta chết anh cũng sẽ nhận được lâu đài Knotford ở Hillsborough, điền trang Fairwell ở County Down, và Watford Park ở Hertfordshire. Điều đó có ý nghĩa gì với anh không?”

“Không hẳn.”

“Anh là người cuối cùng trong dòng tộc,” Cavan khẳng định, giọng ông ta sắc bén, “của một gia đình có nguồn gốc từ một nam tước được ban hiệu bởi Athelstan** năm 936. Hơn nữa, anh là người thừa kế tước hiệu bá tước của một dòng dõi xuất sắc hơn ba phần tư giới quý tộc của nhà vua. Anh có gì để nói không? Anh thậm chí có hiểu được may mắn to lớn đã đến với mình không?”

**Athelstan: nhà vua đầu tiên của nước Anh, trị vì từ năm 924 đến 939.

Kev hiểu tất cả những điều đó. Anh cũng hiểu rằng lão già đáng tởm hống hách đã một lần muốn anh chết này giờ đây lại mong đợi anh chịu thua chính mình vì quyền thừa kế không mong đợi.

“Không phải ông đã từng tìm kiếm chúng tôi với mục đích kết liễu chúng tôi như những con chó con không ai cần đến à?”

Cavan quắc mắt. “Câu hỏi đó không liên quan đến vấn đề hiện tại.”

“Câu đó có nghĩa là đúng,” Cam nói với Kev.

“Hoàn cảnh đã thay đổi,” Cavan nói. “Các cậu còn sống đã trở nên có ích với ta hơn là chết. Các cậu nên đánh giá cao điều đó.”

Kev sắp nói với Cavan nơi mà ông ta có thể nhét cửa cải và tước vị của mình vào khi Cam mạnh mẽ khoác vai Kev sang một bên.

“Thứ lỗi cho chúng tôi,” Cam nói với Cavan qua vai anh, “trong khi chúng tôi có một cuộc nói chuyện giữa anh em với nhau.”

“Anh không muốn nói chuyện.” Kev cầu nhàu.

“Anh có thể lắng nghe em một lần không?” Cam hỏi, giọng anh êm dịu, mắt nhú lại. “Chỉ một lần thôi?”

Khoanh tay trước ngực, Kev nghiêng đầu.

“Trước khi anh ném ông ta ra ngoài trên cái mông già nua khô héo của mình,” Cam nói nhẹ nhàng, “anh có lẽ muốn xem xét một vài điều. Thứ nhất, ông ta sẽ không sống lâu. Thứ hai, những tá điền trên đất đai của Cavan chắc chắn đang rất cần sự giúp đỡ và quản lý đúng đắn. Có rất nhiều thứ anh có thể làm cho họ, ngay cả khi anh lựa chọn sinh sống ở Anh và giám sát của thừa kế ở Ireland từ xa. Thứ ba, hãy nghĩ về Win. Cô ấy sẽ có được sự giàu sang và địa vị. Không ai dám coi thường một nữ bá tước. Thứ tư, chúng ta hình như có một người mẹ kế và ba cô em gái cùng cha khác mẹ không có ai chăm sóc sau khi ông già đó qua đời. Thứ năm-”

“Không cần cái thứ năm đâu,” Kev nói. “Anh sẽ đồng ý.”

“Cái gì?” Cam nhướn mày. “Anh đồng ý với em à?”

“Phải.”

Tất cả mọi cái đưa ra đều đúng, nhưng chỉ điều đề cập đến Win thôi cũng đã đủ rồi. Nàng sẽ sống tốt hơn và được đối xử tốt hơn nhiều khi là một nữ bá tước thay vì vợ của một người Gypsy.

Ông già nhìn Kev chăm chăm với vẻ mặt cáu kỉnh. “Anh có vẻ hiểu lầm rằng ta đang cho anh lựa chọn. Ta không yêu cầu anh bất cứ thứ gì. Ta đã cho anh biết về may mắn và trách nhiệm của anh. Hơn nữa-”

“Tốt, tất cả đã được ổn thỏa,” Cam vội vàng ngắt lời. “Bá tước Cavan, bây giờ ngài đã có một người thừa kế và một người dự bị. Tôi đề nghị chúng ta nên chia tay để suy ngẫm về hoàn cảnh mới của chúng ta. Nếu ngài vui lòng, thưa ngài, chúng ta sẽ gặp lại nhau vào hôm sau để thảo luận chi tiết.”

“Đồng ý.”

“Chúng tôi có thể mời ngài và người hầu của ngài nghỉ ngơi ở đây tối nay không?”

“Ta đã sắp xếp để bầu bạn với Bá tước và phu nhân Westcliff. Không nghi ngờ là các cậu đã nghe nói về vị bá tước này. Một quý ông vô cùng xuất sắc. Tôi có quen với cha của anh ta.”

“Vâng,” Cam nói nghiêm túc. “Tôi có nghe về Westcliff.”

Môi Cavan mím lại. “Ta cho là ta sẽ phải giới thiệu các cậu với anh ta một ngày nào đó.” Ông ta liếc ánh mắt khinh thị qua cả hai người họ. “Nếu chúng ta có thể làm gì đó với kiểu ăn mặc và cách cư xử cá nhân của các cậu. Và kiến thức của các cậu. Chúa giúp tất cả chúng ta.”

Ông ta bật ngón tay, và hai người hầu nhanh chóng thu thập những thứ mà họ đã mang vào. Đứng lên khỏi ghế, Cavan cho phép họ khoác áo lên đôi vai gầy guộc của mình. Với một cái lắc đầu khinh khỉnh, ông ta nhìn Kev và lăm bằm.

“Như tôi thường xuyên nhắc nhở chính mình, cậu chẳng tốt hơn thứ gì cả. Cho đến ngày mai.”

Lúc Cavan rời khỏi phòng khác, Cam đi đến tủ búp-phê và rót hai ly brandy đỏ thắm. Trông sững sốt, anh đưa nó cho Kev.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” Anh hỏi.

“Ông ta có vẻ giống kiểu ông nội của chúng ta,” Kev nói, và Cam gần như sặc rượu khi anh cười.

Buổi tối khuya hôm đó Win nằm trên ngực Kev, tóc nàng xoa lên anh như dòng chảy của ánh trăng. Nàng không mặc gì ngoại trừ chiếc vòng cổ bằng đồng xu. Nhẹ nhàng gỡ chiếc vòng cổ ra khỏi tóc nàng, Kev kéo nó ra và đặt nó lên chiếc bàn cạnh giường.

“Đừng,” nàng phản đối.

“Tại sao?”

“Em thích đeo nó. Nó nhắc em nhớ rằng em đã đính hôn.”

“Anh sẽ nhắc em,” anh thì thầm, lấn người cho đến khi nàng nằm trên tay anh. “Thường xuyên như em cần.”

Nàng cười với anh, chạm lên viền môi anh với những đầu ngón tay thăm dò.

“Anh có thấy phiền vì bá tước Cavan đã tìm anh không, Kev?”

Anh hôn lên những đốt ngón tay thanh mảnh của nàng khi anh cân nhắc câu hỏi đó.

“Không,” cuối cùng anh nói. “Ông ta là một lão già ngu si gay gắt, và anh không muốn bỏ nhiều thời gian để trò chuyện với ông ta. Nhưng bây giờ anh đã có câu trả lời cho những điều mà anh thắc mắc suốt cả cuộc đời mình. Và...” anh do dự trước khi ngượng ngùng chấp nhận, “... Anh sẽ không phiền khi trở thành Bá tước Cavan một ngày nào đó.”

“Anh sẽ không à?” Nàng nhìn anh chăm chăm với nụ cười trêu chọc.

Kev lắc đầu. “Anh nghĩ anh sẽ làm tốt,” anh thú nhận.

“Em cũng vậy,” Win thì thầm bí ẩn. “Thật ra, em nghĩ nhiều người sẽ ngạc nhiên vì anh thật sự rất giỏi trong việc nói họ phải làm gì.”

Kev mỉm cười và hôn trán nàng. “Anh đã kể cho em nghe điều cuối cùng ông ta nói trước khi đi khỏi tối nay chưa? Ông ta nói rằng ông ta thường xuyên nhắc nhở chính mình là anh không tốt đẹp hơn thứ gì cả.”

“Đúng là một lão già ba hoa ngu ngốc,” Win nói, luồn tay xuống dưới cổ Kev.

“Và ông ta hoàn toàn sai rồi,” nàng nói thêm, ngay trước khi môi họ chạm nhau. “Bởi vì, tình yêu của em, anh tốt đẹp hơn bất cứ điều gì.”

Rất lâu sau đó, không có một tiếng nói nào.

Phần kết :

Theo lời bác sĩ, đây là ca sinh đẻ đầu tiên mà trong suốt thời gian đó ông ấy phải lo lắng cho người cha nhiều hơn là mẹ và đứa trẻ. Kev đã kiểm soát bản thân mình khá tốt trong suốt phần lớn thời gian Win mang thai, mặc dù nhiều lúc anh có vẻ phản ứng quá dữ dội. Những cơn đau đớn và nhức nhối thường xảy

ra lúc mang thai làm anh hoảng sợ, và đã nhiều lần anh yêu cầu mời bác sĩ không vì lý do gì đúng đắn cả, bất chấp sự phản đối đầy tức giận từ Win.

Nhưng những điều còn lại thật tuyệt diệu. Những buổi tối yên tĩnh khi Kev nằm bên cạnh nàng với đôi tay anh xòe rộng trên bụng nàng để cảm nhận em bé đập. Những trưa mùa hè khi họ cùng nhau đi bộ qua Hampshire, hòa quyện với thiên nhiên và sức sống tràn ngập khắp nơi. Khám phá bất ngờ rằng hôn nhân, thay vì đè nặng lên mối quan hệ của họ, bằng cách nào đó đã mang đến cho cuộc sống một cảm giác nhẹ nhàng, vui vẻ. Bây giờ Kev rất hay cười. Anh đã có thể chọc ghẹo, chơi đùa và thể hiện tình cảm của mình một cách cởi mở. Anh có vẻ rất thích con trai của Cam và Amelia, Ronan, và rất sẵn lòng cùng với cả gia đình làm hư hỏng cậu bé tóc đen.

Tuy nhiên, trong vài tuần mang thai cuối cùng của Win, Kev đã không thể che giấu nỗi sợ hãi đang lớn dần lên của mình. Và khi Win bắt đầu chuyển dạ lúc nửa đêm, anh đã âm thầm trở nên kinh hoàng mà không gì có thể xoa dịu được. Mỗi cơn đau đẻ, mỗi hơi thở gấp gáp của nàng khiến Kev xanh mét, cho đến khi Win nhận ra tình trạng của nàng tốt hơn anh rất nhiều.

“Làm ơn,” Win thì thầm riêng với Amelia, “làm gì đó cho anh ấy đi.”

Và vậy nên Cam và Leo đã kéo Kev từ phòng ngủ xuống thư viện, cho anh uống rượu whiskey Ireland hảo hạng liên tục suốt cả ngày. Khi bá tước Cavan tương lai ra đời, bác sĩ đã nói rằng cậu bé hoàn toàn khỏe mạnh, và rằng ông ấy ước gì mọi ca sinh sản đều có thể tốt như thế. Amelia và Poppy tắm cho Win và mặc áo ngủ mới cho nàng, rồi tắm và quấn tã cho em bé bằng vải cotton mềm. Chỉ sau đó Kev mới được phép vào thăm họ.

Sau khi chắc chắn với bản thân rằng cả vợ và con mình đều khỏe mạnh, Kev khóc vì sự khuây khỏa không có gì đáng hổ thẹn và nhanh chóng ngủ gục trên giường bên cạnh Win. Nàng nhìn từ người chồng đẹp trai đang ngủ ngon lành đến đứa bé đang nằm trong tay mình. Con trai nàng nhỏ bé nhưng có hình hài nguyên vẹn, nước da trắng, với mái tóc đen rất dày. Lúc này màu mắt bé không thể xác định được, nhưng Win nghĩ đôi mắt bé cuối cùng sẽ có màu xanh. Nàng nâng con lên cao hơn trên ngực mình cho đến khi môi nàng sát với cái tai nhỏ nhắn của bé. Và theo truyền thống của người Romany, nàng nói cho con tên bí mật của mình.

“Con là Andrei,” nàng thì thầm. Đó là tên của một chiến binh. Con trai của Kev Merripen không thể nào kém hơn.

“Tên gadjo của con là Jason Cole. Và tên thứ ba của con...” nàng ngừng lại ngẫm nghĩ.

“Jado,” giọng nói mơ ngủ của chồng nàng vang lên bên cạnh.

Win nhìn xuống Kev và đưa tay ve vuốt mai tóc đen dày của anh. Những vết nhăn trên khuôn mặt anh đã biến mất, và anh trông thư giãn và hài lòng.

“Nó có nghĩa là gì?” nàng hỏi.

“Một người sống bên ngoài cộng đồng người Rom.”

“Hoàn hảo.”

Nàng để tay mình nắn nã trên tóc anh.

“Ov vilo isi?” nàng nhẹ nhàng hỏi anh.

“Có,” Kev nói, trả lời bằng tiếng Anh. “Có tình yêu ở đây.”

Và Win mỉm cười khi anh ngồi dậy để hôn nàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/seduce-me-at-sunrise>